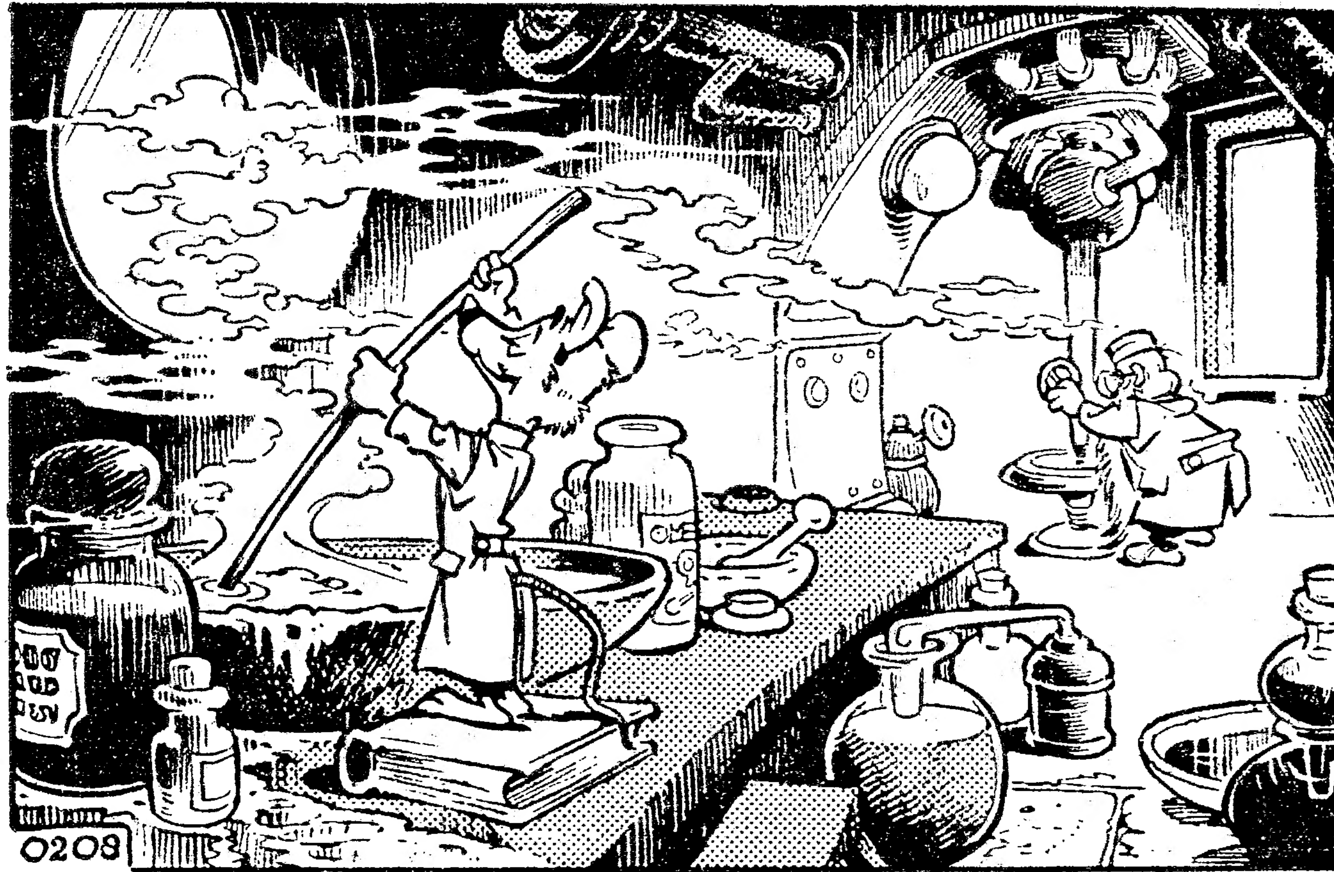
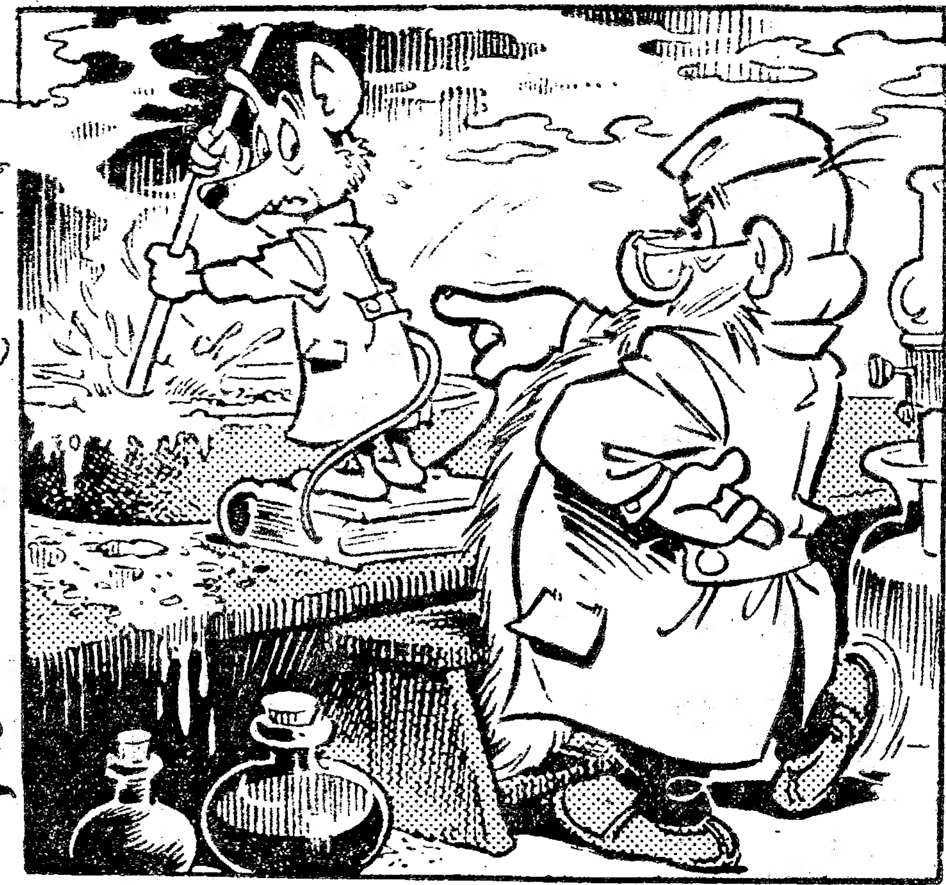
Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

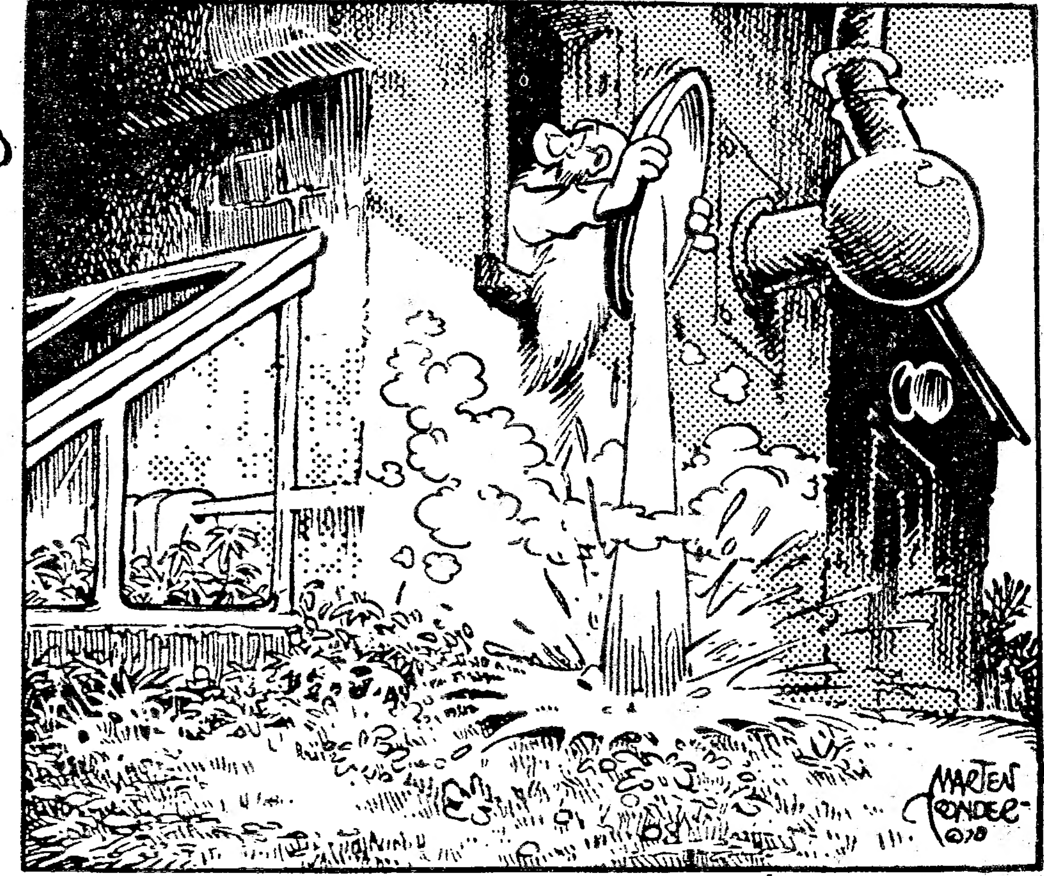
0208 Niet iedereen zoekt in de zomer de zon op. In het stedelijk laboratorium van Rommeldam was men bijvoorbeeld druk bezig, want professor Priwytzkofsky meende, dat het échte werk pas kon beginnen wanneer de universiteit gesloten was.
,,Der wetenschap staat nietmaals stil'', zoals hij placht te zeggen. ,,De heren studenten overgeven zich in der vakantie, maar wij gaan nu duchtig aan der arbeid, mijnheer Pieps.''
Zo kon men de beide geleerden dan ook aan het werk zien in hun stille ruimte, terwijl buiten de auto's zich naar het zuiden spoedden. Aanvankelijk verrichtte de assistent zijn bezigheden met grote tegenzin, maar al doende begon hij er aardigheid in te krijgen. En toen er dampen uit begonnen te slaan, verscheen er zelfs een glimlach op zijn gelaat.
De professor schrok echter op toen de rookslierten hem bereikten. ,,Wat is hier dan loos?'', mompelde hij en na even rondgekeken te hebben, haastte hij zich naar de roerende Alexander Pieps.
,,Wat maakt u daar voor ener stinkerd?'', vroeg hij streng. ,,Is dat der salpeterzure natron, die ik u beopdracht heb?''
,,Eh . . nee, dat niet zozeer'', zei de assistent een beetje geschrokken. ,,Maar het is wèl kunstmest. Daar ging het toch om? Ik moet kunstmest maken, zei u, en dat doe ik. Maar de kwestie is, dat ik tegen chilisalpeter ben. Chilisalpeter gaat tegen mijn beginselen. Daarom heb ik chinasalpeter genomen, dat is meer eigentijds.''

780713

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0209 ,,Chinasalpeter voor der kunstmest!'', riep professor Prlwytzkofsky uit. ,,Dat is ener ongehoorder domkopperij!''

,,Niks domkopperij'', riep Pieps, die zich begon op te winden. ,,Weg met Chili. Ik ken mijn politieke plaats. Maar het is goeie kunstmest en daar gaat het om. Voor de zekerheid heb ik er fosfaat bij gedaan. Geen superfosfaat, want daar ben ik tegen. Net of het meer is dan wat anders. Daarom heb ik minifosfaat genomen. Het kleine heeft ook zijn rechten, zeg ik altijd''.

,,Zo, zegt u dat'', schreeuwde zijn chef. ,,Der wáááááanzin! Men verwacht dat wij ener wetenschappelijker kunstelijker drek vaardig maken, en u staat daar te hampelen met politieke fopperij. Dat is geen wetenschap, dat is ener protestantenaksioon''.

,,Ik heb recht op mijn beginselen!'', piepte de assistent. ,,Ik ben van de nieuwe school. Weg met de ouwe koek die ons wordt ingestampt''.

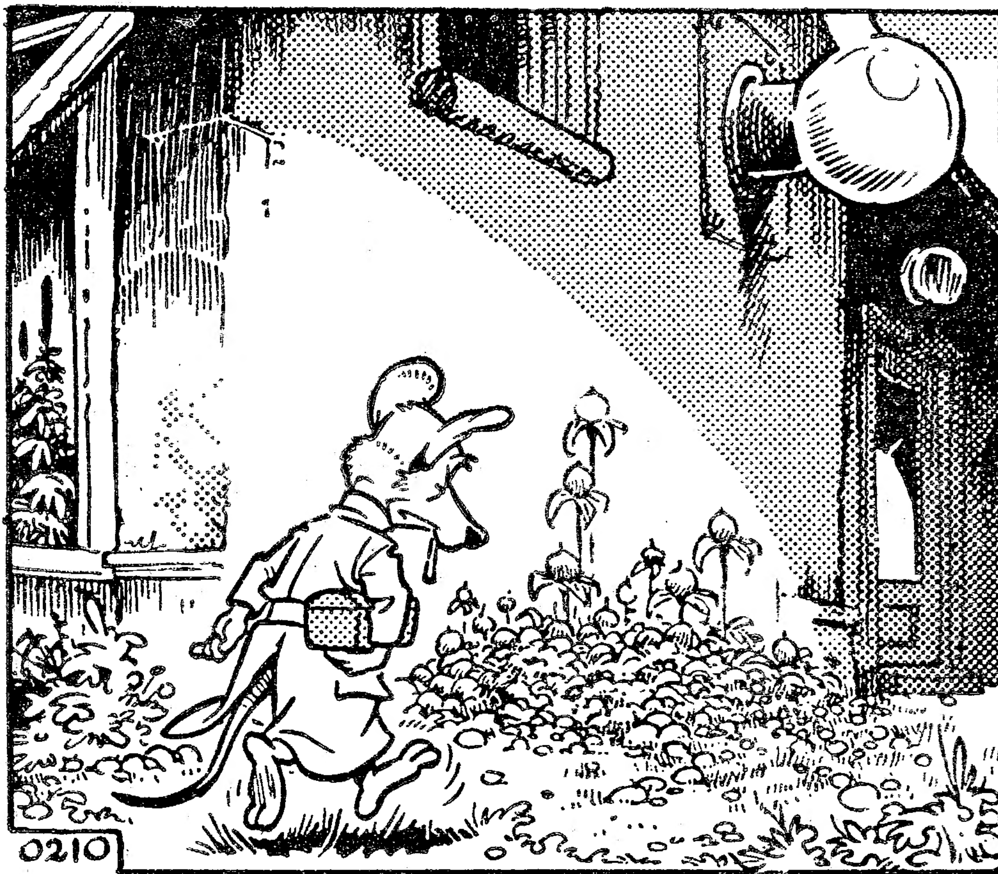
Nu werd het de hoogleraar te veel. Hij greep de walmende schaal waarin Pieps zijn mengsel had aangemaakt, en snelde er driftig mee naar het open venster.

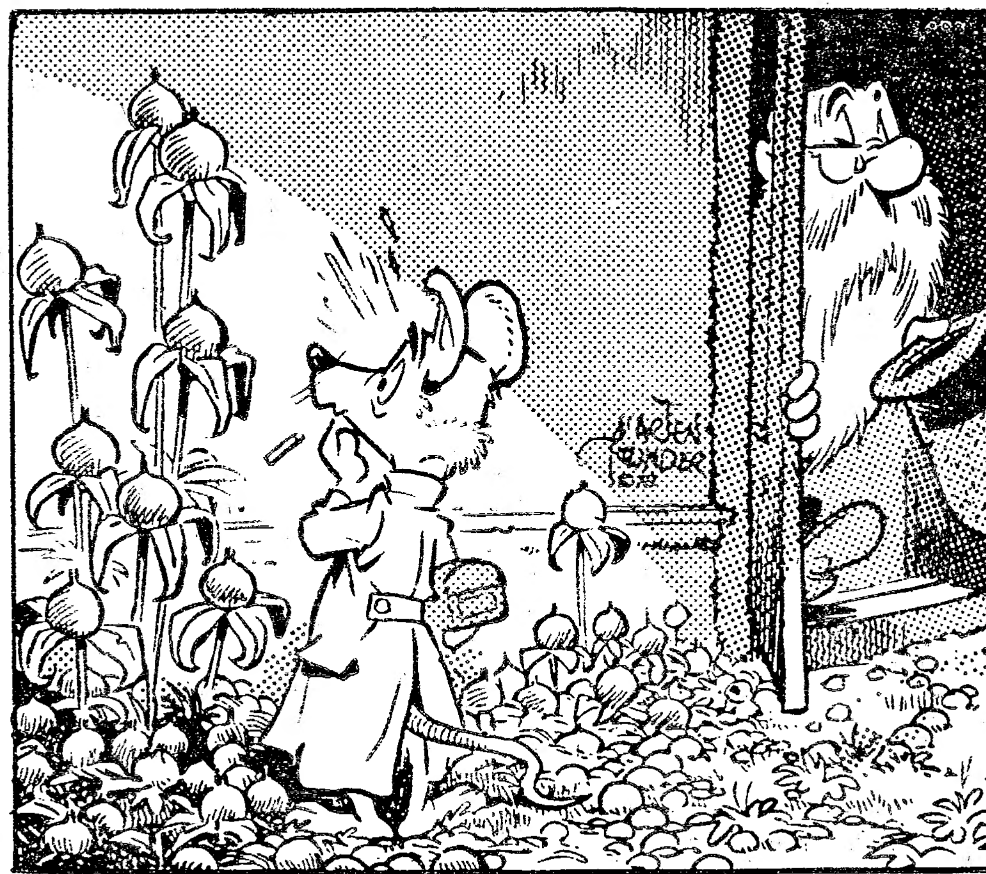
,,Oude koek!'', herhaalde hij walgend. ,,Daar heeft men een kostelijker kunstdrek aangevaardigd na vele proevingen en der nietsweet noemt het ouder koek. Nah, ik zal u tonen wat ik met uw nieuwer koek maken ga''.

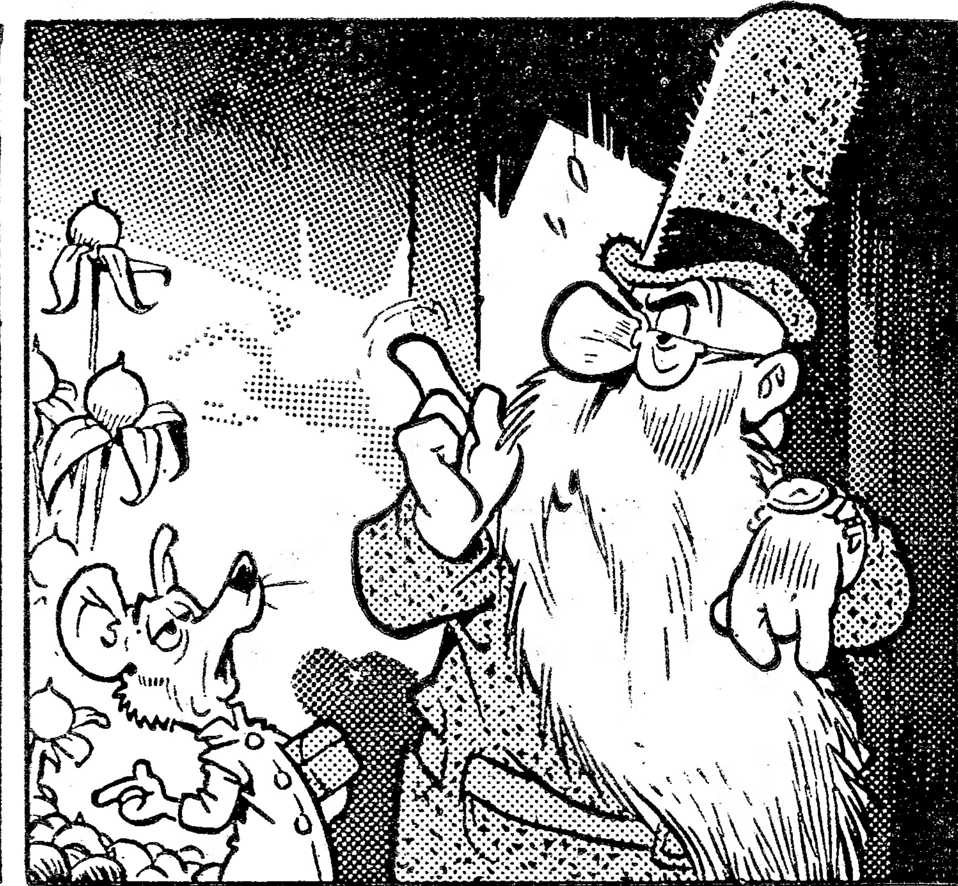
Met deze woorden boog hij zich naar buiten en ledigde de schaal op het verwaarloosde grasveld dat het laboratorium omringde.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0210 Toen de assistent Pieps de volgende morgen het laboratorium naderde om aan het werk te gaan, verkeerde hij in een neerslachtige stemming.

„Alle initiatief van een jongere wordt de kop ingedrukt", sprak hij tot zichzelf. „Wat let me eigenlijk als aktiegroep het lab te bezetten?"

Hij omklemde dreigend zijn twaalfuurtje, maar toen bleef hij verrast staan. Tegen de muur van het gebouw, waar alleen maar wat onkruid placht te groeien, bevond zich nu een gewas dat de hele grond bedekte met kleine bolletjes en dat hier en daar hoog was opgeschoten.

„Dat was er gisteren nog niet", prevelde de jonge geleerde. „Hoe komt dat hier opeens? Wacht es even.. dat is precies onder het raam waar die ouwe Kofskie mijn mengsel heeft weggegooid. Zou dat.. zou dat misschien.."

Op dat moment trad professor Prlwytzkofsky naar buiten en toen hij zijn assistent gewaar werd, zette hij streng zijn hoed op.

„Daar bent u dus, mijnheer Pieps", sprak hij. „Reeds drie minutens te laat, zoals gewoonlijk. Gaat u rap aan der arbeid, bid ik u. En deugdzaam".

„Ja", zei de ander, „maar hebt u deze planten gezien? Wat zegt u daarvan? Die zijn hier gegroeid, nadat u..."

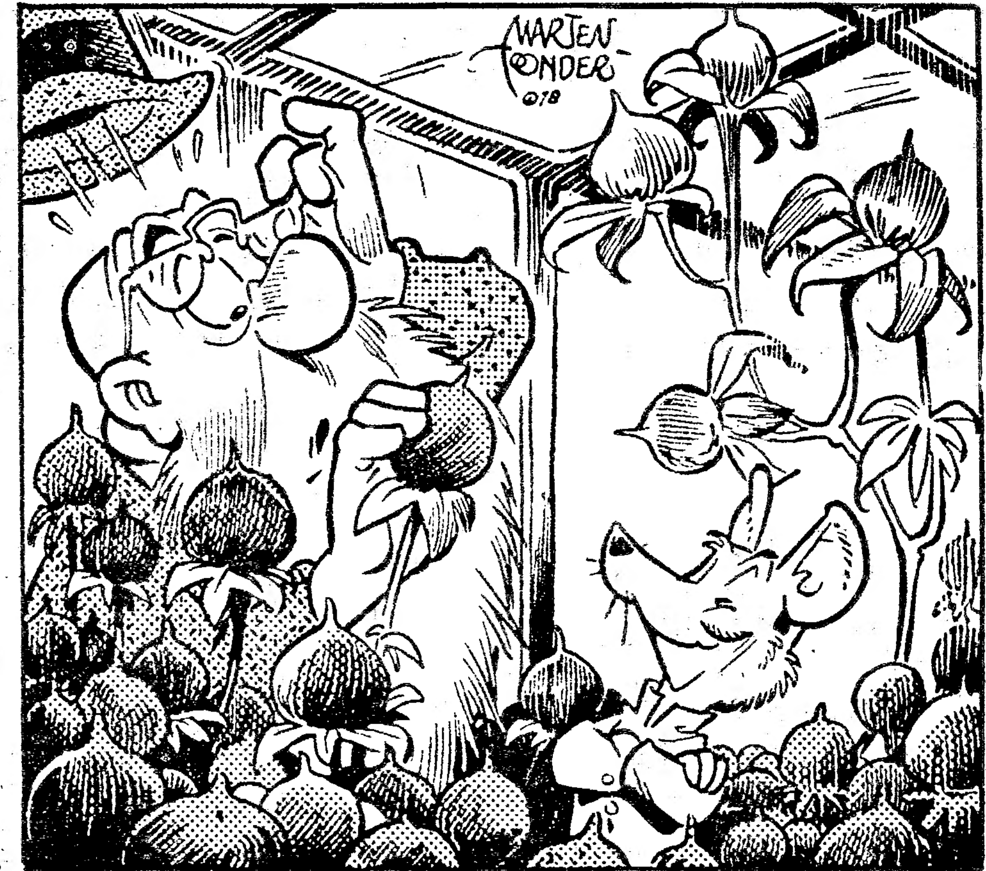
„Praw", onderbrak de hooggeleerde toornig. „Wij zijn hier niet om wildgroeisels aan te schouwen. Wij zijn hier om ener mengeling van calciumsulfaat en primair calciumorthofosfaat aan te vaardigen. Ik moet naar der stad om gesprekken met der behoorde te maken. En als ik overmorgen weer intref, verwacht ik een gereder kunstdrek, verstaat u?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0211 Toen professor Prlwytzkofsy twee dagen later uit de stad terugkeerde, besloot hij om het laboratorium door de achterdeur te betreden. „Wij zullen der Pieps eenmaal overrassen'', dacht hij, terwijl hij langs het magazijn liep.

Nu kreeg hij het broeikasje in het oog dat hij voor experimenten gebruikte èn tot zijn ontstemming zag hij, dat zijn assistent daar doende was, inplaats van kunstmest te bereiden. Hij verhaastte de pas en rukte de deur van het glazen huisje open.

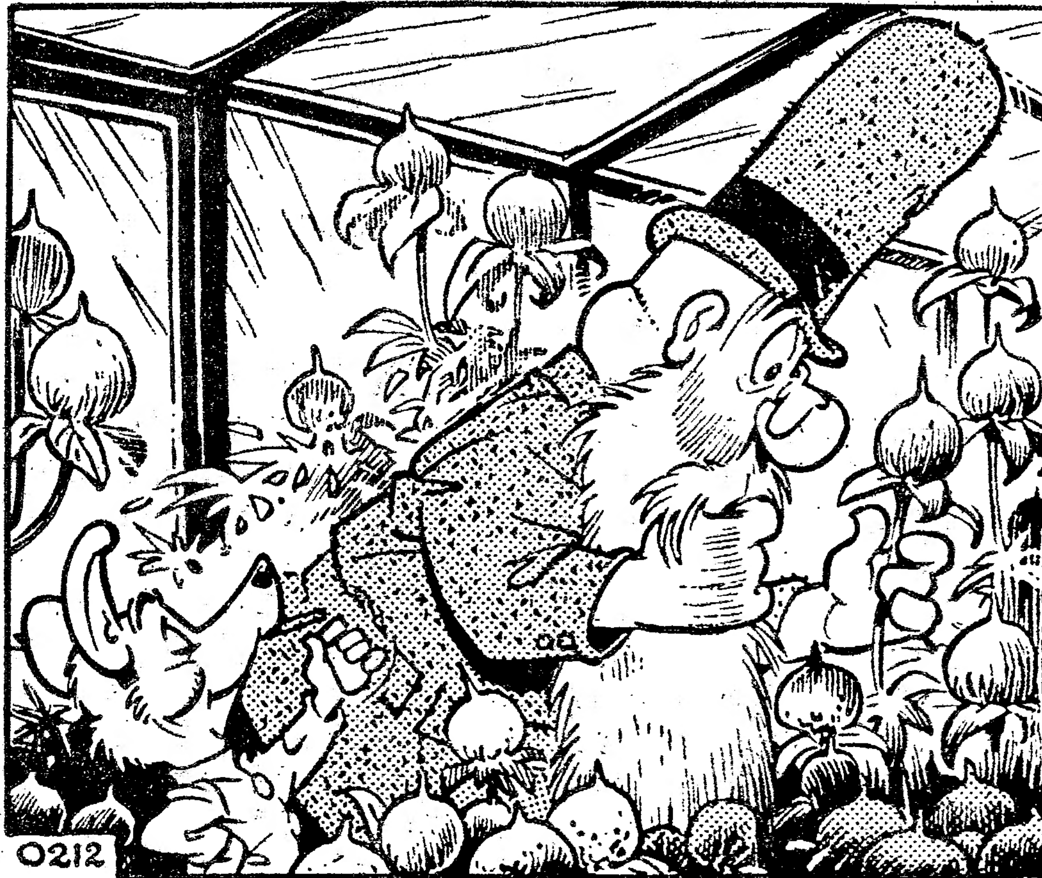
„Praw!'', riep hij uit, terwijl hij toornig naar de bolgewassen keek die de ruimte vulden. „Wat hebt u dan hier gemaakt? Wat is dit voor spruitsel? Is der superfosfaat in ordening?''

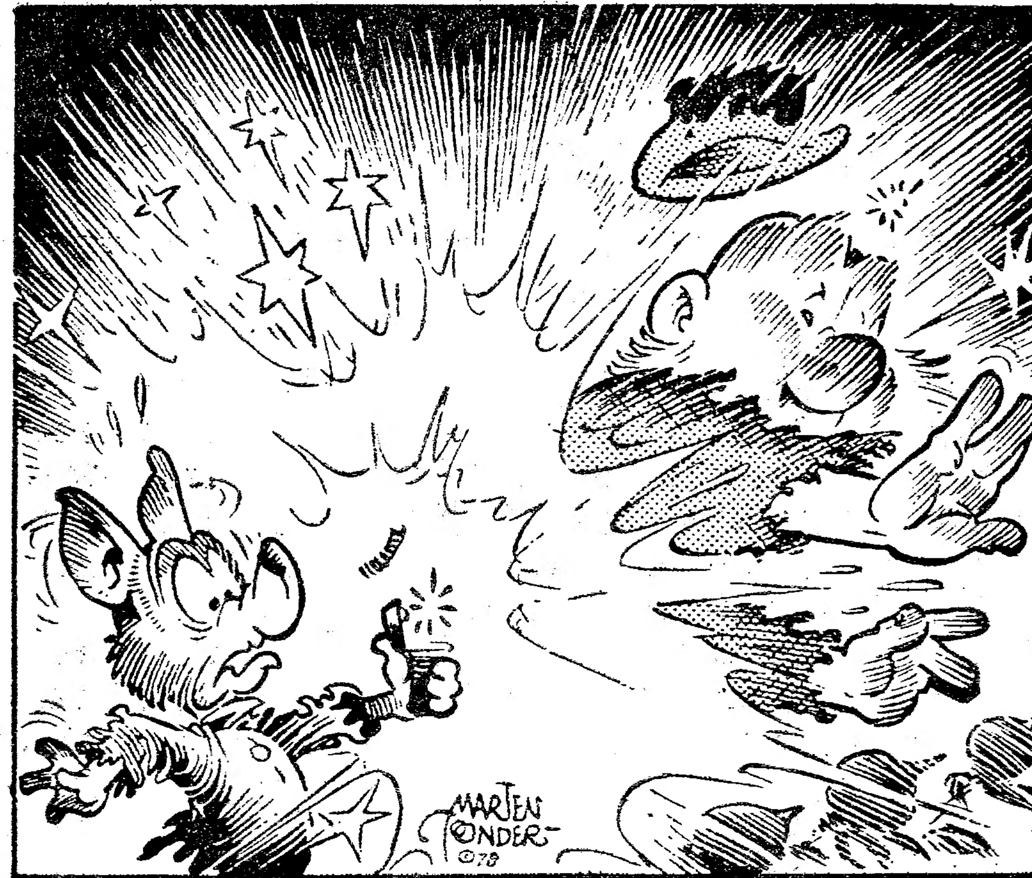
„Nee'', zei Alexander Pieps, die zich snel van de schrik herstelde. Hij nam een fiere houding aan tussen het gewas en hernam: „Ik heb hier iets veel belangrijkers. Dit spruitsel, professor, is het onkruid waar u eergisteren mijn vinding overheen gegooid hebt. Van dat onkruid heb ik hier een kweekje gemaakt en ik heb het gevoed met mijn mengsel. En kijk nu eens! Dit zijn gewone dwergwiswassen, die in twee dagen zo groot geworden zijn als kolen. En groeien, dat ze doen! Ik ben met drie begonnen en nu is de kas al vol. Ik heb een geweldige uitvinding gedaan, die ik Piepsulfaat zal noemen. Wat zegt u nu?''

De geleerde zei echter niets. Hij had de deur gesloten en staarde vol verbazing naar de vreemde vruchten.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0212 Professor Prlwytzkofsky staarde sprakeloos naar het onbekende gewas en zijn assistent stak glimlachend een sigaret tussen de lippen, hoewel dat in diensttijd verboden was.

„Wat zegt u nu?'', herhaalde hij voldaan. „Is dit een vinding of niet? En ik heb die bollen onderzocht. Gedetermineerd en geanalyseerd. Deze dwergwiswas, dit nietige onkruidje, is door mijn mengsel een prachtige vrucht geworden, meneer de professor. Een vrucht waar alles in zit. Proteinen en mineralen en vitaminen. Alles kortom''.

„Der wiswas'', mompelde zijn chef. „Ongeloofbaar. Ik vraag mij echter..''

Hij kwam niet verder, want Alexander Pieps had zijn aansteker aangeknipt om zijn rookgerei op te steken en de gevolgen waren vreselijk. Een geweldige ontploffing vernielde het glashuisje en schroeide de aanwezigen op akelige wijze.

Nadat het laaste glasgerinkel verstorven was, heerste er enige tijd stilte, maar toen rees de hoogleraar met verkoolde baard en kleding uit de resten omhoog.

„Praw''', krijste hij. „Een vinding? Dit is ener katastrofe!''

„J-ja'', gaf de ander toe. „Maar hoe... w-wat g-gebeurde er?''

„En dat noemt zich een wetenschappelijker'', schreeuwde de professor. „Dezer wiswas is ja ener miswas. Hiermee kan ik niets van doen hebben. Ik ga dezer rampspruitsel verdilgen. En met u ga ik een appeltje pellen, mijnheer Pieps''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0213 Met brandende ogen verlieten de geleerden de ruine van het broeikasje, terwijl professor Prlwytzkofsky verbitterd de resten van zijn baard betastte.

„Een schrikkelijker wederwaardigheid", kraste hij. „J-ja", stamelde zijn assistent. „Maar ik begrijp het niet. Waar kwam die knal vandaan? Die heeft toch niets met mijn mooie vinding te maken? Of met die prachtige planten die alles bevatten wat iemand nodig heeft?"

De hoogleraar boog zich naar hem over en bedwong zijn gram.

„Uwe planten", sprak hij langzaam pratend, „bevatten alles, mijnheer Pieps. Alles. Daar ligt ja der haas. U hebt doch vaststellen kunnen, dat hier spraak was van ener storing in der gasomhullingtezamenstelling. Het is doch gans klaar".

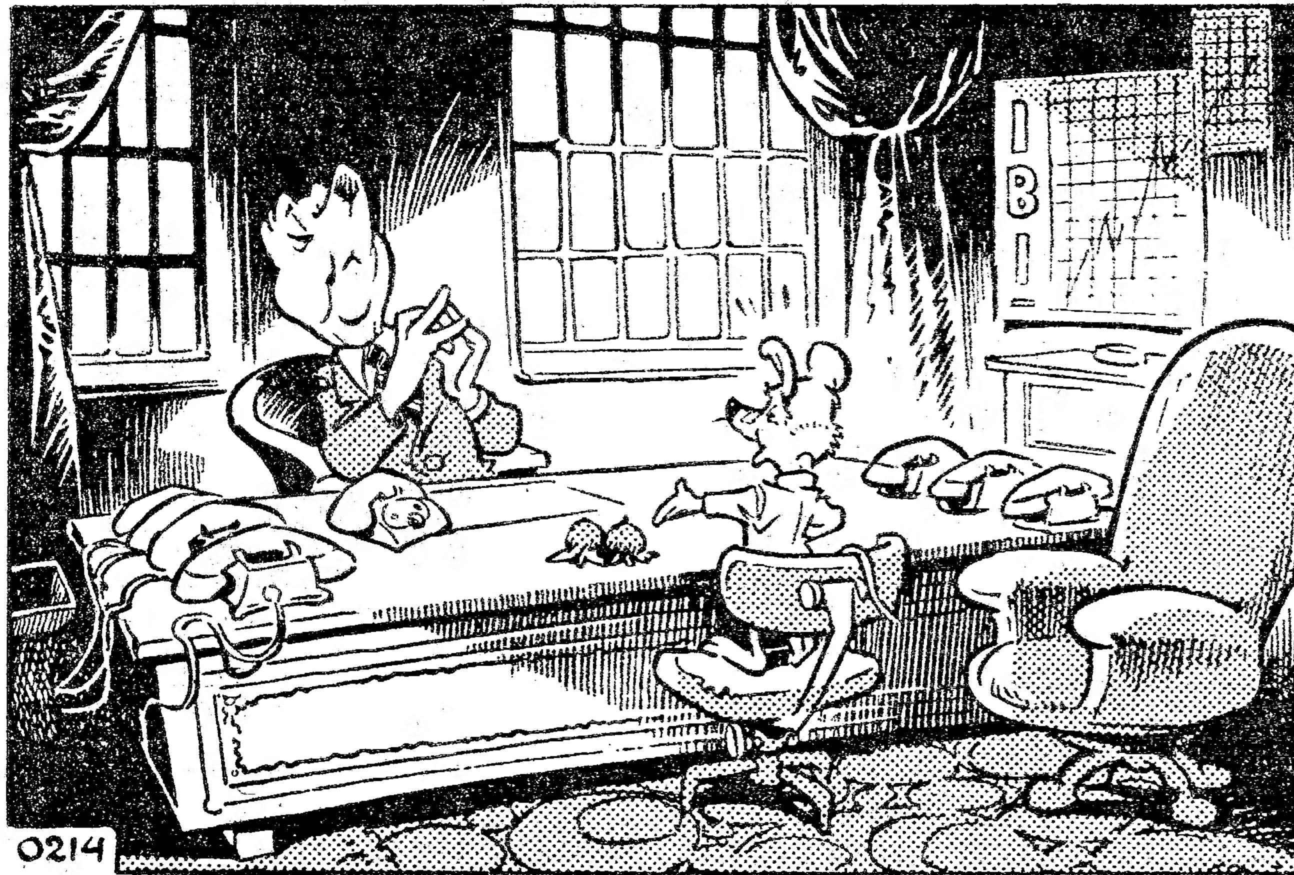
„Nee", zei Alexander Pieps. „Ik snap er niets van. Misschien had ik beter gasologie kunnen studeren. Maar wat ik wèl snap is, dat de wiswas een zegen voor de wereld is. Dat kleine onkruidje, gevoed met mijn Piepsulfaat...."

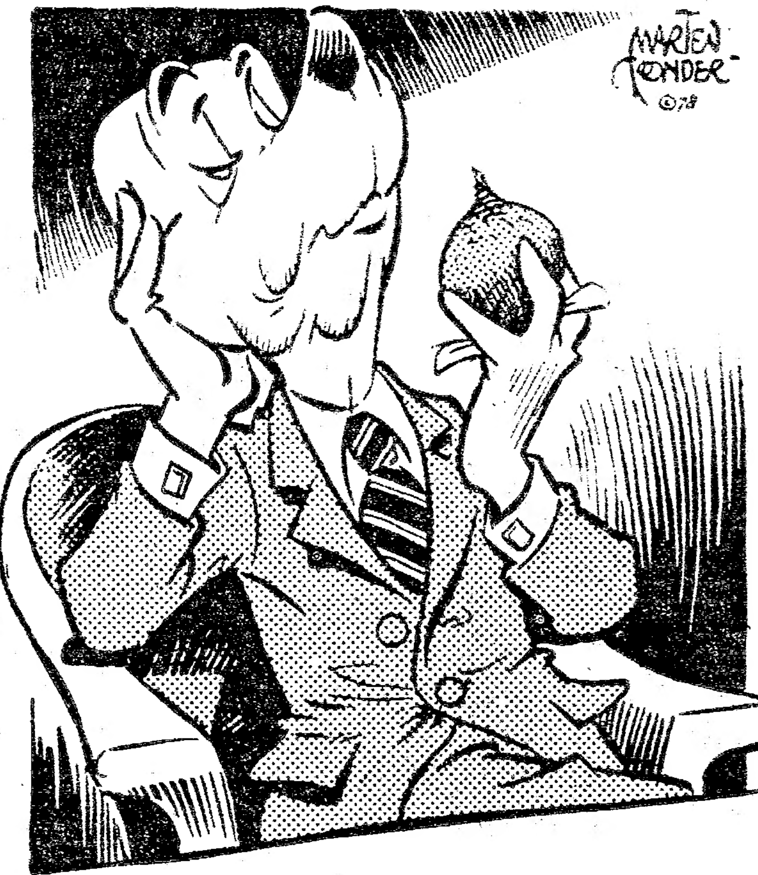
Hij werd echter onderbroken door een kreet van de heer Prlwytzkofsky, die zijn geduld verloor. „Praw!", brulde de geleerde, „U bent misgelukt als wetenschappelijker! U bent ener weteniets, ik verschaam mij over u. Ik ontlaat u. Maakt u zich voort, bid ik u. Krankelender mislinger!"

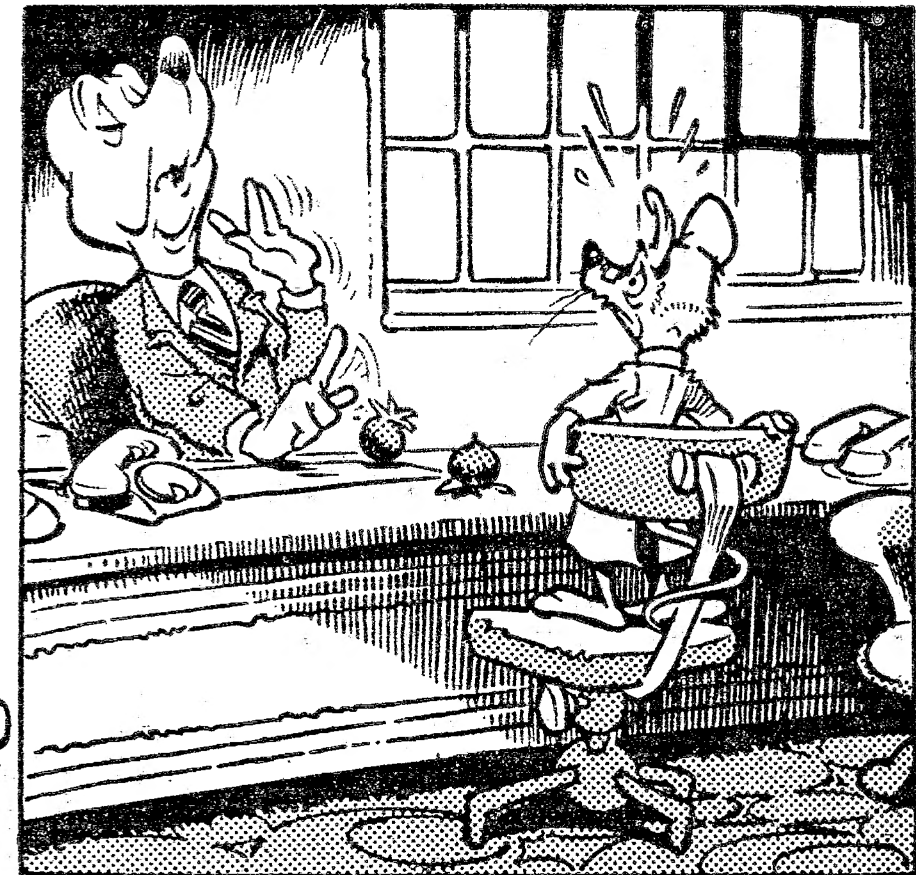
De assistent wist wanneer hij te veel was en verliet het terrein met gebogen hoofd. Maar hij had toch nog genoeg tegenwoordigheid van geest om een paar wiswassen mee te nemen.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0214 Zo ging de assistent Pieps dus zijn eigen weg en niet lang daarna kon men hem aantreffen in het hoofdkantoor van de Internationale Industrie, waar hij door de Algemene Secretaris werd ontvangen.

,,Ik heb hier'', sprak de jonge geleerde, ,,een paar bolletjes. Ze bevatten alles wat een levend wezen nodig heeft. Vitaminen, proteinen, mineralen, noem maar op. En ze zijn nog lekker ook''.

,,Sojabonen'', prevelde de ander.

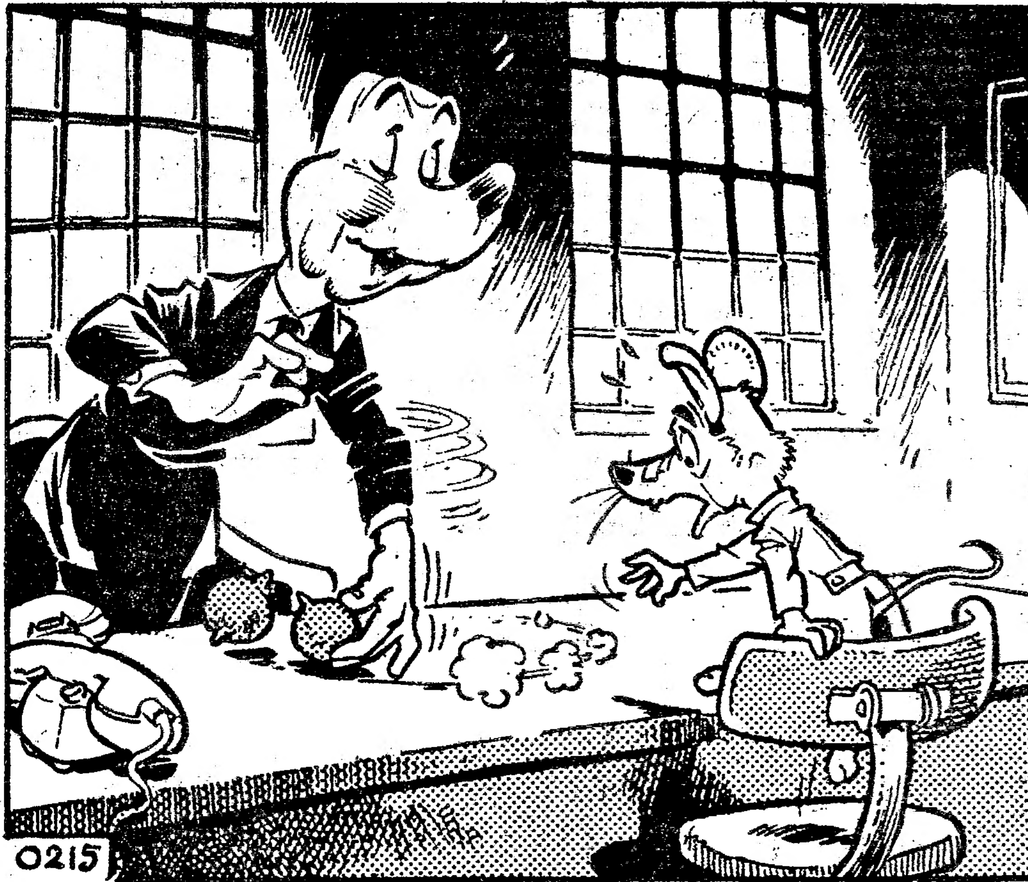
,,O nee'', riep Alexander Pieps uit, ,,het is wiswas, een soort onkruid, zó klein dat men het met het blote oog nauwelijks waarneemt. Nu heb ik een kunstmest uitgevonden waardoor het zich in korte tijd kan ontwikkelen tot de omvang die u hier ziet. U begrijpt wel waar ik heen wil. Met die kunstmest, die ik Piepsulfaat heb genoemd, kan men de wiswas tot een prachtig voedsel maken. Overal over de hele wereld. Nooit zal er meer honger zijn. Zegt u nu zelf, het is de grootste vinding die er ooit gedaan is, meneer Steenbreek! Alleen heb ik wat geld nodig om verdere proeven te nemen en daarom kom ik bij u. Dit is net iets voor uw internationale onderneming, dacht ik''.

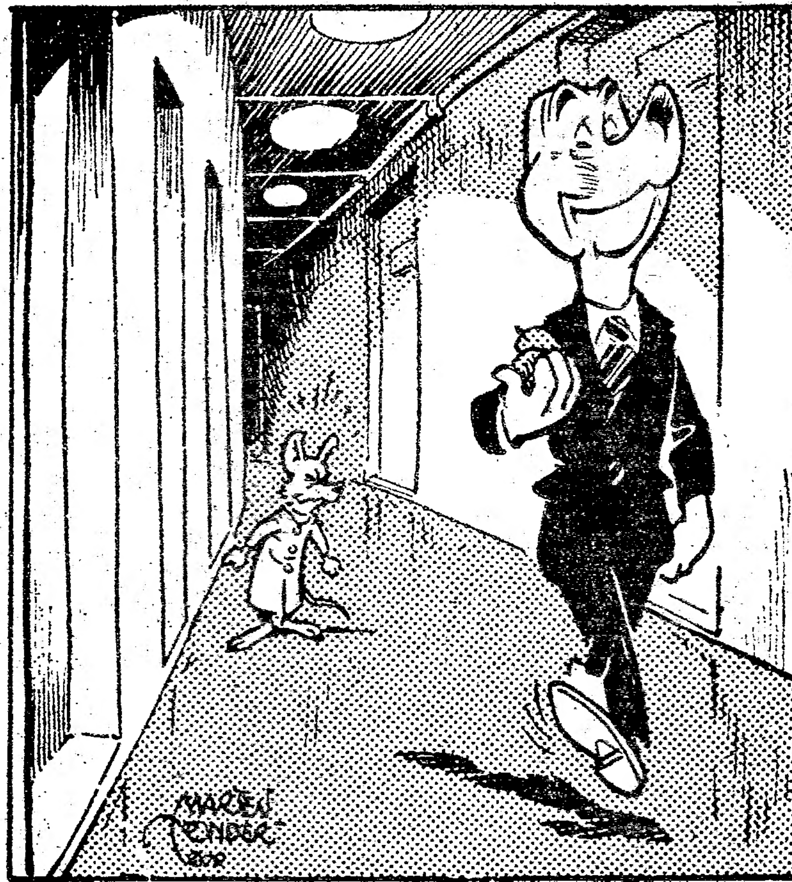
,,Zo, dacht u dat?'' zei de secretaris. Hij nam een van de bolletjes ter hand en keek er peinzend naar.

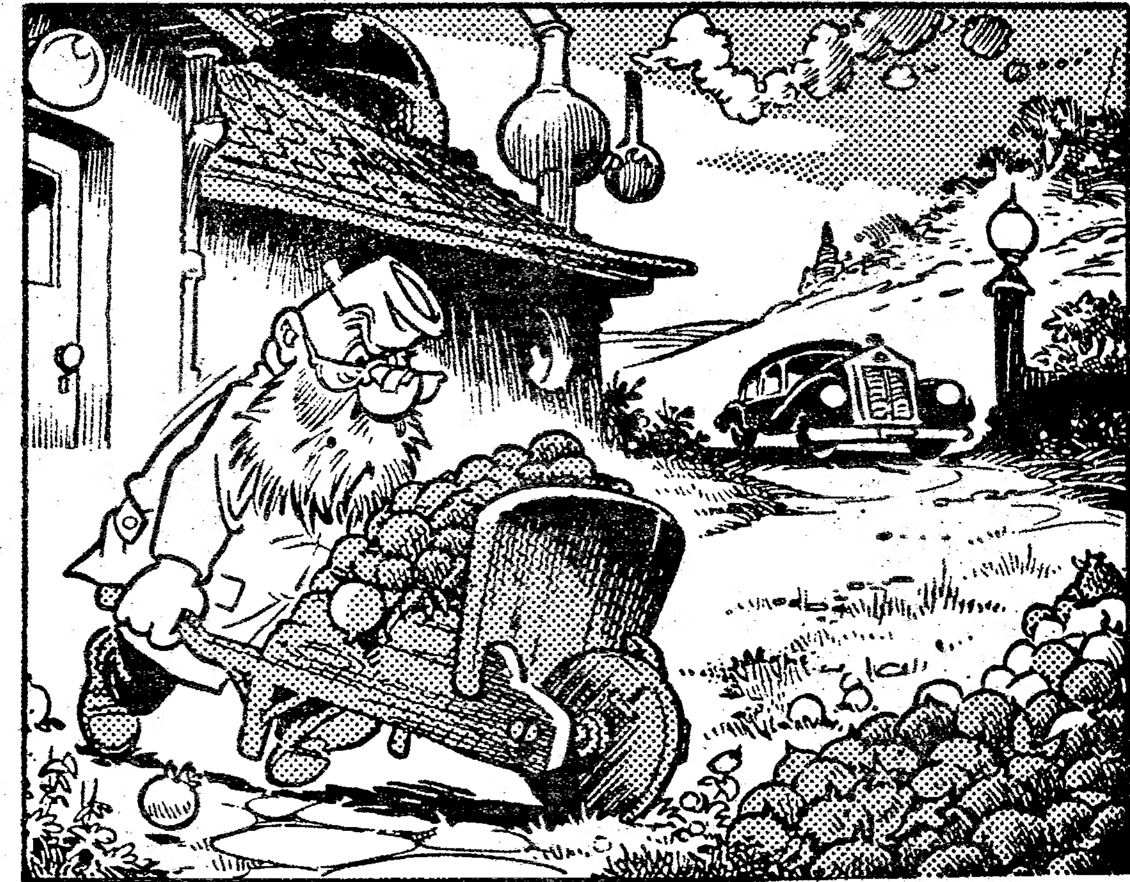
,,Pluraalvoedsel'', hernam hij. ,,Zo, zo. Net iets voor de I.B.I., dacht u. En het kan overal groeien, hè? Het idee. Als u gelijk hebt, hebben wij geen interesse, meneer Piep. U kunt wel nagaan, de aandelen van onze conserven zouden kelderen. Ze zouden waardeloos worden''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0215 Alexander Pieps verbleekte. "De wereld kan gered worden!", riep hij uit. "En u hebt er geen interesse voor omdat uw aandelen zouden kelderen? D-dat is... D-dat is.."

Sprakeloos van drift greep hij naar de bolletjes, maar de heer Steenbreek was hem voor. "Een ogenblikje, mijn waarde", sprak deze. "Het is mogelijk dat u gelijk hebt. We zullen deze knollen wetenschappelijk laten onderzoeken".

Zo sprekende veegde hij de vruchtjes onder de neus van de geleerde weg en stond op. "Ik zal er meteen werk van maken", besloot hij. "U hoort van ons. Kunt u er uit komen? Goedendag".

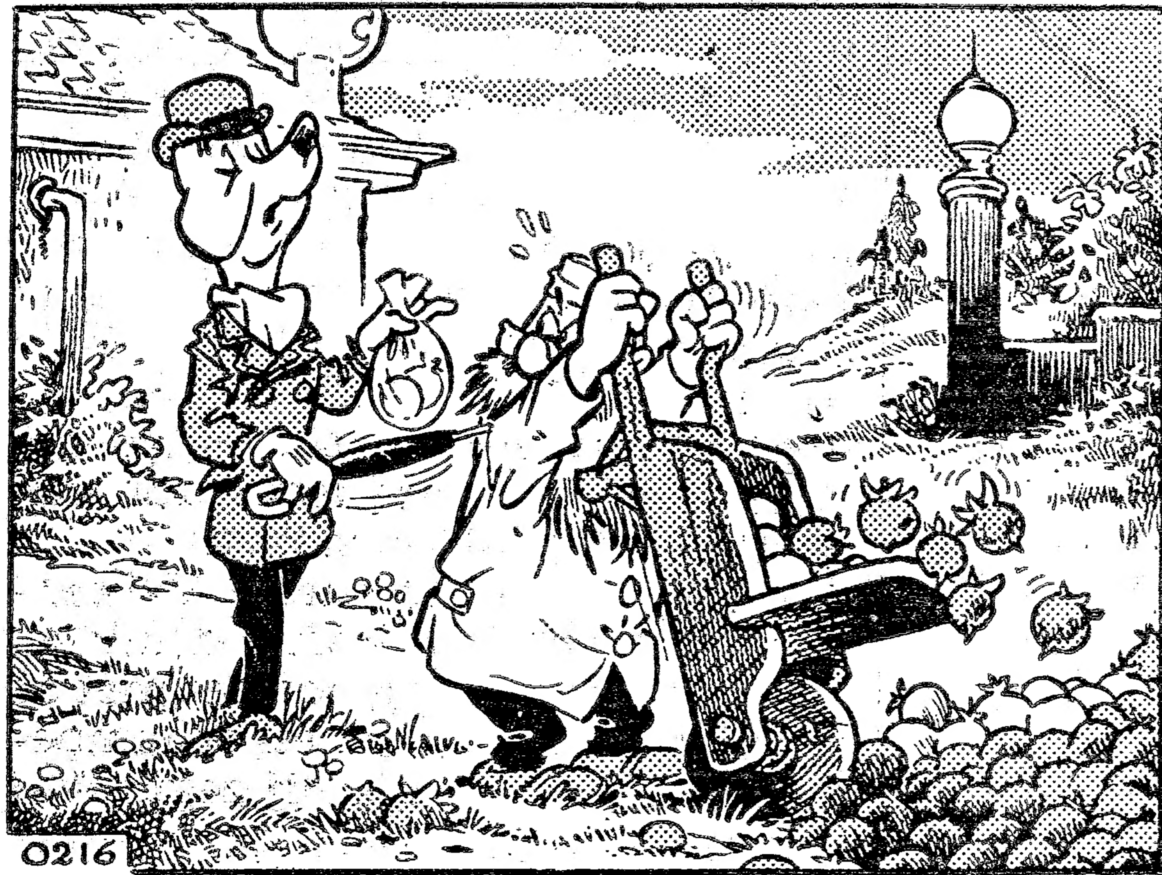
Trillend van woede stond Pieps even later op de gang en keek de secretaris na, die zich met lichte tred naar zijn auto begaf om het stedelijk laboratorium op te zoeken.

Toen hij daar aankwam, was het hoofd juist bezig met zwaar wetenschappelijk werk. Gebogen kruide hij een grote last wiswassen naar een bollenhoop, terwijl zijn gelaat zich onder zware zorgen plooide.

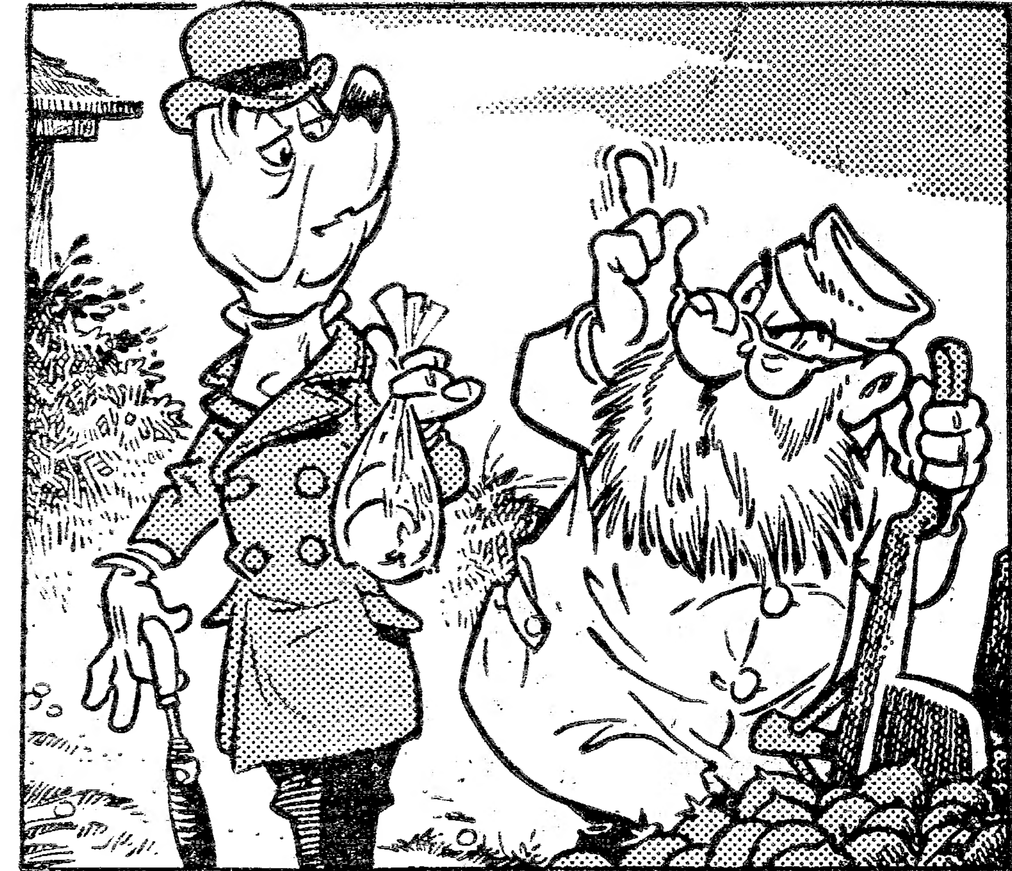
"Praw", sprak hij tot zichzelf. "Hun groei is ja kolossaal. De ganse dag ben ik dadig om het ongehoor te zamelen. Er mag niet één ontsnappen, want ik vrees mij, dat ze zich zonder der kunstelijke drek van der Pieps voortplanten gaan. Is hier spraak van ener mutatioon, vraag ik mij?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0216 Professor Prlwytzkofsky was juist bezig zijn kruiwagen om te keren op de wiswashoop, toen hij op de schouder getikt werd door Steenbreek.

"Een ogenblikje, mijn waarde", sprak de secretaris, een plastic zakje opheffend. "Ik kwam hier eigenlijk om dit onkruid te laten onderzoeken. Maar zo te zien hebt u dat al gedaan. Wat gaat u met die stapel knollen doen?"

"Vernieten", verklaarde de geleerde. "Petroleum erover plassen en dan de vlam erin werpen. Dit is bestemd der gevaarlijkste onkruid dat ik ooitmaals heb aangeschouwd. Het moet met stomp en steel uitgerot worden".

"Gevaarlijk?", herhaalde de ander bevreemd. "Maar hoe zit het dan met de voedingswaarde? Is het waar, dat het alles bevat wat voor het leven nodig is?"

"Ja, ja", riep de hoogleraar ongeduldig uit. "Maar daar handelt het zich niet om. Het is ja egaal of er voeder in omgaat. Het handelt zich om der gevaarlijkheid!"

"Aha, daar was ik al bang voor", zei de ander. "Bijverschijnselen. Zwaar op de maag of jeukerige uitslag zeker".

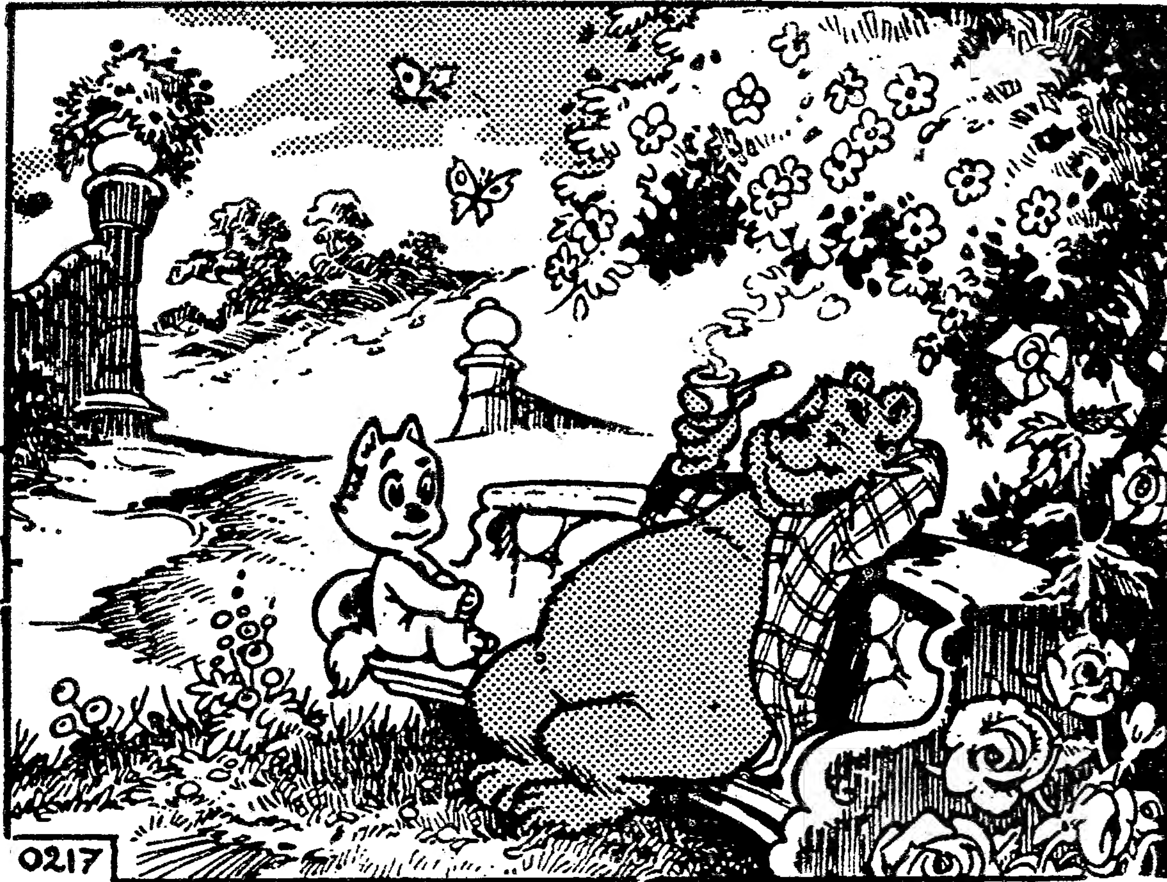
"Praw!", snauwde de heer Prlwytzkofsky. "Kwatsj. Ik lach om uw magenjeuken. Het handelt zich om der tezamenstelling des gasomhullingsgevaar."

Secretaris Steenbreek trok vragend de wenkbrauwen op. "Wat bedoelt u?", vroeg hij. "Ik kan u niet volgen".

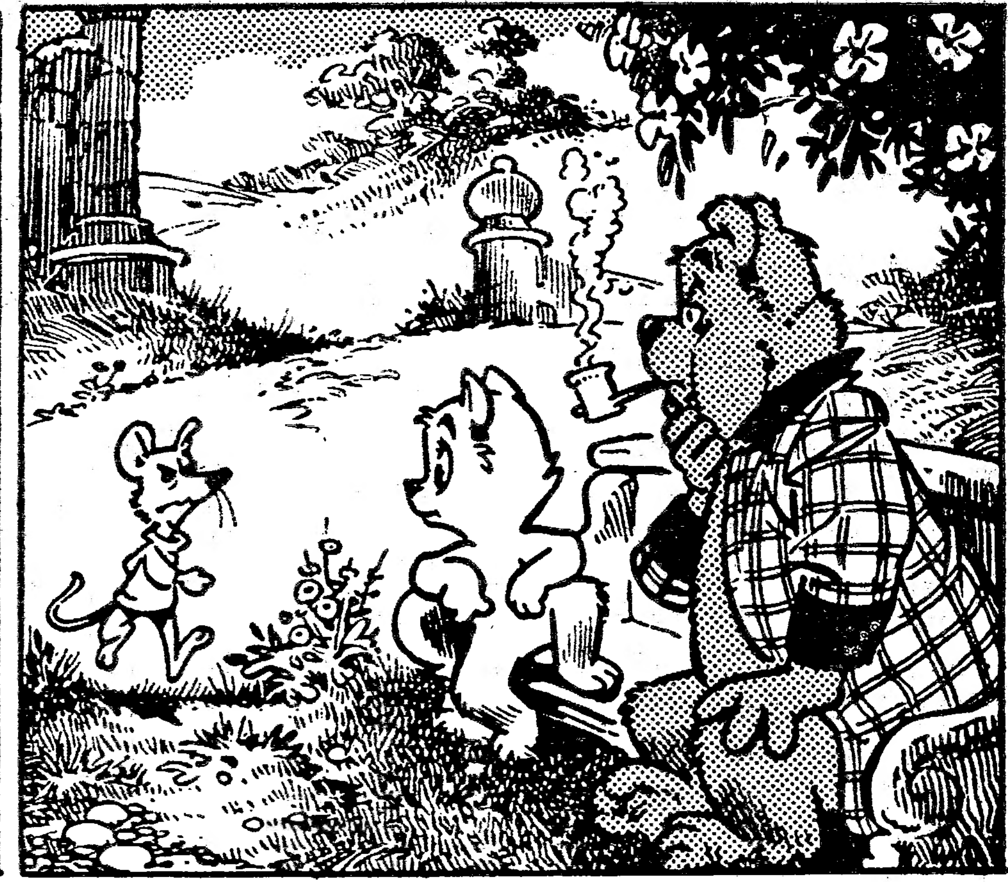
"Wat kan ik maken met ener ongestudeerder?", vroeg de professor zich vertwijfeld af. "Schouwt u zich mijn verzengder snoerbaard aan en gaat u studeren bid ik u. Ik bedoel der oxigeensexploderingsgevaar".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0217 Heer Bommel en Tom Poes zaten in de tuin van Bommelstein en genoten van de zon, die hen warm bescheen, terwijl een licht briesje voor verfrissing zorgde.

„Het is toch mooi verdeeld in de wereld”, sprak heer Ollie tevreden. „Terwijl het hagelt op de noordpool, zitten wij hier lekker naar de kapellen te kijken. Als ik er goed over nadenk, hoeft een heer zich nooit zorgen te maken, wat jij, jonge vriend?”

„Hm”, zei Tom Poes. „Leest u wel eens de krant of zo?”

„Natuurlijk”, zei heer Bommel verbaasd. „Als ontwikkeld iemand slaat men allicht eens een krant op om op de hoogte te blijven, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar wat heeft dat er mee te maken?”

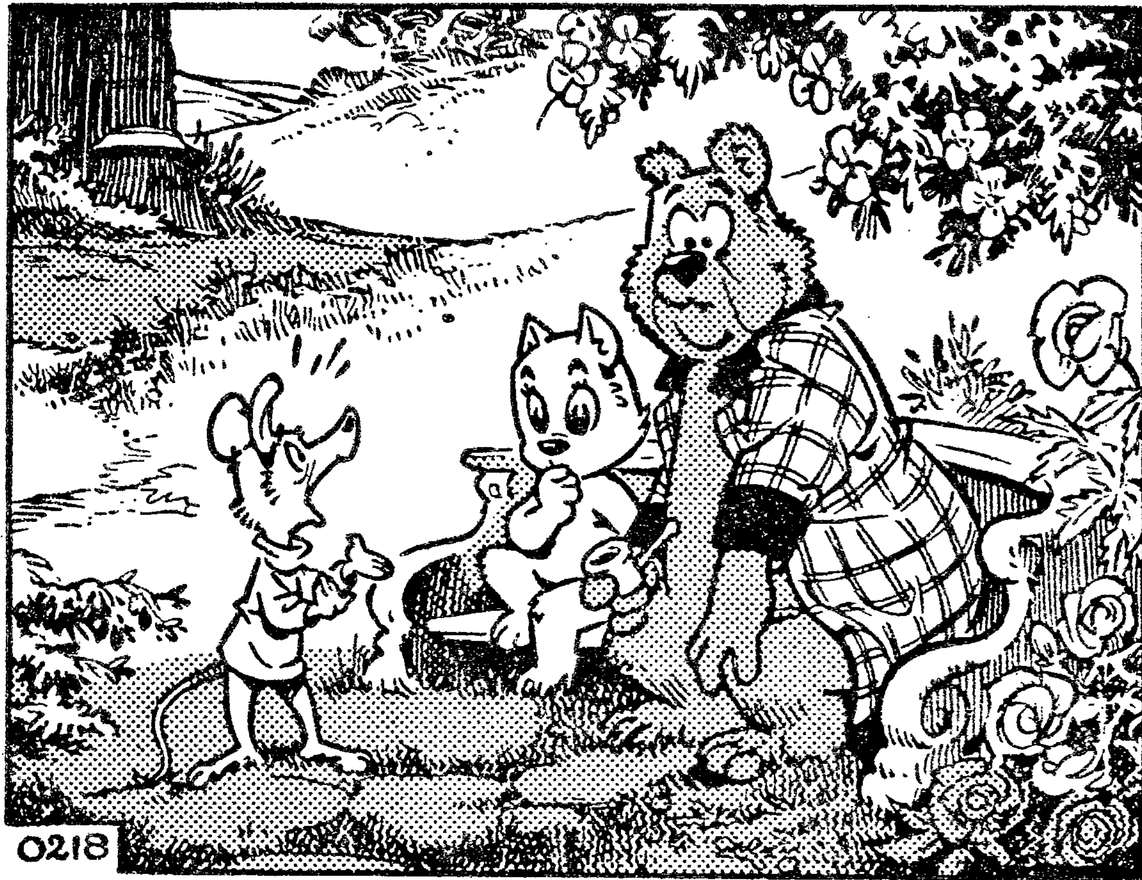
„Alles”, riep Tom Poes uit. „Terwijl u hier lekker uw pijp zit te roken, wordt er op allerlei plaatsen honger geleden. Overal is gebrek en ellende, dat zal u toch ook wel eens gelezen hebben”.

„Dat sla ik altijd over”, mompelde heer Ollie gehinderd. „In stilte doe ik veel goeds en wat kan ik meer doen? Als men te veel leest, heeft men geen leven meer, bedoel ik. Het is gevaarlijk; leer dat van een oudere en wijzere”.

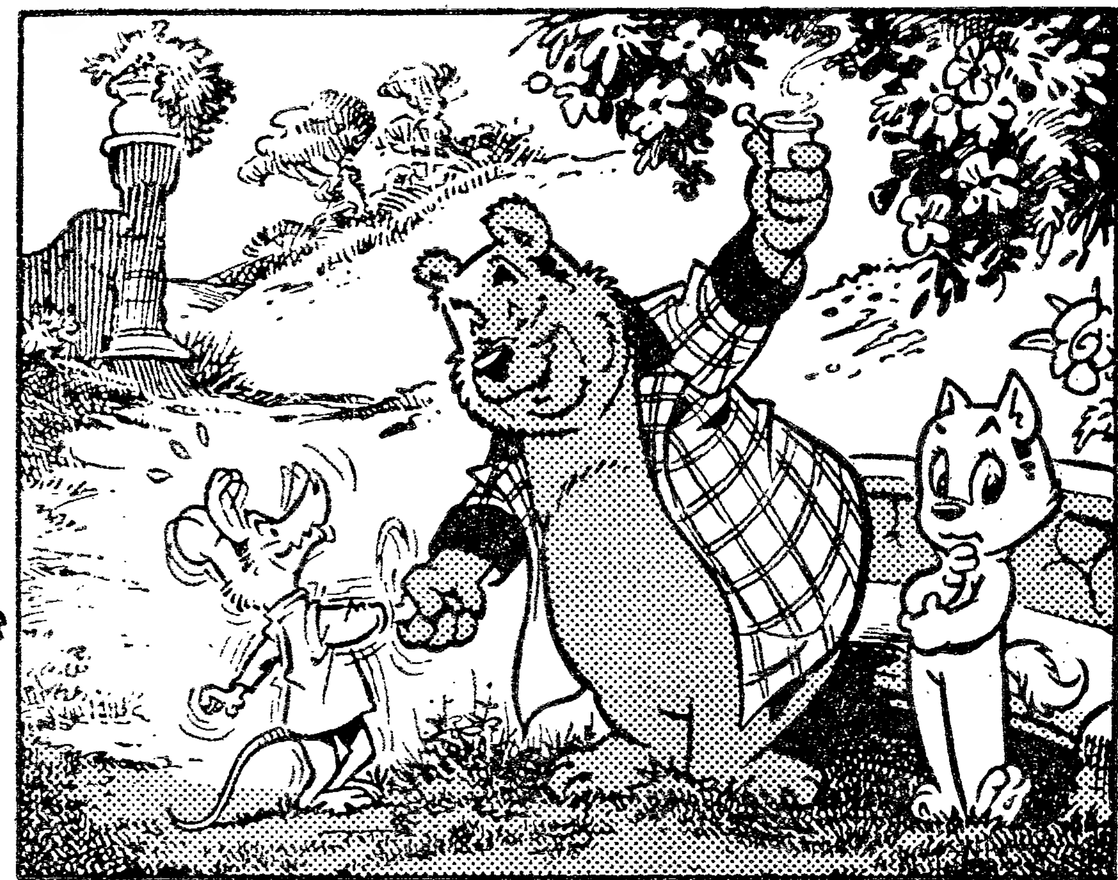
Voordat Tom Poes had kunnen antwoorden, werd hun aandacht getrokken door een nietige gestalte, die driftig het heuveltje beklom. Het was Alexander Pieps, die zijn geleerdenjas verwisseld had voor een actie-truitje.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0218 „Kijk, we krijgen visite", zei heer Bommel, die blij was dat hij van onderwerp kon veranderen. Maar Pieps gaf hem daar geen kans voor.

„Niks visite", riep hij opstandig. „Wat ik allemaal heb meegemaakt is een schande. En iemand die geld heeft is verplicht mij te helpen. Daarom kom ik hier".

Daarop ging hij uitvoerig in op zijn uitvinding en de geweldige groei van de wiswassen, die alles bevatten wat men nodig heeft.

„Maar dachten jullie, dat iemand er belangstelling voor had?", vroeg hij ten slotte honend. „Niemand! De prof heeft mij de deur uitgegooid en de blikjesindustrie is bang voor zijn aandelen. Het is altijd hetzelfde: samenzwering van wetenschap en grootkapitaal. Maar ik, ik heb de formule, en als ik wat geld krijg, kan ik. . ."

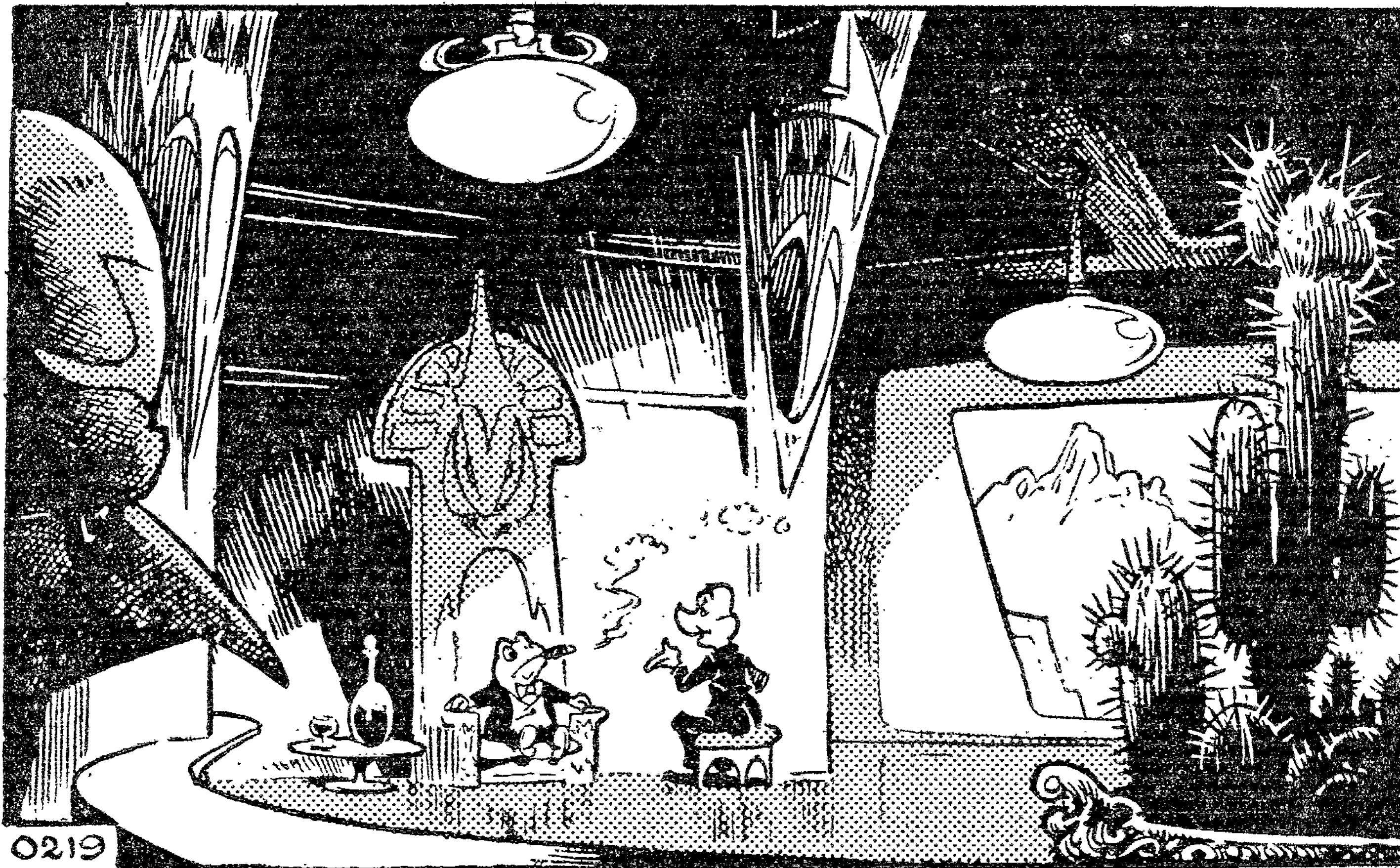
„Maar natuurlijk", onderbrak heer Ollie, die oplettend geluisterd had. „Ik had het er net over met de jonge vriend. Bestrijding van het voedselgebrek, dat is precies wat ik altijd al heb willen doen, nietwaar Tom Poes? U bent aan het goede adres, heer Pieps. Op mij kunt u rekenen".

Hij stond op en schudde de hand van de opklarende assistent zó warm, dat deze geheel bewogen werd.

„Dat is dus afgesproken", riep hij hartelijk uit. „Je kunt de broeikas van Bommelstein krijgen. En geld speelt geen rol, wat jij, jonge vriend?"

Maar Tom Poes hield zich een beetje afzijdig. „Waarom waren Steenbreek en de prof erop tegen?, vroeg hij zich af. „Dat zou ik toch wel eens willen weten".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

0219 Eens per week placht secretaris Steenbreek verslag uit te brengen bij de president-commissaris van de Internationale Blikjes Industrie. Zo zat hij ook nu in diens schaduwrijk privévertrek en, nadat hij de stand van zaken uiteen had gezet, vertelde hij, voor de grap, over het bezoek van Pieps en zijn rare planten.

„Nu, u begrijpt wel", zo besloot hij, „ik heb direct gezegd waar het op stond en de lummel de deur gewezen".

De president, Amos W. Steinhacker, nam de sigaar uit de mond en richtte die op de glimlachende secretaris.

„Zo", sprak hij vreemd rustig. „Heb je dat gedaan, hè? Je hebt hem de deur gewezen, zeg je?"

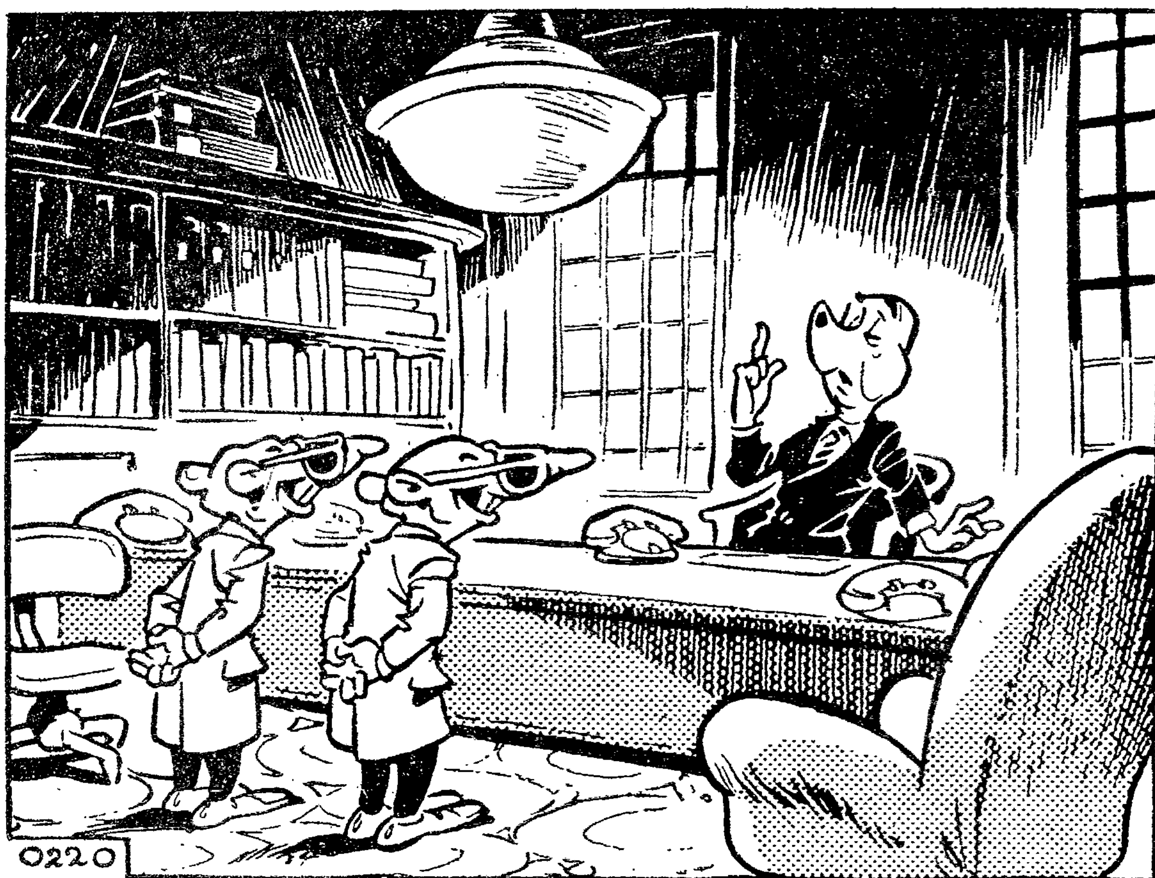
„Natuurlijk", gaf de heer Steenbreek voldaan toe. „Stel je voor, zei ik tegen hem. De aandelen van onze voortreffelijke conserven zouden kelderen, zei ik..."

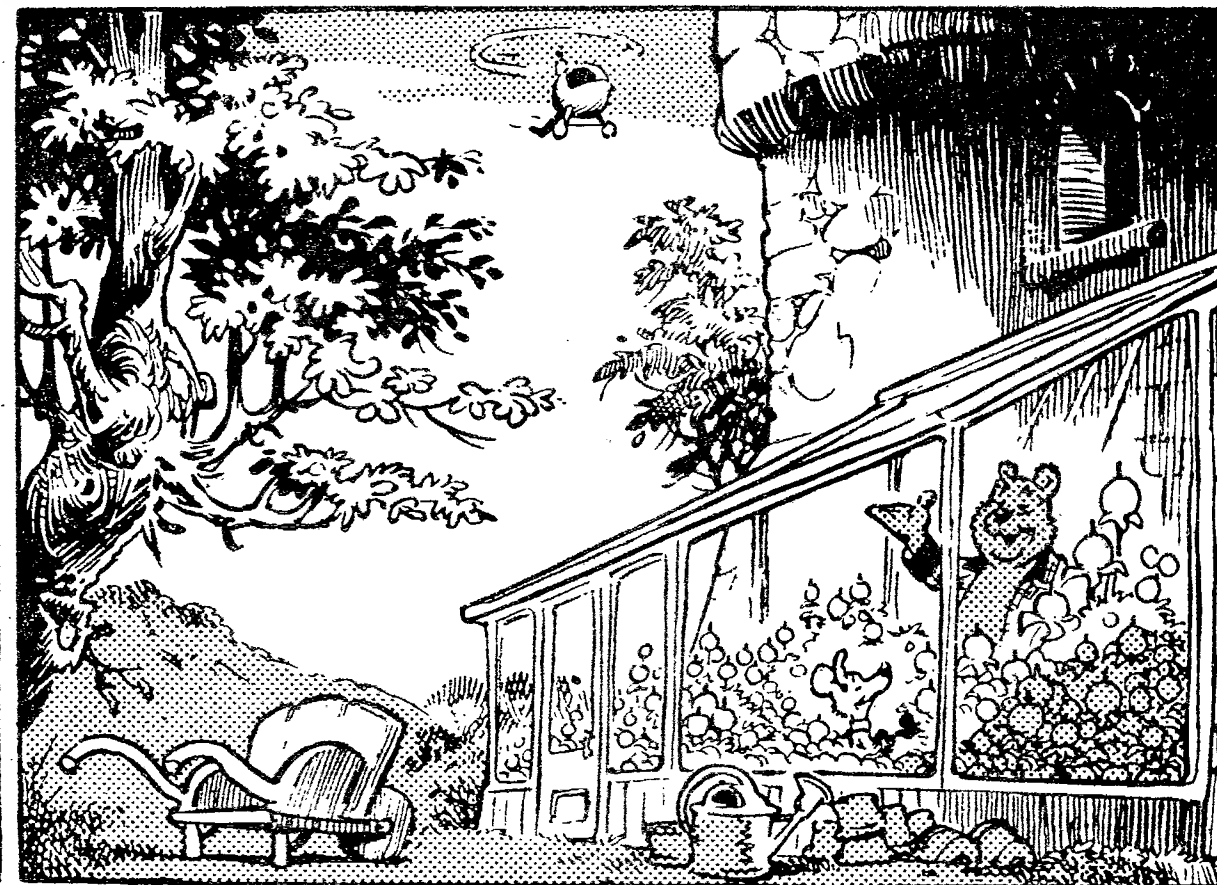
Verder kwam hij niet, want zijn werkgever sprong met zo'n kracht uit zijn zetel, dat de woorden hem in de mond bestierven.

„Sukkel!", schreeuwde de grootondernemer. „Noem jij jezelf een zakenman? Heb ik je daarvoor de leiding van de blikjes gegeven? Begrijp je dan niet, dat die Piep de formule van een superkunstmest heeft? Snap je niet, dat hij ermee naar een vernietigende idealist kan gaan? Of naar iemand die een ragfijn spel met ons gaat spelen? Heb je al aan OBB gedacht? Hè? OBB!"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0220. De berisping die hij van zijn bovenste baas gekregen had, bezorgde de secretaris Steenbreek een slapeloze nacht, zodat hij de volgende morgen de uitvoerders Zoch en Ugh Zababel bij zich liet komen. Deze heren, in de wandeling executives genoemd, stonden bij de Internationale Blikjes hoog aangeschreven wegens hun doortastend zaken doen.

,,Het gaat dus om de geleerde Pieps'', besloot Steenbreek, toen hij de wiswasknollen uiteen had gezet. ,,Die heeft de kunstmestformule waar alles omheen draait. Die moet gevonden worden, tot elke prijs. En, heren, het is mogelijk dat OBB ervan weet. Nou, u weet wat dat betekent''.

,,OBB'', herhaalde de uitvoerder Zoch. ,,Die naam komt me bekend voor''.

,,Was bij de bovenste tien'', vulde Ugh aan. ,,Niet moeilijk te vinden''.

,,Nee, dat niet'', gaf de heer Steenbreek toe. ,,Maar hij moet héél voorzichtig worden aangepakt, want hij is tot alles in staat''.

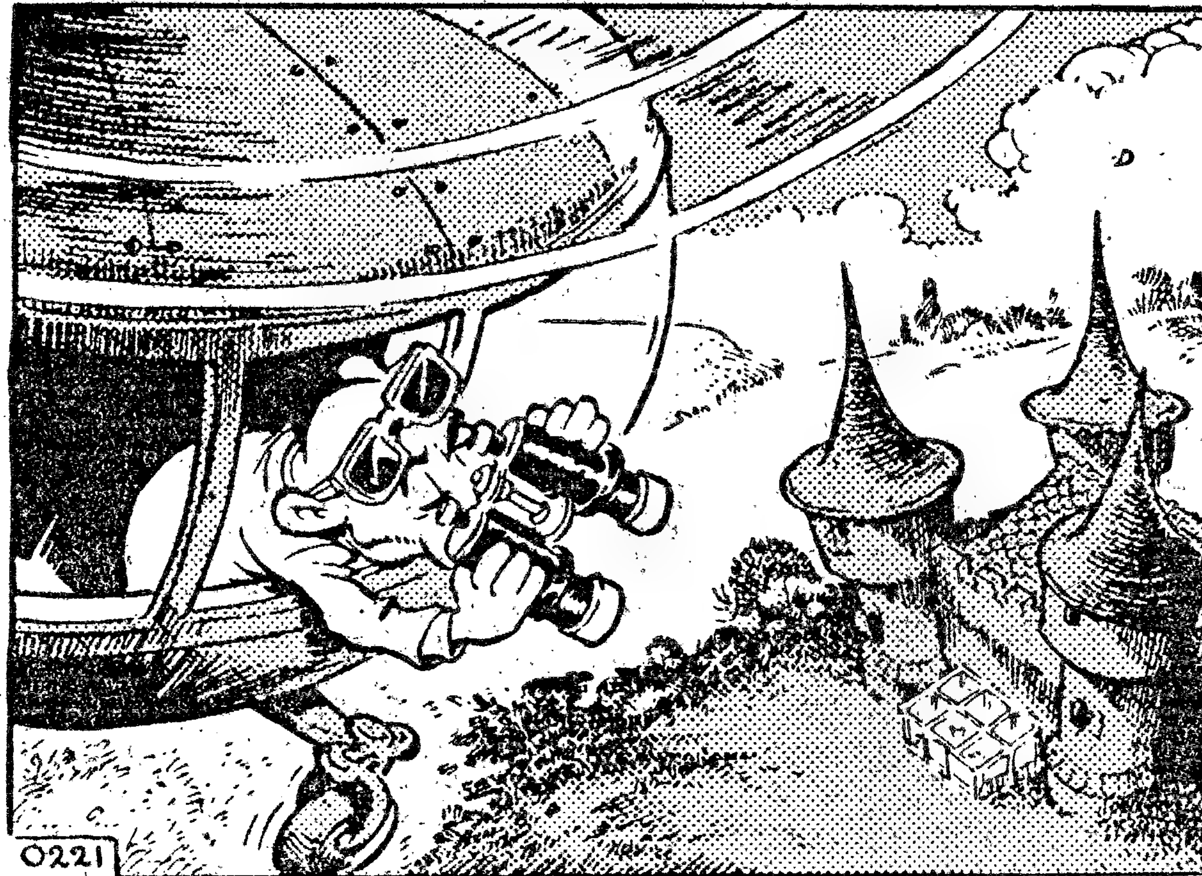
,,Ragfijn spel'', sprak Zoch, en Ugh mompelde: ,,Buiten spel plaatsen, tot elke prijs''.

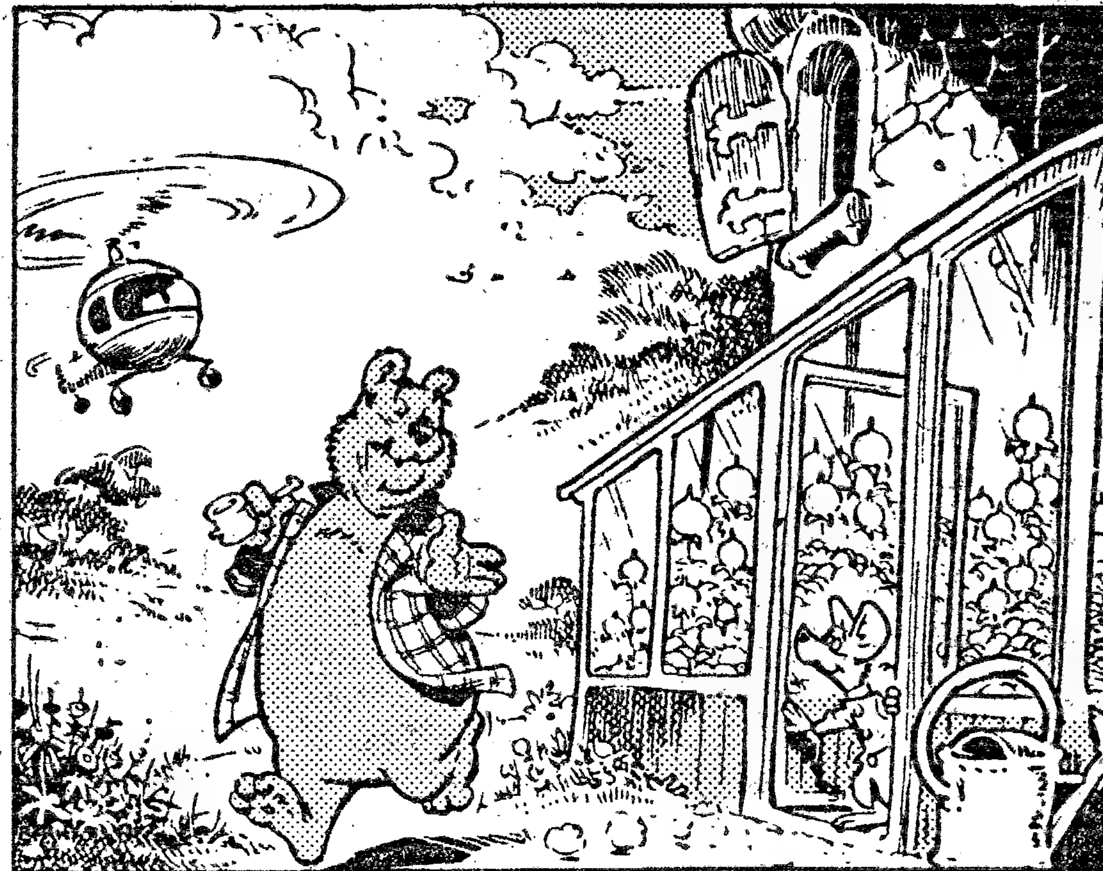
,,Juist'', gaf de secretaris toe. ,,De Piepsformule moet onschadelijk worden gemaakt, dat is uw opdracht. Maar binnen de wet, heren, dat spreekt''.

De executives hadden geen verdere uitleg nodig en togen onmiddellijk aan het werk. Niet lang daarna klonk dan ook het geratel van een helikopter boven Bommelstein. Maar de kasteelheer en zijn gast waren in de broeikas bezig en hoorden het niet.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

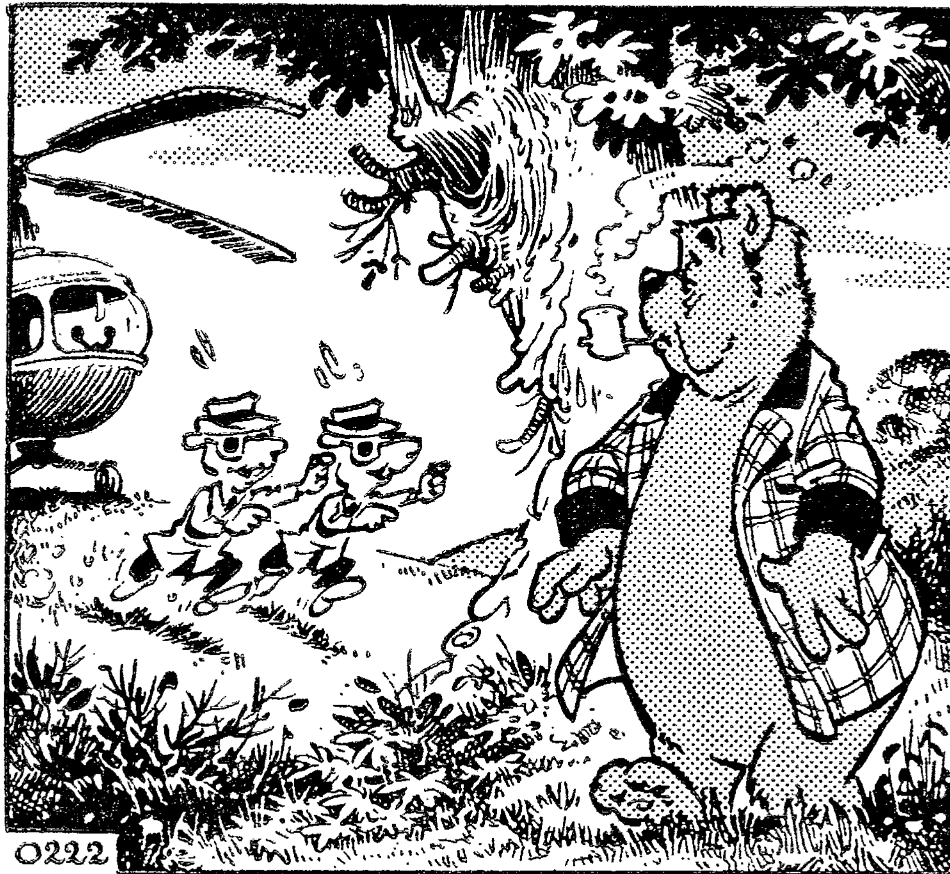

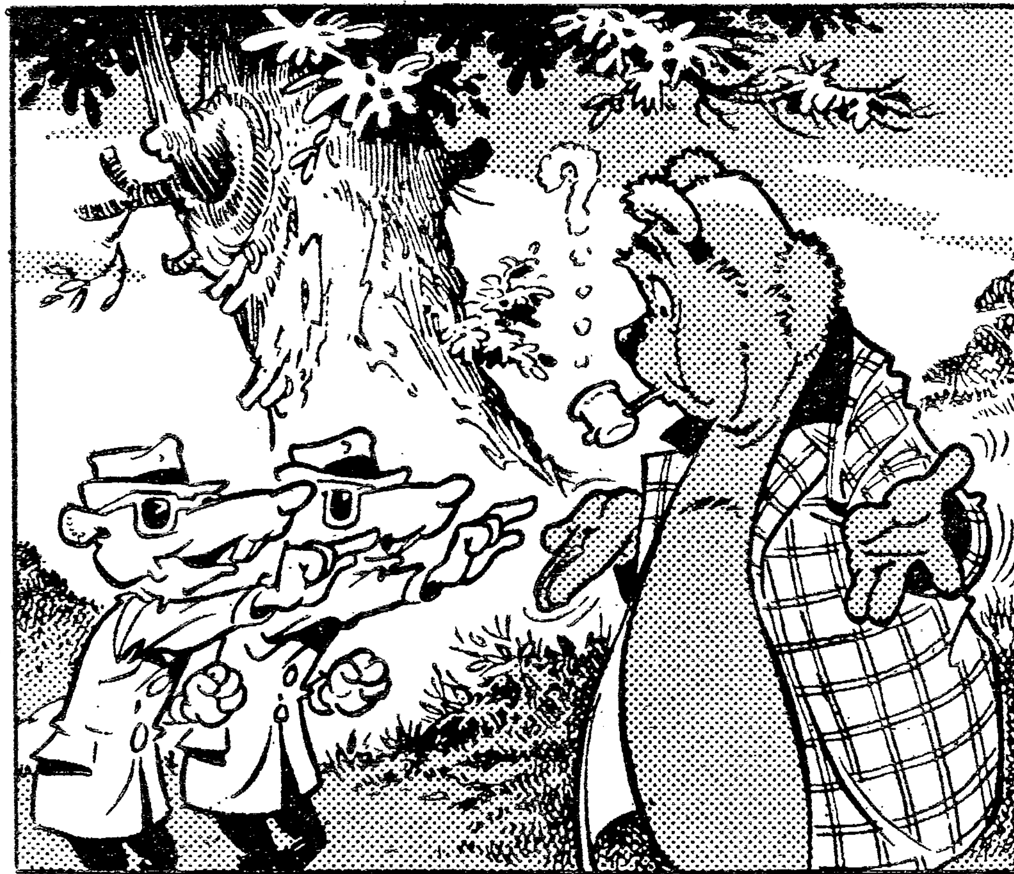

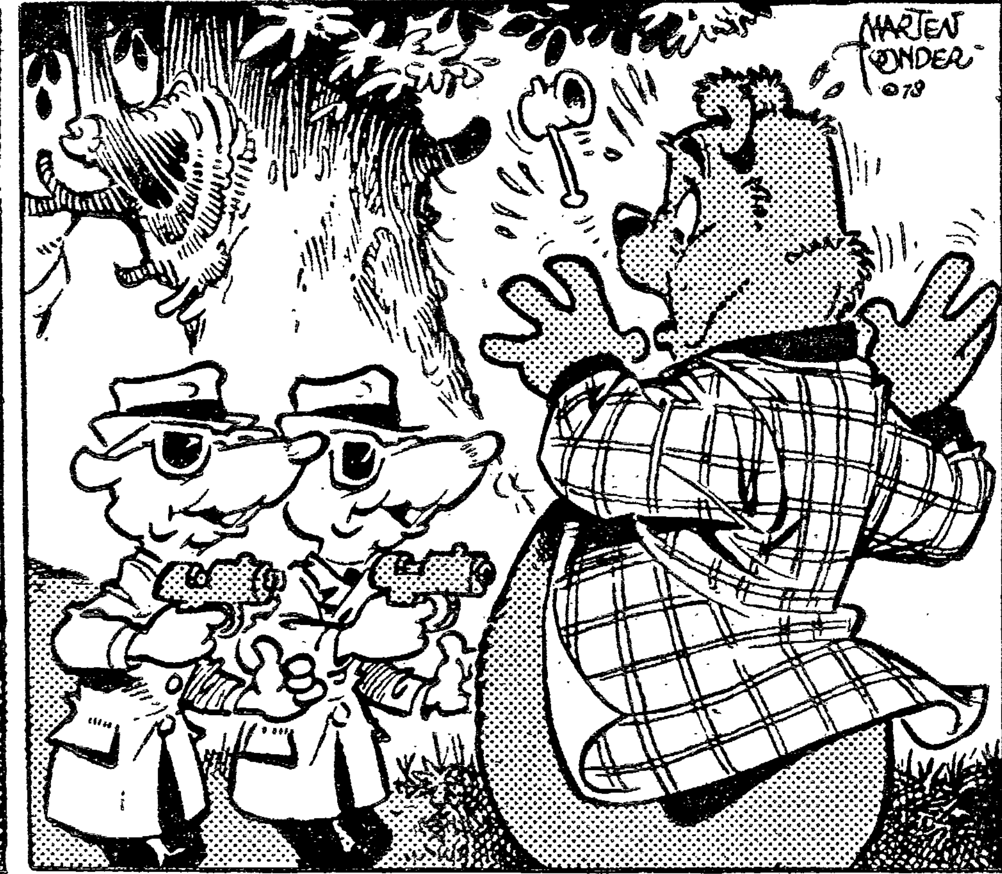
0221 De helikopter cirkelde langzaam om slot Bo mmelstein, terwijl de uitvoerder Ugh Zababel met een kijker het terrein verkende.
,,Ik heb OBB'', riep hij boven het gedaver van de motor uit. ,,Staat in glazen huisje tussen soort bolplanten dat Steenbreek heeft laten zien''.
,,Dat klopt dus'', stelde Zoch van achter de stuurknuppel vast. Dalen maar''.
Het toestel begon snel hoogte te verliezen en net toen het zich boven het gazon bevond, trad heer Ollie uit de broeikas naar buiten.
,,Het is geweldig, heer Pieps'', riep hij over zijn schouder. ,,Binnen 24 uur een kas vol eenvoudige doch voedzame vruchten. Wij worden de weldoeners van de wereld, let op mijn woorden. Door uw uitvinding, bedoel ik. Geld speelt geen rol; dit is belangrijker dan alles waar ik ooit mee bezig ben geweest. En dat zegt toch wel wat, zou ik menen. Ga maar rustig door, een Bommel waakt over u''.
De jonge geleerde sloot tevreden de deur en heer Bommel stak een pijpje op. ,,Dit is pas een taak voor een heer,'' zei hij tot zichzelf. ,,Ze zullen ervan opkijken, als ik het in de Kleine Club vertel. Alleen, het geluid van die grasmaaier is vervelend. Ik zal Joost zeggen, dat hij hem eens smeren moet''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0222 Het geluid van de grasmaaier stierf weg, zodat heer Bommel zijn gedachten de vrije loop kon laten. Maar dat duurde niet lang, achter hem klonk geroep en toen hij omkeek zag hij twee heren die uit een helikopter nader draafden.

"OBB", riep een van hen, in wie oplettende lezertjes Ugh Zababel zullen herkennen. "Staan blijven, graag".

"Wat betekent dat?", vroeg heer Ollie. "Ik wil niet hebben, dat er hier vliegmachines neerstrijken. Dat is slecht voor het gras, als u begrijpt wat ik bedoel..."

"Waar is Pieps?", riepen de uitvoerders. "Waar is de mestformule?"

Zo sprekende sneden ze hem de weg af en Zoch sprak glimlachend: ,,Beter om vriendelijk mee te werken en niet tegen te spartelen. De gevolgen kunnen heel vervelend zijn".

"Het gaat om een belangrijke zaak", vulde Ugh aan. "De wereldeconomie staat op het spel, dus u begrijpt..."

Heer Bommel voelde, dat hij tegenover geschoolde executives stond, en hij had geleerd, dat men dan tact moet gebruiken. Daarom nam hij een verbaasde houding aan.

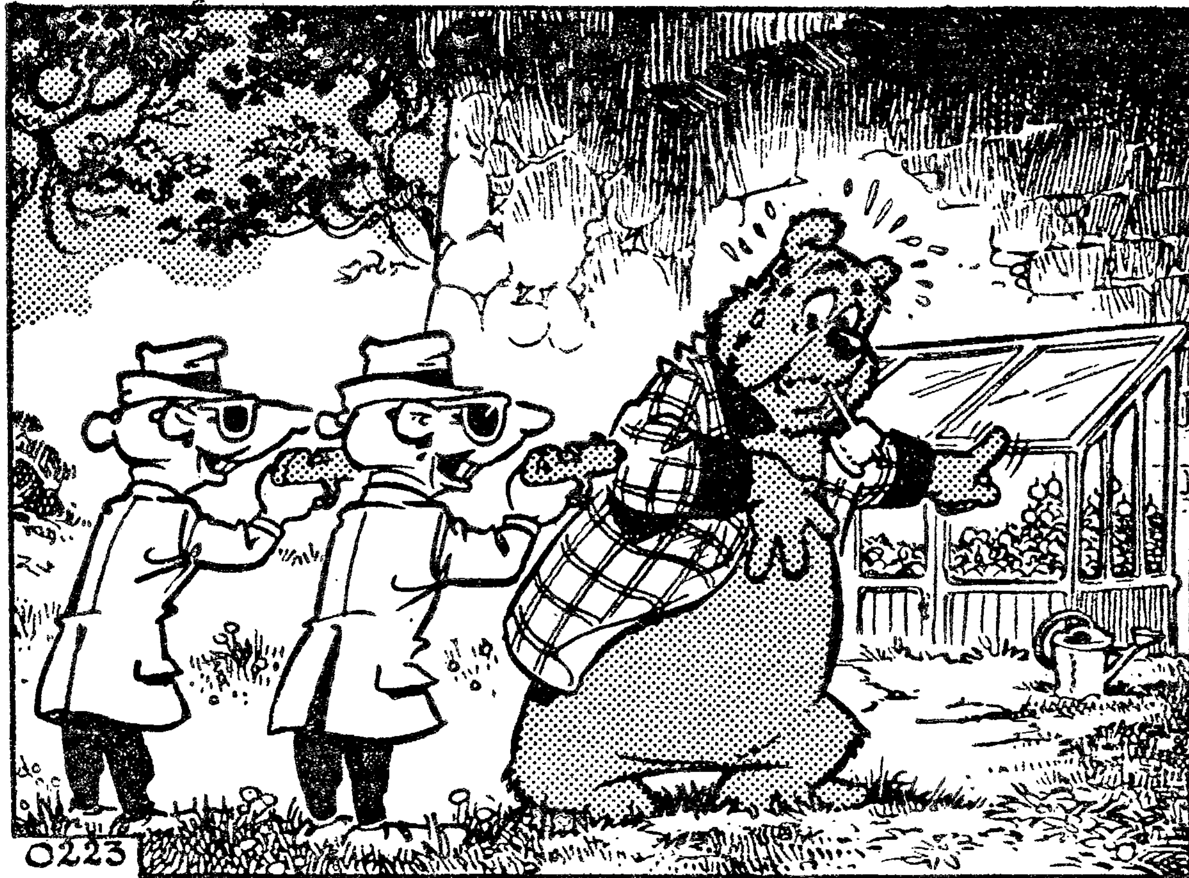
"Ik begrijp niet wat u bedoelt", zei hij. "Een heer van mijn stand spartelt niet, stel je voor".

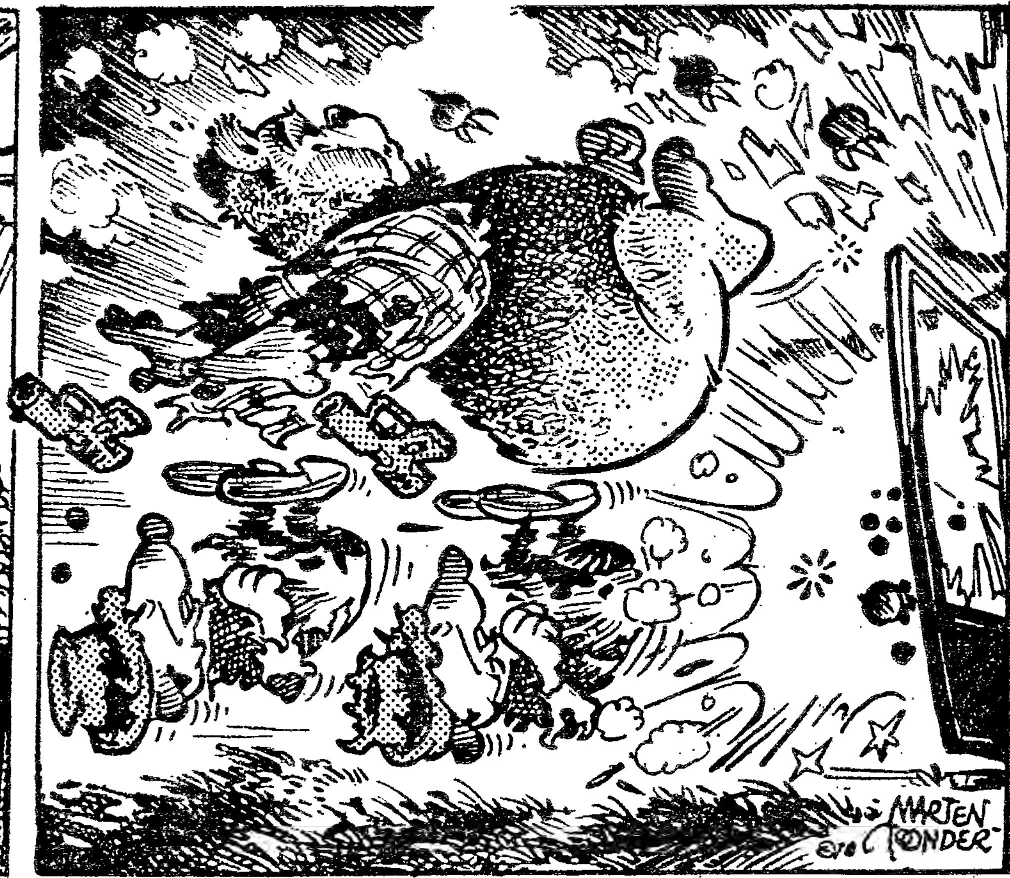
,,Dan maar doortasten," hernamen de heren, terwijl ze met een snelle beweging een paar pistolen trokken en die op zijn tors richtten.

"Als het binnen de wet is, mogen we u onschadelijk maken", legde Zoch uit. En Ugh voegde eraan toe: "Schieten is oogluikend toegestaan".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0223 ,,Waar is Pieps?'', vroegen de heren Zababel.

Ze haalden het veiligheidspalletje van hun schiettuigen over, zodat het heer Ollie bang te moede werd.

,,D-daar'', stamelde hij, op de broeikas wijzend. ,,N-niet s-schieten, bedoel ik. D-dat is g-gevaarlijk''.

Hij trok piepend een rookwolk uit zijn pijp en daardoor gesterkt hernam hij: ,,Ik bedoel, wij kunnen de hele wereld gelukkig maken door kunstmest. Pieps heeft een formule, bedoel ik. In zijn hoofd. En ik ben zijn beschermheer''.

,,Dat treft'', zei Zoch. ,,Dan maar voor ons uitgelopen naar dat glashuis''.

,,En geen grapjes'', vulde Ugh aan. ,,Dit merk gaat gemakkelijk af''.

Heer Bommel begaf zich met knikkende knieën naar de broeikas waar zijn beschermeling niets vermoedend bezig was, en opende de deur. Op hetzelfde moment sloeg er een vlam naar buiten en ontplofte het huisje, zodat de bezoekers te midden van glasscherven over het gazon geblazen werden. Het is te begrijpen, dat de executives daardoor de greep op hun wapens verloren en machteloos tegen de grasmat sloegen, gevolgd door hun begeleider.

De enige die wist, dat deze ramp nu al voor de tweede keer gebeurde, was de assistent Pieps. Maar die was voorlopig niet in staat om wetenschappelijk te denken.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0224 Geruime tijd was het keurige gazon van Bommelstein het toneel van verwarring en neerstortend glaswerk. Doch voor de rookwolken goed en wel waren opgetrokken, hadden de snelle executives reeds een heenkomen gezocht in hun vliegtuig. En toen heer Bommel weer bij zinnen kwam, was het geratel van de verdwijnende helikopter het eerste geluid dat hij hoorde. Daarop viel zijn blik op de resten van zijn kasje, dat nu omringd was door verkoolde vruchten, en verslagenheid maakte zich van hem meester.

„W-watwastat?", vroeg Alexander Pieps, die zwart en gescheurd uit zijn werkplaats kwam.

Het zien van de getroffen geleerde gaf heer Ollie de kracht zich een weinig op te richten.

„M-misdadigers", legde hij uit. „Ze wilden je formule stelen."

Hij wierp een blik in het rond en voegde eraan toe: „Maar ik heb ze verdreven. Ze zijn gevlucht, bedoel ik".

Op dat moment verscheen Tom Poes bij de toren. Hij had het geluid van de ontploffing gehoord toen hij toevallig passeerde, en natuurlijk wilde hij weten wat er gebeurd was.

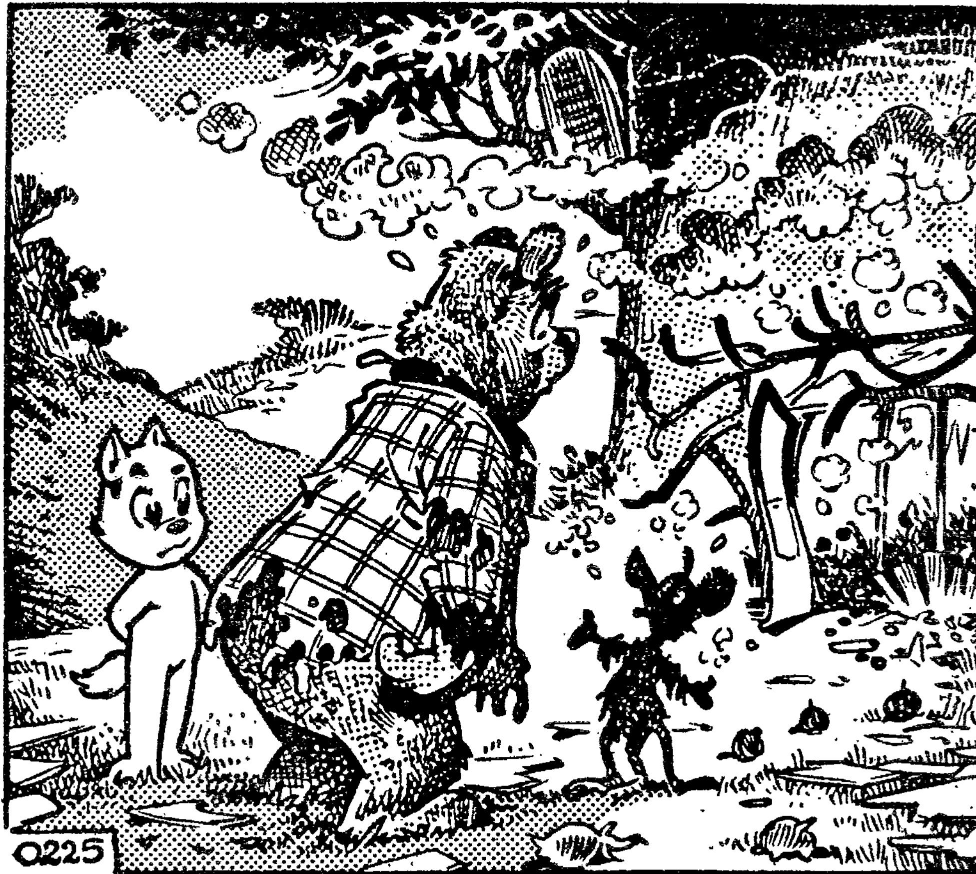
„Twee schurken", verklaarde heer Bommel opstaande. „Met vuurwapens. Heel vreselijk. Zelfs ik stond machteloos, zodat ik ze naar Pieps bracht en ze met een donderende knal heb weggejaagd. Ach, een heer weet zelf niet waartoe hij in zijn toorn in staat is".

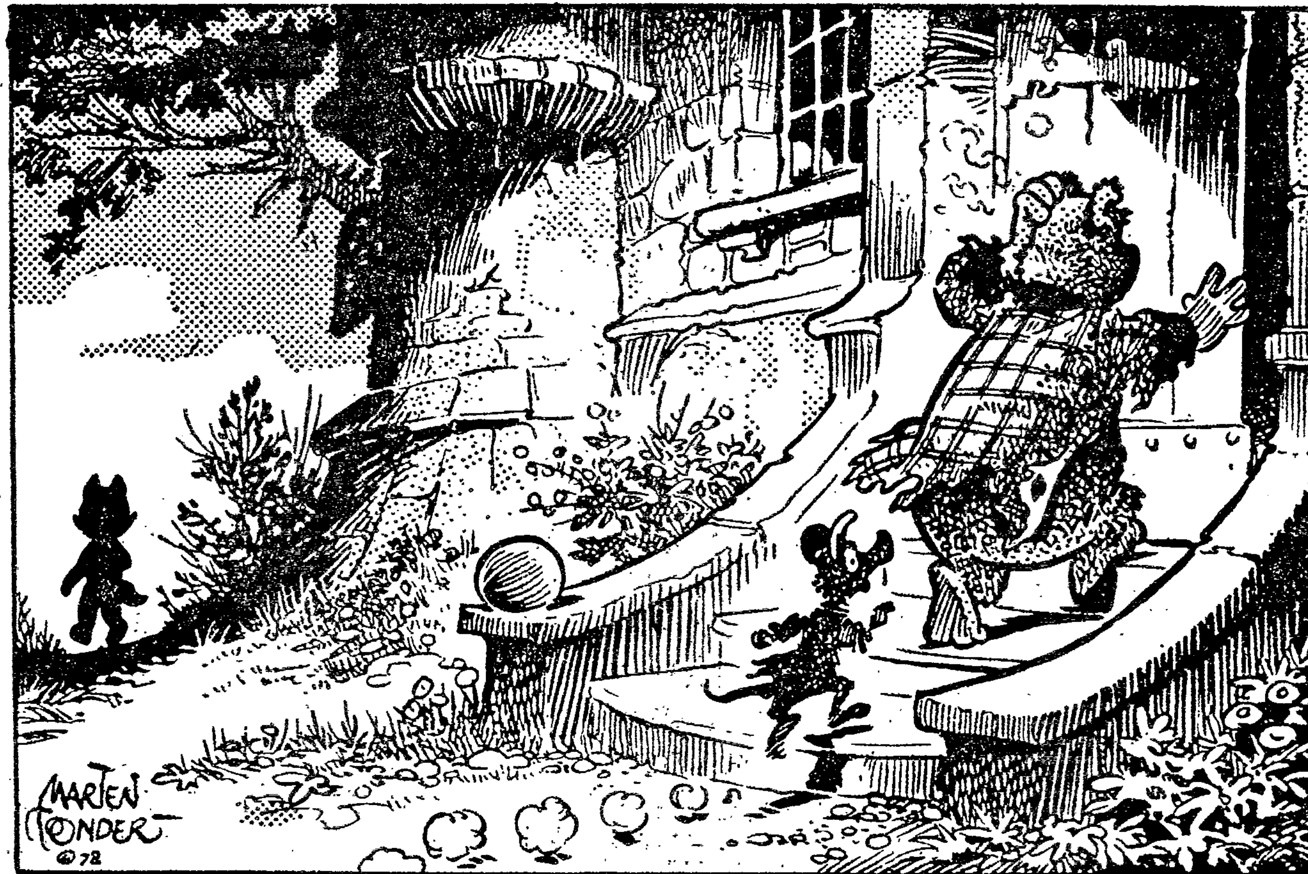
„Hm", zei Tom Poes. „Maar waar kwam die knal vandaan? Hoe deed u dat?"

„Ja, hoe?" vroeg Pieps zich af. „Dit is nu al de tweede keer, dat het gebeurt".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0225 Heer Ollie dacht diep na, want ook hij wist niet precies waar de ontploffing vandaan was gekomen. Maar voordat hij de kracht van een Bommel naar voren had kunnen brengen, nam Pieps klagend het woord.

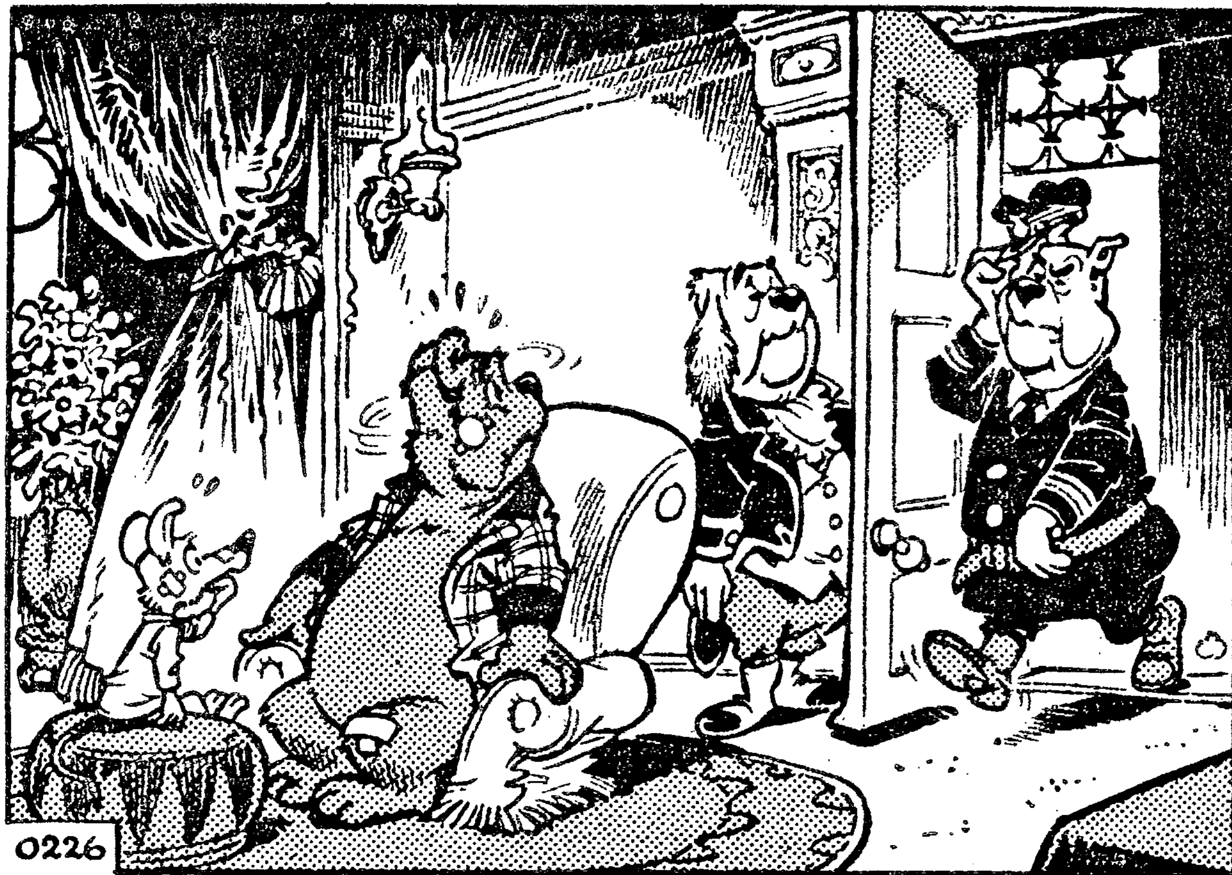
„Het gaat nu niet om die knal", zei hij. „Het gaat eigenlijk om de schurken die mijn Piepsalpeterformule wilden stelen. En ik weet wel wie het zijn. Het zijn de Internationale Blikjes die achter mij aan zitten! Ik ken dat soort. Maar zo durf ik niet verder werken. Echt niet. Ik heb een rustig, groot terrein nodig, waar ik wiswassen kan ontwikkelen". „Natuurlijk", gaf heer Bommel toe. „Dáár gaat het om. De wereld redden. Ik zal daarvoor zorgen, al zou de onderste scherf boven komen. Maar eerst ga ik de politie bellen om deze aanslag aan te geven".

„En toch zou ik willen weten waar die ontploffing door kwam", zei Tom Poes. Hij liep nadenkend weg en heer Ollie beklom de stoep om zich naar de hal te begeven, waar de telefoon was.

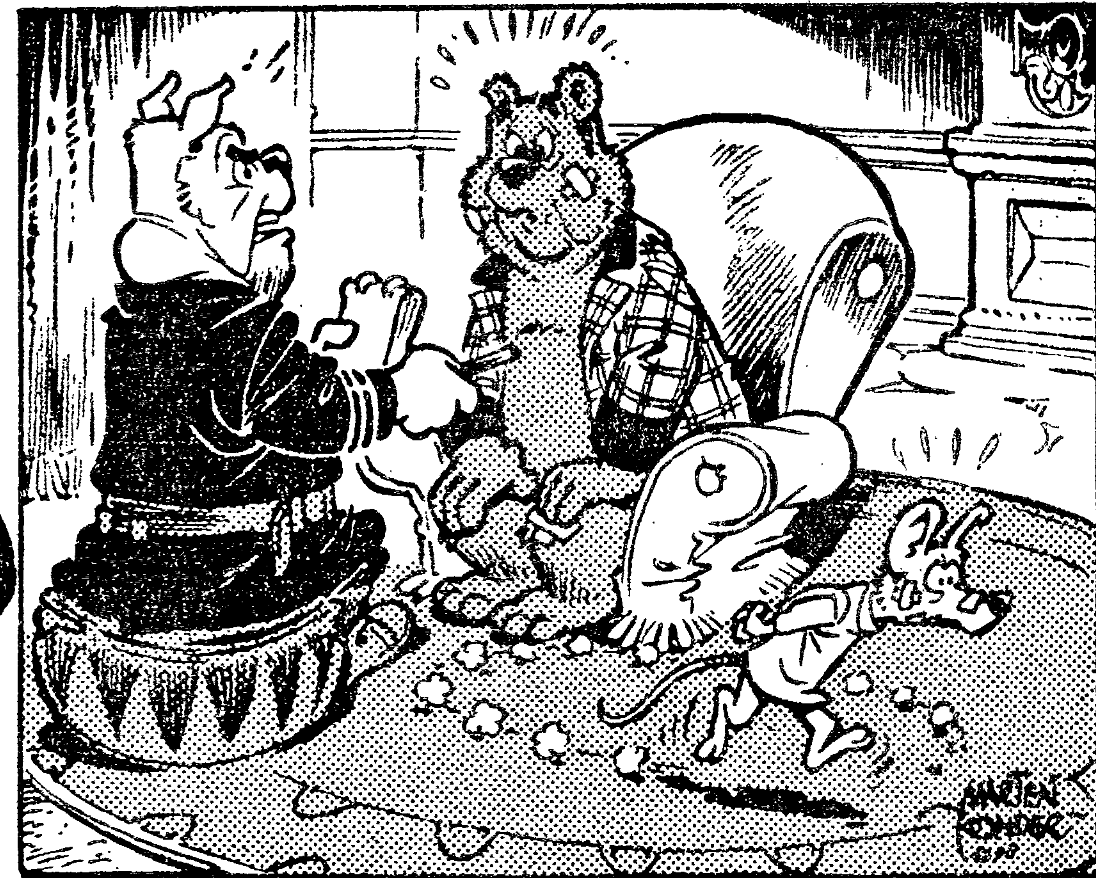
Gelukkig was commisaris Bas op het bureau. Hij luisterde oplettend naar het verhaal over de twee schurken, die per helikopter waren binnengeslopen en met revolvers hadden gedreigd, en hij beloofde onmiddellijk een onderzoek te komen instellen.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0226 Heer Bommel en Alexander Pieps zaten verschoond en bepleisterd van de schok te herstellen. toen commissaris Bas werd aangediend.

„Daar ben ik", sprak hij in de deuropening. „Een ernstige zaak. Wat vertelde je me over een aanslag? Jullie zijn gewond geraakt, zie ik. Was het een roofoverval of wat?"

„Ik word bedreigd", zei de assistent verzenuwd. „Door het grootkapitaal".

„Aha", hernam de politiechef fronsend. „Iemand van een rooie actiegroep! Wat heb jij hiermee te maken, Bommel? Vertel maar eens rustig wat er gebeurd is".

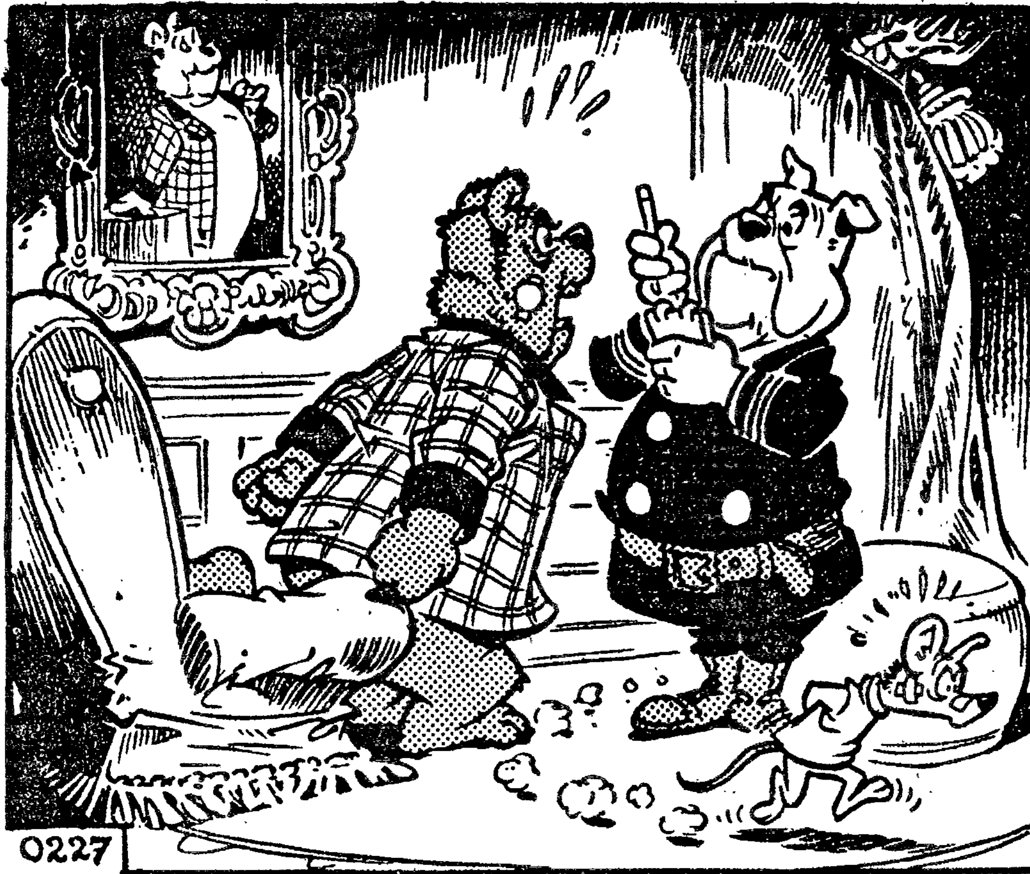
Hij ging zitten en, terwijl de jonge geleerde nerveus door de kamer begon te dribbelen, legde heer Ollie omstandig uit wat er gebeurd was. De commissaris deed zijn best het verhaal op zijn blocknootje vast te leggen en toen hij klaar was, mompelde hij: „Je werd met vuurwapens bedreigd, zeg je. Tja, daar kan ik niet aan beginnen, want dat is heel gebruikelijk. En er is niets ontvreemd? Wat wil je dan eigenlijk, Bommel?"

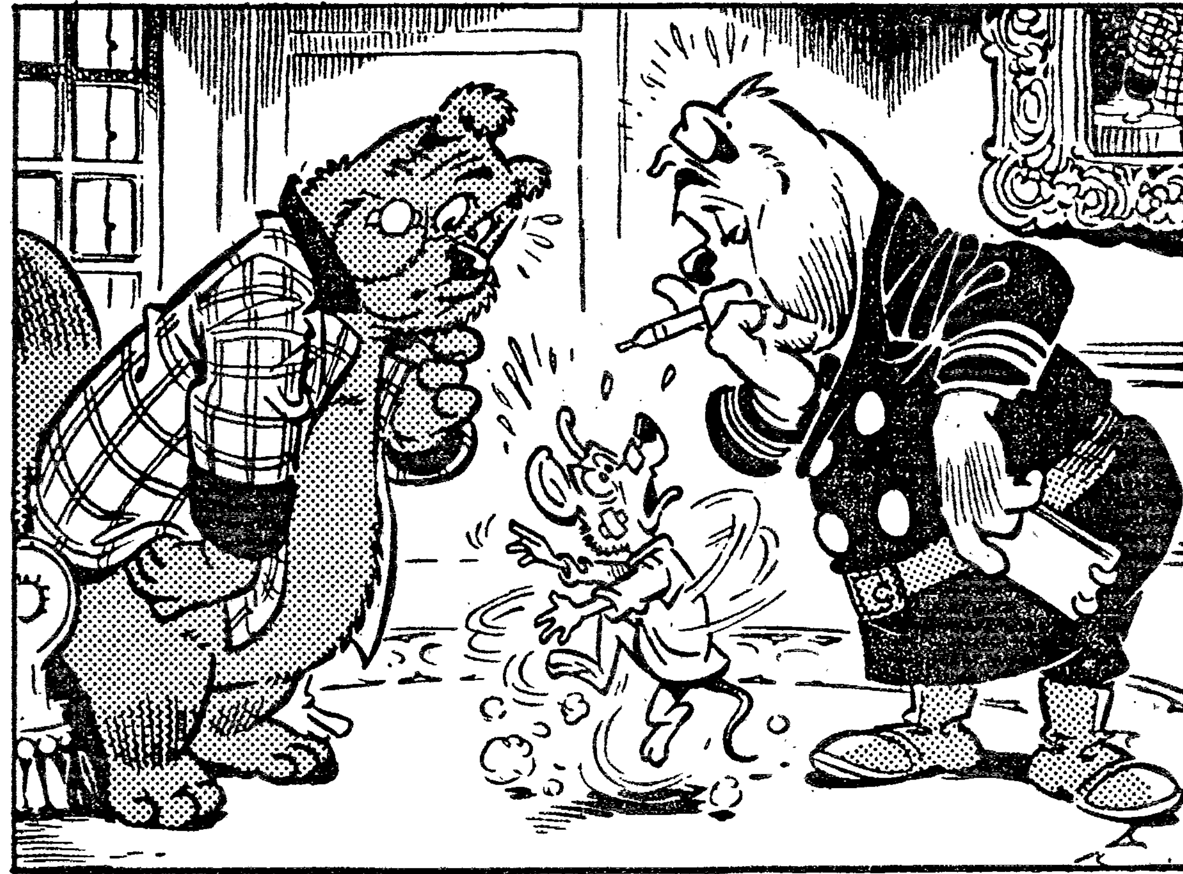
„Ik word bedreigd", riep Pieps met trillende stem. „De Internationale Blikjes willen mijn formule hebben. Ik kan er niet tegen. Zo kan ik niet werken".

Maar Bulle Bas schonk geen aandacht aan hem. „Er is niets gestolen", stelde hij vast. „ En er is niet geschoten. Hoe kom je dan aan die pleisters? Hoe heb je de indringers verdreven? Door een ontploffing, zeg je hier. Dat is niet zo best. Een ernstige zaak, zoals ik al vaststelde. Het veroorzaken van ontploffingen is strafbaar!"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0227 „Stel je voor, dat iedereen die met een vuurwapen bedreigd wordt, de zaak laat ontploffen", zei de commissaris schamper. „Het zou een mooie boel worden. Ik moet hier streng optreden".

Woede maakte zich van heer Ollie meester en hij rees uit zijn zetel op.

„Dit gaat te ver", riep hij driftig. „Als heer heb ik het recht en de plicht om mijn gast te beschermen. En daarom heb ik met grote tegenwoordigheid van geest een paar misdadigers verjaagd, toen ze de Piep formule wilden stelen die hij in zijn hoofd heeft. Het is een schande, dat de politie daar niets aan wil doen. Vooral, omdat hij de ellende in de wereld door zijn uitvinding op wil stoten".

„Wat is dat?", vroeg de politiechef. „Waar heb je het over? Heb je daar getuigen voor?"

„Heer Pieps hier", verklaarde heer Bommel.

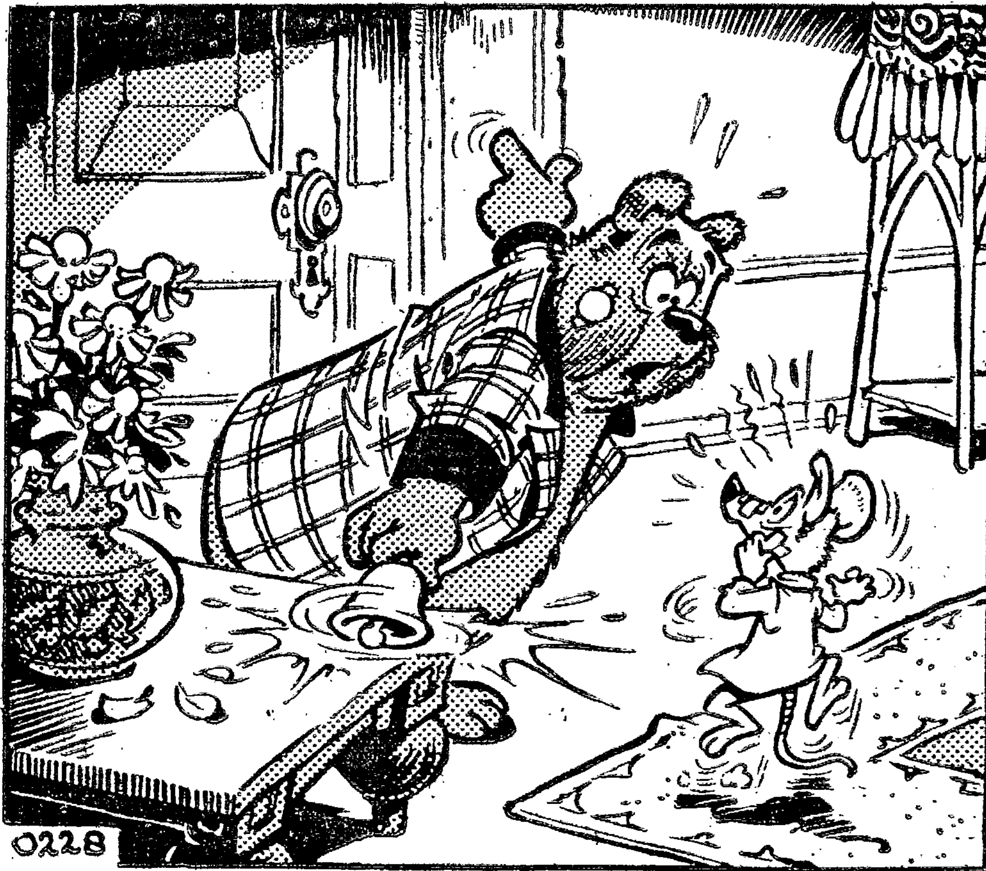
Op het horen van zijn naam sprong de assistent schichtig omhoog. „Ik?", piepte hij. „Ik heb nergens mee te maken. Ik weet van niets. Ik kan alleen maar aan mijn uitvinding denken en ik wordt bedreigd".

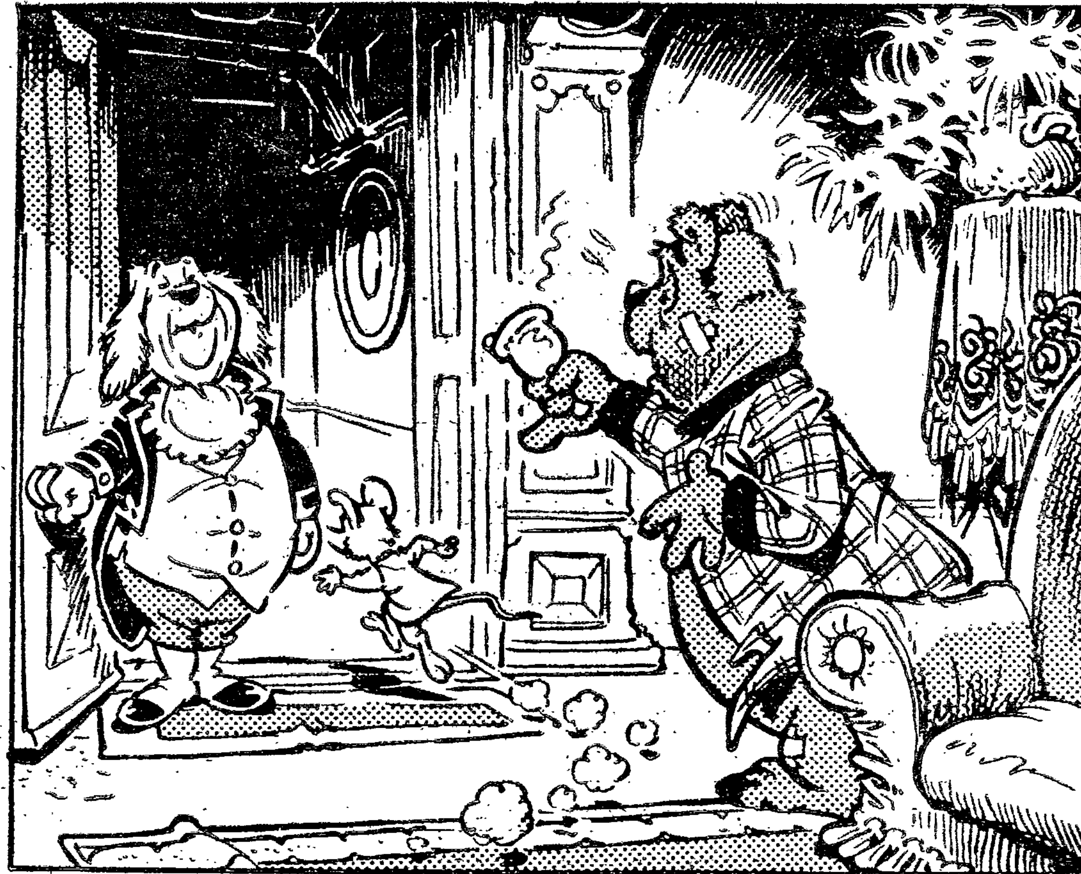
De scherpe politieambtenaar begon te begrijpen, dat er meer achter deze zaak zat, en hij richtte zich op.

„Een zwakke getuige", sprak hij peinzend. „Maar goed. Het feit dat het hier noodweer betreft zal zeker invloed hebben op een milde strafmaat. Ik zal een rapport opstellen,,.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0228 Toen commissaris Bas de kamer verlaten had, greep heer Bommel gejaagd de handbel en begon die te luiden.

"W-wat g-ga je doen?", stamelde de uitvinder schrikkend.

"We zijn hier niet veilig", riep heer Ollie boven het geklingel uit. "De politie doet niets, dat is duidelijk. Pak onmiddellijk uw spullen, heer Pieps. Uw knollen en de mestformule, bedoel ik. We gaan naar een veilige plaats. Ik zie mijn taak als heer duidelijk voor me; ergens ver weg".

Op dat moment werd de deur geopend en terwijl de assistent zich de kamer uithaastte, verscheen Joost op de drempel.

"U schelt, heer Olivier?", sprak de bediende op vragende toon.

"Ik eh... juist", gaf heer Bommel toe. "Ik eh... we gaan op reis. Pak wat lijfgoederen en mijn chequeboek, Joost. We gaan naar een veilige plek waar geen politie is om de rust te herstellen. En jij kunt zo lang vakantie nemen. Ik zal wel een berichtje sturen wanneer ik terug kom".

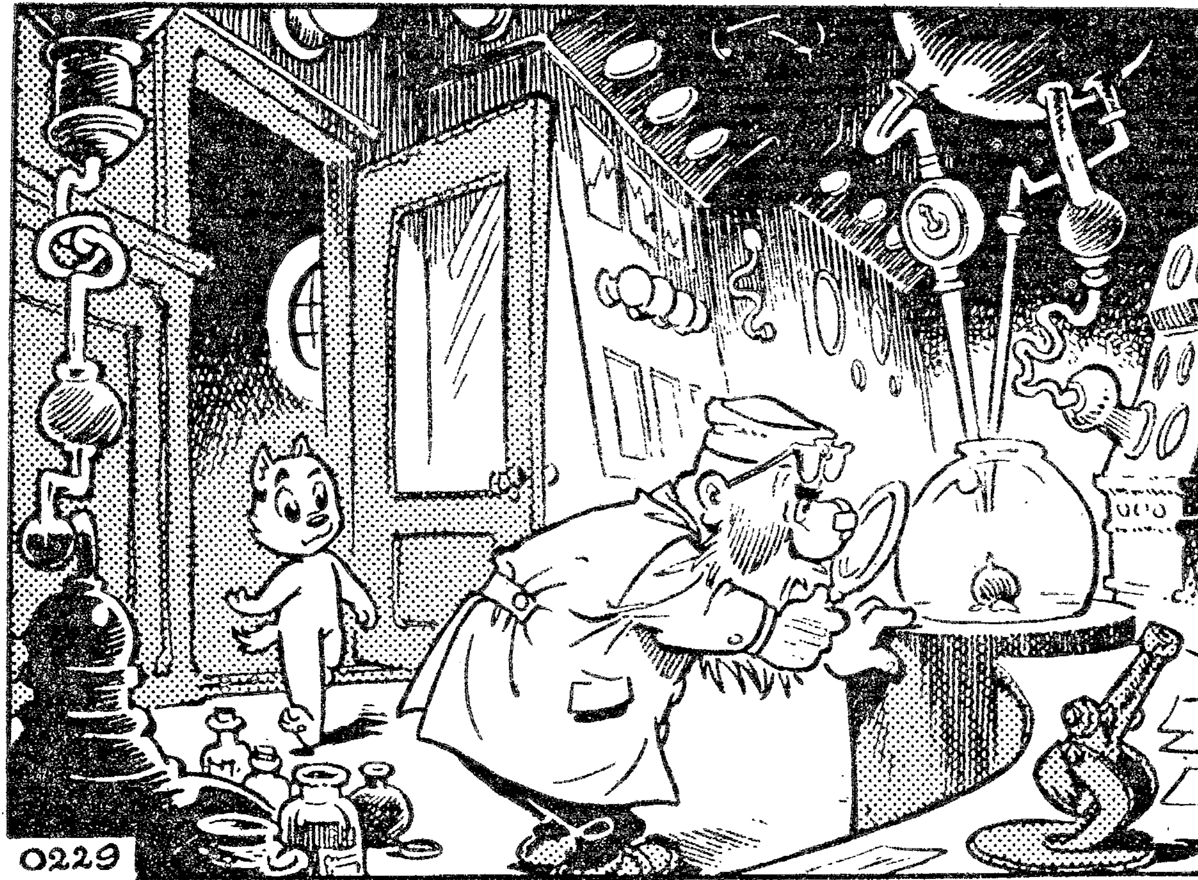
De trouwe knecht trok de wenkbrauwen op en glimlachte fijntjes.

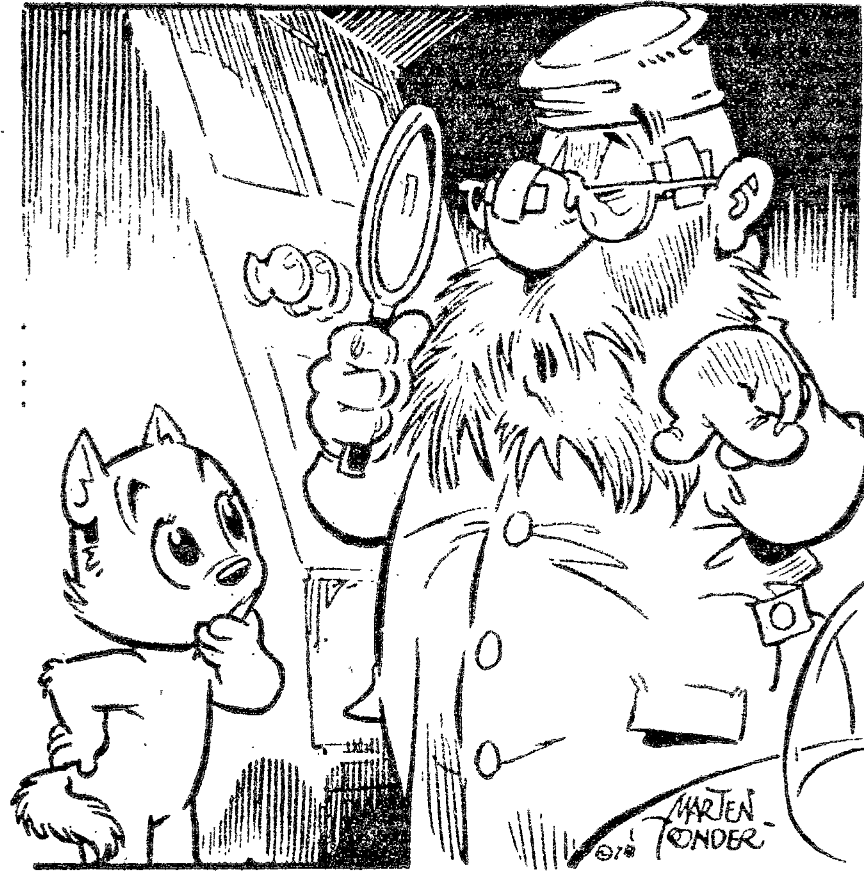
"Vakantie?", herhaalde hij. "Dat is heel aantrekkelijk. Maar ik blijf voorlopig op het huis passen, als ik mij verstouten mag. In deze tijd van het jaar zijn de vakanties zo druk, met uw goedvinden. Ik spaar het liever een poosje op, terwijl u zich prettig gaat ontspannen".

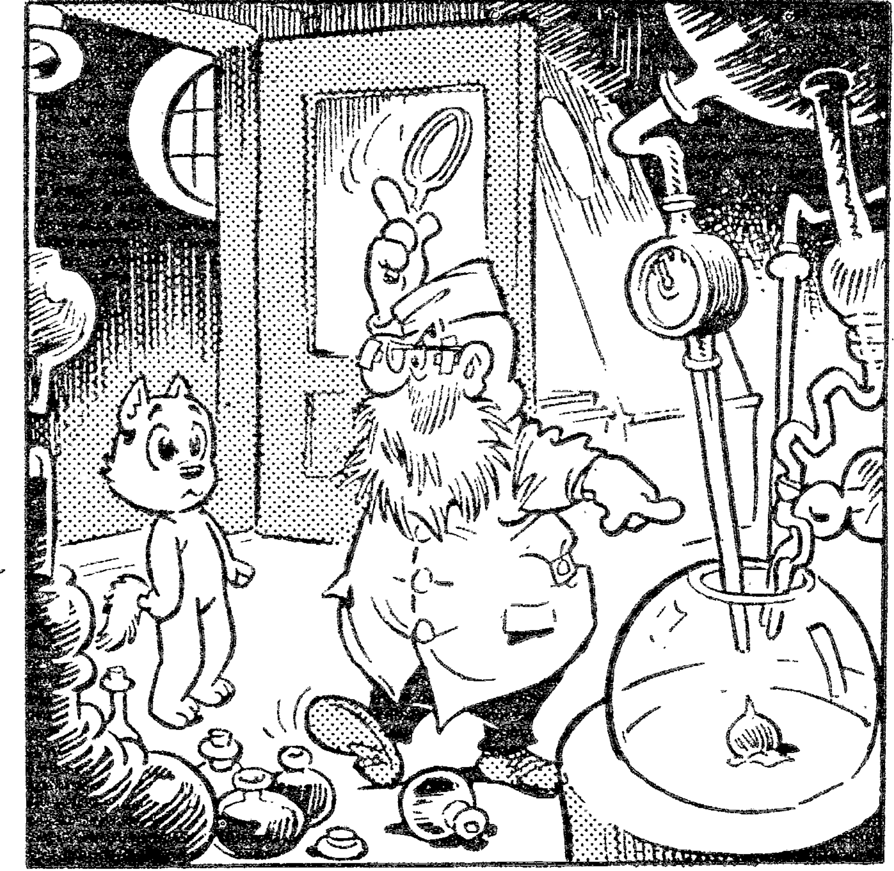
"Er is geen sprake van ontspannen", riep heer Bommel uit. "Integendeel, ik ga de wereld redden".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0229 Tom Poes was intussen naar het laboratorium van professor Prlwytzkofsky gegaan, want het verhaal van heer Bommel had hem ongerust gemaakt. Hij trof de geleerde aan bij de bestudering van een bolletje dat onder een glazen stolp lag, en hij kwam nieuwsgierig naderbij.

„Dat is een van de vruchten die uw assistent gekweekt heeft", zei hij. „Waarom hebt u Pieps weggestuurd, professor?"

„Der Pieps is geen wetenschappelijker" verklaarde de geleerde. „hij is ener domkop, die niet verstaat welk ener schriknis hij aangekwekerd heeft".

„Waarom zijn die bolletjes zo gevaarlijk?", hield Tom Poes aan.

De hoogleraar richtte zich op en bekeek hem door zijn vergrootglas.

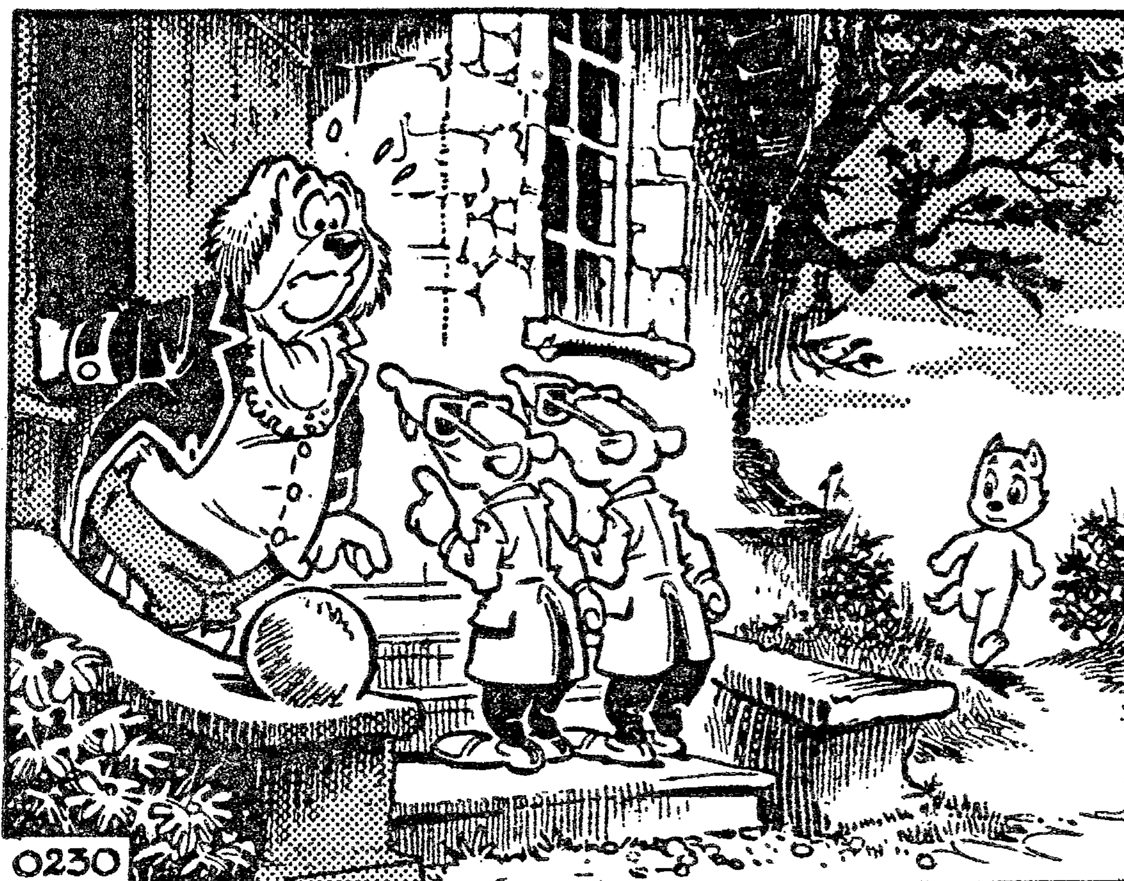
"Het zijn profieten", verklaarde hij. „Ik heb ze puntelijk studeerd en het is zoals ik schoon vermoedde. Ze ademen buitenordentelijk rijk. Hebt u dat?"

„Ja", zei Tom Poes een beetje onzeker. „maar daarmee doen ze toch geen kwaad?"

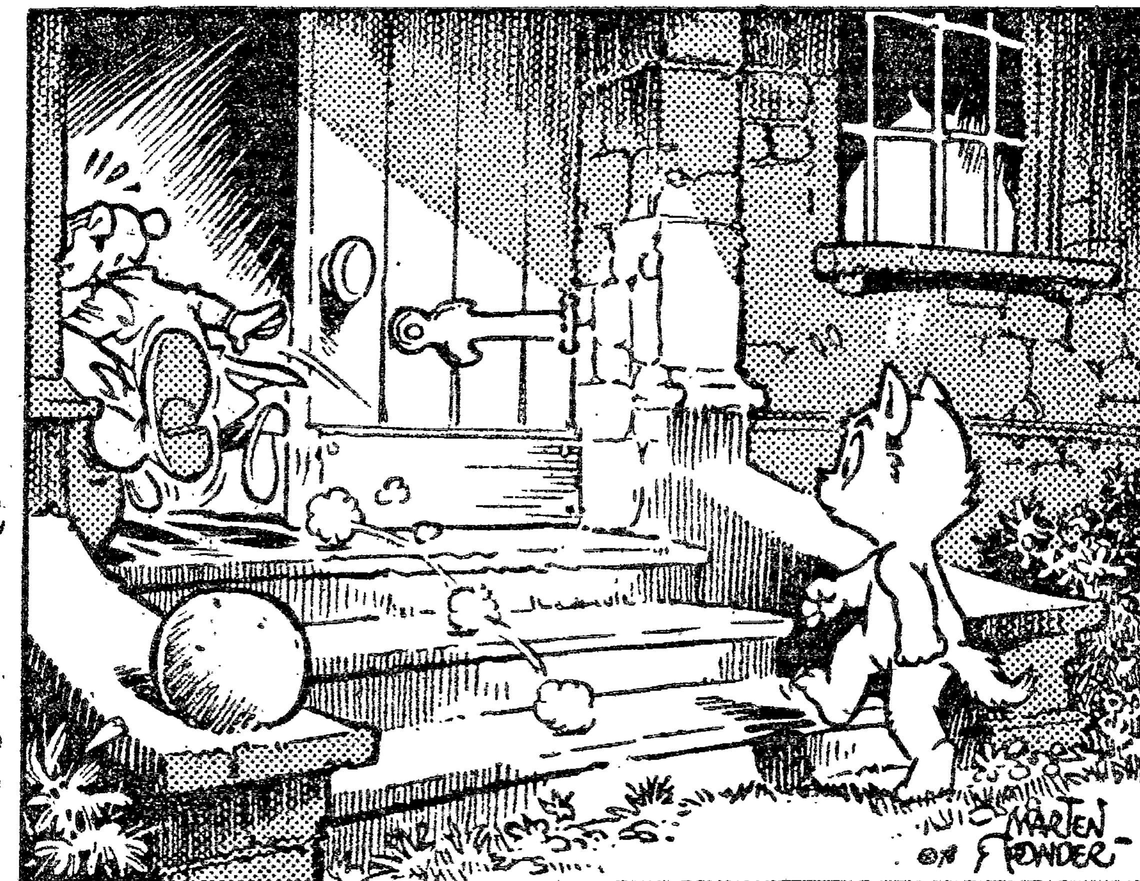
„Geen kwaad?" herhaalde de professor, rood aanlopend. „Der Pieps heeft dezer kleinlijke knirpswiswas met zijn doller kunstdrek uitgestulperd, waardoor der uitademing versterkerd geworden is. Wanneer men ze niet uitradeert, zullen ze wassen en wassen en zich op elkander platsen en der ganse aarde overdekken en der dampeskring oxygeneren! Dat is toch gans klaar? Ik heb ener bericht voor der behoorde aangemaakt om der kweek straffelijk te stellen".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0230 Tom Poes had niet alles begrepen wat Prlwytzkofsky hem verteld had, maar genoeg om zo vlug mogelijk terug te gaan naar Bommelstein.

Toen hij de heuvel opwam, had Joost net opengedaan voor de heren Zababel, die zich van de schok hersteld hadden, omdat ze zich als geoefende uitvoerders niet zo gemakkelijk uit het veld lieten slaan.

„Waar is je baas?", vroeg Ugh. „Dit keer zal hij er niet met bommen en mijnen afkomen. De hele plaats is omsingeld en ligt onder vuur. Breng ons bij hem".

„Als je leven je lief is", voegde Zoch eraan toe en het is te begrijpen, dat de brave knecht daarvan danig schrok.

„U m-moet m-mij ver-verschonen", sprak hij met bevende mond. „Heer Olivier is v-vertrokken, met uw goedvinden, zodat het leven mij zeer lief is. Met het oog op de wijnkelder en de ver-verversingen; u begrijpt wel..."

„Niet geleuterd", siste Ugh Zababel glimlachend. „Wáár is hij?"

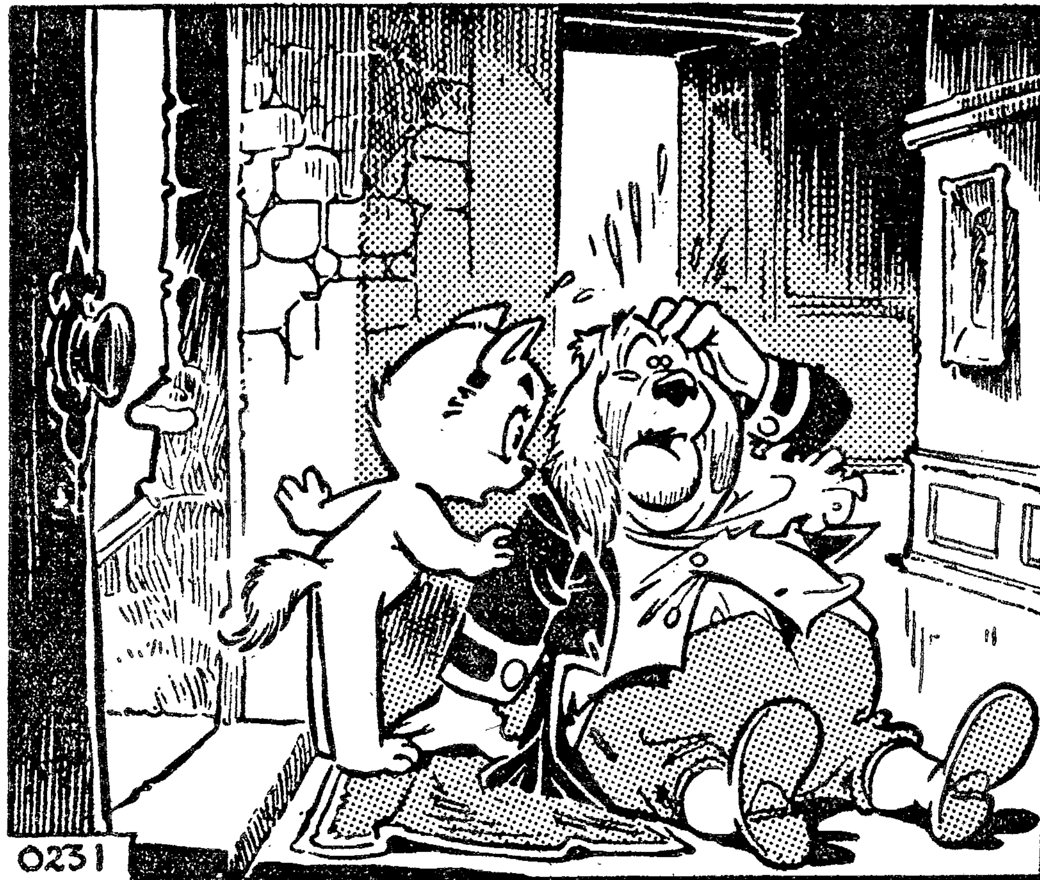
„Ik weet het niet", klaagde Joost. „Écht niet. Hij is per automobiel naar de stad gegaan om de wereld te redden, als ik zo vrij mag wezen".

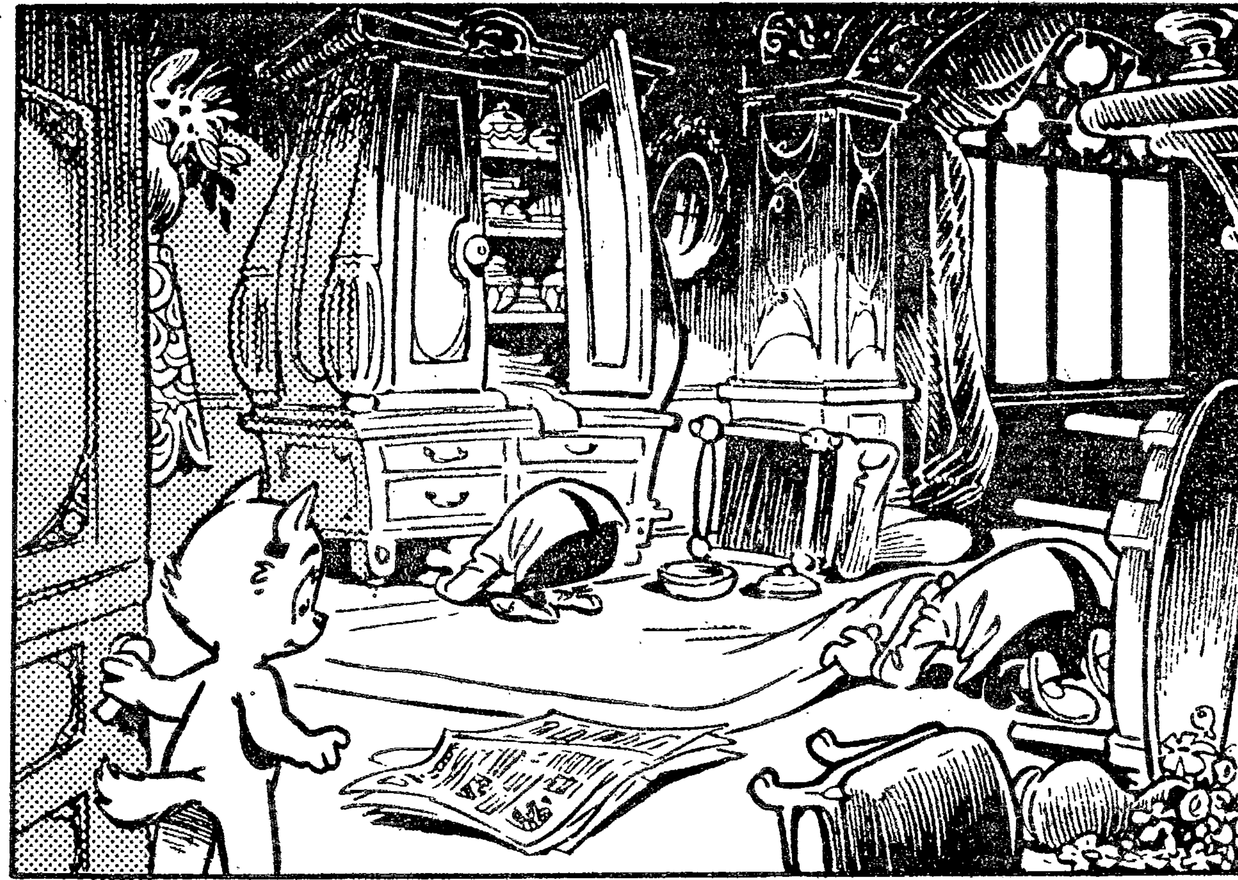
„Onzin", stelde Zoch vast. „We zullen ons persoonlijk op de hoogte stellen. Opzij, vent".

„De hele tent doorzoeken", vulde Ugh aan, en na deze woorden wierpen ze de onthutste bediende ruw terzijde. Toen Tom Poes bij het bordes kwam, was hij net op tijd om de beide executives naar binnen te zien gaan.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0231 Tom Poes haastte zich de stoep op en vond Joost met smartelijke trekken op de grond van de hal.
"Wie zijn dat?", vroeg hij. "Hebben ze je pijn gedaan?"
"In het h-hoofd", stamelde Joost. "D-door de d-dreun."
Hij betastte voorzichtig de schedel en hernam steunend: "Het zijn geen heren, als u mij permitteert. Dit is geen behandeling. Heer Olivier had gelijk. De veiligheid laat hier veel te wensen over, wanneer ik zo vrij mag zijn. Misschien zou het zuiden toch een rustiger vakantie opleveren. Maar waar heer Olivier is weet ik werkelijk niet. Echt niet, jonge heer".
Tom Poes liet hem zitten om tot zichzelf te komen en ging naar binnen. In de woonkamer trof hij de heren Zababel aan, die bezig waren het vertrek zo grondig te onderzoeken dat er geen meubel overeind bleef. Hij stoorde hen echter niet in hun werk, want op de grond zag hij een opengevouwen ochtendblad liggen, dat hem op een idee bracht.
"Heer Bommel is natuurlijk gevlucht voor deze smeerlappen", dacht hij. "En het is best mogelijk dat hij in de krant gekeken heeft om uit te zoeken waar hij heen kon gaan".
Met die gedachte raapte hij het papier op en bekeek de opengeslagen pagina. Lang hoefde hij niet te zoeken, want hij kende heer Olie en toen zijn blik op de scheepsberichten viel, begreep hij dat hij gevonden had wat hij zocht. Als eerste van de binnengekomen schepen zag hij het stoomschip Albatros staan.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0232 Tom Poes had gelijk; toen heer Bommel had gezien, dat de Albatros binnen was gelopen, begreep hij onmiddellijk dat dit een vingerwijzing was. Het gevolg was dan ook, dat kapitein Wal Rus tussen de geloste lading een kruier zag naderen, onder leiding van een heer in ruitjesjas.

,,Als dat Bommels niet is'', mompelde hij langs zijn pijp. ,,Ik dacht al, de laatste reizen verlopen allemaal volgens plan. Dat kan niet duren''.

,,Heer Rus!'', riep heer Ollie, terwijl hij de valreep beklom. ,,Ik zag u in de krant staan en ik dacht: Dat is het!''

,,Wat is wat!'', vroeg de gezagvoerder fronsend.

,,De oplossing van onze moeilijkheden'', legde heer Bommel uit. ,,Kijk, we zoeken een plaats waar men een voedzaam gewas kan ontwikkelen, zonder dat schurken de politie loslaten op een heer die ze weggeblazen heeft, als u begrijpt wat ik bedoel''.

,,Nee'', zei de oude zeerob. ,,Dat kan ik niet volgen. Wat wil je eigenlijk, meneer?''

,,Ik wil meevaren'', verklaarde heer Ollie. ,,Ik bedoel, heer Pieps met de mest en de wiswassen en ik. Als passagiers voor wie geld geen rol speelt, omdat het hier om iets heel belangrijks gaat. Het geeft niet waarheen. Ik heb een ver land in het hoofd waar het rustig is''.

,,Rustig?'', herhaalde Wal Rus schamper. ,,Dat is het alleen op zee. Aan wal wonen te veel lubbers, die honkie-ponkie maken''.

Hij zweeg, want heer Bommel had zijn portefeuille getrokken en was bezig geld te tellen.

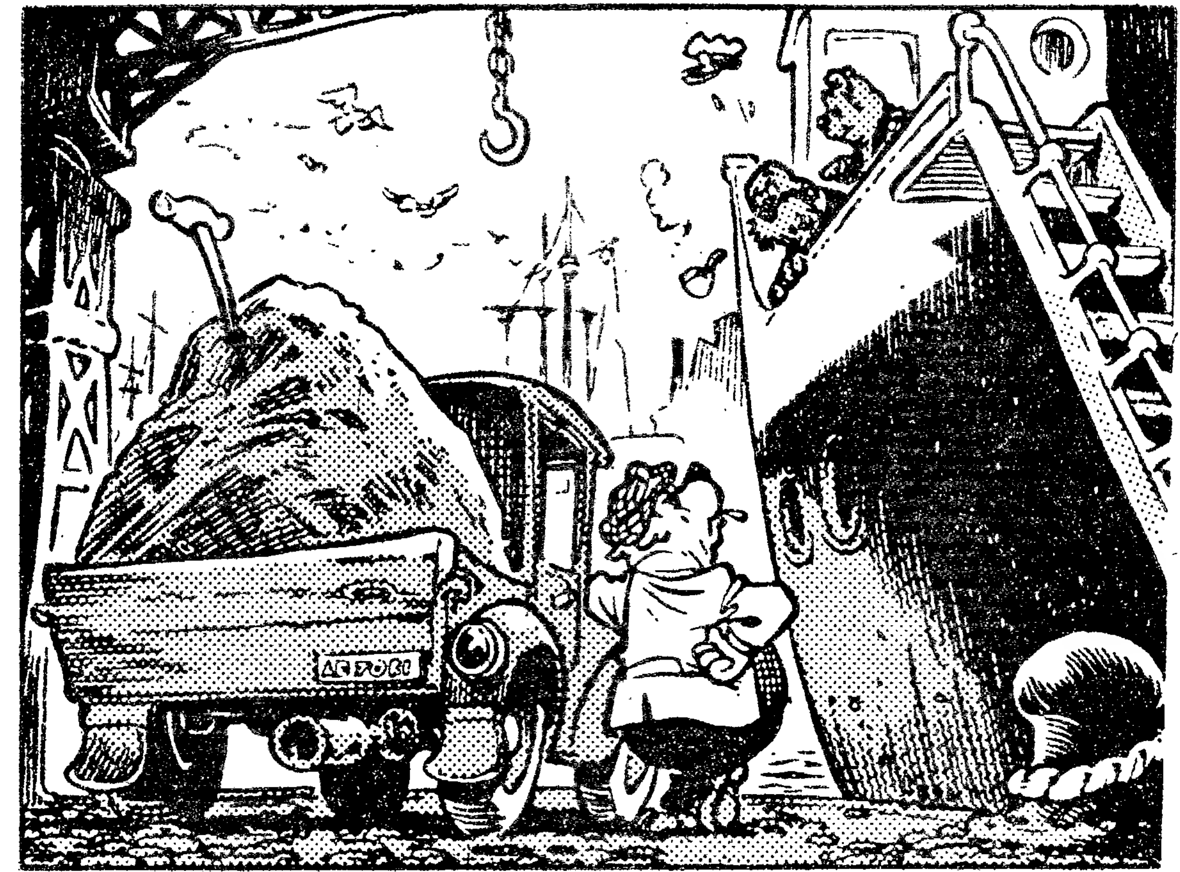
,,Maar goed'', hernam hij, ,,We kennen elkaar langer dan vandaag. Vanmiddag vertrekken we naar Onkstock en ik wil je wel meenemen''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

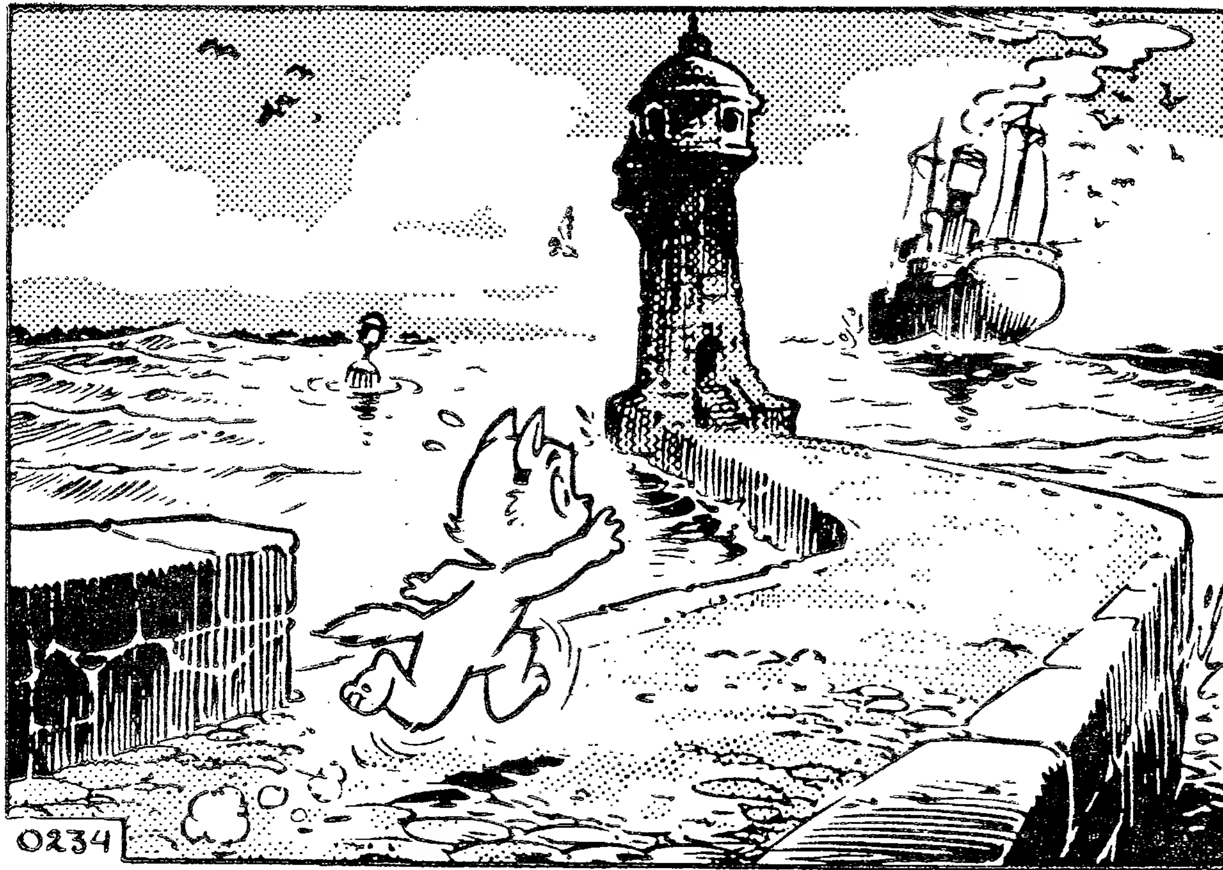

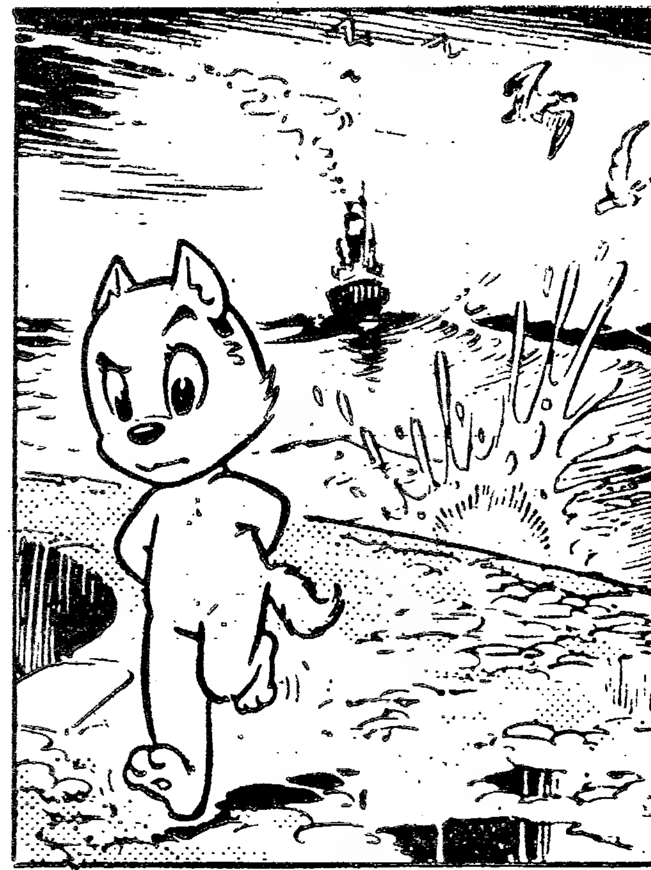

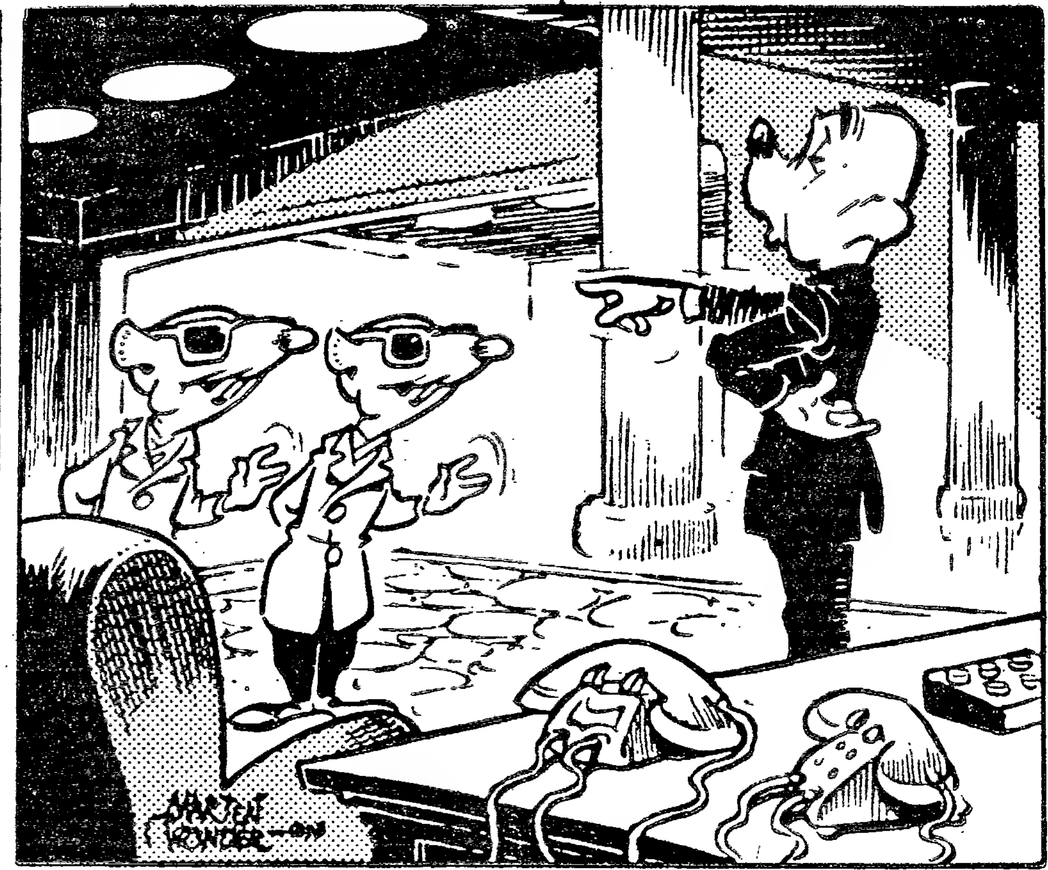
0233 ,,Het is prettig dat u ons als passagiers wilt meenemen'', zei heer Bommel oplevend. ,,We zijn al gauw tevreden, hoor. Een mooie kajuit voor mij en een hut benedendeks voor heer Pieps''.
,,Wie?'', vroeg de gezagvoerder.
,,De geleerde Pieps'', vervolgde heer Ollie, naar beneden wijzend. ,,Hij moet zijn wetenschappelijk werk blijven doen, dus u begrijpt wel. . .''
,,Wat voor werk?'', onderbrak Wal Rus achterdochtig.
,,Een kweek'', legde zijn passagier uit. ,,Geen gewone, maar een heel bijzondere. Wiswassen, bedoel ik. Die zullen een einde aan alle honger maken, zodat er wat tuinaarde aan boord wordt gebracht om de wereldredende gewassen te kweken. Daar zult u wel geen bezwaar tegen hebben, denk ik. Het geeft geen rommel, hoor. Gewoon wat aarde op de grond, de bolletjes erin en dan maar goed sproeien met Piepsalpeter. U zult versteld staan. . .''
,,Wat wordt er aan boord gebracht?'', riep de kapitein geschokt uit.
,,Tuinaarde'', herhaalde heer Bommel. ,,Kijk, het komt er net aan''.
Wal Rus haastte zich naar de verschansing en wierp een blik op de kade.
,,Wel alle donders'', mompelde hij. ,,Ik wist dat dit een ongeregeld schip zou worden met die brambras aan boord. Maar op een modderschuit had ik toch niet gerekend''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0234 Toen Tom Poes de Albatros in de krant had gezien, vermoedde hij, waar hij heer Bommel zoeken moest en daarom had hij zich naar de stad gehaast.
Het kosste enige tijd om de ligplaats van het schip te vinden en toen hij daar kwam, was het al vertrokken. Hij holde de pier op, maar dat hielp hem niet, in de verte koerste het goede schip reeds zeewaarts en er was niemaand die zijn geroep hoorde.
,,Wat nu?", vroeg hij zich af, toen hij neerslachtig terugliep. ,,Is heer Ollie daar nu aan boord of niet? Het enige wat ik kan doen is een telegram sturen aan de kapitien. En dan maar afwachten".
Op hetzelfde ogenblik stonden de heren Zababel in het kantoor van de internationale Blikgroente Industrie om verslag uit te brengen.
,,Alles zit ons tegen", meldden ze glimlachend. ,,Bommel is onvindbaar en de uitvinder met zijn fornule ook"
,,Samen tussenuit getrokken", vulde Zoch aan en Ugh voegde eraan toe: ,,Overal gezocht, nadat het huis was omsingeld. Maar geen spoortje. Wat nu?"
Secretaris-generaal Steenbreek had betrokken geluisterd en diepe lijnen plooiden zijn aanschijn. Maar na enige tijd werd hij door een inval getroffen.

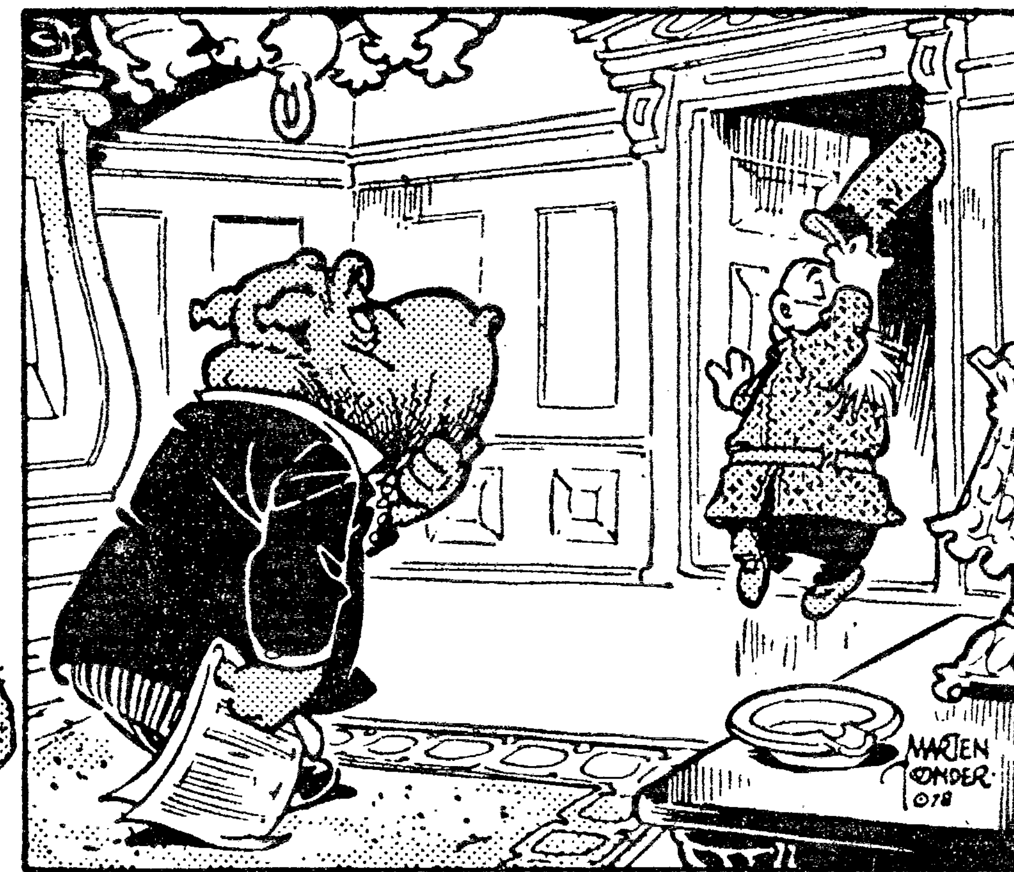
,,OBB gaat met minvermogenden om", sprak hij. ,,Met name....Hoe heet hij ook weer, Kom, zo'n onrustige jongere".
,,Tom Poes", zei Zoch Zababel. ,,Die was in het pand, toen wij het doorzochten".
,,Wat treuzelden jullie dan", riep Steenbreek uit. ,,Houdt die Tom Poes in de gaten. Die zal wel weten waar OBB is en zich met hem in verbinding stellen. Ik moet de uitvinder en zijn formule hier hebben, tot elke prijs."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0235 Professor Prlwytzkofsky begaf zich met een uitvoerig rapport naar de burgemeester om die op de loerende gevaren te wijzen. Maar die begreep het niet direct.

„Voedzaam onkruid dat overal groeien wil?", vroeg hij verbaasd. „Wat steekt daar voor kwaad in? Integendeel, zou ik zeggen".

„Het is der buitenordentelijke uitwaseming der wissewas", legde de geleerde uit. „Om het in gewoner spraak te zeggen: der plant geeft ener oxygeenprofusie die der variabele gassenevenwicht door zijner augment zal obstrueren. Zelfs is er uitzicht op subrogatie..."

Hij zag dat het zweet de heer Dickerdack uitbrak en daarom vervolgde hij haastig: „Der onkruid plantert zich zo snel voort, dat hij der ganse aardenbol over zal wo ,keren. Der gassenevenwicht zal verstoord geraken, verstaat u? Daarom moet hij verboden worden".

„Ja, juist", mompelde de burgemeester. „Verboden worden".

Het verheugde de hoogleraar dat hij zo goed begrepen werd, en hij nam glimlachend afscheid.

„Wanneer het ener endemie in open lucht was, zou het niet zo boos wezen", besloot hij in de deuropening. „maar thans is zelfs der troposfeer in der nood".

Het hoofd van de gemeente keek versuft naar de deur die zich achter de wetenschappelijker sloot.

„Wat wilde hij", vroeg hij zich af. „Hij is ten slotte een geleerde en men kan zijn woorden niet verwaarlozen. Als men ze maar begreep".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0236. Met het hoofd vol verwarde gedachten ging de burgemeester de straat op om te proberen er in de Kleine Club lijn in te brengen. Onderweg zag hij de commissaris staan en dat bracht hem op een idee.

„Er dreigt gevaar, Bas" sprak hij, de pas inhoudend. „De wetenschap heeft me gewaarschuwd voor een onkruid dat zich snel voortplant en dat buitenordentelijk uitwasemt. Profusie, zei de professor. Het is gevaarlijk, zei hij, met variabele obstructie en zo. Ik heb het niet helemaal gevolgd, want ik heb wel wat anders om aan te denken. Maar het gaat om planten heb ik begrepen - en jij houdt toch een tuintje bij in je vrije tijd?"

De politiechef gaf dat toe. „Het valt niet altijd mee in de regen", zei hij. „Maar goed. Uitwaseming, zei u? Dat is een geleerd woord voor ademen, denk ik".

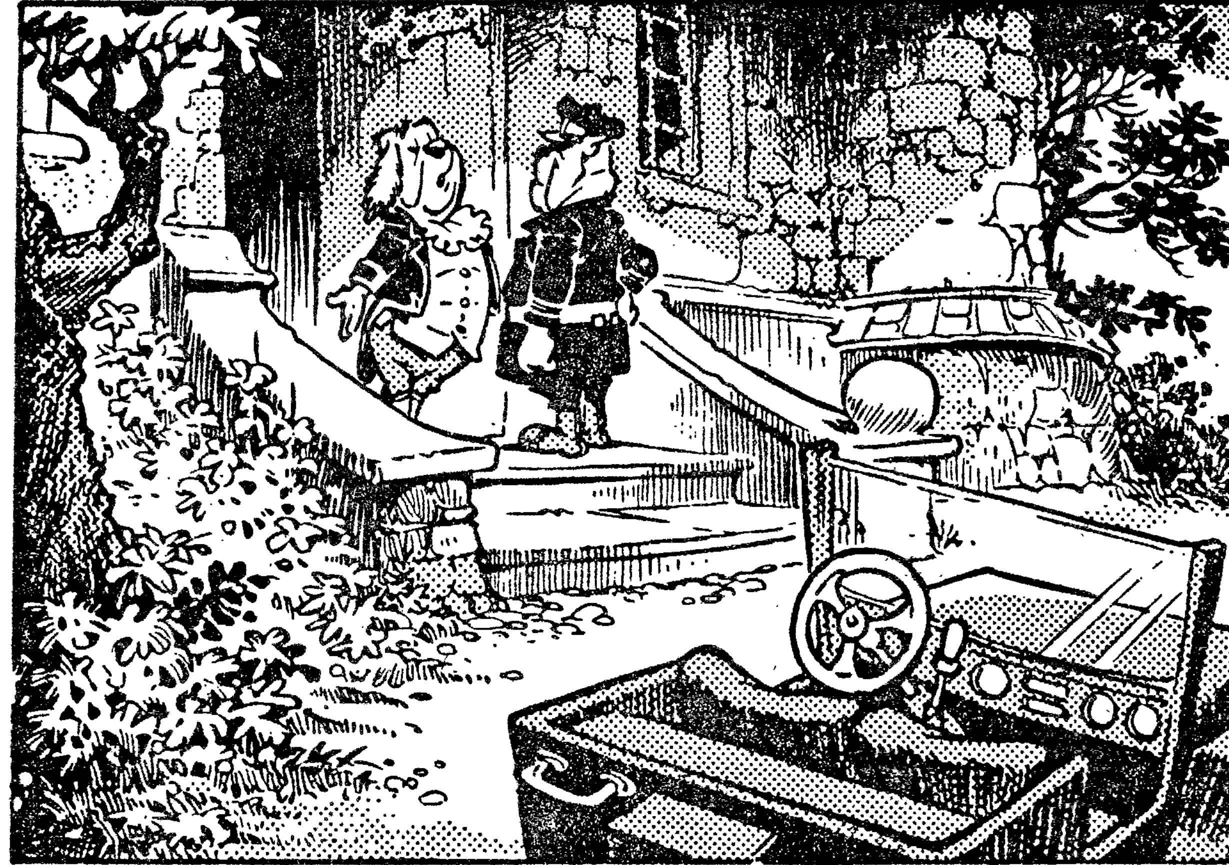
Hij dacht even na en nam toen een gewichtige houding aan. „Kijk", vervolgde hij, „dat zit zo. Planten ademen zuurstof uit, weet u wel? Als ze nu te veel uitademen, zou dat de dampkring uit zijn evenwicht brengen: Kunt u me volgen? Zuurstof is heel nuttig, maar te veel is te veel, zeg ik altijd als ik een oploopje zie. En te veel zuurstof geeft vuurgevaar. Brand en ontploffingen in besloten ruimtes. En het heeft ook een slechte uitwerking op u en mij. We zouden te vlug verbranden, zogezegd. En wanneer er nu een onkruid is dat zich snel voortplant..."

„Hou maar op, Bas", onderbrak de heer Dickerdack. "Ik heb aan een half woord genoeg".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

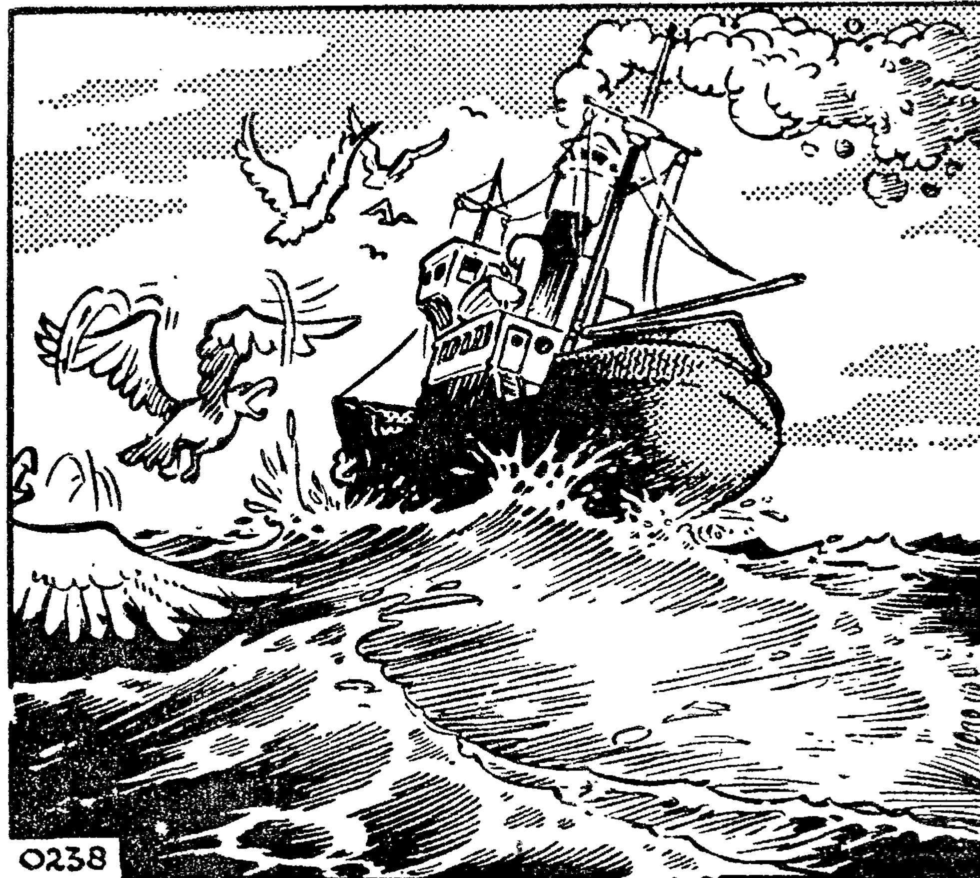

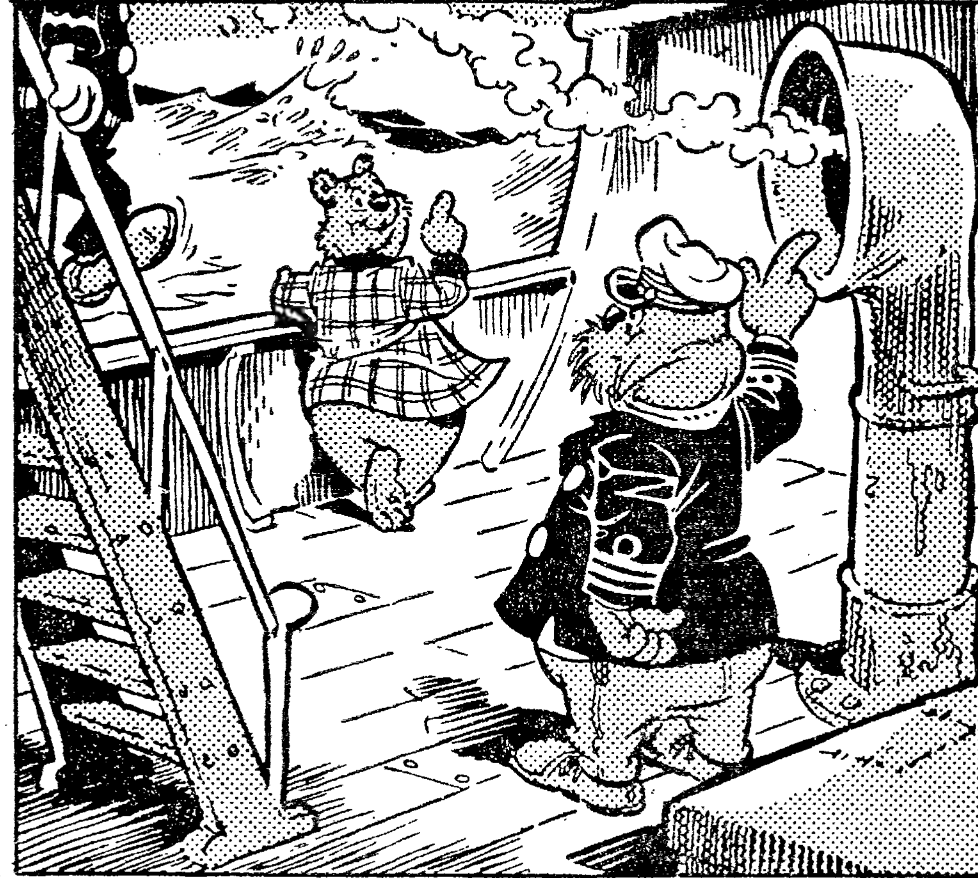

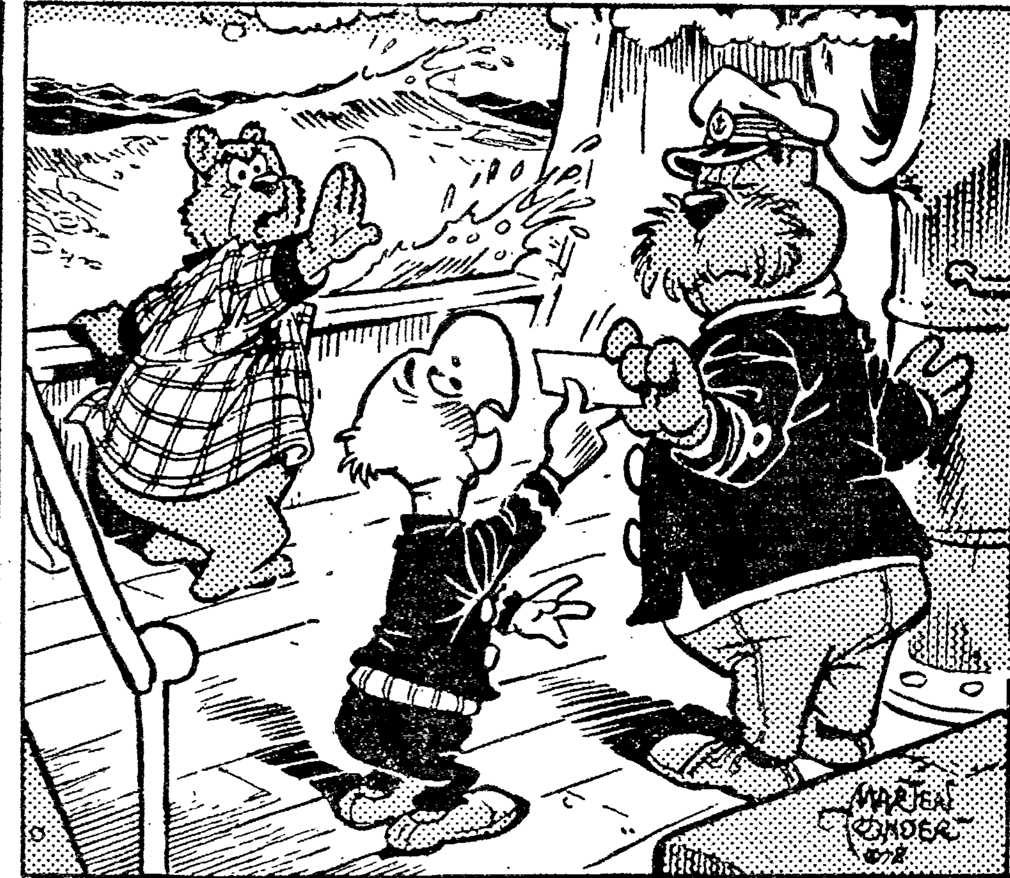
0237 Er verscheen een diepe frons op de wezenstrekken van de burgemeester toen de ernst van de toestand tot hem doordrong.
"Die plant moet door de behoorde verboden worden", riep hij uit. "Dat zei de professor, en daar had hij gelijk aan. En weet je wie er achter die wiswas zitten? De assistent Pieps en Bommel! Ik zal het verbod van die kweek aan de raad voorstellen. En intussen moet jij Bommel gaan zoeken. We moeten aan het werk, voordat we allemaal ontploffen!"
"Bommel", herhaalde de politiechef. "Nu snap ik de explosie in zijn broeikas!"
Hij steeg haastig in zijn dienstwagen en niet lang daarna belde hij aan bij Bommelstein, waar Joost hem opendeed. Maar die kon hem niet helpen.
"Heer Olivier is op reis gegaan", sprak hij. "Ik weet niet waarheen, omdat hij ongemerkt onkruid wil kweken. Daar is wel belangstelling voor, als ik me zo mag uitdrukken. Ik heb reeds een inval van boeven gehad, die mij ruw bejegend hebben, met uw goedvinden. Ik heb dat op het bureau gemeld, zonder dat er aandacht aan is besteed. Wegens onderbezetting, zei men mij".
De heer Bas luisterde niet verder. Hij krabde zich nadenkend onder de pet en volgde zijn eigen gedachtengang.
"Deze zaak is ernstiger dan ik dacht", stelde hij vast. "Hoe moet ik Bommel en zijn plofkruid vinden? Wacht eens... misschien weet Tom Poes waar hij zich ophoudt. Als ik die nu in de gaten laat houden..."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

238 Tegen het vallen van de avond passeerde de Albatros het eiland Gimbol en zette koers naar het noordwesten. Er woei een stevige bries, zodat het goede schip nogal slingerde; maar heer Bommel had er weinig last van.

"Het is vreemd", sprak hij. "Door mijn teer gestel ben ik altijd zeeziek als het stormt, maar vandaag niet. Zou dat komen omdat ik zeebenen heb gekregen in de loop der jaren?"

"Zeebenen zien er anders uit", zei kapitein Wal Rus. "Het is de snert. Die staat stevig in je maag als je er drie borden van eet. Maar wat voert die maat van je eigenlijk uit? Hij zit daar beneden een modderwalm te maken waar ik landziek van word".

Zo sprekende wees hij naar een luchtkoker waaruit een rooksliert kringelde, doch heer Ollie glimlachte geruststellend.

"Dat is Piepsulfaat", verklaarde hij. "U weet wel. Daardoor groeien wiswassen zó vlug, dat ze de hele aarde kunnen voeden". "Geef mij maar snert", hernam de gezagvoerder. Verder kwam hij echter niet, want de marconist naderde hem met een telegram.

"Van Rommeldam", zei die. "Een zekere Tom Poes".

Heer Bommel schrok op, vooral toen Wal Rus mompeldend voorlas: "Zijn heer Ollie en Pieps aan boord? Dringend antwoord aan T. Poes Zandweg Rommeldam".

"Nee!", riep heer Bommel schril. "Ik ben er niet, bedoel ik. Hij hoeft niet te weten dat ik er ben. Iedereen probeert mij tegen te houden in mijn mooie werk, dat in stilte door heer Pieps gedaan moet worden, als u begrijpt wat ik bedoel".

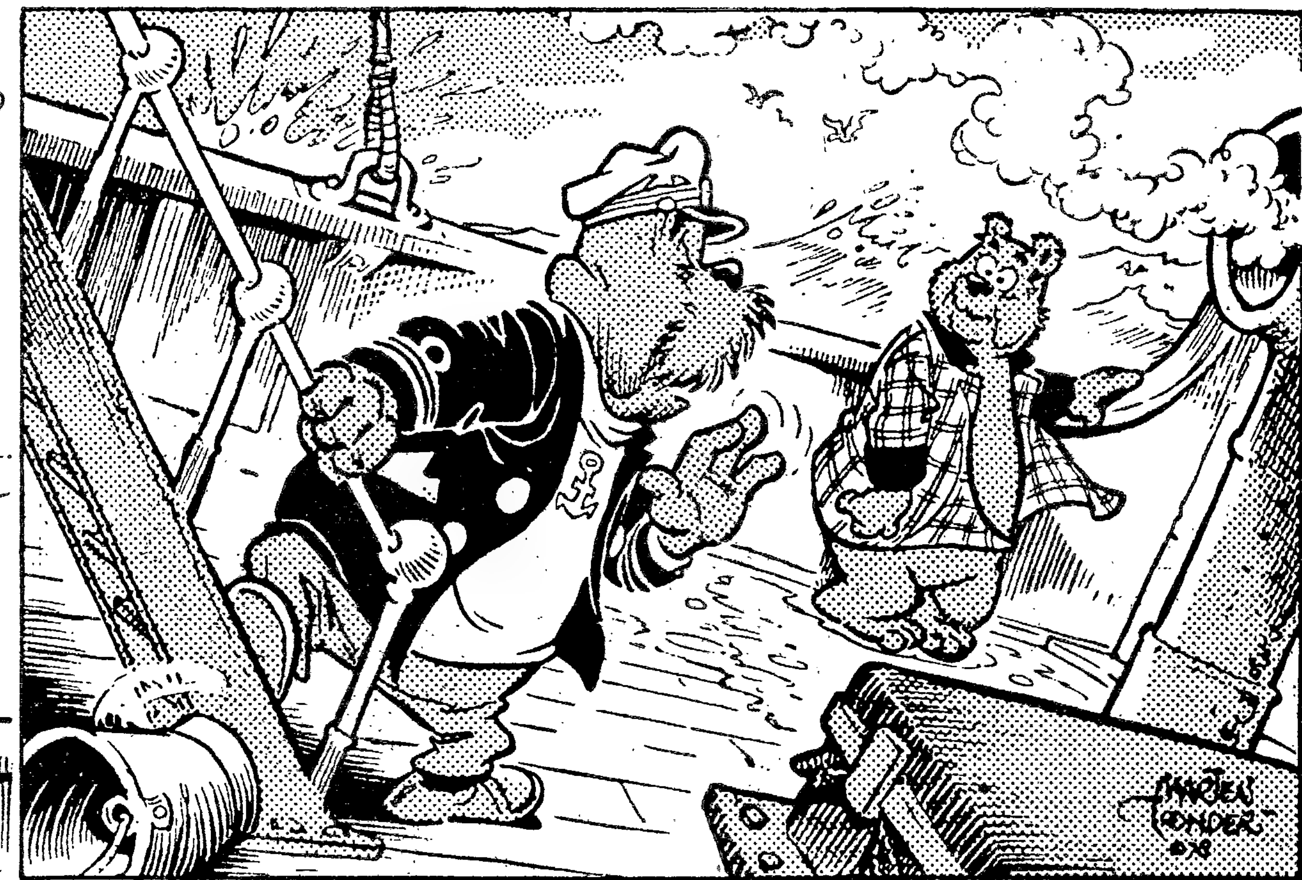
"Wacht maar even met je antwoord, draad", zei de kapitein. "Ik moet eerst weten wat hij bedoelt".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

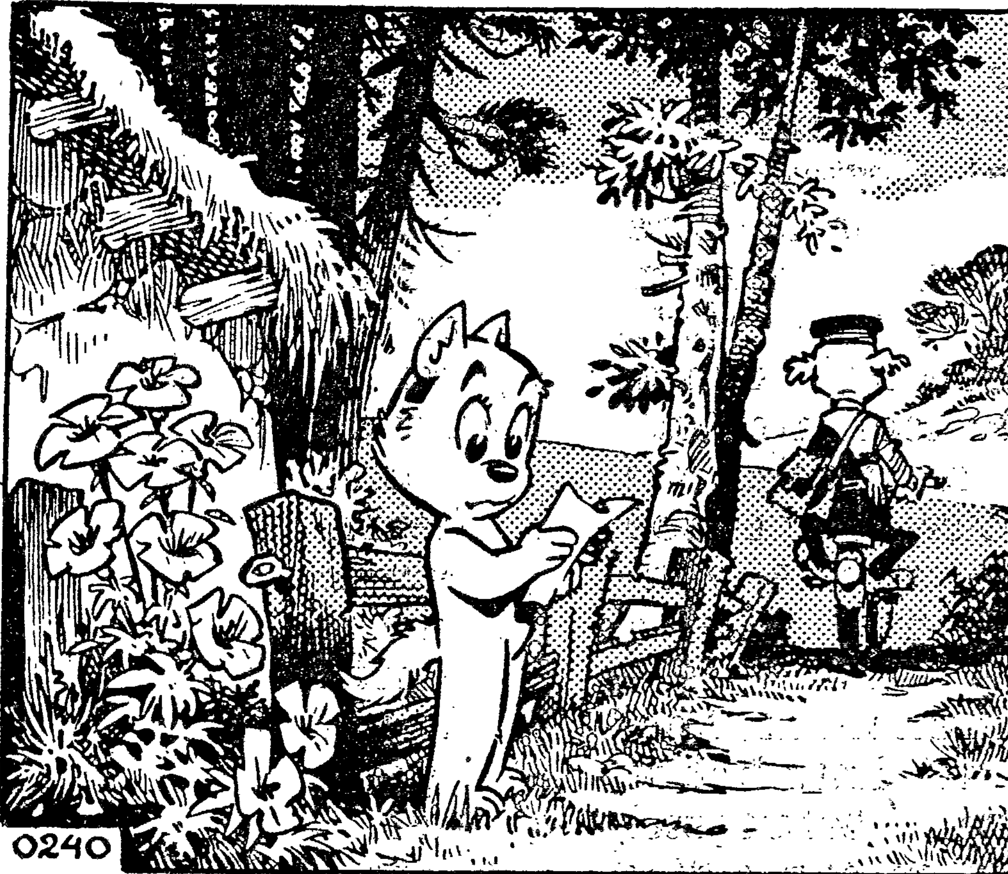

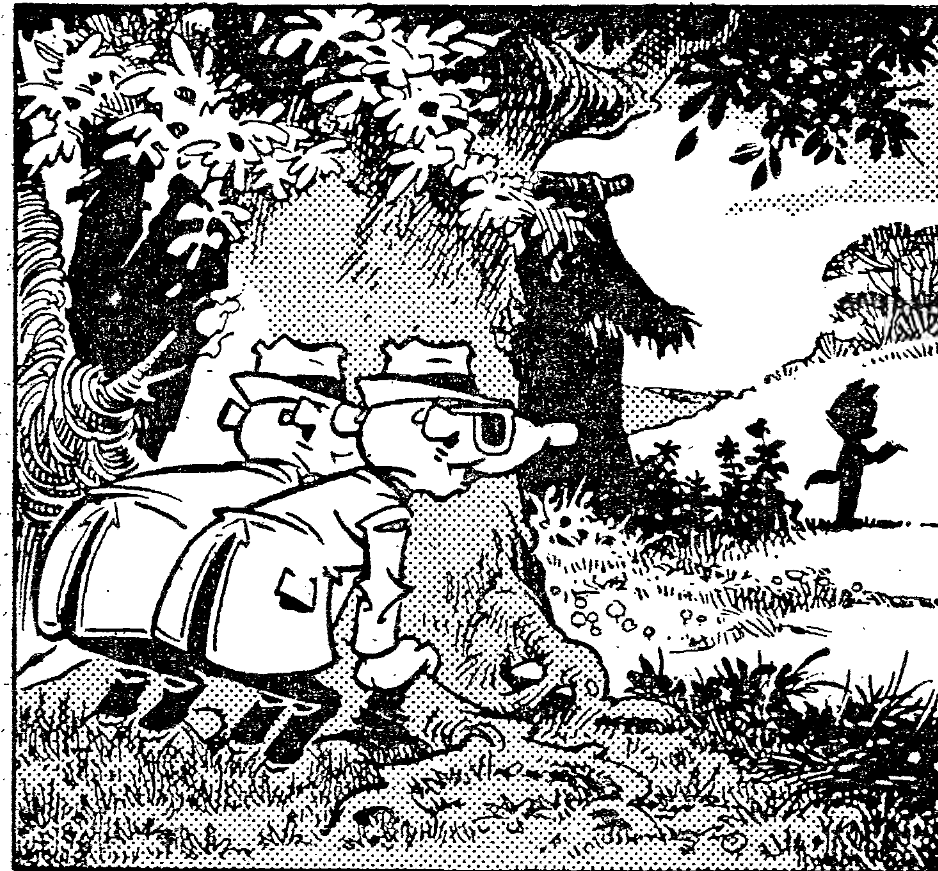
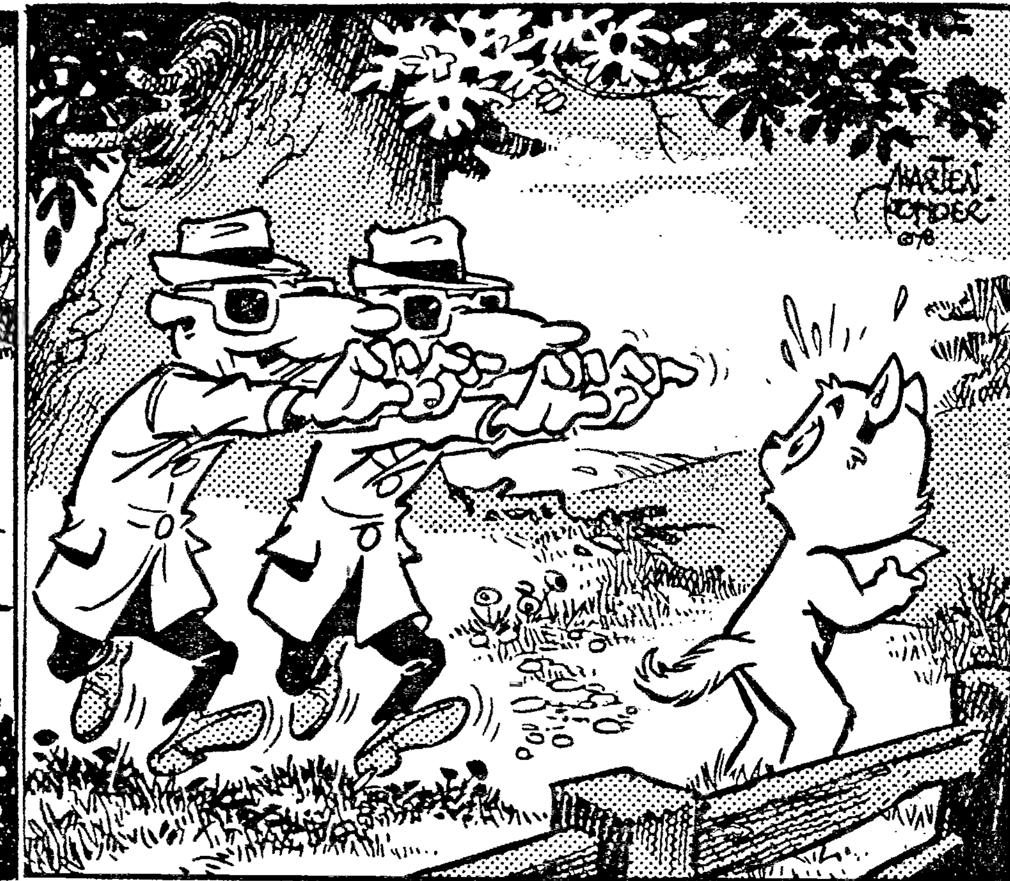
239 "Wat bedoel je, dat je niet aan boord bent?", vroeg Wal Rus toen de marconist verdwenen was. "Je bent er toch? En die Piep ook; ik kan hem ruiken".
"Ja", gaf heer Bommel toe. "We zijn er wel, maar het is van wereldbelang dat niemand weet dat we er zijn. De wetenschap en het kapitaal willen verhinderen dat we de wereld redden. U moet terugseinen, dat we er niet zijn, heer Rus. Dan doet u een edele daad, die niet onbeloond zal blijven".
De gezagvoerder wierp een wantrouwende blik op zijn passagier en trok peinzend aan zijn snor.
"Overgehaald landhaaiengedraai", zei hij ten slotte. "Voor een eerlijk zeeman staat het vast, dat jullie aan boord zijn; het slaat mijn luchtkoker uit. Maar aan de andere kant gaat het eigenlijk niemand aan wie er meevaren, nu ik er over nadenk. Zolang we op zee zijn ben ik hier de baas".
"Kijk, dat is nu mooi van u", zei heer Bommel tevreden. "U zult er geen spijt van krijgen; en ik vergoed alle schade".

"Ik hoop voor jou, dat die niet te groot zal worden, meneer", bromde de gezagvoerder, terwijl hij zich naar de brugtrap begaf. "Maar ik heb nu eenmaal een zwak plekje voor je, en daarom zal ik dit op een tactische manier in orde maken, zodat ze je met rust laten. Laat het maar aan mij over".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0240. Kapitein Wal Rus hield woord. De volgende morgen vroeg kreeg Tom Poes een telegram en hij opende het haastig.

"Je hebt er niets mee te maken dat Bobbels hier aan boord is", las hij, en toen hij die mededeling drie keer doorgenomen had, klaarde zijn gezicht op.

"Heer Ollie is dus op de Albatros", dacht hij. "Net als ik verwachtte. Ik schiet daar niet veel mee op, maar nu kan ik hem tenminste bereiken".

Terwijl hij zo nadenkend voor zijn hekje stond, werd hij gadegeslagen door de heren Zababel, die bezig waren hun opdracht uit te voeren.

"Een telegram", fluisterde Zoch. "Het ziet ernaar uit, dat Steenbreek gelijk had".

"Ja", gaf Ugh toe. "Dat zou wel eens het contact met OBB kunnen zijn. Er op af".

Ze zetten zich sluipend in beweging en toen Tom Poes een geritsel in het gras hoorde, waren ze al achter hem.

"Hier dat papiertje", zei een van de naderende executives. "Dat willen we eens rustig lezen".

"Beter om het vriendelijk te geven", vulde de ander aan. "Dat is veel prettiger dan tegenstribbelen. Geef hier".

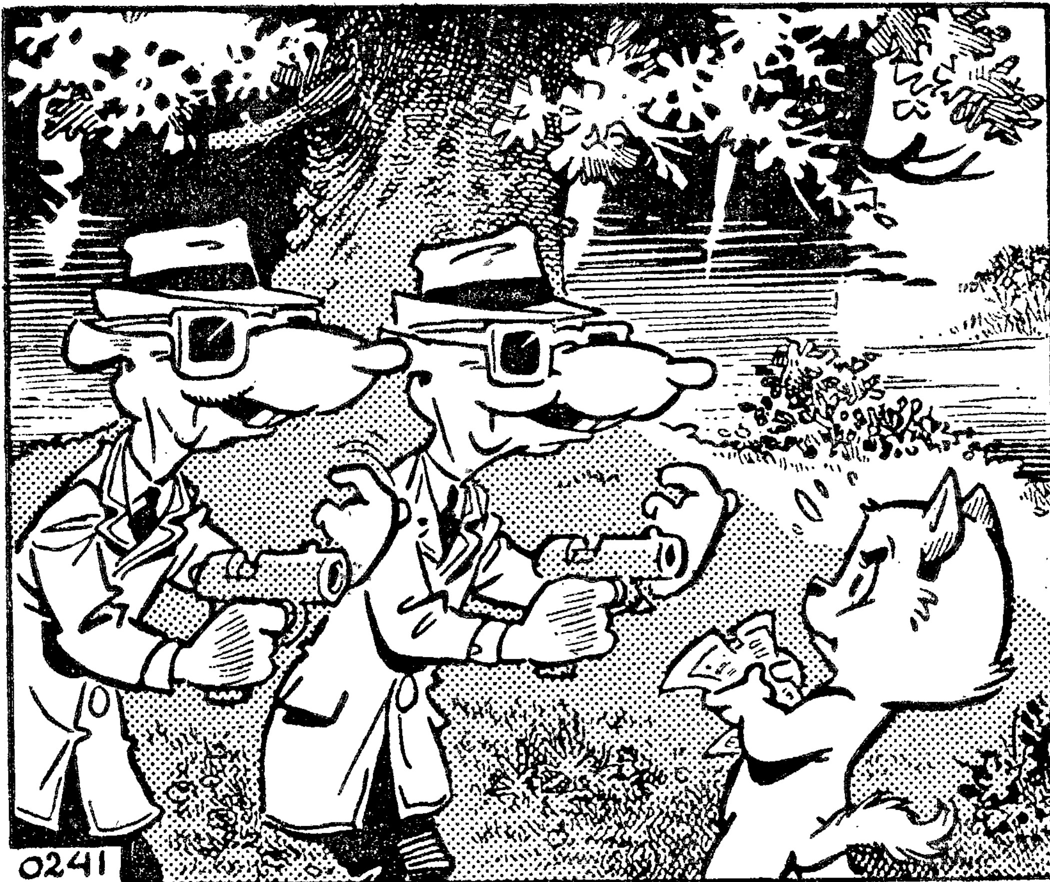
"Jullie zijn de schurken, die bij heer Ollie hebben ingebroken!", riep Tom Poes. "Dit telegram is voor mij en jullie hebben er niets mee te maken. Zie maar, dat je het krijgt".

"Zoals je wilt", riepen de heren uit. "Rustig zaken doen is goed; maar onrustig is soms beter".

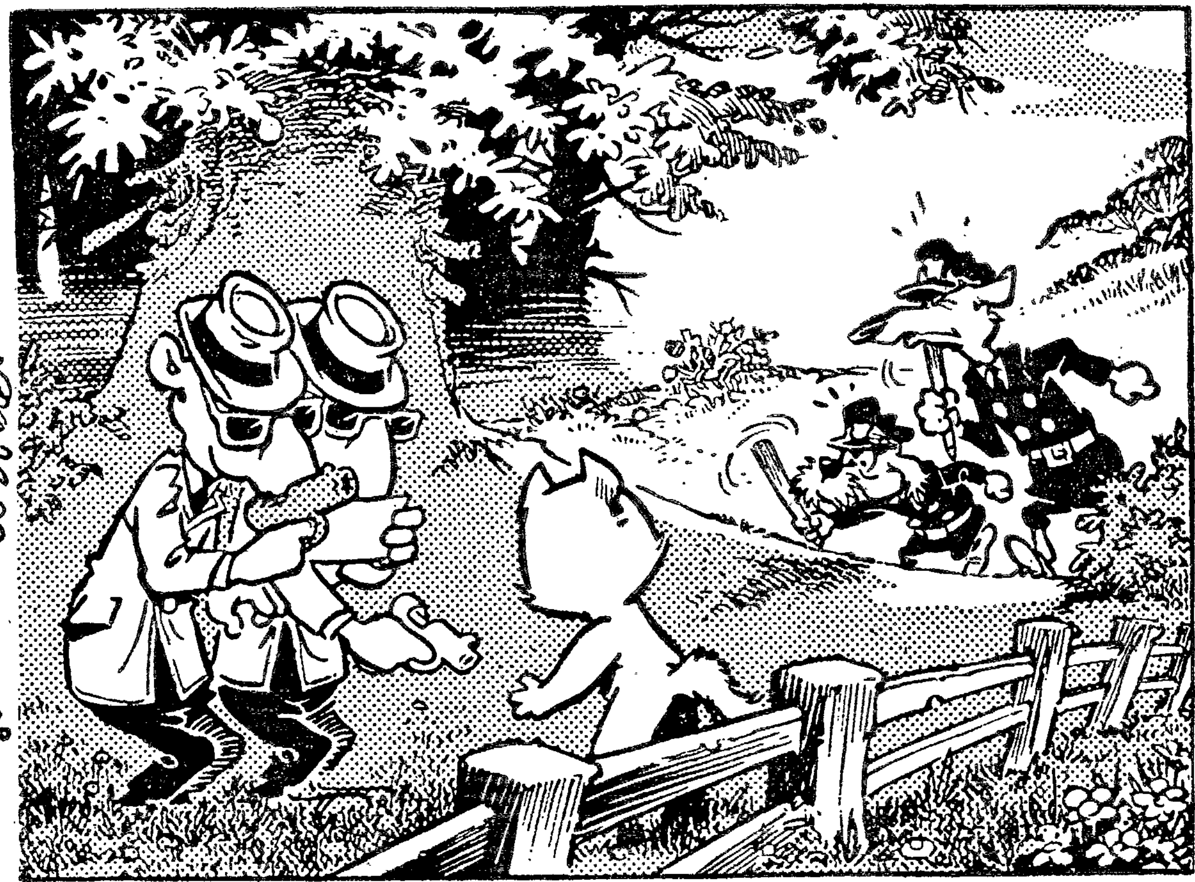
En met deze woorden grepen ze in hun binnenzak.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0241. Het was te laat voor Tom Poes om iets te doen, want de heren Zababel hadden hun pistolen al getrokken.

"Ze gaan gemakkelijk af", verzekerde Zoch. "En schieten is snediger dan vechten".

"Vechten is onbeschoft", vulde Ugh aan. "Beleefder om dat draadbericht te laten lezen, zodat we ter zake kunnen komen. Even maar". Dit gesprek verliep niet onopgemerkt, want uit de struiken die het huisje omringden, doken nu een paar politiebeambten op.

"De commissaris had zoiets op het oog", mompelde brigadier Snuf, die de leiding had. "Dat ventje heeft vermoedelijk contact met Bommel, zei hij. En kijk: die heren daar nemen hem een radiotelegram af. Dit heeft te maken met de zaak waarvoor we hier zitten, Kloppers. Er op af"

De ambtenaren maakten zich los uit het struweel en klommen behoedzaam de heuvel op, terwijl ze hun knuppeltjes trokken.

Tom Poes zag ze naderen, maar de heren Zababel waren te zeer in hun lectuur verdiept.

"Je hebt er niets mee te maken dat Bobbels aan boord is stop. Wal Rus", las Zoch voor.

"Wat is bobbels?", vroeg Ugh zich af.

"Codenaam voor OBB", stelde Zoch vast. "En Wal Rus is de schipper van het schip, dat dit verstuurd heeft. We weten genoeg. Bedankt voor je medewerking, kereltje".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

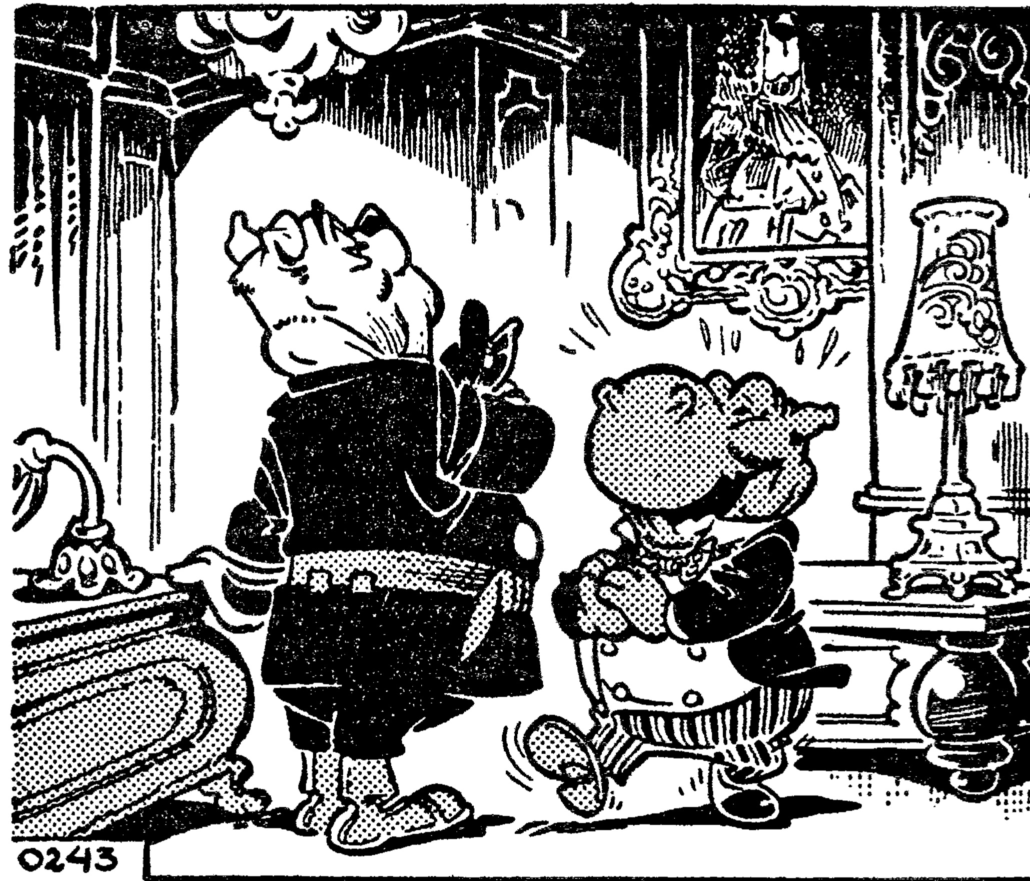
door Marten Toonder

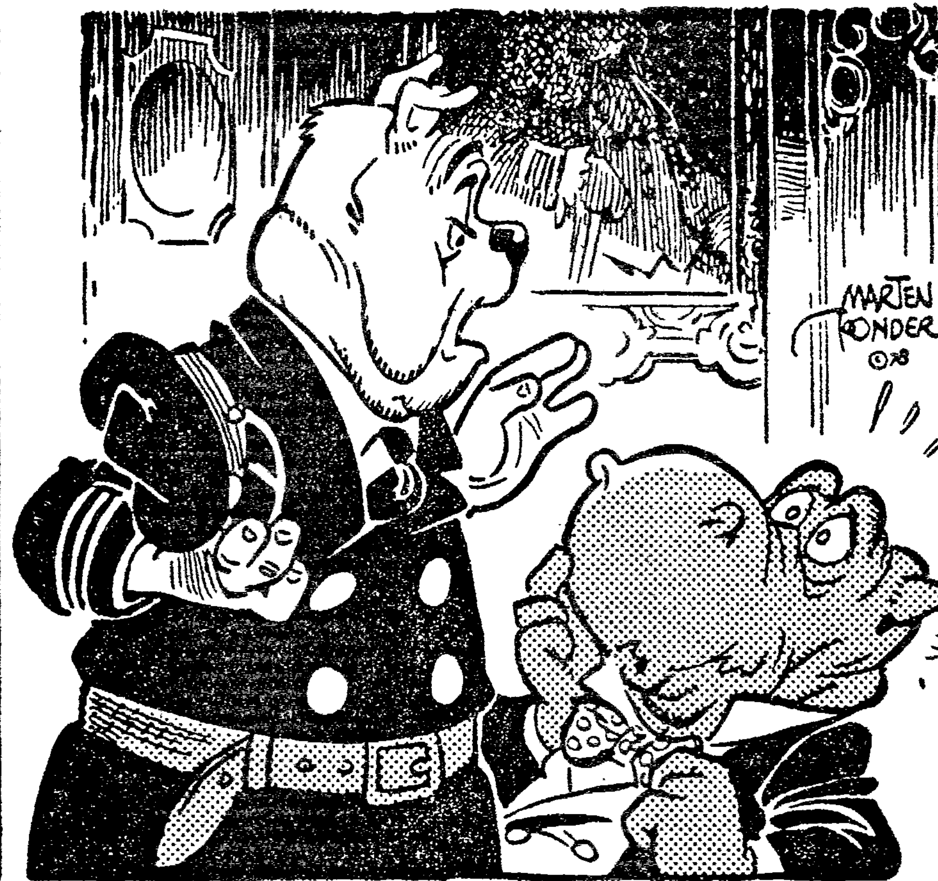

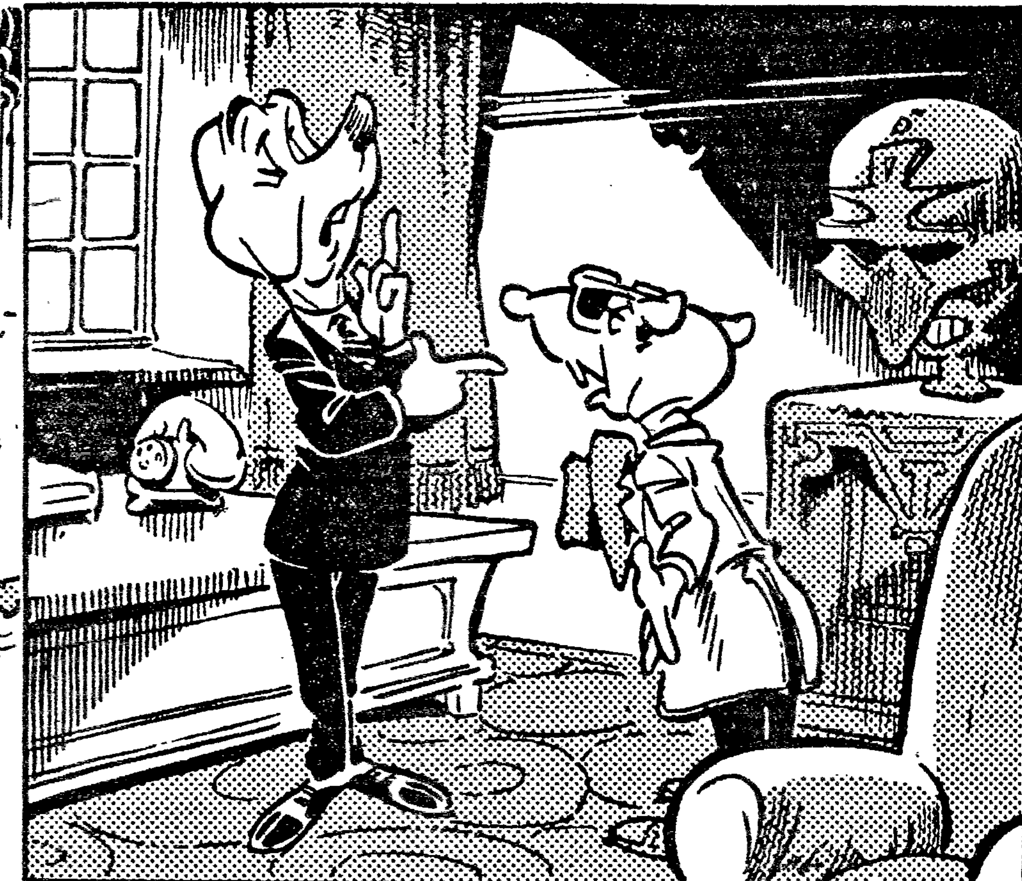
0242 Brigadier Snuf trapte op een tak en daardoor werd zijn nadering opgemerkt door de heren Zababel.
„De wet", merkte Ugh op. „Weg wezen". Hij zette het op een lopen en Zoch volgde zijn voorbeeld. Maar hij was iets minder vlug dan zijn collega en bovendien had Kloppers langere benen. Eén daarvan stak de beambte vooruit, terwijl hij terzelfdertijd zijn lat over de schedel van de executive legde. Deze stortte dan ook versuft in het groen, doch hij kreeg geen tijd om daar tot zichzelf te komen.
„Dreigen met vuurwapens is verboden, meneer", zei de agent, hem bij het kraagje omhoog trekkend. „Een verouderd wetje; dat weet ik. Maar toch moet ik u even opschrijven".
De brigadier had intussen ingezien dat hij Ugh niet kon inhalen en daarom maakte hij zich meester van het door de lucht dwarrelende telegram, dat hij oplettend begon te lezen.
„Meneer Bommel is dus op een schip", sprak hij. „Maar wie is Wal Rus?".
„De kapitein van de Albatros", zei Tom Poes. „Heer Ollie is daar aan boord en ik moet hem zo gauw mogelijk waarschuwen, dat hij met iets gevaarlijks bezig is. Die twee schietfiguren zitten ook achter hem aan — en nu ze weten waar hij is, wordt het helemaal erg voor hem".
„Ja, ja", gaf Snuf toe. „Dat zal wel, maar daar gaat het indirect niet om. De hoofdzaak is, dat we weten waar hij uithangt. Nu kan het recht zijn loop hebben. Kom, Kloppers, naar het bureau. En het is beter, dat je de verdachte even meeneemt om met de commissaris te praten. We moeten onze bevoegdheid niet overschrijden".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0243 Wat later die dag, meldde commissaris Bas zich bij de burgemeester. „We hebben de verblijfplaats van Bommel gevonden", sprak hij trots. „Het was scherp speurwerk, want er waren overvallers bij betrokken. Eén daarvan hebben we kunnen vatten, en omdat hij een schietwapen bij zich had, hebben we hem streng opgeschreven en laten gaan. Tenslotte is zoiets nog steeds...".

„Spaar me de kleinigheden, Bas", riep de burgemeester uit. „Het is prachtig dat je Bommel hebt gevonden. De raad heeft vanmorgen een wiswaskweekverbod aangenomen, zodat we nu kunnen optreden. Dáar gaat het ten slotte om. Het gevaar moet de kop worden ingedrukt, zeg ik altijd maar. Waar is Bommel?".

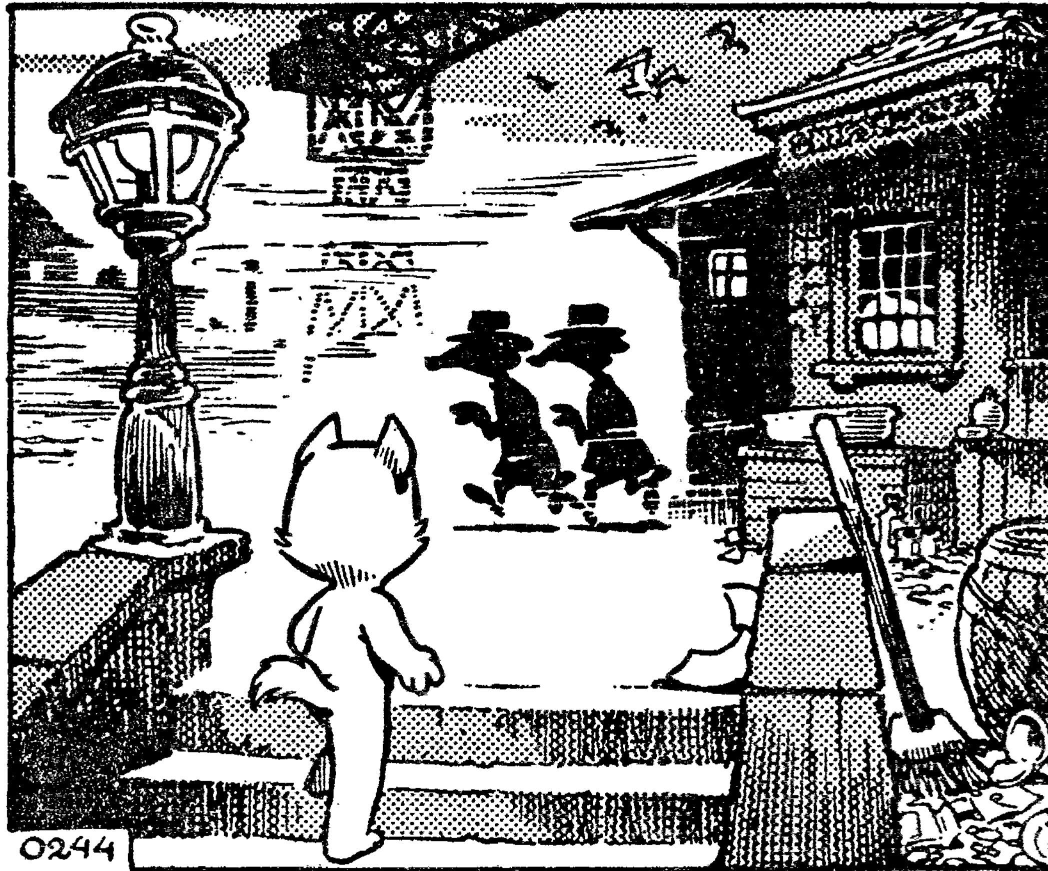
„Ergens midden op zee", zei de politiechef. „Aan boord van een schip". „Op een s-schip?", stamelde de magistraat betrekkend. „Maar dan... dan kunnen we niets beginnen!".

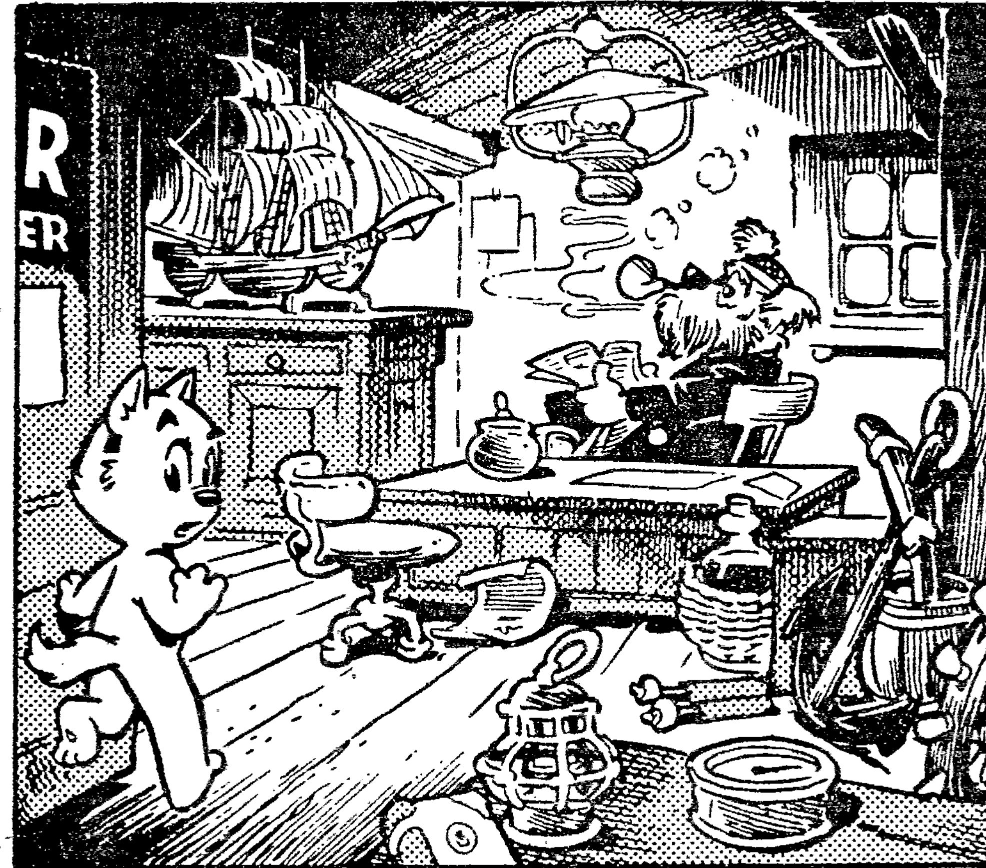
Secretaris Steenbreek dacht er echter anders over. Toen Ugh Zababel hem de inhoud van het telegram had meegedeeld, glimlachte hij tevreden en stak een wijsvinger op.

„Aan boord van een schip?", herhaalde hij. „Mooi, dan kunnen we aan het werk gaan. Zoek uit welk schip een kapitein heeft die Wal Rus heet, en waar het heengaat. En dan aan de slag, mijn waarde; met alle middelen, die ons ten dienste staan".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

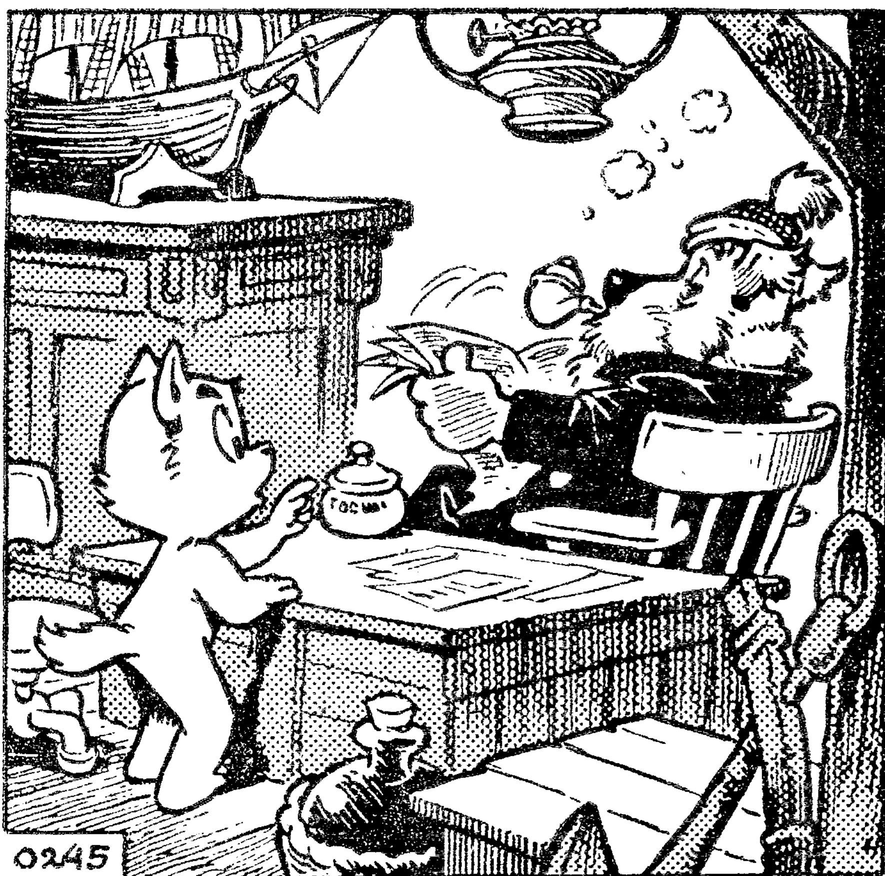

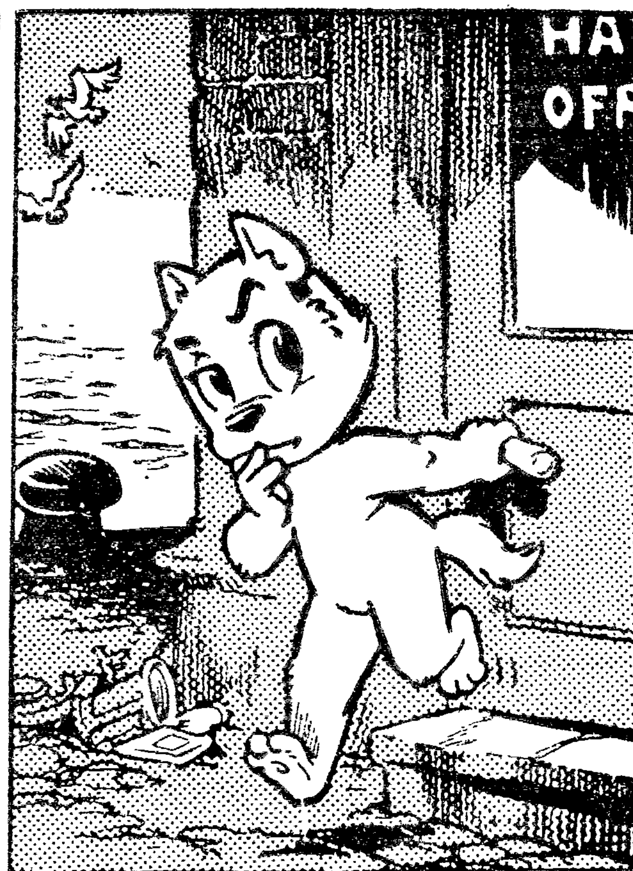

0244. Toen Tom Poes wist, dat heer Bommel op de Albatros was, nam hij de bus naar Rommeldam en zocht het kantoor van de havenmeester op. Het houten gebouwtje lag aan het einde van een kade en omdat de middag al op begon te schieten, was het er stil en verlaten. Daarom vielen de twee figuren die het kantoortje verlieten, des te meer op, en hij herkende ze meteen.
„Dat zijn de schurken die achter heer Ollie aanzitten" stelde hij ongerust vast en hij haastte zich naar binnen.
„Hebt u aan die lui verteld waar kapitein Wal Rus is?", vroeg hij over zijn schouder wijzend.
„Goeiemiddag zeggen we hier", zei de havenmeester belerend. „En natuurlijk heb ik de heren Zababel de gegevens verstrekt waar ze om vroegen. Ik ben stuurman in ruste, en nu ik een baantje aan de wal heb, weet ik alles van de vaart."
„Ja, natuurlijk", gaf Tom Poes toe. „Kunt u mij dan zeggen, waar de Albatros naar toe vaart?"
„Er schijnt nogal belangstelling voor die ouwe schuit te zijn", zei de stuurman in ruste vermoeid. „Maar goed, het is geen geheim. Het schip vaart naar Onkstock om vracht te halen. Wordt daar zaterdag of zondag verwacht. Dat ligt aan de stroom en de wind, voel je wel?"
„Dat is ver weg", mompelde Tom Poes verslagen. „Hoe moet ik daar komen? De Zababels zullen me zeker vóór zijn en ze zijn tot alles in staat".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

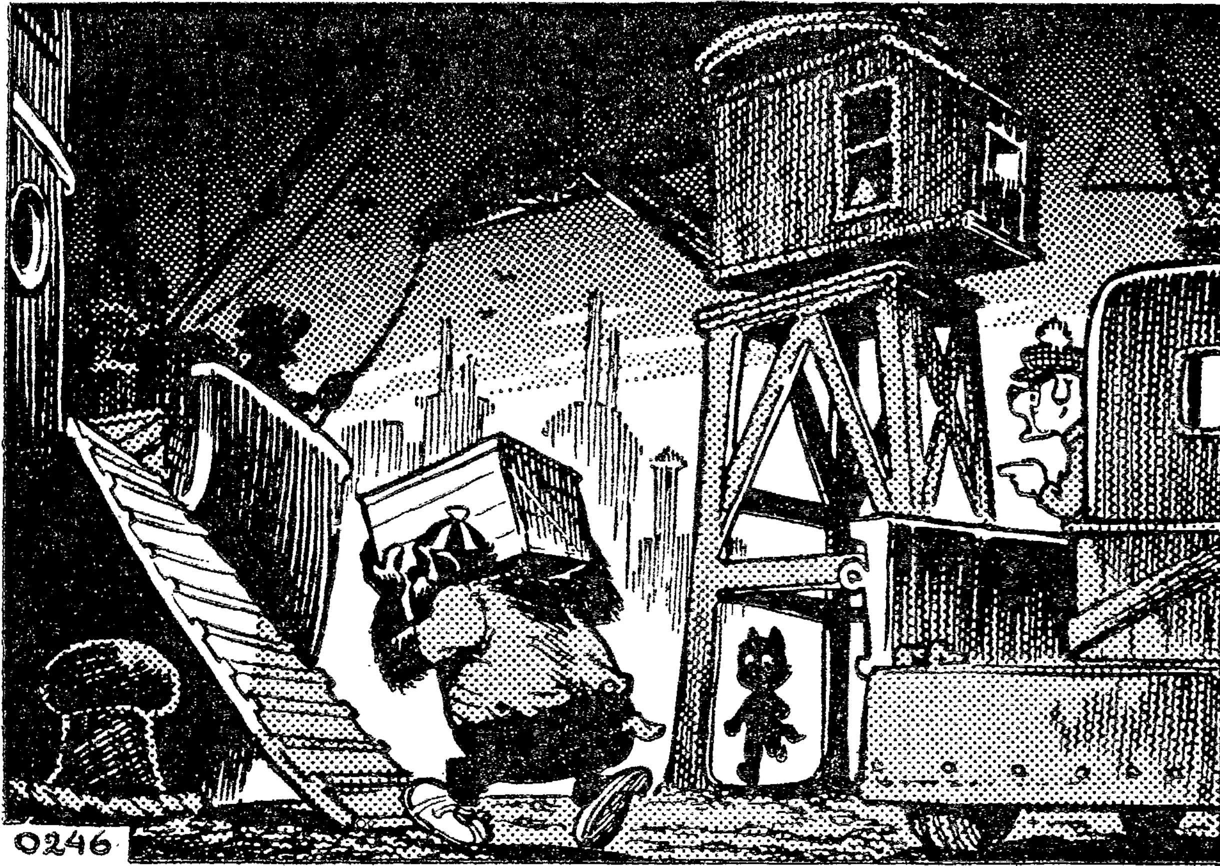

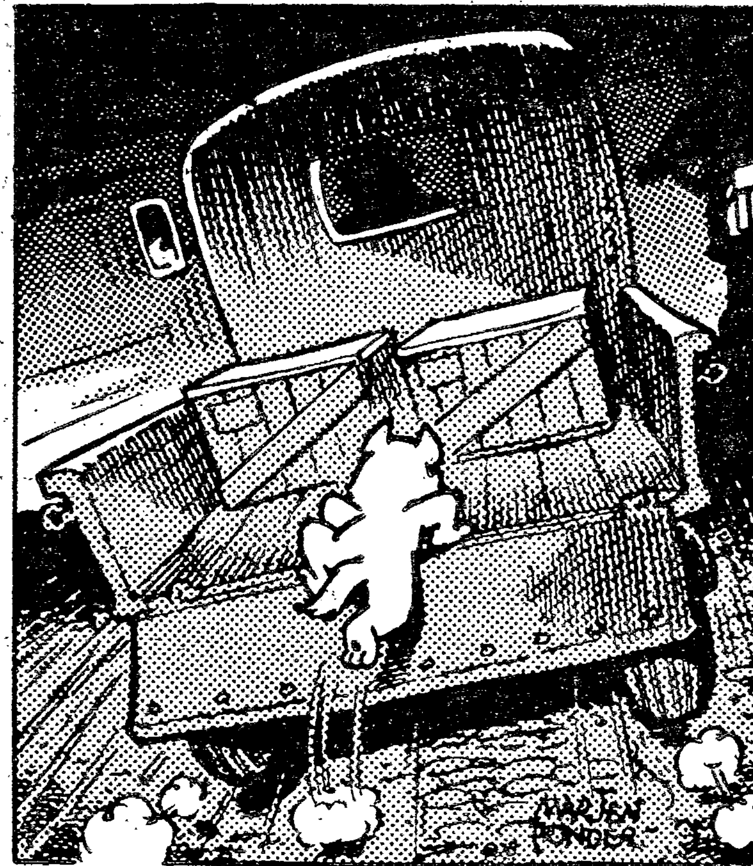
0245. ,,Je doet maar'', zei de havenmeester en hij nam zijn krantje weer op om verder te lezen. Maar Tom Poes hield aan.
,,Kan ik hier een telegram versturen?'', vroeg hij. ,,Ik moet heer Bommel waarschuwen, of anders de kapitein.''
,,Dat kan'', gaf de ander verveeld toe. ,,Maar vóór morgenochtend begin ik er niet aan. Ik moet het kanaal open houden, want er zit een belangrijke duikboot op dezelfde golf. Internationale belangen, voel je wel?''
Tom Poes zuchtte. Hij begreep dat het hem tegenzat, en nadat hij een telegram had opgesteld, verliet hij ongerust het kantoor.
,,Wat nu verder?'', vroeg hij zich af. ,,Hoe kom ik in Onkstock? Een vliegtuig zou het vlugste zijn, maar daar heb ik geen geld voor. En die stuurman aan de wal had het over een duikboot. Zouden die Zababels soms...''
Op dat moment werd hij een eigenaardig vaartuig gewaar, dat met grote snelheid de haven uitvoer. Uit het torentje op het dek rezen twee heren op, die in het passeren glimlachend de hoeden lichtten, en hij zag dat zijn ongerustheid gegrond was.

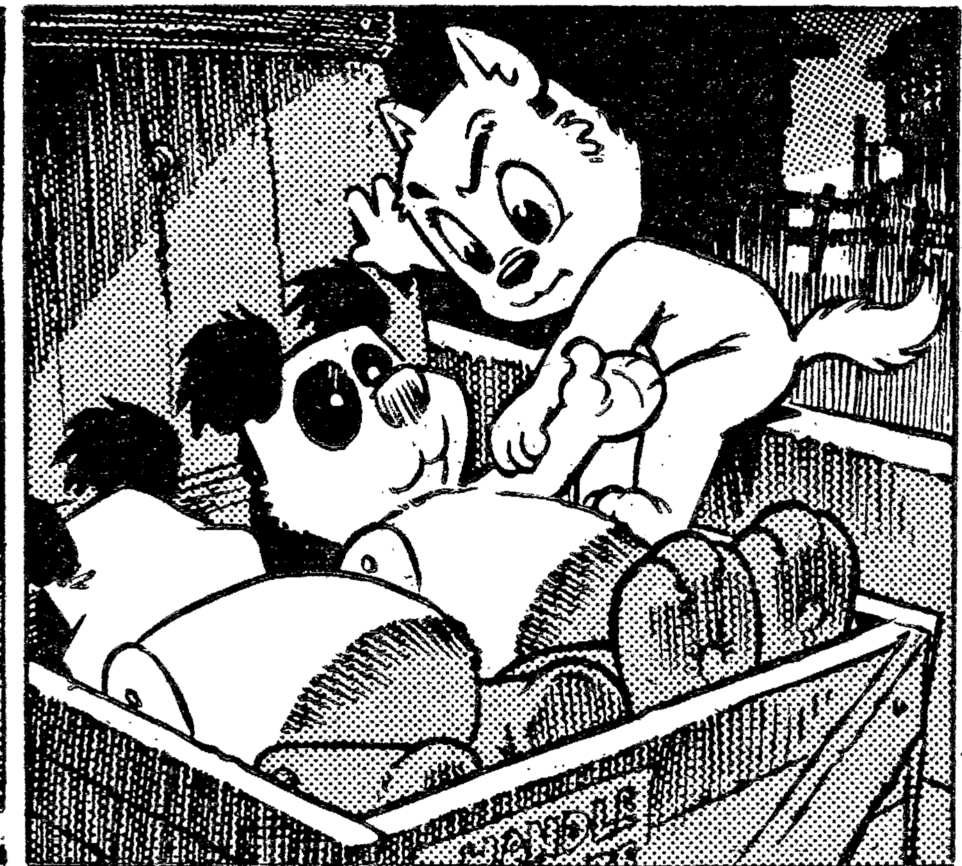
,,Daar heb je ze'', dacht hij. ,,En ze zitten in de duikboot waar die havenmeester het over had. Net waar ik al bang voor was. Maar er is niks wat ik verder kan doen''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

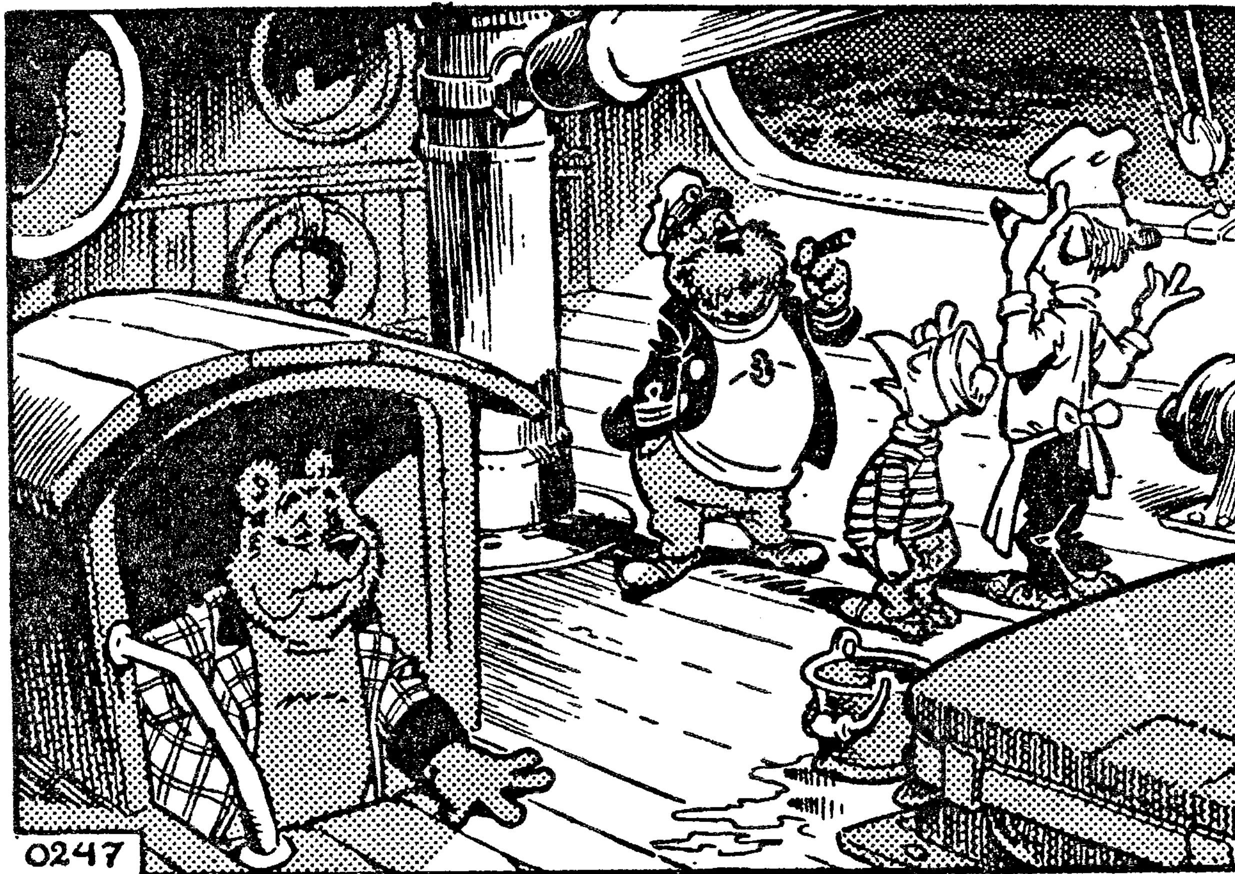

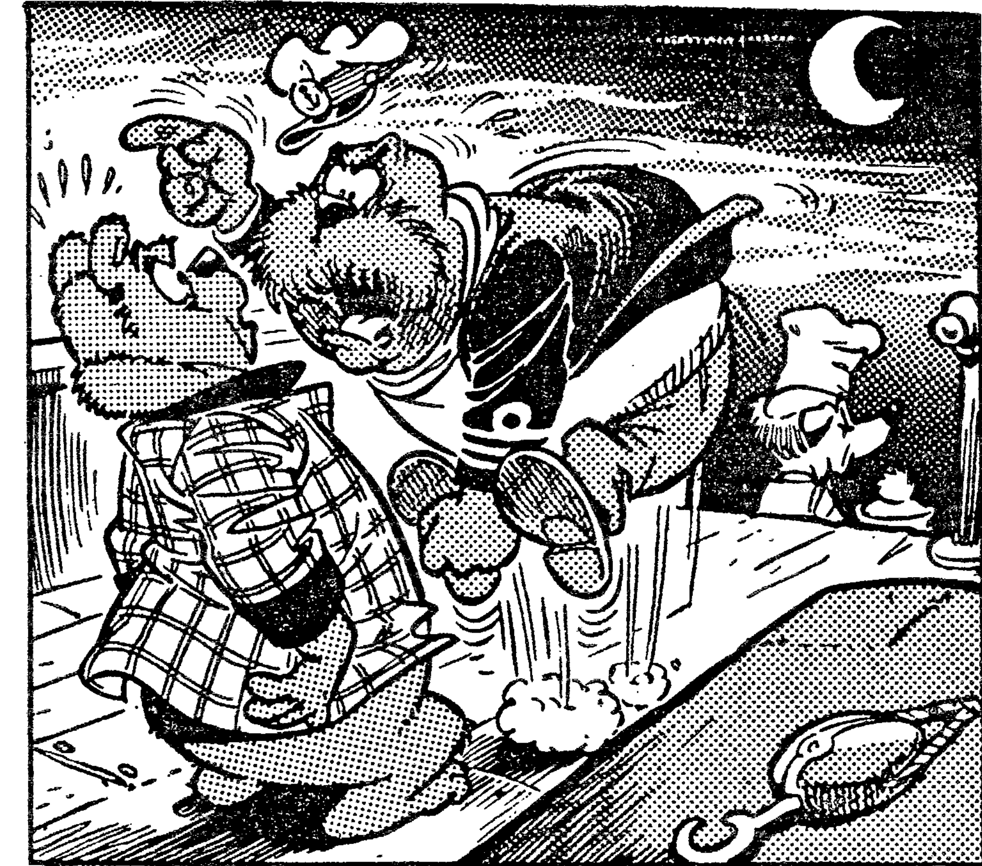
0246 Tom Poes dwaalde ongerust over de kade, terwijl hij vergeefs probeerde een list te verzinnen. De avond begon al te vallen, toen hij al dubbend een bootwerker passeerde die een kist naar een schip droeg.
„Dat is de laatste", riep de chauffeur van de vrachtwagen achter hem. „De rest gaat per vliegtuig naar Onkstock. Jij kan lekker naar huis, maar ik moet nog naar het vliegveld".
Hij startte zijn motor en begon te rijden. Tom Poes begreep dat hier zijn kans was en hij werkte zich met een sprong op het voertuig.
„Dat treft", stelde hij vast. „Dit is de manier om goedkoop mee te vliegen. Als die deksels nu maar niet te vast zitten".
Hij werkte zich onhoorbaar naar voren en begon de kisten te onderzoeken. Dit keer had hij meer geluk, want ze waren nogal slordig gesloten, en met behulp van een spijker lukte het hem een deksel open te krijgen. Tot zijn verrassing zag hij nu een paar levensgrote poppen voor zich liggen, die zich gemakkelijk lieten bewegen, omdat ze met schuimrubber gevuld waren.
„Dat treft", sprak hij tevreden tot zichzelf. „Het is gemakkelijk om een van deze monsters over de kant te gooien op deze stille kade. En als ik dan zijn plaats inneem, kraait er geen haan naar. Als ik eenmaal in Onkstock ben, zal ik wel weer verder zien wat ik doe".
Zo gezegd, zo gedaan. Het speelgoed plofte zonder veel geluid op de stenen en Tom Poes verdween snel in de vrijgekomen ruimte, waarna hij het deksel weer achter zich dichttrok. Zijn enige zorg was nu, dat iemand het gebrek aan een goede sluiting zou merken.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0247 Nadat heer Bommel die avond een poosje het werk van de assistent Pieps begeleid had, klom hij weer naar boven om een luchtje te scheppen, want de walmen van de Piepsulfaat sloegen hem op de tere ademhaling. Hij was trouwens niet de enige. Toen hij op het dek kwam werd de kapitein juist aangesproken door de kok en de bootsman Dobbers, die zich kwamen beklagen.

„Een woordje, kaptein", zei de bootsman. „De lucht in het vooronder is niet te harden. Zo kunnen we niet slapen, we stinken de kooi uit".

„Er hangt een snijdende lucht over het schip", vulde de kok aan. „Een penetrante geur zogezegd. Hij is al op de uien geslagen en ik ben bang voor de capucijners. Ik kan niet instaan voor het ontbijt morgenochtend".

„Komt in orde, jongens", sprak de gezagvoerder glimlachend. „Ik zal eens rustig met die landrotten praten. Tact en een vriendelijk woordje hè? Ten slotte zijn het passagiers".

De zeelieden hadden daar begrip voor en ze daalden de trap af, terwijl Wal Rus hen geruststellend naknikte. Toen hij zich omkeerde en heer Ollie gewaar werd, betrok hij echter.

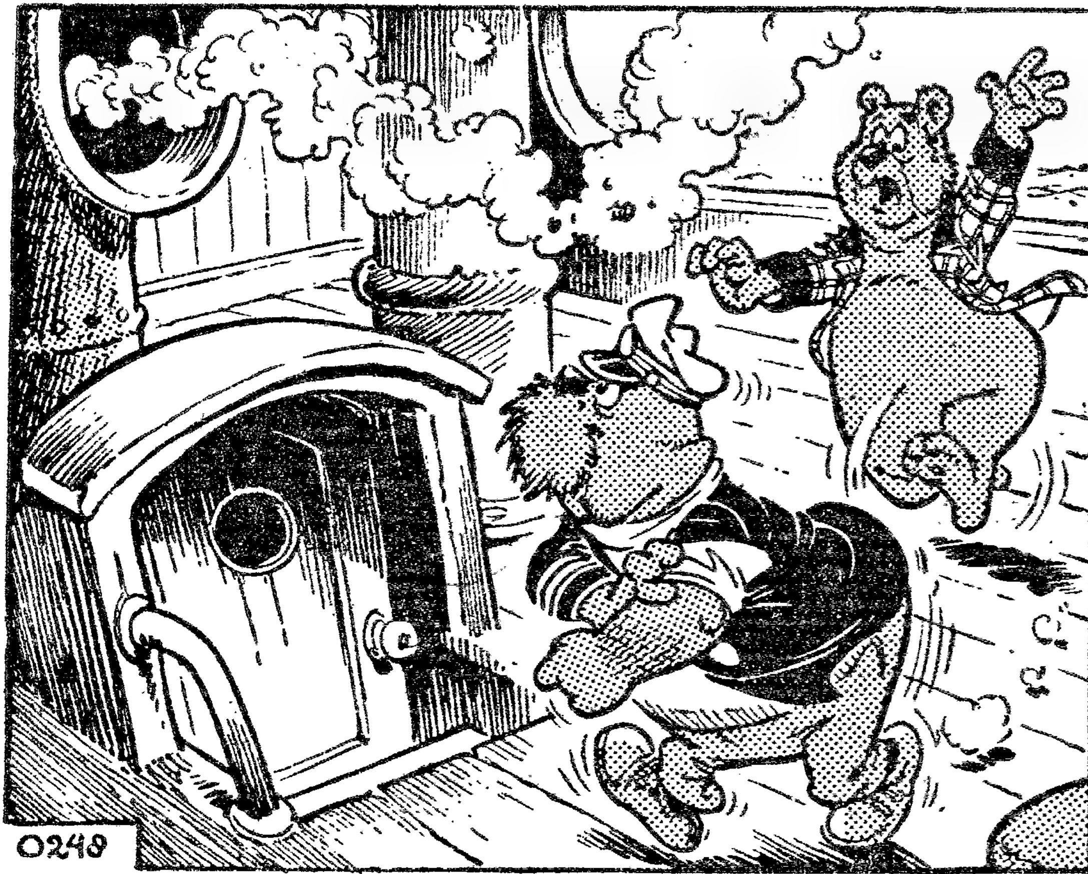
„En nu is het afgelopen, Blubbers!", riep hij.

„W-wat is afgelopen ?", vroeg heer Bommel geschrokken.

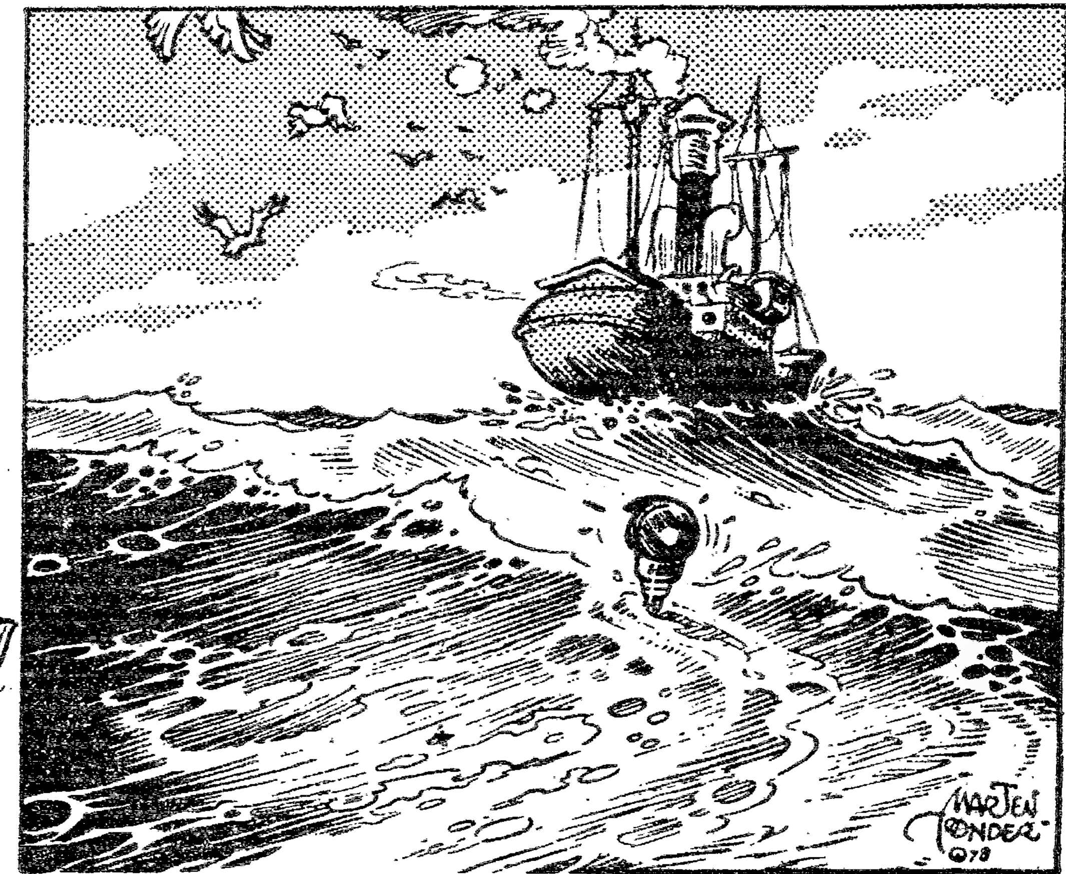
„De modderlucht van je maat", loeide de kapitein paars aanlopend. „Die onderkruier maakt een varkensstal van mijn schip. Als dat morgen niet afgelopen is, zal ik maatregelen nemen".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0248 De volgende morgen was Alexander Pieps reeds vroeg weer aan het werk gegaan en de damp die uit de luchtkoker oprees, verried dat er een verse voorraad Piepsulfaat onderweg was.

Kapitein Wal Rus was daarop voorbereid. Hij daalde de brug af en begaf zich met zware schreden naar de overkapping die benedendeks voerde, terwijl hij zijn mouwen oprolde.

„Wacht even, heer Rus!", riep heer Bommel toesnellend. „Doe toch niets overijld! U moet bedenken dat we bezig zijn voor het heil van de wereld".

"Dat zal me een mooie wereld worden", zei de gezagvoerder schamper. Heer Ollie volgde hem handenwringend, maar de zeerob liet zich niet vermurwen.

"Het kan me niet schelen wat je met de wereld doet", snauwde hij toen hij halverwege het trapje was. "De overgehaalde wereld is al benauwd genoeg. Maar hier op zee wil ik die stank niet hebben".

Met deze woorden rukte hij het deurtje open en toog aan het werk. Vanaf de zee was daar niets van te merken; het goede schip ploegde vreedzaam door de golven, een brede schuimbaan achterlatend.

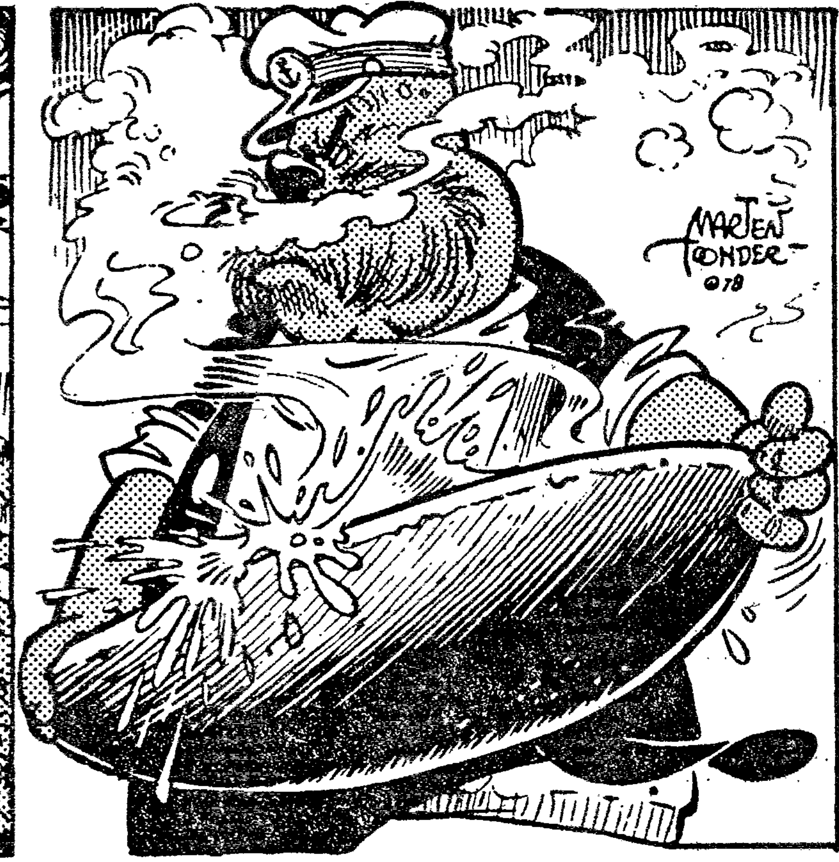
In dat zog was echter een vreemd voorwerp te zien, dat zich met grote snelheid in de richting van de Albatros bewoog. Het was de periscoop van een RAM 32, een soort onderzeeër die gevreesd is om zijn gewapende boegplaat waarmee hij zich door staal kan boren zonder een schrammetje op te lopen. Oplettende lezertjes zullen hebben begrepen, dat dit de duikboot was waarop de heren Zababel zich bevonden.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0249 De wiswaskweek van Alexander Pieps deed het uitstekend. De in de hut uitgestrooide aarde was overwoekerd door voedzame bolletjes, die op en over elkander groeiden. Temidden daarvan bevond zich de jonge geleerde, opgewekt roerend in een schaal met zijn uitgelezen kunstmest.

"Niet, dat ik geloof, dat het nog langer nodig is", sprak hij tot zichzelf. "Volgens mij heeft zich al een nieuw soort wiswas gevormd. Een mutatie, zogezegd, die ik Piepswas zal noemen. En bovendien hebben ze geen aarde nodig. Het zijn profieten; dat zei de prof al".

Op dat moment werd hij in zijn wetenschappelijke gedachten gestoord door het geluid van bonkende voetstappen en toen hij opkeek, zag hij de dreigende gestalte van kapitein Wal Rus door het gewas naderstampen.

"Voorzichtig toch!", riep hij uit. "U beschadigt de cultuur. En... ho! Niet aan de schaal komen. Afblijven! Dit is een kostelijk mengsel".

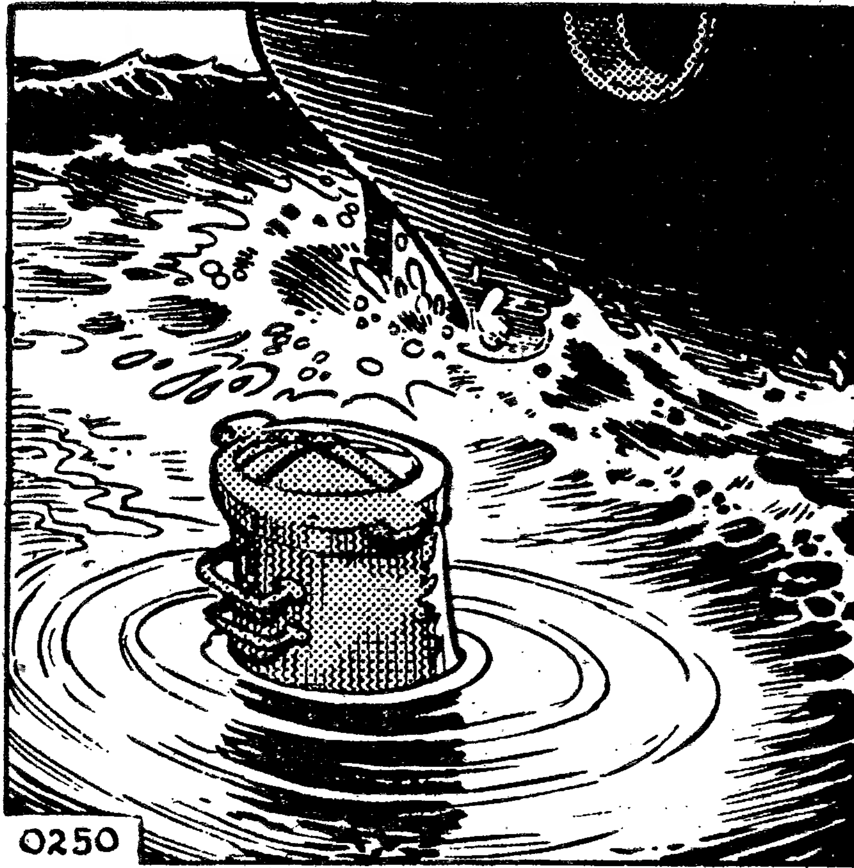
"Jouw kostelijk mengsel komt me de boezeroen uit", snauwde de gezagvoerder. "Mijn havermout smaakt ernaar, mijn gebakken uitjes ruiken ernaar en de bemanning dampt de kooien uit. Hier met die drek".

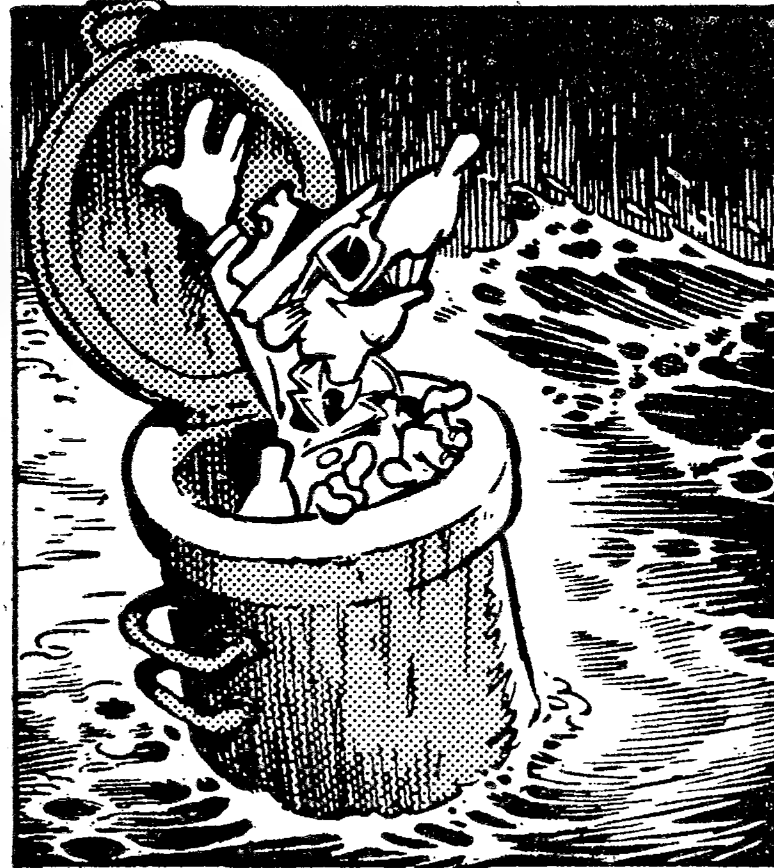
Zo sprekende greep hij de schotel met beide handen en terwijl de wolken hem in het gelaat sloegen, droeg hij het aardewerk walgend naar de trap.

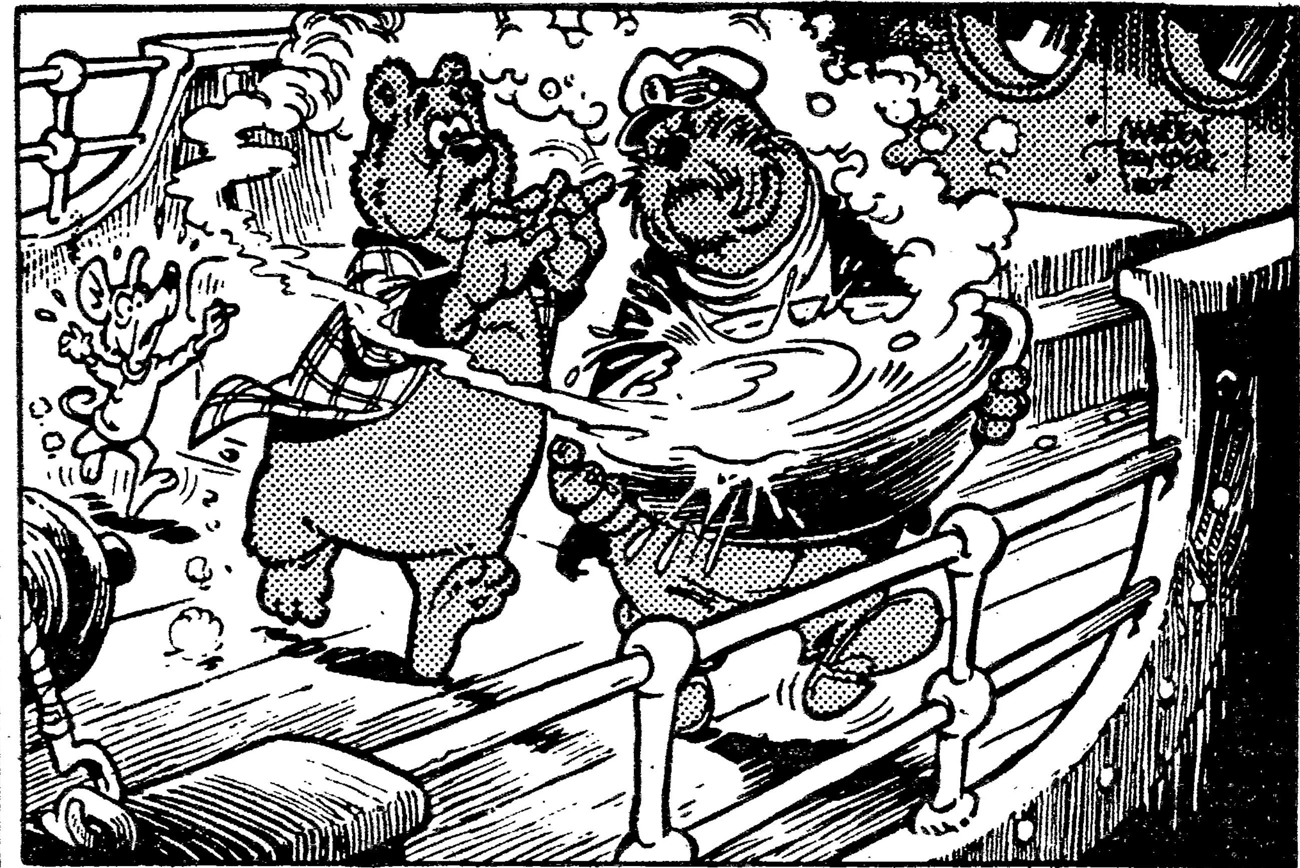
"Uit de weg, topeindtalie", prevelde hij gesmoord. „Ik ga hier een eind aan maken. Dit is een eerlijk stoomschip en geen ronkende olieboot".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

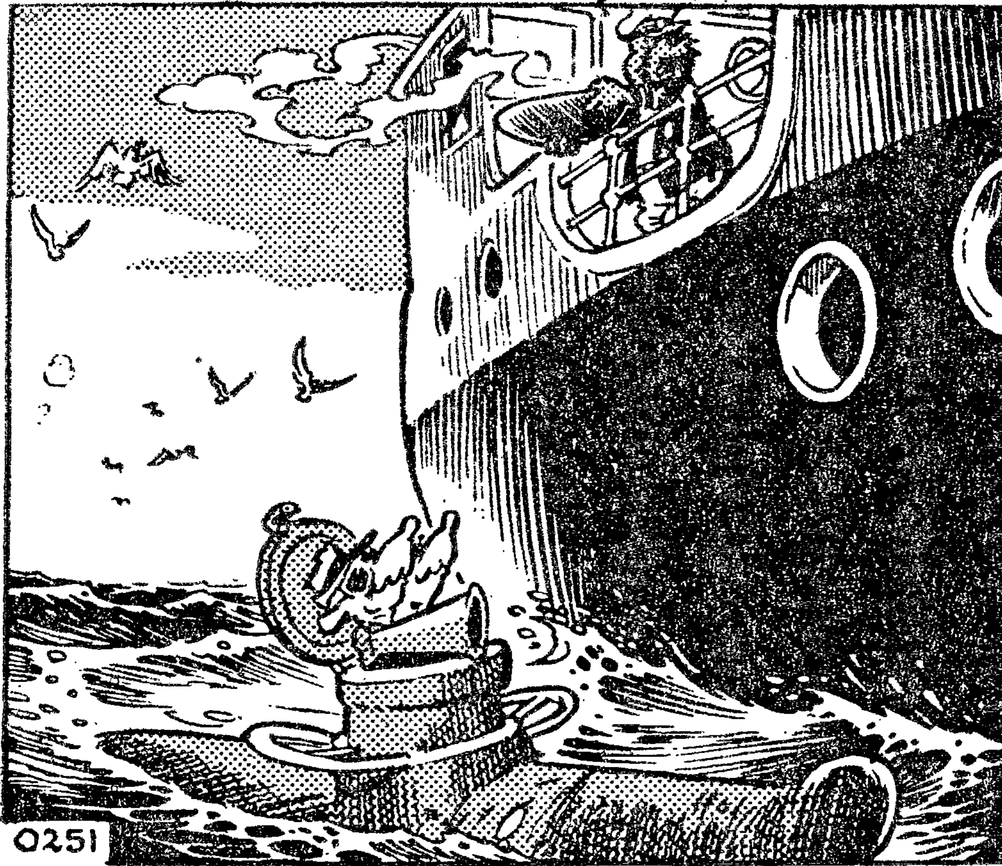

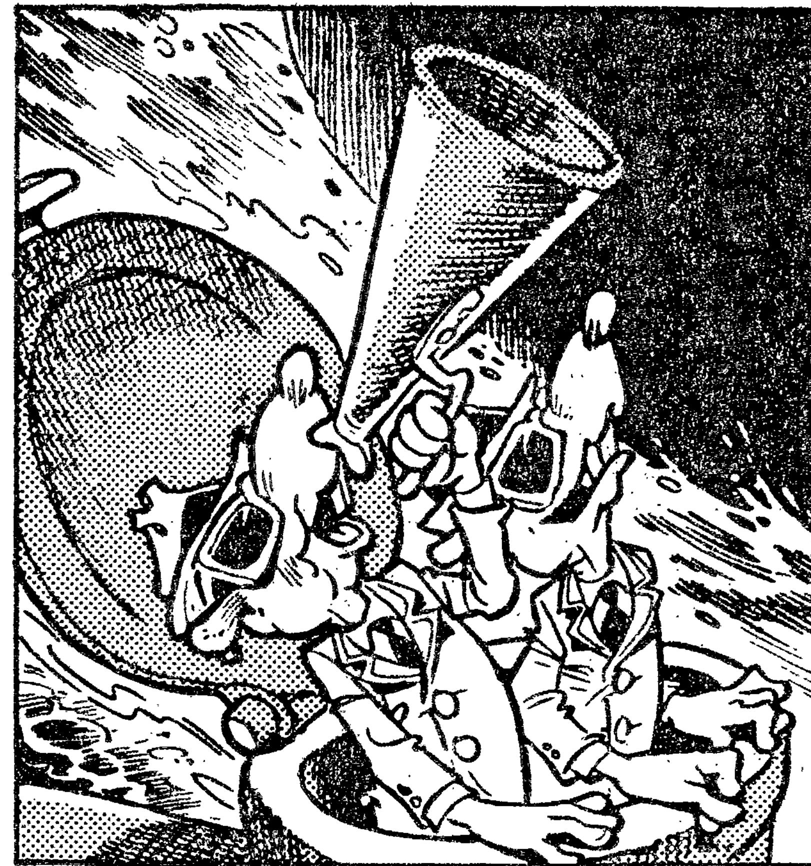
0250 De Albatros bewoog zich schuimend naar het noordwesten, terwijl de kapitein benedendeks bezig was schoon schip te maken. Zodoende merkte hij niet, dat er naast de scheepswand een koepeltje uit de golven opdook, dat gelijk met hem opvoer. De ervaren zeerob zou onmiddellijk hebben gezien, dat het de toren van een duikboot was, vooral toen het deksel geopend werd om doorgang te verlenen aan het glimlachende gelaat van Ugh Zababel.
"Mooi op koers", sprak deze tevreden. "Laat snelheid minderen. We zullen die lui daarboven een eerlijke kans geven om OBB en Pieps uit te leveren, voordat er geweld wordt gebruikt".
"Goed idee", zei de stem van Zoch gesmoord uit het koepeltje. "Zo blijven we binnen de wet".

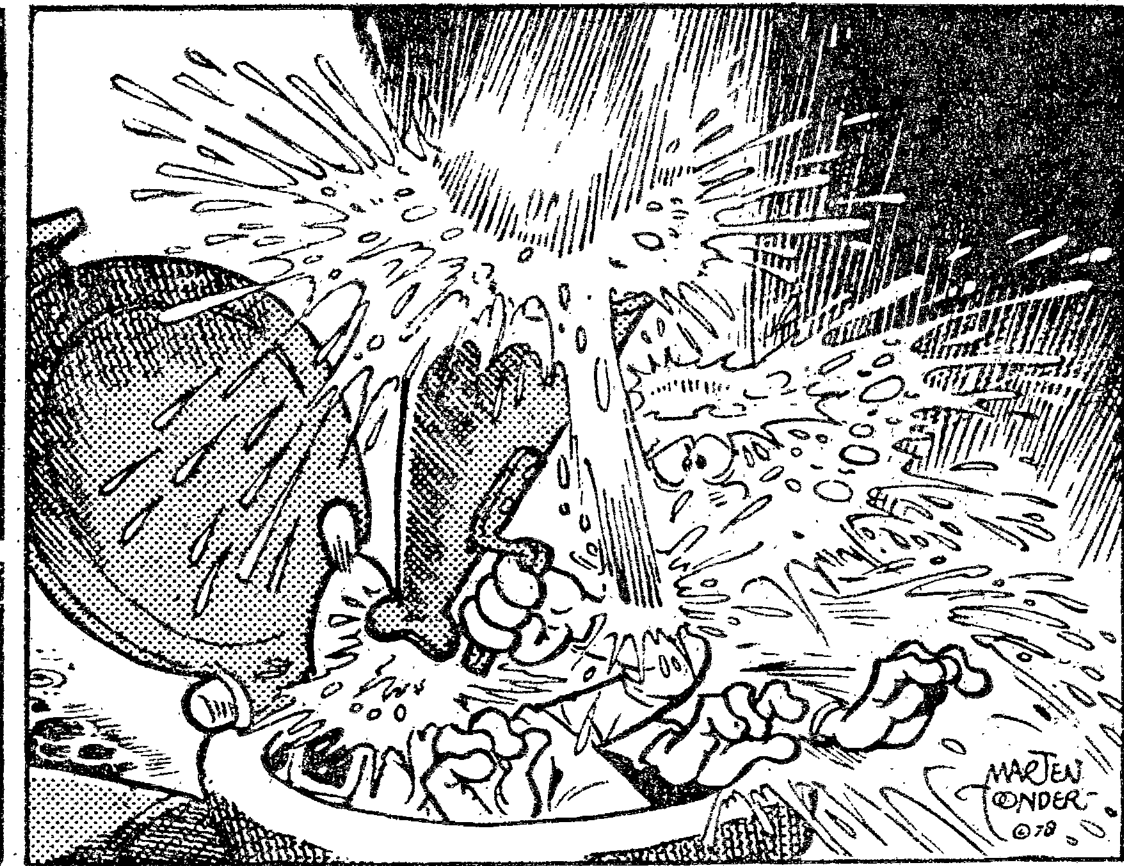
Er was niemand die de ijverige executives opmerkte. De bemanning had het te druk met zijn eigen werkzaamheden en de passagiers snelden bekommerd achter de schaal kunstmest aan die door Wal Rus naar de verschansing werd gedragen.
"Doe het niet!", riep heer Bommel bezwerend. "Niet weggooien, bedoel ik. U zult er spijt van krijgen, heus!"
"Als je dat doet, moet ik weer helemaal opnieuw beginnen", jammerde Pieps. "En het is toch al zo moeilijk werken op deze benauwde boot. Alles is hier even ouderwets en onzuiver. Voor Piepsulfaat heb ik een gesteriliseerde omgeving nodig".
"Benauwde boot, huh?", prevelde de kapitein door de dampen. "Daar ga ik nu juist een eind aan maken, meneer".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

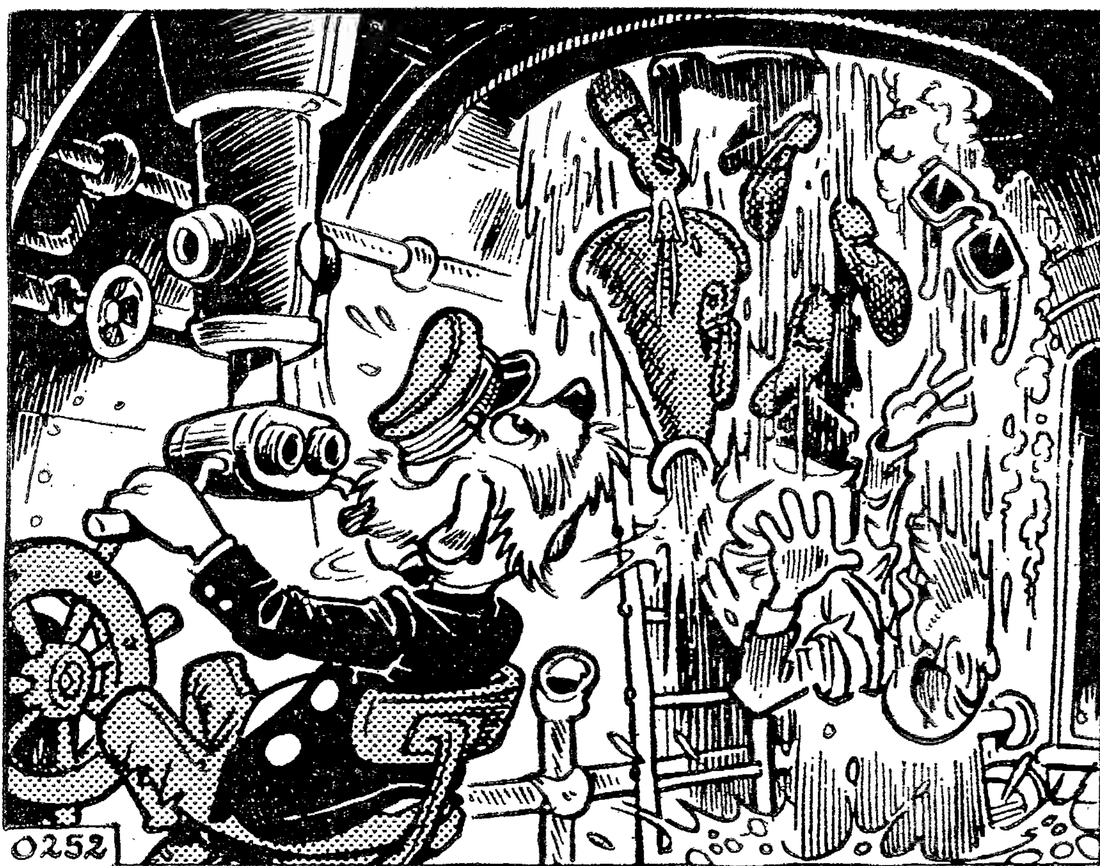

0251 De duikboot had intussen snelheid geminderd, zodat de zwarte scheepswand van de Albatros er langzaam voorbij schoof. Zoch Zababel was nu naar boven geklommen en stond naast zijn collega in het torentje, gewapend met een scheepsroeper.
"Ik zal het woord doen", stelde hij voor. "De schipper paaien en vriendelijk met hem praten. Even erop wijzen dat dit een RAM 32 is, met een gewapende boegplaat. Dat zal wel genoeg zijn om hem de passagiers overboord te laten zetten".
Met dit voornemen bracht hij de megafoon aan de mond en maakte zich gereed om 'Ship ahoy' te roepen. Zijn aandacht was op de brug gericht en daardoor merkte hij niet, dat de gezagvoerder zich nu precies boven hem bevond. En deze was op zijn beurt te zeer in zijn bezigheden verdiept om naar beneden te kijken.
"Een onzuiver en ouderwets schip, huh?". snauwde hij over zijn schouder. "Nog praatjes ook, huh? Wel ik ga eerst dit schip even zuiveren. En daarna zal ik jullie eens laten zien wat ouderwets is. Ik heb er genoeg van".
Na deze woorden wierp hij de inhoud van de schaal overboord met de bedoeling die aan de golven toe te vertrouwen. Het liep echter anders, want de kunstmest plaste in een brede straal over de heren Zababel en het meeste kwam in Zochs scheepsroeper terecht.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0252 De commandant van de duikboot, een zekere overluitenant Oentersjieber, was ingespannen bezig de duikboot op de juiste koers en snelheid te houden. Hierin werd hij echter gestoord door gesmoorde kreten uit het torentje en daarop stortten zijn opdrachtgevers temidden van een brede vochtstraal van de trap. Ze kwamen dreunend op de bodem terecht en bleven daar een ogenblik verdoofd liggen, terwijl zich om hen heen een onwelriekende plas verspreidde.

Ugh Zababel was de eerste die overeind kwam. Hij schoof zijn bril wat naar boven om gekleurder te kunnen zien en trachtte toen Zoch op de been te helpen. Maar die was er slecht aan toe. Zijn onbeschermde ogen vertoonden een ongerichte blik en uit zijn mondhoeken ontsnapte een walm die de commandant onaangenaam aandeed.

„Dit isj . . . Tit is een schujkenstreek", stamelde Ugh. „Een geheim wapen. Tie piraten hebben een geheim wapen tegen ons gebruikt".

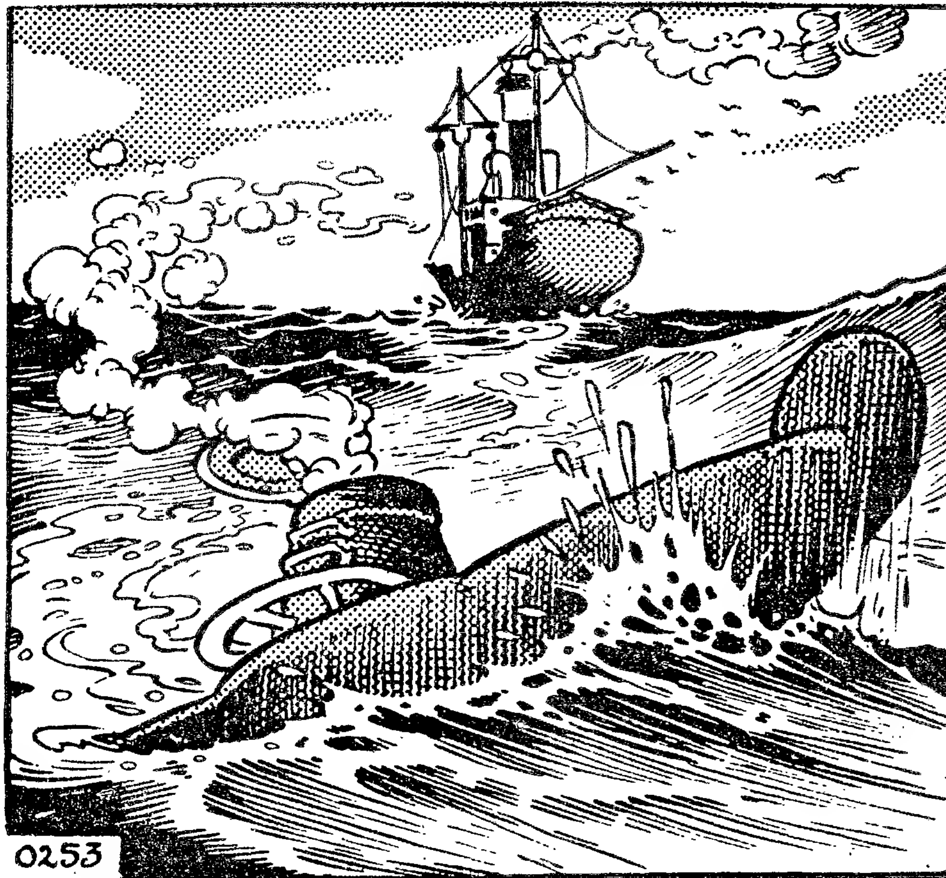
Hij wierp een bezorgde blik op zijn collega en vervolgde: „Dit zal ik bij de autoriteiten aangeven. Dit gaat te ver. We moeten ons verdedigen. Toren sluiten en schip rammen, Oentersjieber! Zelfverdediging".

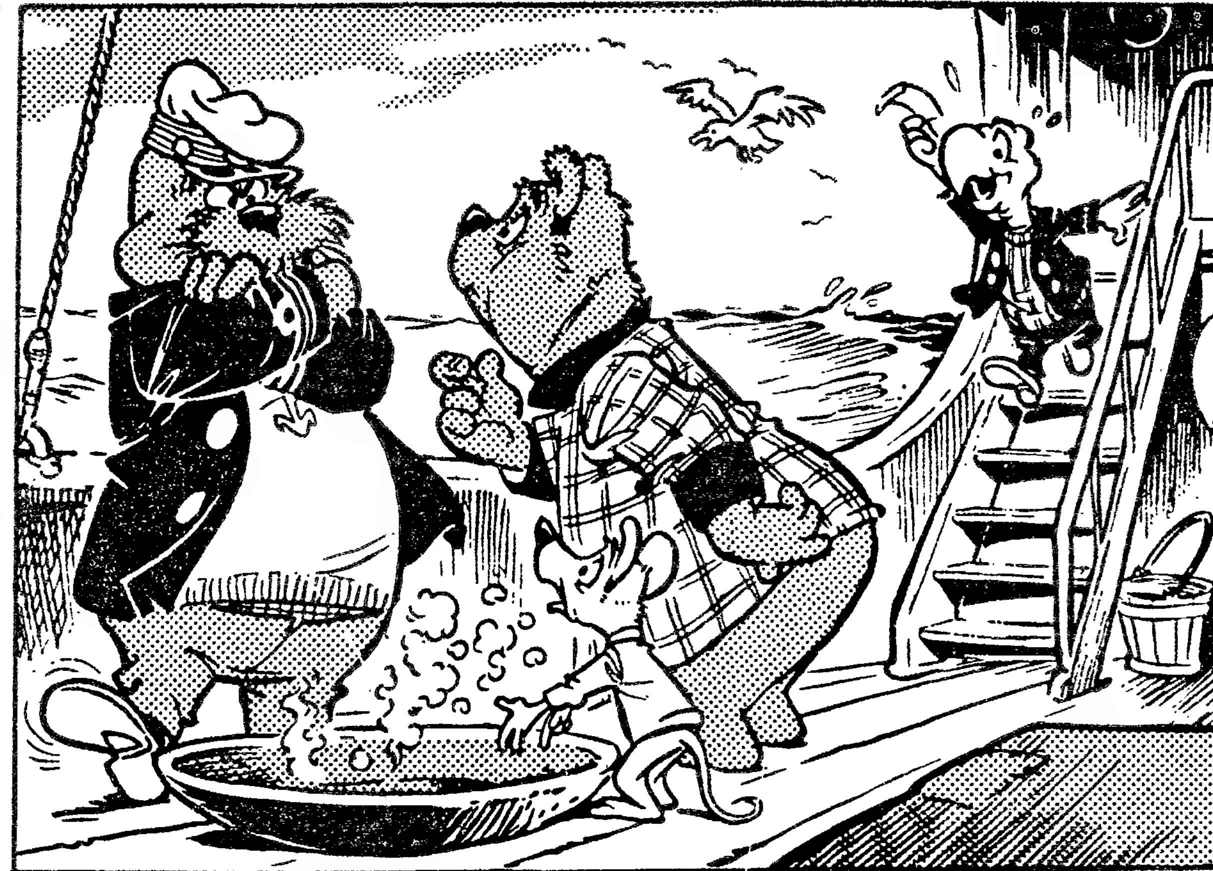
Maar de duikbootcommandant schudde het hoofd, terwijl hij de neus dicht hield.

„Geen denken aan", sprak hij met geknepen stem. „Ik heb hier de verantwoordelijkheid en de toren moet openblijven. De lucht is hier nu al niet te harden. We hebben buitenlucht nodig. Deze heer is er trouwens lelijk aan toe. Hij ruikt uit zijn adem en hij moet naar een hospitaal".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0253 Tegen het woord van een commandant is weinig in te brengen. De duikboot wendde dan ook de steven en koerste huiswaarts, terwijl uit het open torentje de protesten van Ugh Zababel en kwalijke dampen opstegen.

Aan boord van de Albatros had niemand het gebeurde gemerkt, want iedereen had het te druk met zijn eigen beslommeringen. De kapitein had bijvoorbeeld de lege schaal op het dek geplaatst en stond met gekruiste armen voor zijn passagiers.

,,Zo'', sprak hij grimmig. ,,En nu zou ik wel eens willen weten wat er aan dit schip mankeert. Hoorde ik iets over ouderwets en smerig?''

,,Niet smerig'', riep Alexander Pieps verzenuwd. ,,Het is niet gesteriliseerd! En nu moet ik in deze omgeving een nieuw mengsel maken, omdat je het vorige hebt weggegooid. Het is . . . ''

,,Het gaat niet zozeer om het schip'', onderbrak heer Bommel haastig. ,,Het gaat om de Piepmest, die voedzame planten van wiswassen maakt, zodat niemand meer honger zal hebben omdat een heer er achter staat en het scherp afkeurt, dat het overboord gegooid wordt''.

Wal Rus haalde diep adem, maar voordat hij zijn mening naar voren had kunnen brengen, snelde de marconist de brug af met een telegram van Tom Poes.

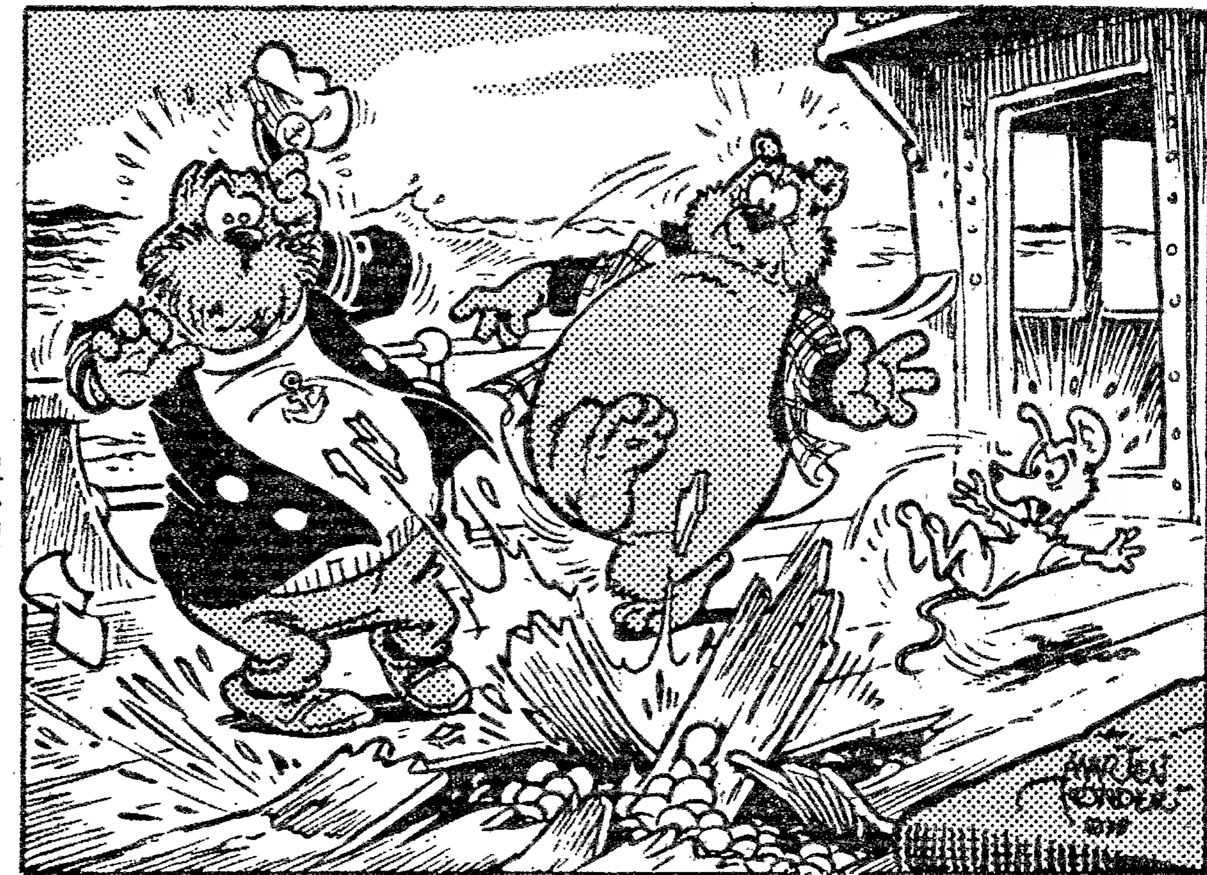
,,Wiswassen zijn gevaarlijk'', las de gezagvoerder mompelend. ,,Kunnen ontploffingen veroorzaken in gesloten ruimte, omdat ze te veel zuurstof ontwikkelen''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

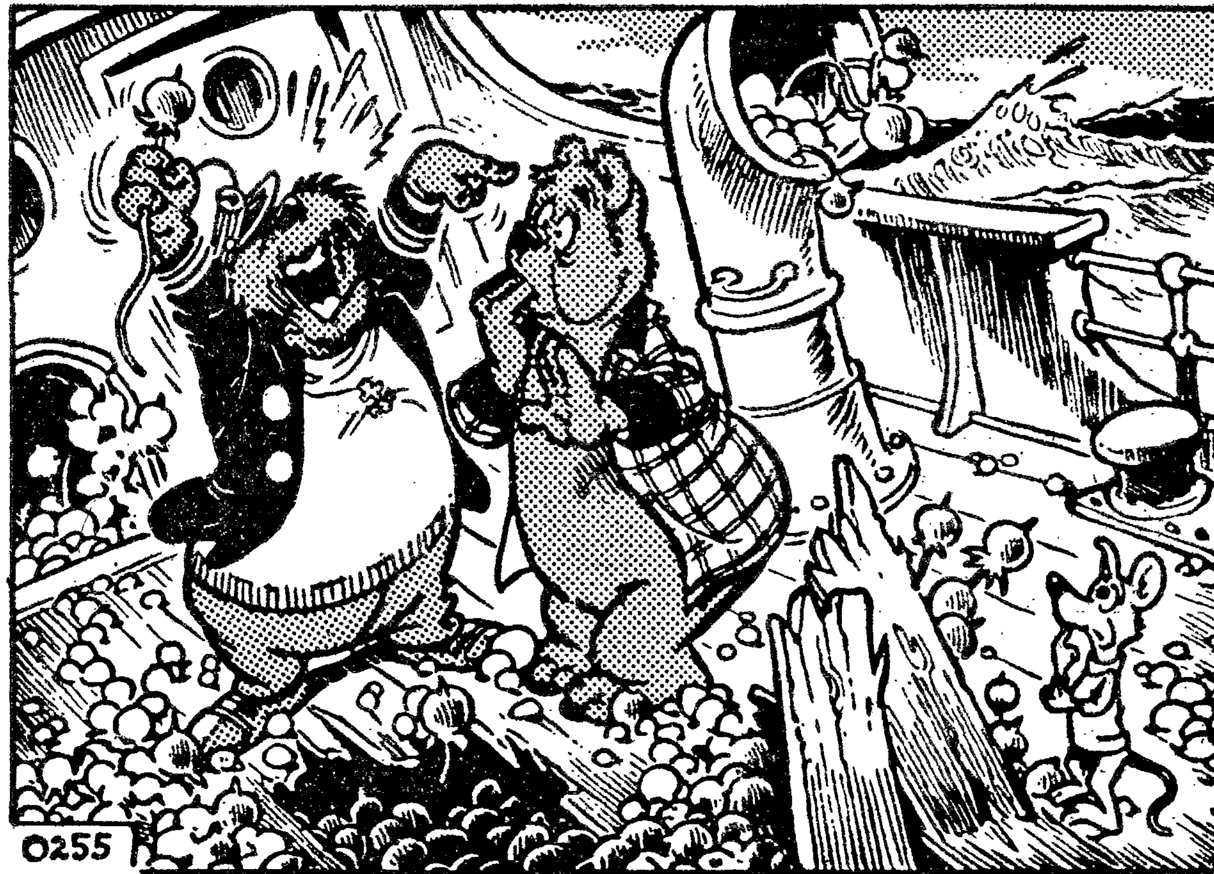

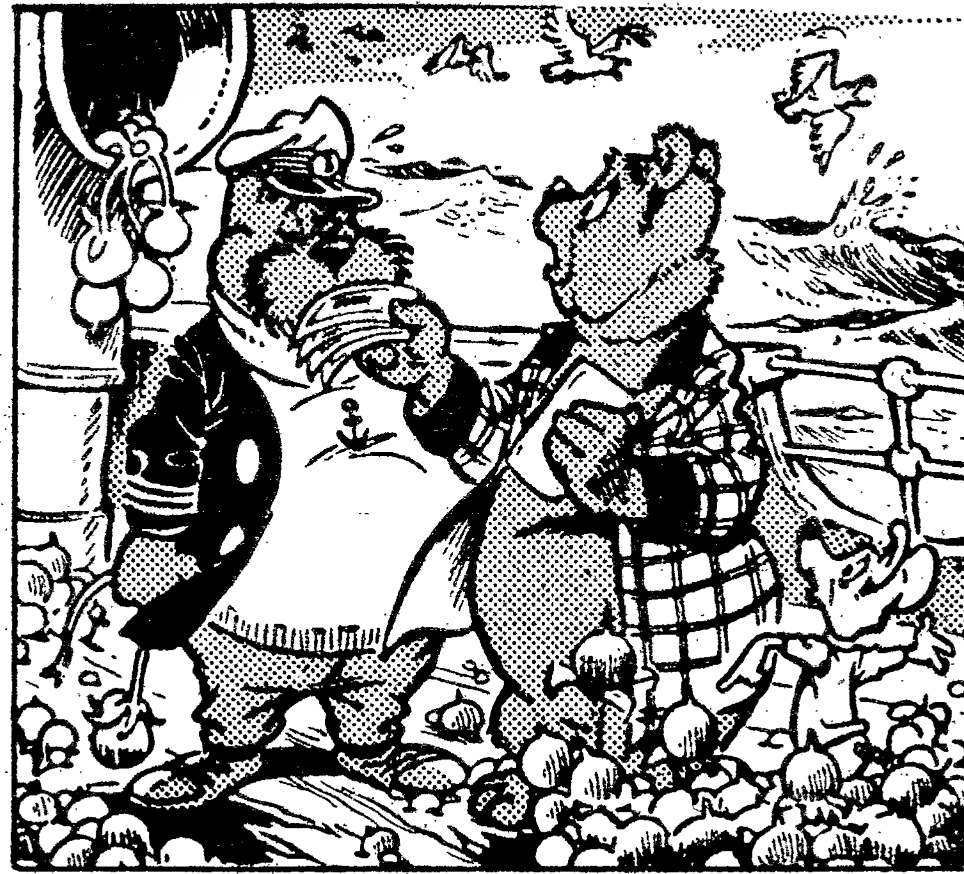
0254 Terwijl de marconist zich weer naar boven haastte, zwaaide kapitein Wal Rus toornig met het telegram van Tom Poes.
''Ook dat nog'', riep hij uit. ''Jullie zitten hier aan boord ontplofbaar spul te maken. Dáár komt dus die smerige lucht vandaan!''
''Het k-kan niet'', stamelde heer Ollie achteruit deinzend. ''Iets voedzaams kan niet ontploffen, bedoel ik. Ik bedoel... ik begrijp het niet als u me volgen kunt''.
Maar Alexander Pieps, die zijn wetenschappelijke brein had laten werken, begreep het wel.
''Nu snap ik waar die ontploffingen vandaan kwamen'', zei hij. ''Ik moet geen afgesloten ruimte gebruiken, want daarin blijft de zuurstof hangen. Ik moet verder hier op het dek werken, in de buitenlucht''.
''Niks op het dek werken'', bulderde Wal Rus. ''Geen ontploffingen op mijn schip. Jullie overgehaald landrottengedoe loopt de spuigaten uit. De hele troep moet overboord''.
Nauwelijks had hij dit gezegd, of het begon onder zijn voeten te kraken en daarop barstte het dek knallend open onder de druk van de gestadig groeiende wiswassen.

Zoals professor Prlwytzkofsky verklaard had, waren het profieten, die op en over elkaar woekerden. In de beperkte ruimte benedendeks hadden ze weinig ruimte, zodat ze het steeds hogerop gezocht hadden, totdat de zoldering bereikt was. En zo groot was hun groeikracht, dat ze door de teakhouten planken braken.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0255 Een wiswas brengt iedere zeven minuten drie nieuwe wiswassen voort, zodat het gedrang groter wordt naarmate er meer komen; dat is te begrijpen.

Terwijl de kapitein en zijn passagiers zich langzaam van de schrik herstelden, verschenen de planten in grote getale door alle openingen die het benedendek te bieden had. Al spoedig was men dan ook door gewas omringd, en het is te begrijpen, dat dit de oude zeerob zo verdroot dat hij als eerste zijn stem hervond.

''Overgehaalde kakelobbers!'', tierde hij. ''De kwabbels groeien door mijn goeie planken. Weg ermee! Niet alleen die troep, maar alles moet weg.! De aarde en de bagage en de stankmiddeltjes en meneer daar''.

''Maar dat mag niet'', riep heer Bommel uit. ''Dat zou het einde van de redding van de wereld zijn. Dit is een kostelijke uitvinding!''

''Kosten zal het je zeker'', bulderde de gezagvoerder. ''Een afgetuigde onderkruier zal ik van je maken''.

Zijn stem stierf weg, want heer Ollie had zijn portefeuille getrokken en begon geld uit te tellen.

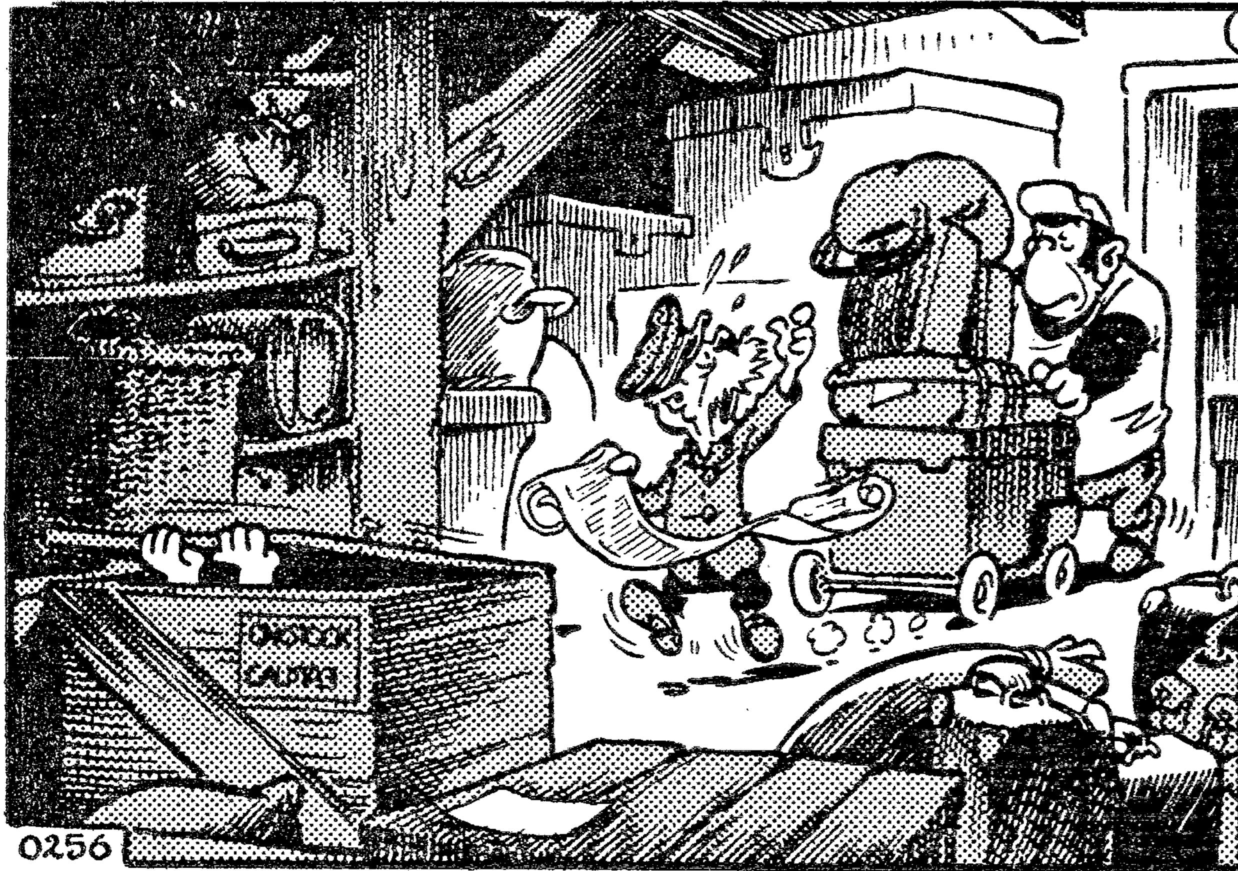
''Er is geen gevaar, als ik maar in de open lucht kan kweken'', verklaarde de assistent Pieps schel, maar heer Bommel overstemde hem.

''Ik zal alle schade betalen'', riep hij.

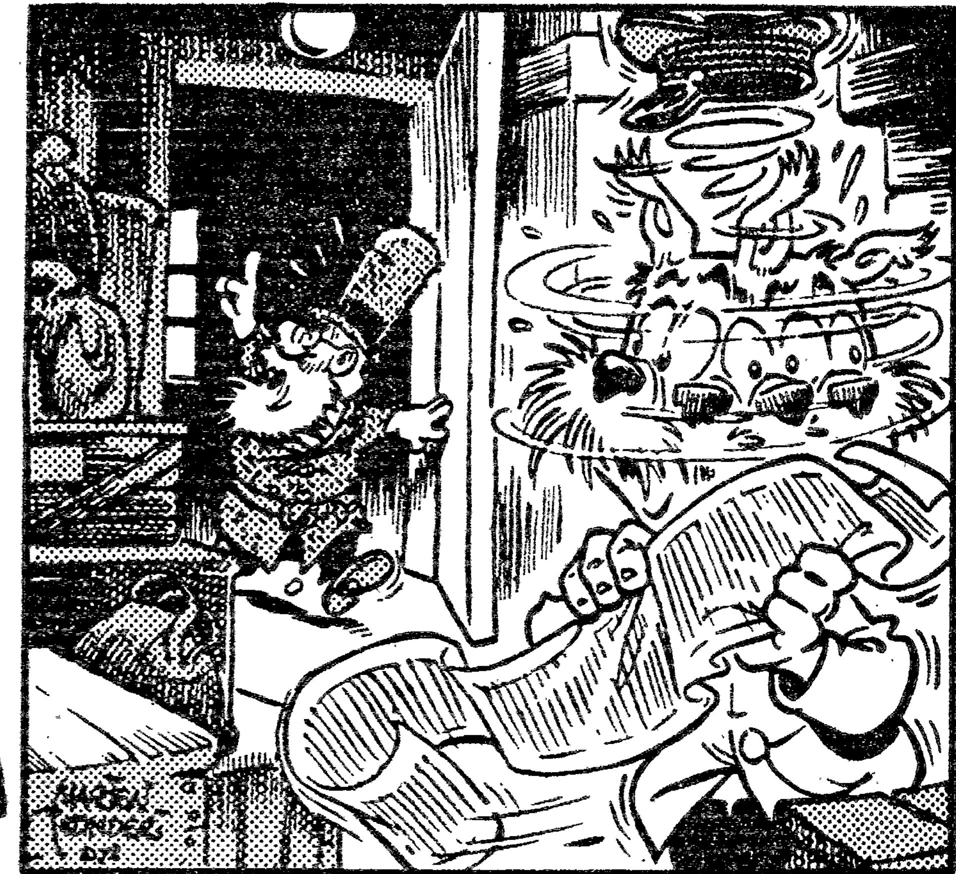
''Dat is redelijk'', gaf Wal Rus beheerst toe. ''Maar deze knobbels moeten van mijn schip af. Jullie ook. En omdat ik de kwaadste niet ben, zal ik jullie op dat land daar afzetten. Dan kunnen jullie in de open lucht verder knoeien om de wereld te redden''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0256

0256 De kist waarin Tom Poes zich had verborgen, stond die morgen nog steeds in de bagageloods van het vliegveld, omdat het toestel naar Onkstock aan een vertraging van 13 uren leed. Dat was natuurlijk niet prettig voor Tom Poes. Weliswaar maakte hij van de stilte in de goederenruimte gebruik door een luchtje te scheppen, maar toen hij het geluid van naderende bedrijvigheid hoorde, klom hij toch opgelucht in zijn schuilplaats. Hij sloot het deksel maar net op tijd, want daar trad bagagemeester Stres reeds binnen, gevolgd door een kruier met koffers.

„Opschieten", riep de opzichter. „We zijn laat. Het vliegtuig wacht op ons".

„Mij een zorg", verklaarde de kruier. „Over welk vliegtuig heb je het trouwens?"

„Over het toestel met vertraging natuurlijk", zei zijn meerdere, terwijl hij verzenuwd een blik op de bagagelijst wierp. „Die voor Canaribo. Nee, die moet nog drie uur wachten. Zicharios, bedoel ik. Wacht even, die is al weg. Laat me nu vooral rustig kijken..."

Tom Poes hoorde een nerveus papiergeritsel, maar voordat de heer Stres had kunnen vinden wat hij zocht, werd de deur naar de loods geopend door een onbevoegde, die luidkeels uiting aan zijn ongenoegen gaf.

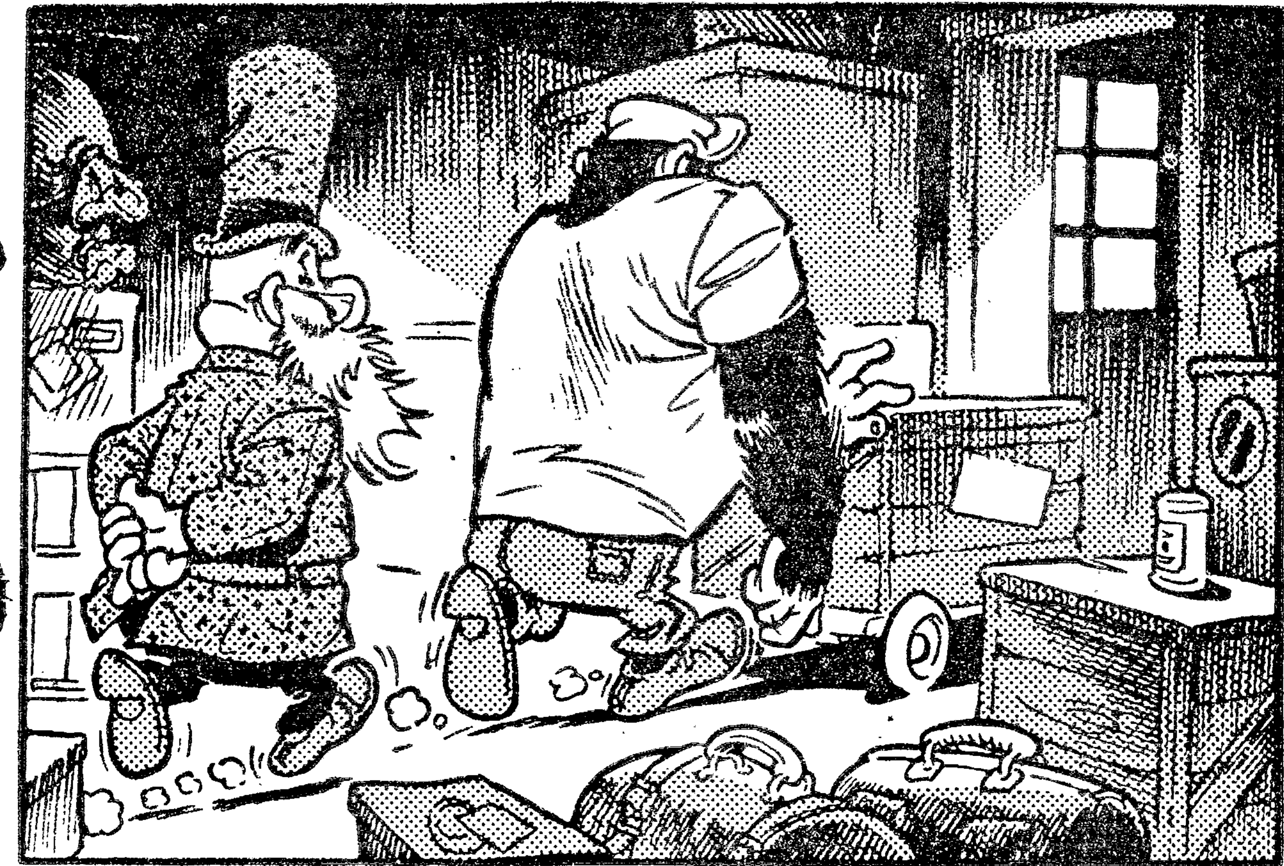
„Wat meent u met verboden toegang?", riep die over zijn schouder. „Natuurlijk durf ik binnentreden. Ik arbeid voor der behoorde en ik verwacht een multiplyraler anti-vibrator voor der determinatie ener actavarus, die schoon twee dagen te laat is. Het is schandaleus! Hoe kan men zo een wichtiger wetenschappelijker onderzoeking maken?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0257 Opzichter Stres keek ontsteld naar de naderende hoogleraar en wenkte afwerend met zijn bagagelijst.
,,Het is hier eh.. verboden toegang'', blafte hij met overslaande stem. ,,We hebben vertraging en eh.. Klachten bij het klachtenbureau. We zijn hier al te laat. Het toestel naar eh..''

,,Ik zoek mijner kist'', schalde professor Prlwytzkofsky. ,,Een gewoonlijker kist met ener multipluraler anti-vibrator voor der..''
Hij zweeg, getroffen door de zenuwtrekkingen die over het gelaat van de bagagemeester voeren.
,,Verstaat u der moederspraak dan niet meer?'', hernam hij bitter. ,,Ener kist verwacht ik. Der inhoud is ener multplu. Ach wat! Ener ontstokker. Verstaat u?''
,,U bedoelt Onkstock'', verbeterde de opzichter opklarend. ,,Die naam zocht ik juist. Een ogenblikje. Daar heb ik het. Hij staat daar''.
Hij wees op de kist waarin Tom Poes zat, en terwijl de kruier die op een wagentje laadde, wiste de geleerde het voorhoofd af.
,,Zo ziet men'', prevelde hij, terwijl een voldane lach de overblijfselen van zijn baard bewoog. ,,Het is wichtig voor een wetenschappelijker om zich klaar uitdrukken te kunnen. Anders verstaat men hem ja niet''.
Hij zette zijn hoed op en na 'Der goede dag' gewenst te hebben, verliet hij tevreden het vertrek, achter zijn determinator aan.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0258 Op de tijd dat professor Prlwytzkofsky het vliegveld verliet, meldde Ugh Zababel zich op het hoofdkantoor van de Internationale Blikconserven Industrie. Daar bracht hij verslag uit van de rampspoedige duikbootreis en hij besloot met een dappere glimlach: „Nu sta ik er alleen voor. Mijn collega Zoch ligt in het ziekenhuis met een vergiftiging. Hij heeft te veel kunstmest gebruikt, zei de dokter daar. Ach, het spel van OBB is zo ragfijn, dat we door pech worden achtervolgd".

„Daarvoor heb ik genoeg gewaarschuwd", zei de secretaris koeltjes. „En u staat rustig hier, terwijl die extremisten bezig zijn onze Industrie in de grond te boren. Als iemand lucht van deze kunstmestaffaire krijgt, kunnen we wel sluiten"

Toen betrok zijn gezicht en hij stak dreigend een wijsvinger uit. „Dat noemt zich een executive", riep hij met koude stem. „Een executive met pech kan beter postzegels gaan plakken. AWS verwacht. . .Ik verwacht onmiddellijke resultaten. Koste wat het kost. En anders. . ."

De heer Zababel begreep dat het gesprek ten einde was en hij verliet haastig het vertrek. Op de stille gang waren de muren smaakvol versierd met conservenmotieven, maar de uitvoerder leunde er nietsziend tegen aan.

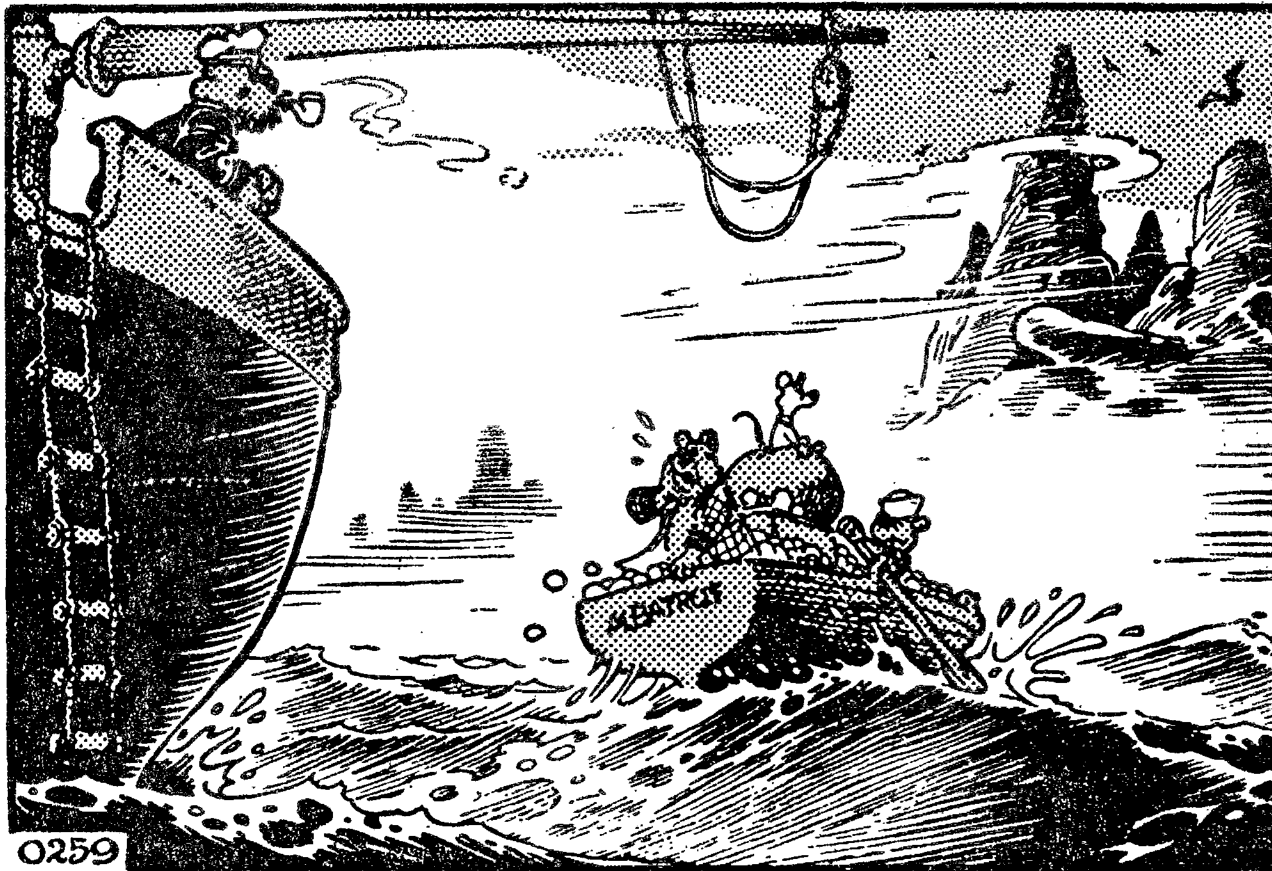
„Onmiddellijke resultaten", prevelde hij, op zijn nagels bijtend. „Ten koste van alles — want anders. . ."

Het koude zweet sloeg hem uit, en hij huiverde.

„Dan maar zwaar geschut", besloot hij.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0259 — Intussen was de Albatros voor de kust ten anker gegaan en had een sloep gestreken. Daarin werd de begage van de passagiers geladen, terwijl Alexander Pieps erop toezag, dat er zoveel mogelijk wiswassen meegingen. De matroos Schartiller greep de riemen en daarop zette het vaartuigje door de branding koers naar het onbekende land, dat voor hen uit de zeenevels oprees.

„Zeg vooral tegen niemand waar we zijn'', riep heer Bommel, die achterin de boot zat. „Houd het geheim! We moeten wetenschappelijk kunnen werken''.

„Komt in orde'', riep kapitein Wal Rus over de verschansing. „Ik zeg niks. Een eerlijk zeeman breken ze de bek niet open. Werk prettig, Bobbels''.

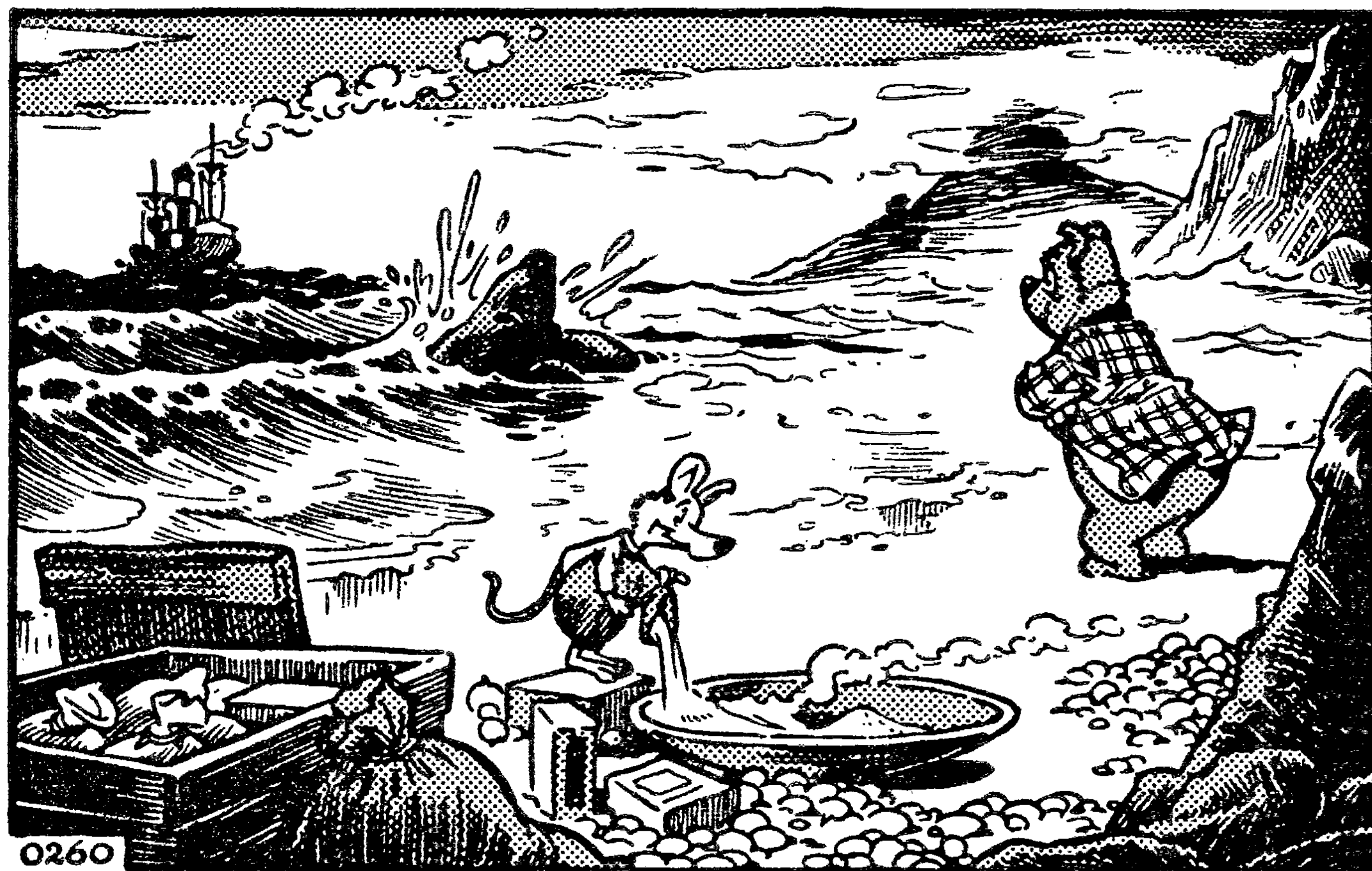
„Wat een mooi rustig land'', zei doctorandus Pieps vooruitkijkend. „Niets te zien. Geen levend wezen. Hier zullen we eindelijk de wiswas tot bloei kunnen brengen. Van hieruit zullen we een einde maken aan alle honger in de wereld. Vind je het geen mooi gevoel?''

„Ja'', zei heer Ollie. Hij liet zijn blik over de kale kust glijden, terwijl Schartiller de sloep op het strand trok, en zijn oogleden zakten wat af.

„Geen levend wezen'', vervolgde hij met stille stem. „Niets te zien. Ook geen gastvrije herberg, als u begrijpt wat ik bedoel''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

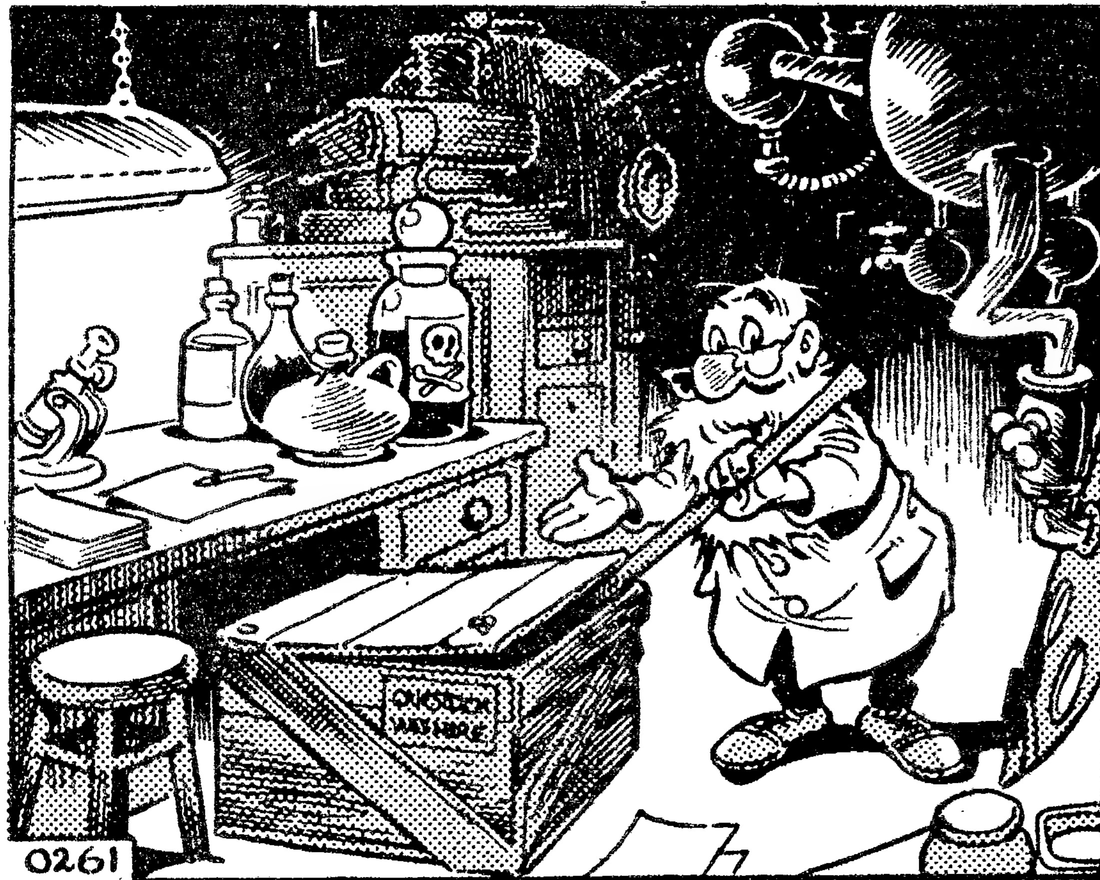

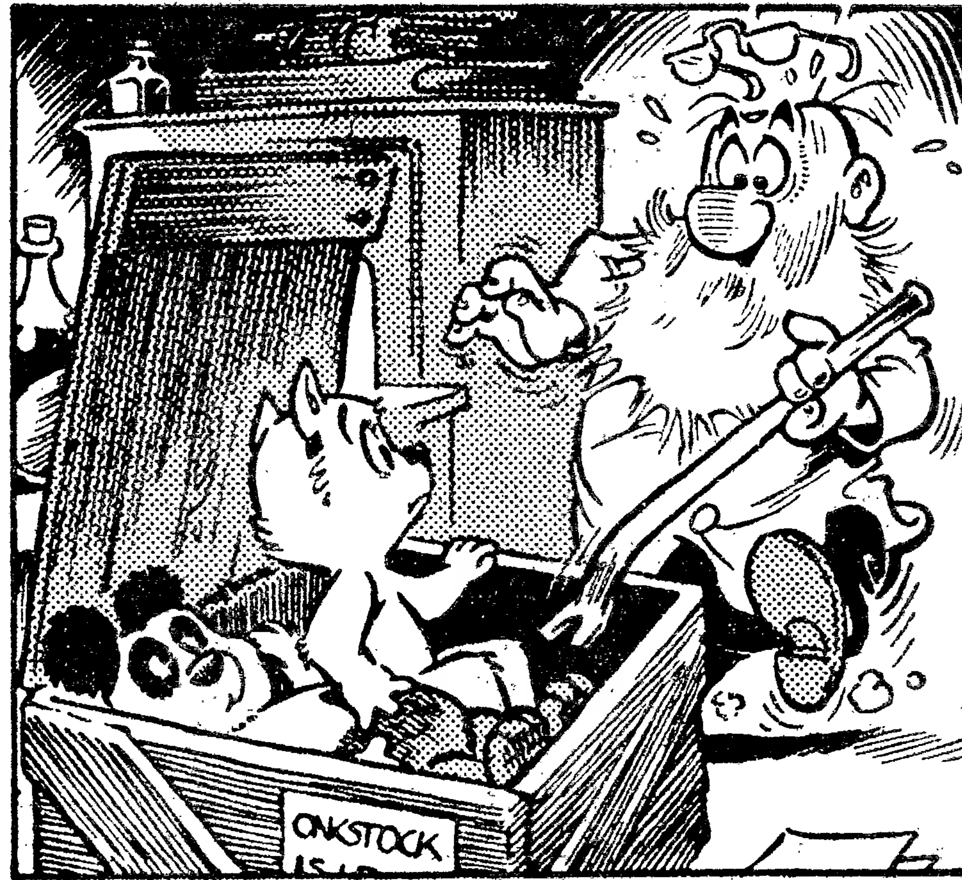

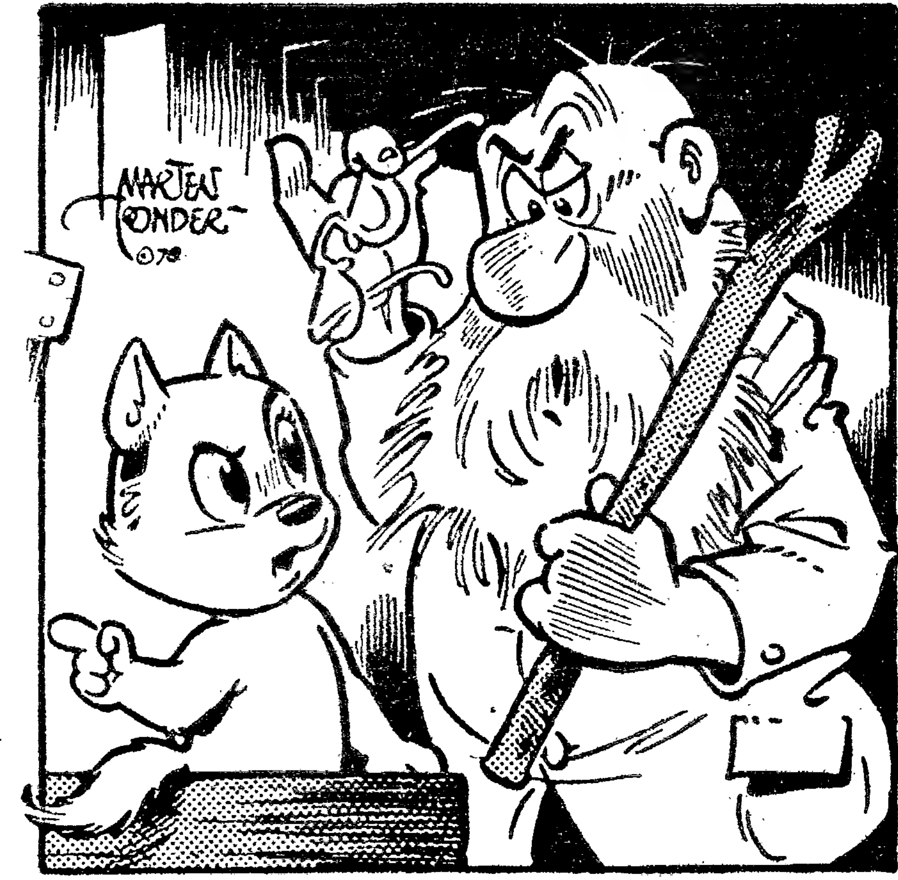
0260 De sloep verdween achter de branding en niet lang daarna wendde de Albatros de steven terwijl hij een loeiende afscheidsgroet uitstiet, die door de bergen weerkaatst werd. Het was een droevig geluid en heer Bommel keek het verdwijnende vaartuig met gemengde gevoelens na.
Alexander Pieps had daar geen tijd voor. Hij had de meegenomen chemicaliën uitgezocht en nu was hij bezig met de bereiding van Piepsulfaat. De wind voerde de vrijgekomen dampen mee en deed heer Ollie huiveren.
„Het is hier killetjes", klaagde hij. „En er is nergens onderdak voor iemand die aan zijn teer gestel moet denken".
„Dat moet je niet", vermaande de jonge geleerde. „Je kan beter aan het mooie werk denken. Het is hier prima. Open lucht, geen gevaar voor ontploffingen, geen wetenschap om ons de voet dwars te zetten en geen grootkapitaal om ons de das om te doen".
„Een das zou anders lekker zijn", mompelde heer Bommel. „En ik zie hier niemand die van ons mooie werk kan profiteren. Wie weet hoever we van de samenleving afzitten, terwijl het schip daar wegvaart en tegen niemand zal zeggen waar we zijn, zodat we door iedereen vergeten worden en nooit meer terug kunnen".
Op de Albatros stond kapitein Walrus op dat moment naar de matoos te kijken, die de aan dek groeiende wiswassen met een waterslang wegspoot. Tot zijn voldoening ging dat gemakkelijk, want de plantjes losten snel op in het frisse zeewater en lieten geen sporen na.
„Opgeruimd staat netjes", sprak de gezagvoerder. „Nu nog een paar nieuwe planken — en dan kunnen we Blommers vergeten".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0261 Ver vandaar, in de omgeving van Rommeldam, had professor Prlwytzkofsky de kist in zijn laboratorium neer laten zetten en nu maakte hij aanstalten om het deksel te openen.

„Praw", sprak hij voldaan. „Eindelijk heb ik dan der anti-vibrator voor de determinatie des wiswasses. Een duchtiger aanvat van der fenomeen op wetenschappelijke wijze is ten laatste mogelijk".

Hij bukte zich om kracht bij te zetten aan het breekijzer, maar tot zijn verbazing was dat niet nodig, omdat het deksel aan de binnenkant omhoog werd gedrukt.

„Der hemeldonderweder!", riep de geleerde uit, toen zijn blik op de inhoud viel. „Levendiger speeltuig in plaats mijner ontstokker! Hoe is dat dan mogelijk?"

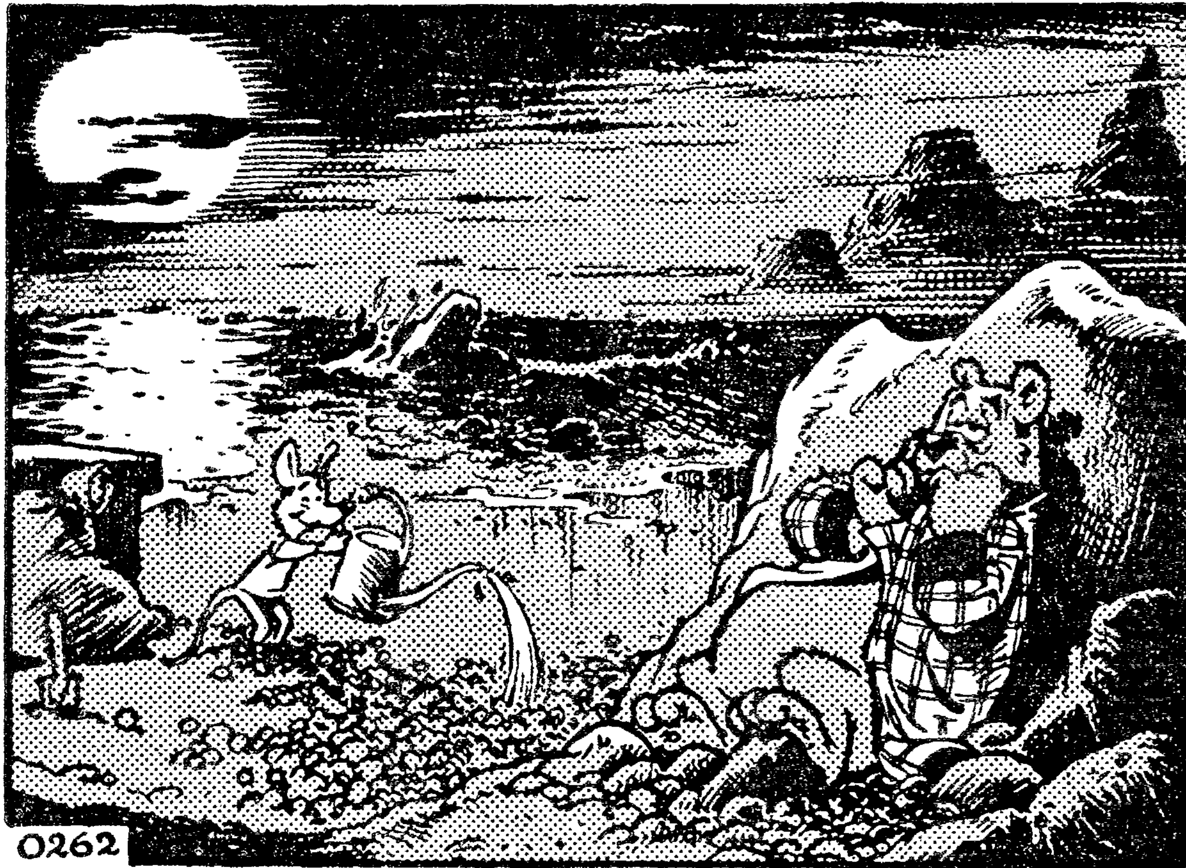
„Ze hebben u een verkeerde kist meegegeven", zei Tom Poes. „Ik ben geen speeltuig, maar ik moet naar Onkstock om heer Bommel te waarschuwen. En in die goederenhal durfde ik er niet uit komen..."

„Maar dat is ja ener onverschaamdheid!", kreet de hoogleraar. „Daar wacht ik dagen op der aankomst mijner apparatuur en daar speelt men mij ener verstoken deugeniets in handen. Dit is ener gerumpel waarover ik mij bij der behoorde zal beklagen gaan. Zo kan men niet wetenschappelijk arbeiden".

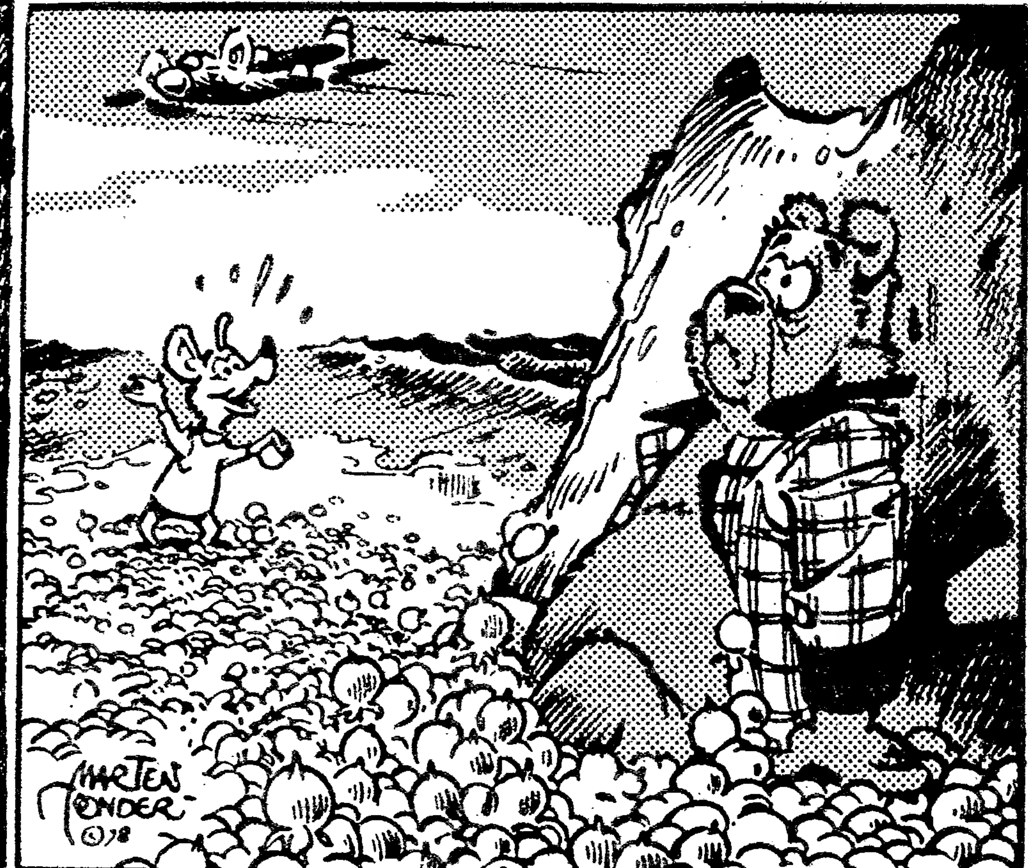
„Nee", zei Tom Poes bedrukt. „En zo kan ik ook heer Ollie niet bereiken, dat is nog veel erger. Want die is nu al aan het werk met die gevaarlijke planten, die de hele wereld onbewoonbaar zullen maken, terwijl u hier bezig bent ze te onderzoeken".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

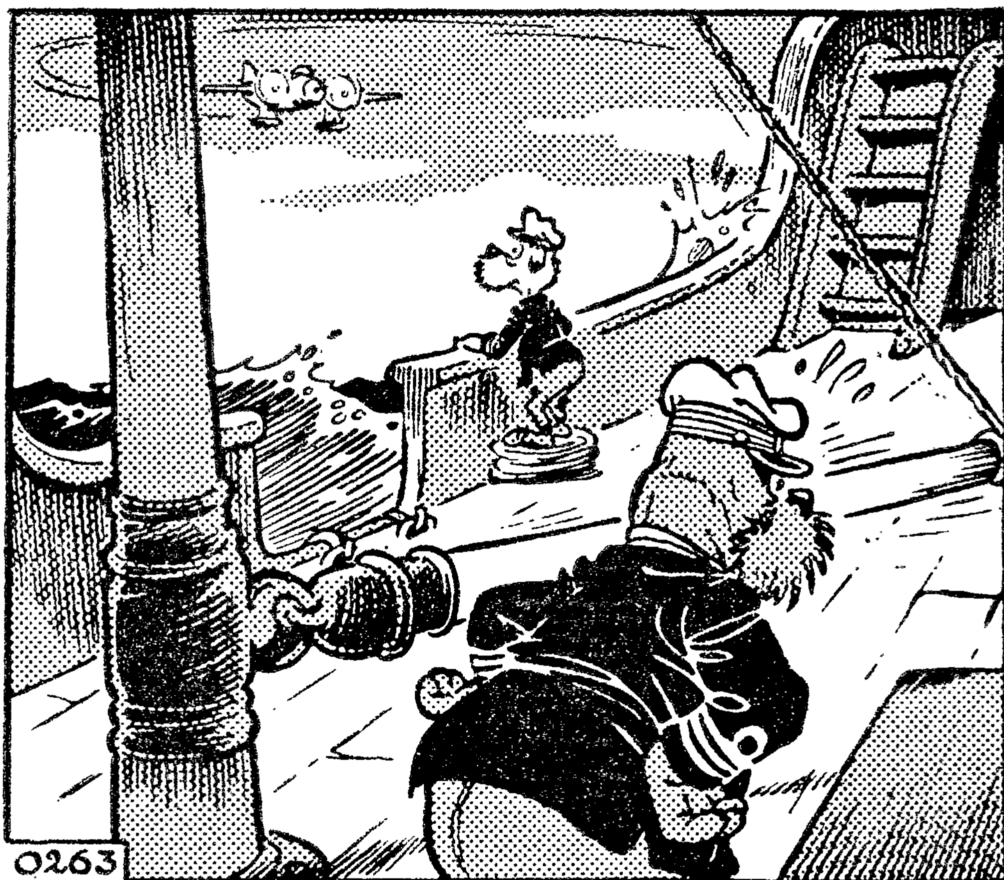
0262 Toen de nacht viel, was doctorandus Pieps bezig de wiswassen met zijn wondersulfaat te begieten en heer Bommel zocht een zachte rots op om een welverdiende rust te genieten.
,,Het is hier koud'', mompelde hij, zijn kraag opzettend. ,,De wind huilt om de rotsen, terwijl het thuis een zomeravond is. Ach, niemand zal kunnen geloven welke opofferingen een heer zich getroost om het voedselvraagstuk op te lossen als hij rust gevonden heeft''.

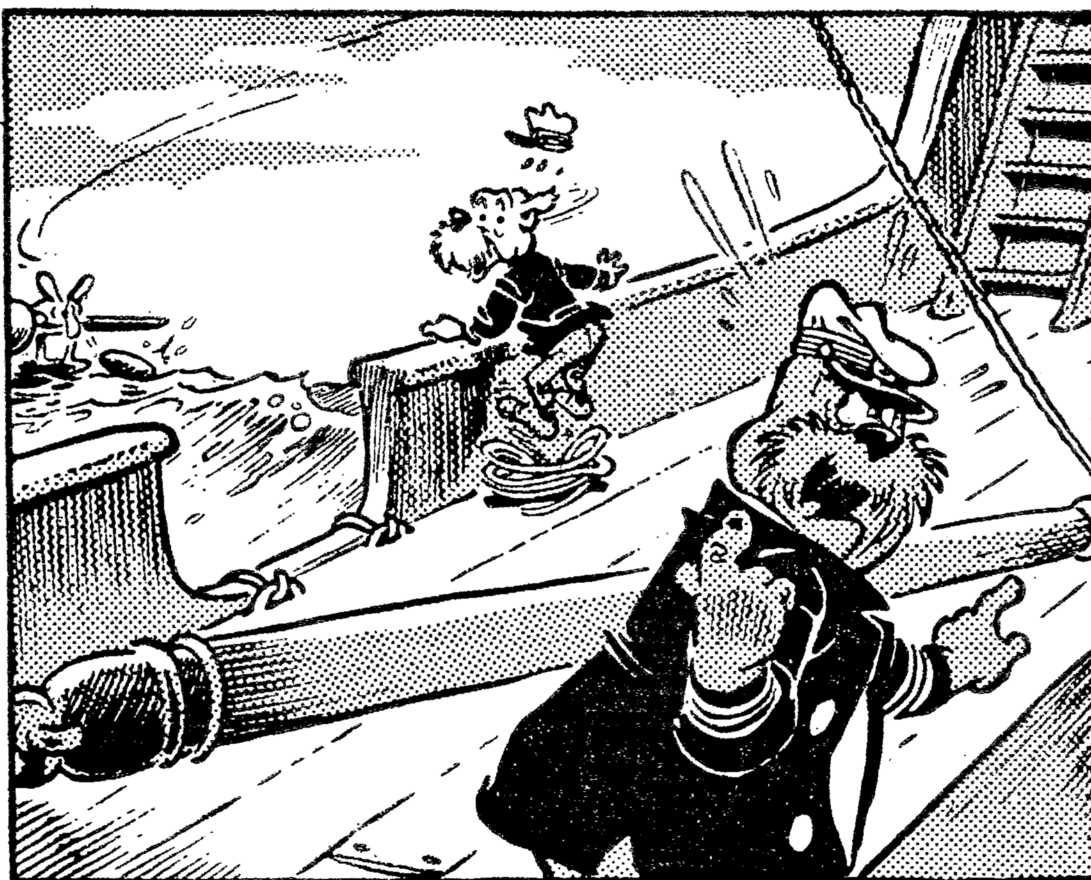
,,Maar honger zullen we niet hebben'', zei de jonge geleerde troostend. ,,De Piepswassen hebben zich al gezet en ze groeien als kool. Sappig zijn ze trouwens ook. We hoeven niet eens een rivier te zoeken want de planten bevatten alles wat men nodig heeft, zelfs water''.

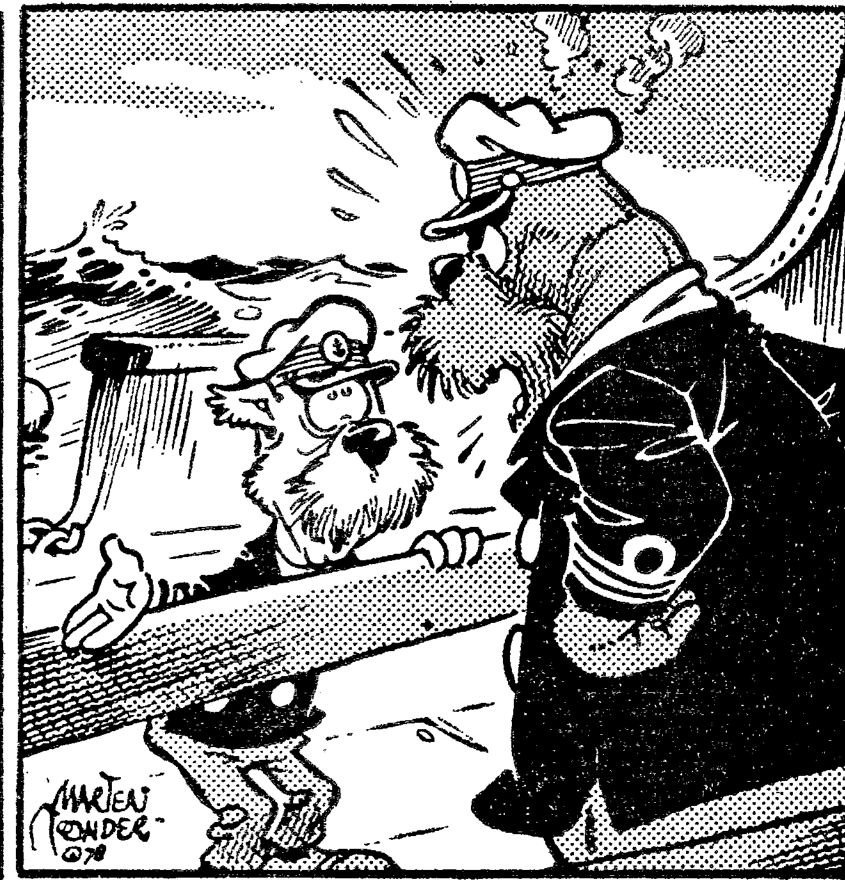
,,Water'', prevelde heer Ollie. ,,Op Bommelstein heeft Joost nu de port klaargezet...''
Toen werden de doorgestane ontberingen hem echter te veel en zijn ademhaling verried, dat hij door slaap werd overmand.
Vele uren later schrok hij wakker door een vreemd geluid en verstijfd schoot hij overeind. Het was al dag, om hem heen woekerde de wiswasaanplant, maar hij had meer belangstelling voor het lawaai dat hem gewekt had. Laag over de zee passeerde een watervliegtuig ronkend de landpunt en hij keek met het holle ogen na.
,,Als ik nu eens mijn jas aan een rotspunt had vastgebonden'', sprak hij kleumerig tot zichzelf. ,,Dan zou men hebben kunnen zien, dat hier een heer in nood zit''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

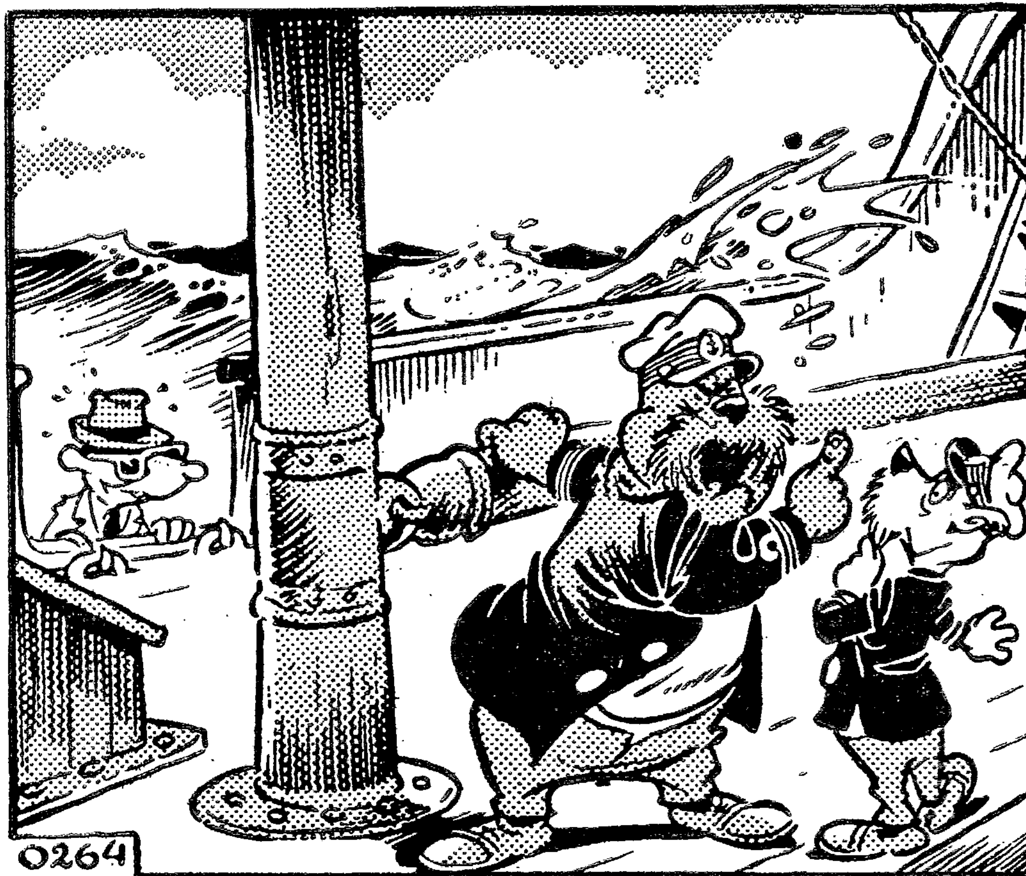
0263 Het toestel vloog voort zonder heer Bommel op te merken en het minderde pas vaart toen de Albatros n zicht kwam.
„Een watervliegtuig", zei stuurman Putter verrast. „Die ziet men niet vaak meer. En kijk, het begint te dalen".

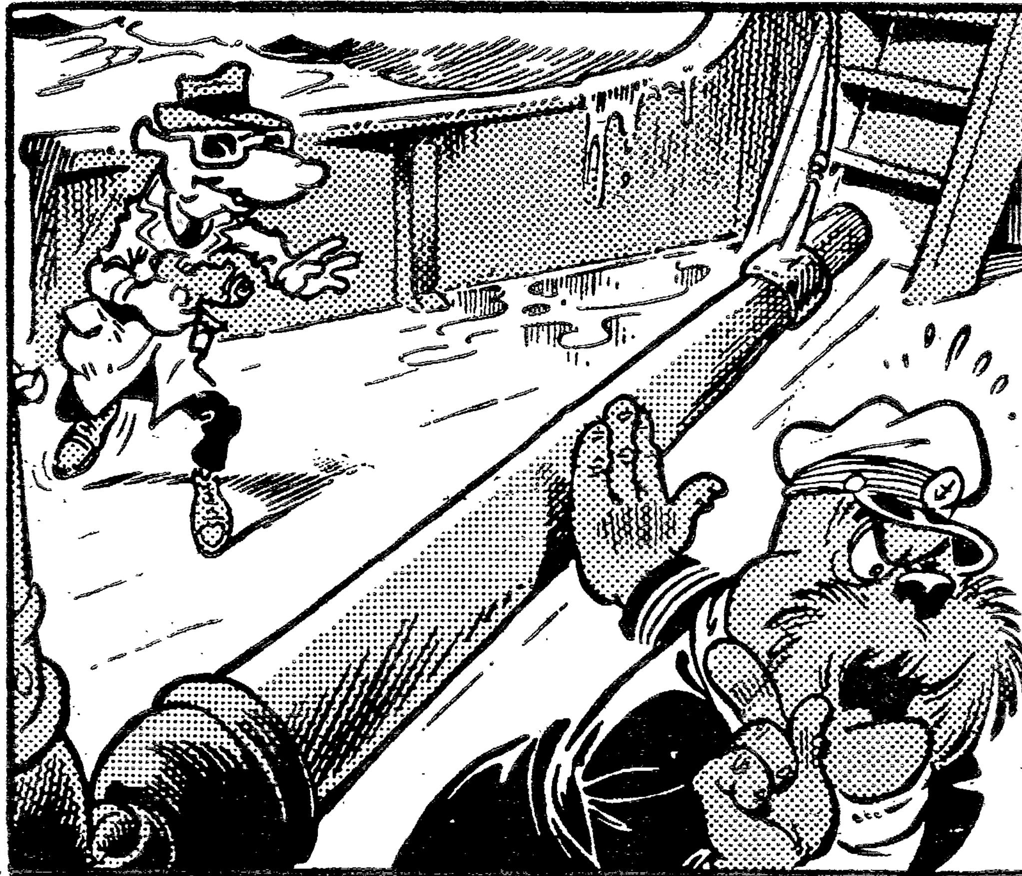
Hij kreeg geen antwoord, want kapitein Wal Rus had een loshangende laadboom opgemerkt en natuurlijk had hij daar meer aandacht voor.
„Hij is op zee gedaald", vervolgde Putter. „En nu gooien ze er een rubberbootje uit. Ik denk...."
Zijn verslag werd echter onderbroken door de bas van de gezagvoerder.
„Stuurman!", riep deze met een grote stem. „Wat moet dit, stuurman?"

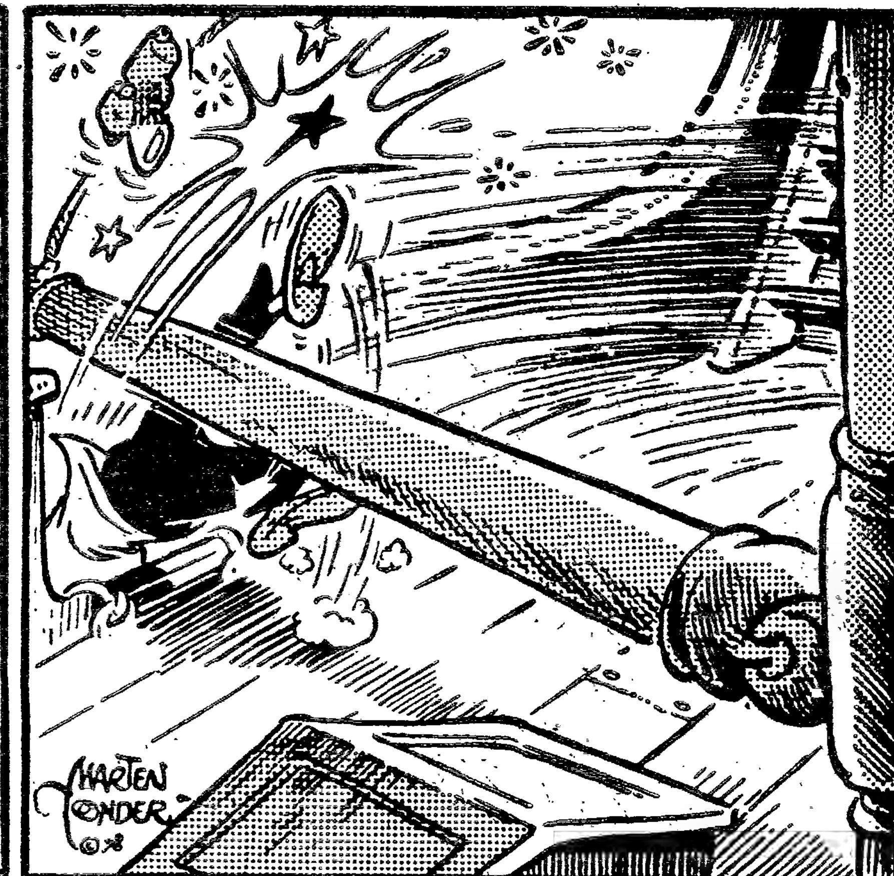
De eerste officier haastte zich geschrokken naar zijn meerdere en staarde naar het zwaaiende houtwerk dat deze hem aanwees.
„Een janboel!", sprak Wal Rus, zich met moeite beheersend. „De touwladder hangt nog buiten boord en de laadboom hangt te slingeren. Wat moet dat?"
„Ik eh...ik had hem vast laten zetten", stamelde de ander. „De staaldraad is zeker geknapt. Dat spul is niet meer wat het was. Misschien is het beter om hem vast te binden met touwwerk".
„Vastbinden?", bulderde de kapitein. „Met een overgehaalde ouwewijvenknoop zeker. Je kan beter op een pont gaan varen, Pulkers, dan breng je het leven van eerlijke zeelui tenminste niet in gevaar".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0264 Terwijl Wal Rus zijn stuurman op de beginselen van de zeevaart wees, zag geen van beiden het gelaat van Ugh Zababel boven het dek verschijnen. De wakkere uitvoerder had zich per watervliegtuig naar de Albatros gerept en dit keer voelde hij zich erg zeker van zijn zaak.

„Alles, zoals het op de Internationale School voor Executives geleerd wordt", stelde hij tevreden vast, terwijl hij met gummizolen op de planken stapte. „Handgranaten in zakken, pistool in de hand en in de rug gedekt door kanonnetje van vliegmachine. Nu een rustig gesprek met schipper hier".

Dit was echter niet zo gemakkelijk, want de kapitein was juist in het vuur van zijn betoog.

„Weet je wat er gebeurt, als we een roller maken, stuurman?, bulderde hij. „Dan maakt zo'n laadboom een zwieper, meneer! En als tremmer Stofkool net voorbij komt, wat dan?"

„Hij heeft Slofzool, kaptein", zei de stuurman zwakjes.

„Dan krijgt hij die boom tegen z'n kanus!", loeide de gezagvoerder. „Weet je wel wat een kracht zo'n stuk hout heeft? Huh? Die maakt lelijke brokken, Prutsers. Let op".

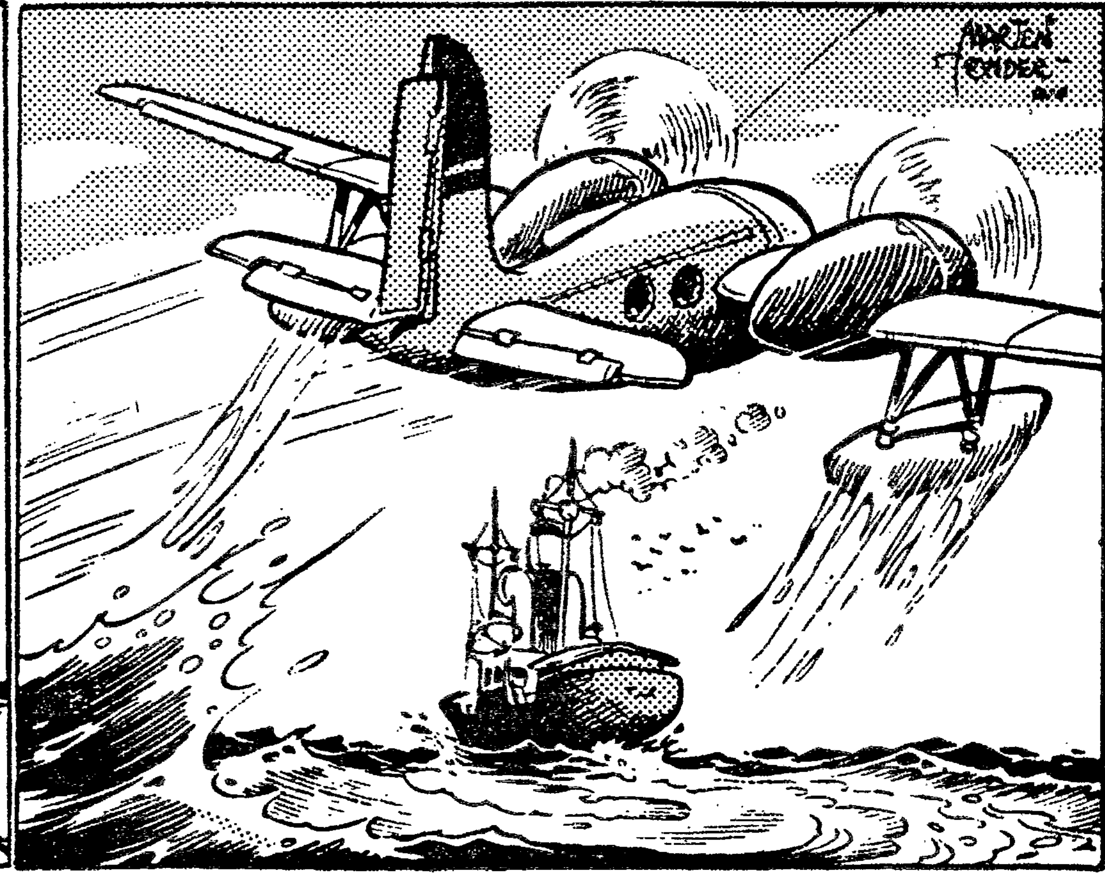
Om aan zijn woorden kracht bij te zetten, gaf Wal Rus de laadboom een zet, en omdat het schip juist naar stuurboord overhelde, slingerde het zware hout met toenemende snelheid naar de verschansing.

Dat had akelige gevolgen voor Ugh Zababal, die met stille tred genaderd was, maar zijn wegstervende kreet ging verloren in de voorlichting van de kapitein.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

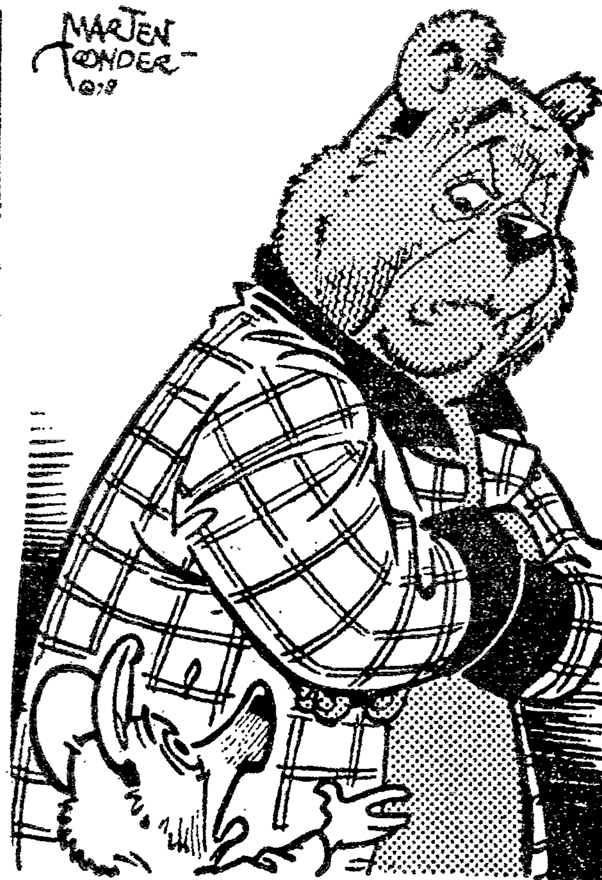

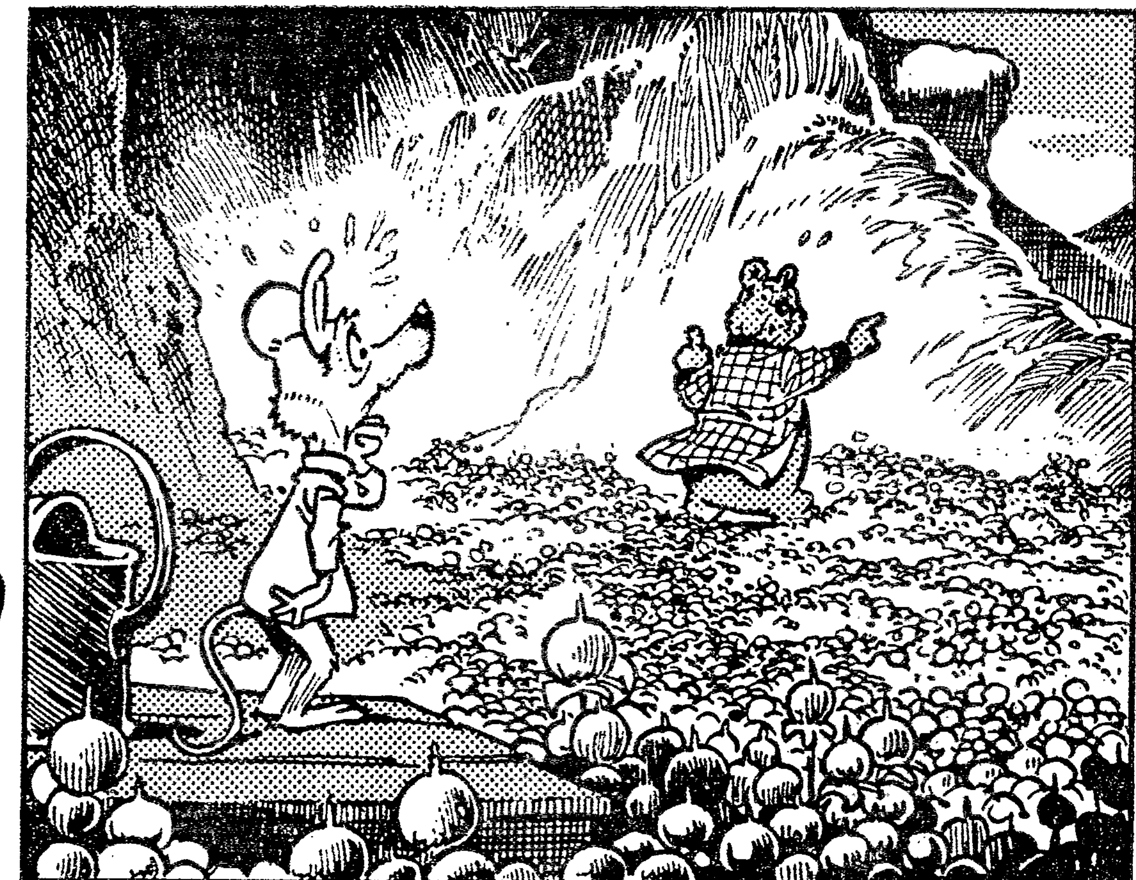
0265 De piloot van het watervliegtuig had de Albatros scherp in de gaten gehouden om paraat te zijn, zoals de afspraak was. Zodoende zag hij, dat zijn opdrachtgever het vaartuig op onordelijke wijze verliet en hij stapte haastig op een van de drijvers om hulp te bieden. Gelukkig waren wind en stroom gunstig, zodat de voeten van de heer Zababel al spoedig binnen handbereik waren. De krachtig gebouwde vlieger trok hem met een handige greep uit het koude nat en bracht hem op ooghoogte.
„Wat is er?", vroeg hij. „Is er een kink in de kabel gekomen?"
„Sjlwtsj", prevelde de drenkeling. „Kwoptsjwisjt".
„Wat nu?", hernam de piloot onzeker. „Moeten we de boot onder vuur nemen? Of wat?"
Hij kreeg echter geen samenhangend antwoord en na enig nadenken begreep hij, dat de executive lelijk aangeslagen was. Met de besluitvaardigheid die zijn beroep meebrengt, hees hij de ongelukkige dan ook binnenboord, gespte hem op zijn stoel vast en steeg snel op om door te vliegen naar Onkstock.
Zijn vertrek werd op de Albatros nauwelijks opgemerkt. Alleen de tremmer Slofzool zag hem gaan, maar hij vond het niet de moeite waard er melding van te maken. Vooral niet omdat de kapitein in een bewogen gesprek met de stuurman gewikkeld was.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0266 Wat later die ochtend stond her Bommel kleumerig op de kust, die nu tot aan de vloedlijn door wiswassen begroeid was. En kille wind uit het noorden joeg de golven op en huilde langs de rotsen, maar daar had de assistent Pieps geen last van. Hij was op de kist geklommen om een beter zicht op zijn kweek te hebben en zag er recht tevreden uit.

,,Kijk toch eens hoe goed ze het doen'', sprak hij. ,,En zonder dat ik ze Piepsulfaat hoeft te geven. Ik weet nu wel zeker dat ik een mutatie gemaakt heb''.

,,Dat is mooi'', zei heer Ollie klagerig. ,,Maar soms moet ik toch aan dat vliegtuig denken. Hoe jammer het is dat ze me niet hebben opgemerkt, bedoel ik''.

,,Hoezo opgemerkt?'', vroeg de geleerde.

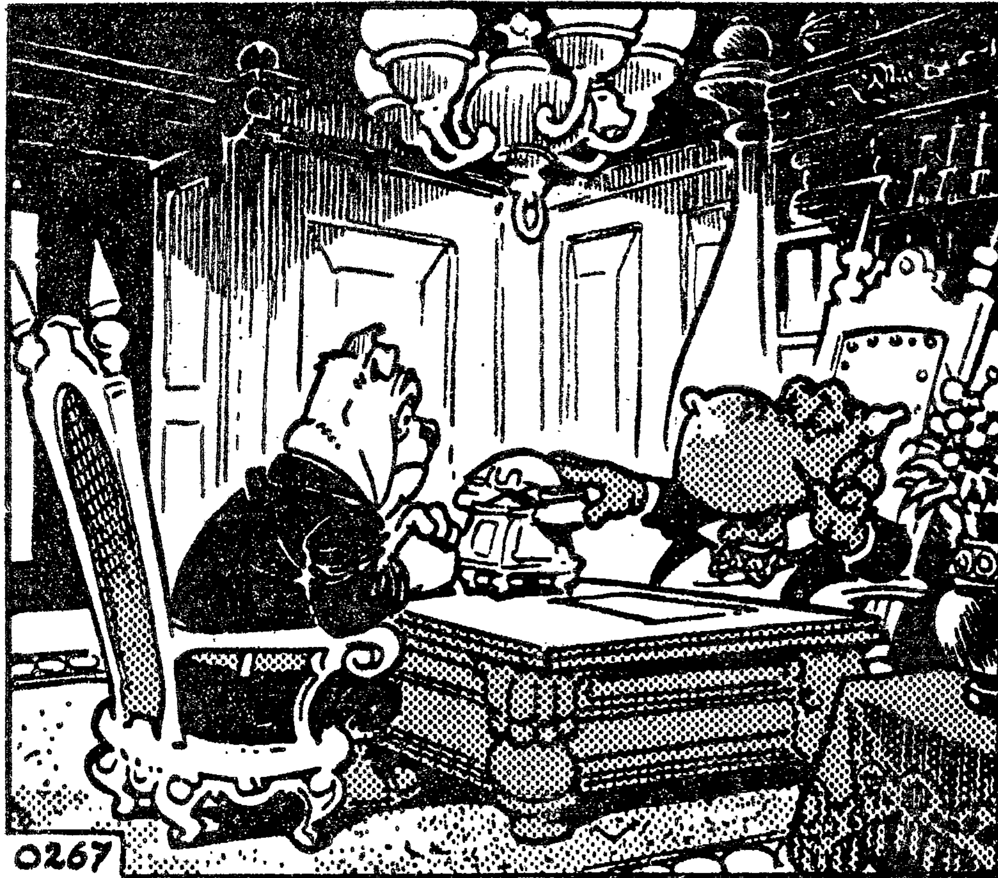
,,Als schipbreukeling'', verduidelijkte heer Bommel. ,,Het gemis aan onderdak hier is heel slecht voor mijn gezondheid. Ik bedoel, we hadden een hut moeten bouwen. Dat is toch altijd het eerste wat een schipbreukeling doet?''

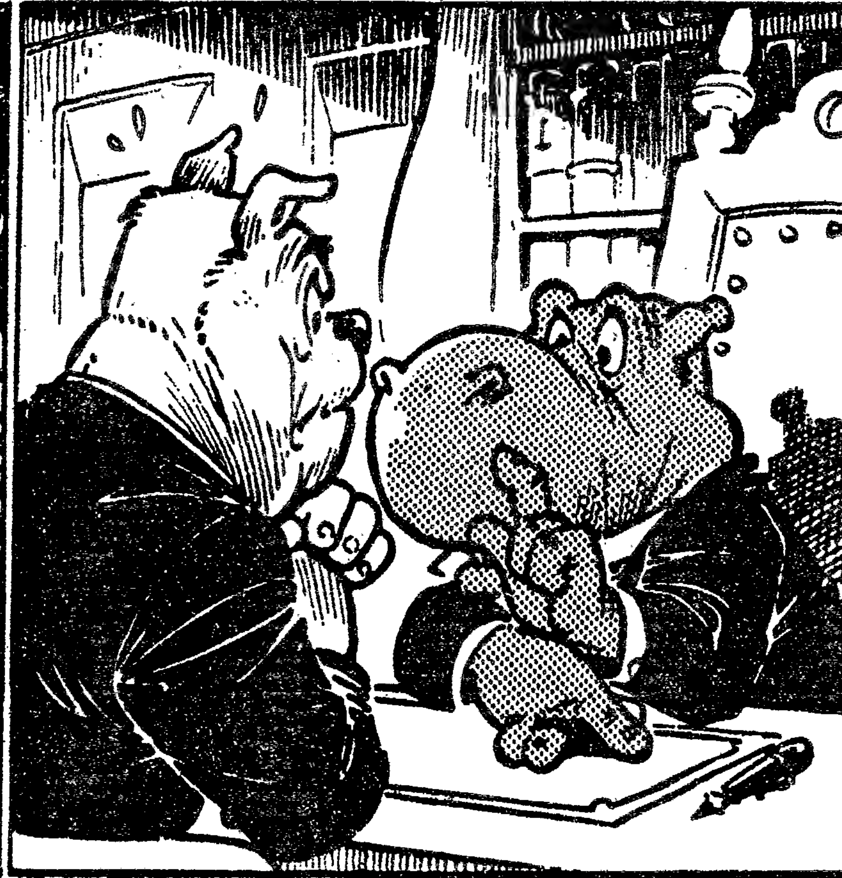
,,We zijn geen schipbreukelingen'', zei Alexander Pieps betrekkend. ,,We zijn bezig de wereldbevolking van voedsel te voorzien en dat is nogal wat, zou ik zeggen''.

,,De wereldbevolking'', herhaalde heer Ollie peinzend.
Toen kreeg hij plotseling een idee. ,,Maar er is hier helemaal geen bevolking'', riep hij uit. ,,Ik zie ineens mijn taak duidelijk voor me, ik ga bevolking zoeken, terwijl u kweekt, heer Pieps''.
En met die woorden begon hij zich een weg door de groeisels te banen, in de richting van de bergen.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0267 Intussen had de burgemeester van Rommeldam de commissaris van politie bij zich laten komen.
„Je moet vooral niet denken, dat ik heb stilgezeten, Bas", sprak hij. „Ik heb gebeld en getelefoneerd en gepraat totdat mijn oren gloeiend stonden. En ik heb contact gehad met Pluribor".
„Pluribor", herhaalde de politiechef leeg.
„Plurinationaal Bewinds Orgaan", riep de magistraat. „Ze zien het gevaar nu duidelijk in. Men zal Bommel en Pieps met hun onkruid door jou in Onkstock van boord laten halen en dan zullen allerlei geleerden en Nobelprijswinnaars daar gaan zoeken naar een onkruidverdelger. Niet gek, hè?".
„Niet gek", gaf de commissaris toe.
„Maar nu moet je luisteren", vervolgde de burgemeester. „Als ik me niet vergis, heeft professor Prlwytzkofsky nog wat van die planten liggen. Hij is al een poosje bezig om een manier te zoeken ze uit te roeien. Leg beslag op die rommel, Bas, en neem het mee naar Onkstock. Dat maakt een goeie indruk. Kunnen ze zien, dat we hier niet stilzitten, wat jij?".
De politiechef gaf dat toe en niet lang daarna reed zijn dienstwagen naar het stadslaboratorium, waar hij juist aankwam toen de professor en Tom Poes naar buiten traden om hun beklag bij de overheid te gaan doen.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

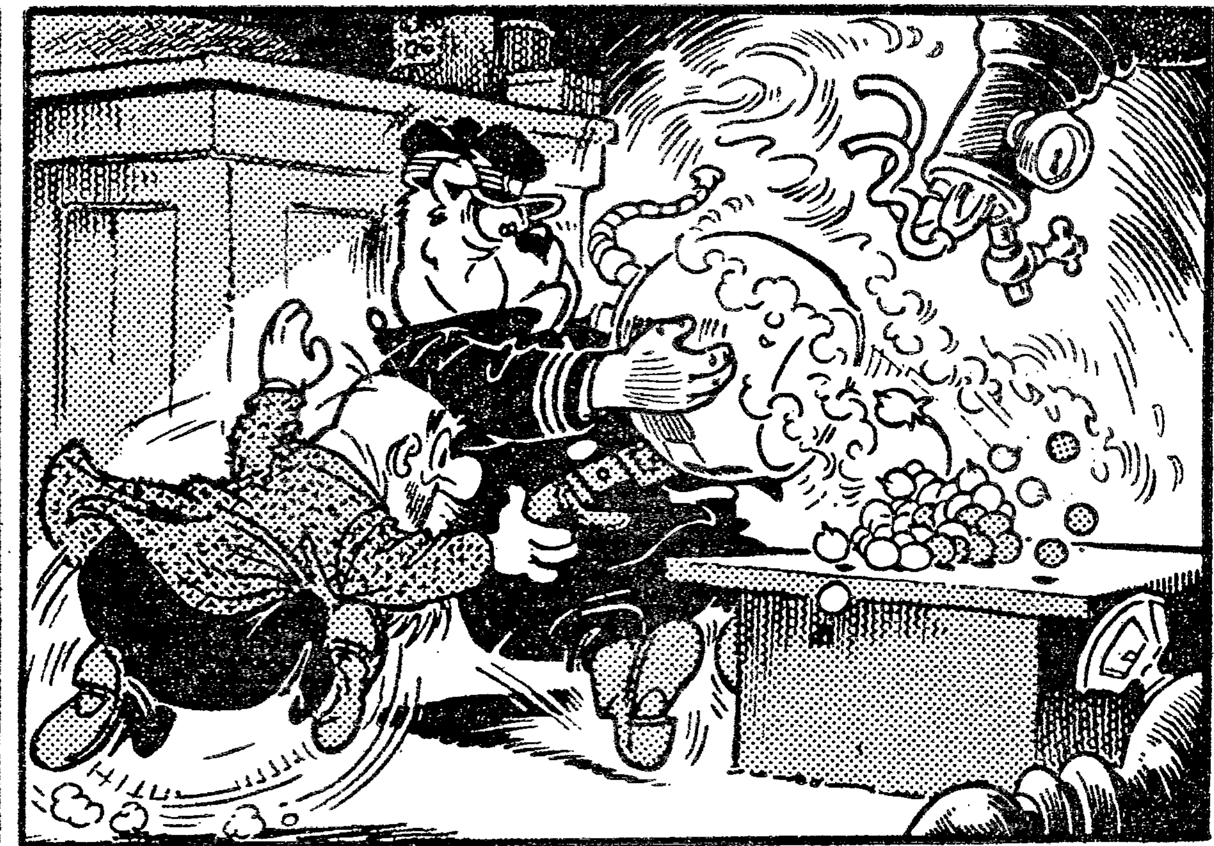
0268.Toen professor Prlwytzkofsky de politieauto zag, drukte hij zijn hoed vaster op de schedel en haastte zich naar de commissaris.
„Dat treft zich", riep hij uit. „Met u moet ik ja een woordje wisselen om mij te bezwaren. Het is ener schande zoals een stadswetenschappelijker afgehandeld wordt door beambters. Ik ben dadig met ener verdelgingsonderzoeking des wissewasses en daarvoor benodig ik ener multipluraler anti-vibrator. Ener ontstokker, gewoonlijk genaamd. Inplaats daarvan zendt men mij speeltuig!"
„Ik ben geen speelgoed", zei Tom Poes, die hem gevolgd was. „Maar ik moet naar heer Bommel om hem voor die wiswas te waarschuwen, want ik ben de enige, die . . .".
„Stilte!" vermaande de politiechef streng. „Ik kom hier voor iets héél anders. Mij is opgedragen om beslag te leggen op het onkruid, dat hier aanwezig moet zijn. Het moet worden onderzocht om het te kunnen verdelgen. Waar is het?"
„Praw", riep de geleerde. „Der onderzoeking vindt bereids door mij plats; dat heb ik ja zonet uitgeduid. Ik verweiger mij ze met beslag beleggen te laten".
„Verzet tegen de wet dus", hernam de heer Bas. „Ik zal het moeten rapporteren. Maar ik heb een bevel tot huiszoeking bij me, en ik zal ze zelf wel vinden".
Met deze woorden betrad hij het laboratorium en na even te hebben rondgekeken richtte hij zijn schreden naar een glazen stolp. Daaronder was nu een opeenstapeling van bolletjes zichtbaar, want de wiswas had zich intussen sterk vermenigvuldigd. Het is dan ook geen wonder, dat deze onmiddellijk de aandacht van de speurder trok.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

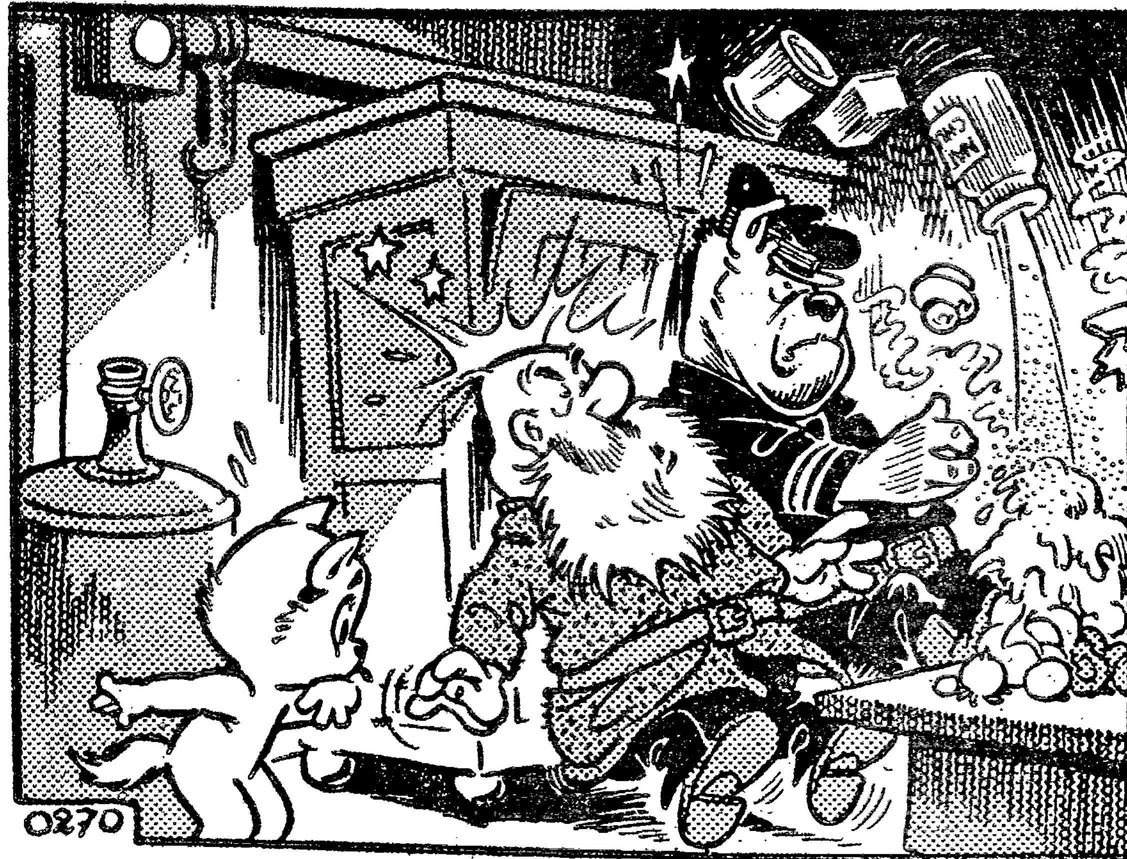

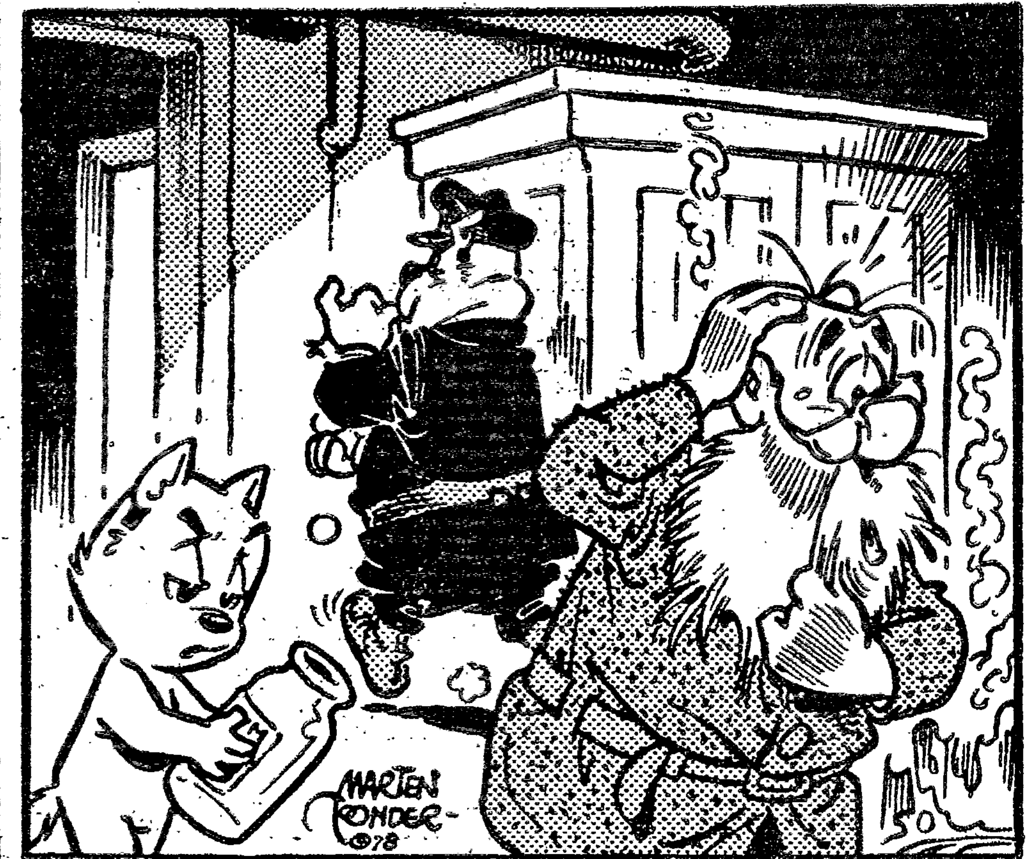
0269. „Zijn dit de betreffende wiswassen?" vroeg commissaris Bas, halthoudend bij de glasstolp. „Dat ziet ja een kind," snauwde de geleerde getergd. „Ik gelast u ze in der rust te laten. Ik zoek een vernietigings-methodiek. Daarvoor heb ik ener multipluraler. . .".
„Schei uit met die afleidende praatjes", beval de politiebeambte.
„Er moet door geleerden in Onkstock worden onderzocht hoe ze verdelgd kunnen worden, en ik heb opdracht om ze daarheen te brengen. In naam der wet!"
En zonder zich verder aan de protesten van de hoogleraar te storen, vatte hij het glaswerk met beide handen aan en tilde het met grote kracht omhoog, zodat het losraakte van de rubberslangetjes die het verbonden. Daardoor kwam de lucht die er onder zat vrij, en toen de heer Bas die inademde, werd hij door een vreemde duizeling bevangen. Hij tuimelde met verdraaide ogen achteruit en de stolp ontglipte zijn krachteloze vingers.
„Doezelkop!" schreeuwde professor Prlwytzkofsky. „Daar ontwist zich ja der oxygeen".
Hij sprong toe om te redden wat er te redden viel. Maar helaas, daardoor geraakte ook hij in de gevaarlijke dampen en samen met de gerechtsdienaar sloeg hij tegen de kast, die achter hen stond.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0270. De professor en de commissaris stortten dreunend tegen een kast waarop de geleerde zijn twaalfuurtje en ander wetenschappelijk gerief placht te zetten. Door de schok vielen deze naar beneden, en de bijbehorende fles ledigde zijn inhoud over de vrijgekomen wiswassen. Het was een wit poeder, dat de getroffen bolletjes veranderde in een slijmerige massa, die langzaam neer begon te druipen. De politiechef had zich echter reeds vermand en met grote tegenwoordigheid van geest graaide hij de nog onbeschadigde vruchtjes naar zich toe.

„Het is niet alles; maar het zal genoeg zijn, denk ik", sprak hij. „Het gaat er maar om, dat ze in Onkstock kunnen zien, dat we hier niet stilgezeten hebben".

Met die woorden verliet hij het vertrek, de geleerde ontredderd bij zijn verpapte gewassen achterlatend.

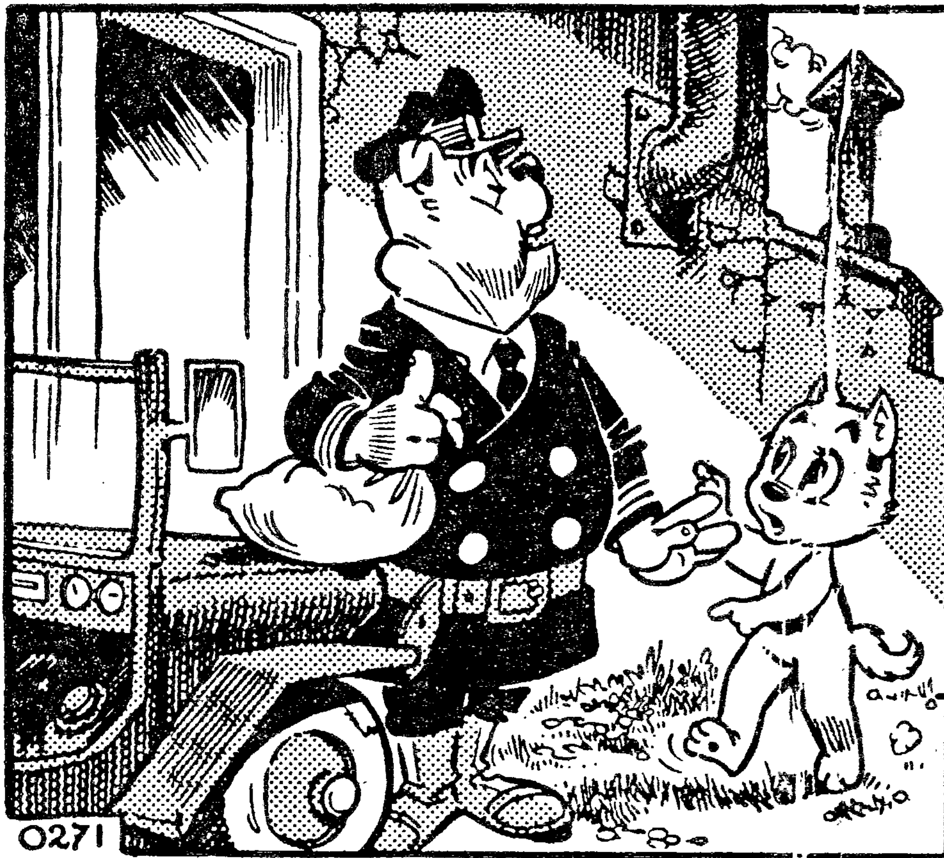
„Mijne profieten!" riep professor Prlwytzkofsky. „Gans vervloedigd. En ook mijn schoneflacon is versmetterd".

„Wat zat er in die fles?" vroeg Tom Poes.

„Natriumchloride", hernam de geleerde bijna schreiend. „Voor het verzouten mijner eier. Maar mijner wetenschappelijke arbeid is vergevens geweest. Thans benodig ik ook gener determinator meer. Alles is heen. Het is ja immer hetzelfde; beàmbters houden op der ganse wereld der studering tegen. Hoe zal men nu zien kunnen, dat ik niet stille gezeten heb?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

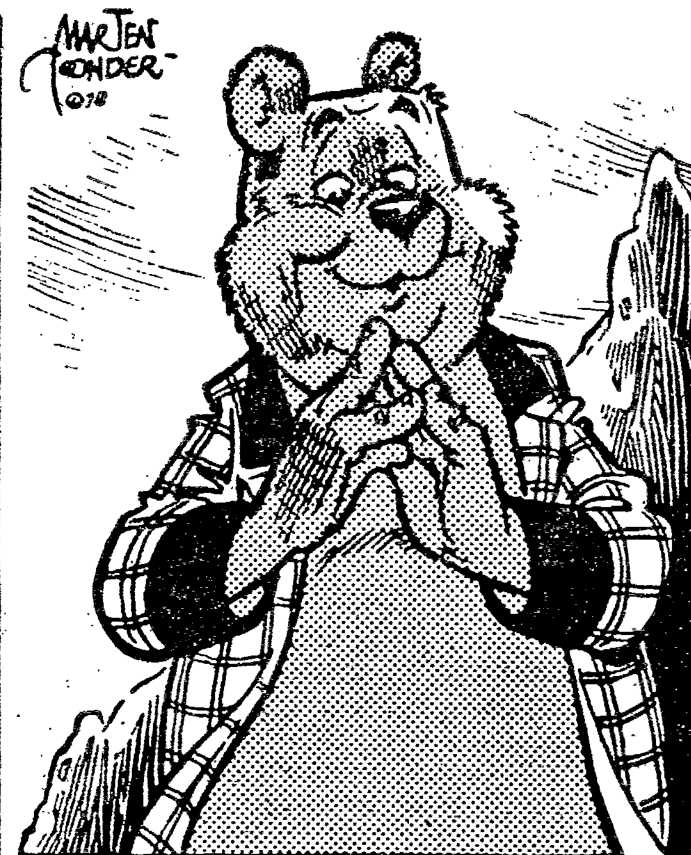
0271. Commissaris Bas had de bolletjes in een zakje gedaan, en hij wilde juist weer in zijn auto stappen, toen Tom Poes naar buiten kwam.
„Wat gaat u er mee doen?" vroeg die.
„Hiermee ga ik naar Onkstock", zei de politiechef. „Dat zei ik toch al? Dit is een internationale zaak voor Pluribor geworden. Ik ben persoonlijk gerechtigd Bommel en Pieps van boord te halen en dit onkruid aan de geleerden te geven, die daar vergaderd zijn".
„Heer Ollie blijft natuurlijk niet op het schip", zei Tom Poes.
„En Pieps zal al wel bezig zijn met het kweken van wiswassen. Meer dan u daar hebt".
„Hum", mompelde de politiechef. Hij zakte wat in en begon peinzend zijn kin te krabben.
„Laat mij met u meegaan", stelde Tom Poes voor. „Ik ben de enige, die met heer Ollie kan praten en hem uit kan leggen wat het gevaar is".
„Hum", herhaalde Bulle Bas. „Zoiets is erg ongebruikelijk. Maar aan de andere kant; Bommel is een lastige klant. Altijd dezelfde. Misschien zit er iets in dat je meegaat, want inrekenen kan ik hem niet als hij er niet is".
Heer Bommel was er inderdaad niet. Hij bevond zich ver vandaar op een kale helling en keek terneergeslagen naar de bergpieken, die voor hem oprezen.

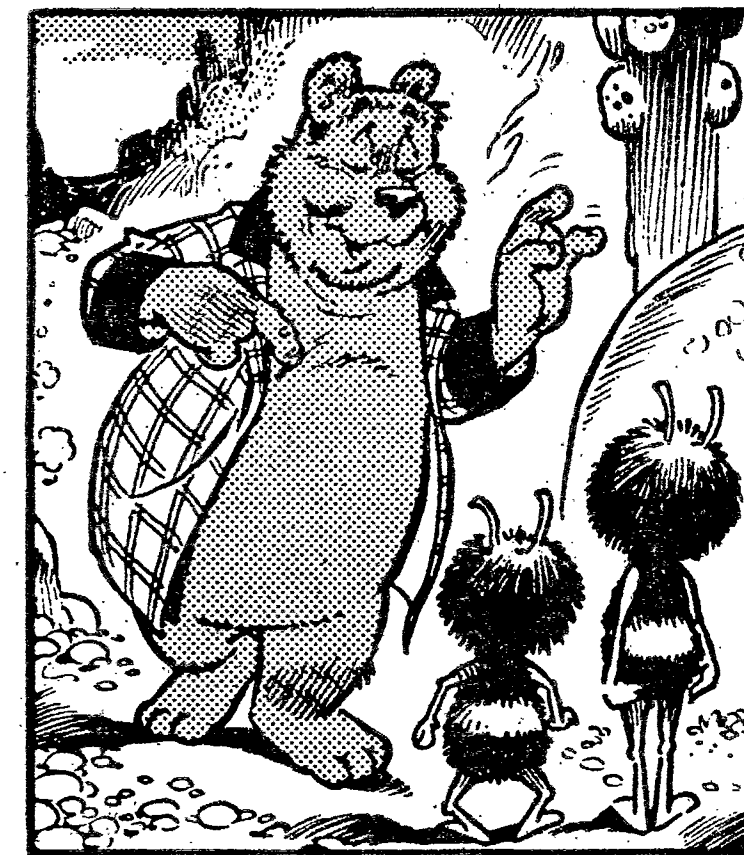
„Geen spoor van bewoners", klaagde hij. „Eenzaam en verlaten loop ik hier heil te brengen, en misschien kom ik op de Noordpool terecht zonder dat iemand begrijpt wat ik bedoel. Ach, was Tom Poes maar hier".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0272. Moedeloos strompelde heer Ollie verder, maar toen hij het hoogste punt van het bergpad bereikt had, bleef hij verrast staan. Een eindje beneden hem was een hooggelegen dalkom, waar koepelvormige hutten stonden en daartussen bewogen zich kleine figuren die bezig waren witte knobbels van boomstammen te trekken.

„Eindelijk", riep hij uit. „Daar zijn de inboorlingen waar ik op gewacht heb. Die op mij gewacht hebben, bedoel ik. Arm en hongerig. Wat zullen ze blij zijn wanneer ik ze vertel van onze geweldige wiswasuitvinding. Ik bedoel Piepswassen. Zonder twijfel kan ik hier onderdak krijgen, want ik loop met mijn blijde boodschap op mijn laatste krachten".

Hij begon af te dalen en tot zijn genoegen zag hij dat een paar inwoners hem al tegemoet kwamen.

„Goede middag", sprak hij. „Mijn naam is Bommel. Heer Olivier B. Bommel. Ik kom van verre om jullie voorspoed en voedsel te brengen, die ik met grote ontberingen heb beschermd, zodat honger en dorst mij plagen. Is hier ergens een gastvrije herberg? Geld speelt geen rol, hoor; ik ben een heer van stand".

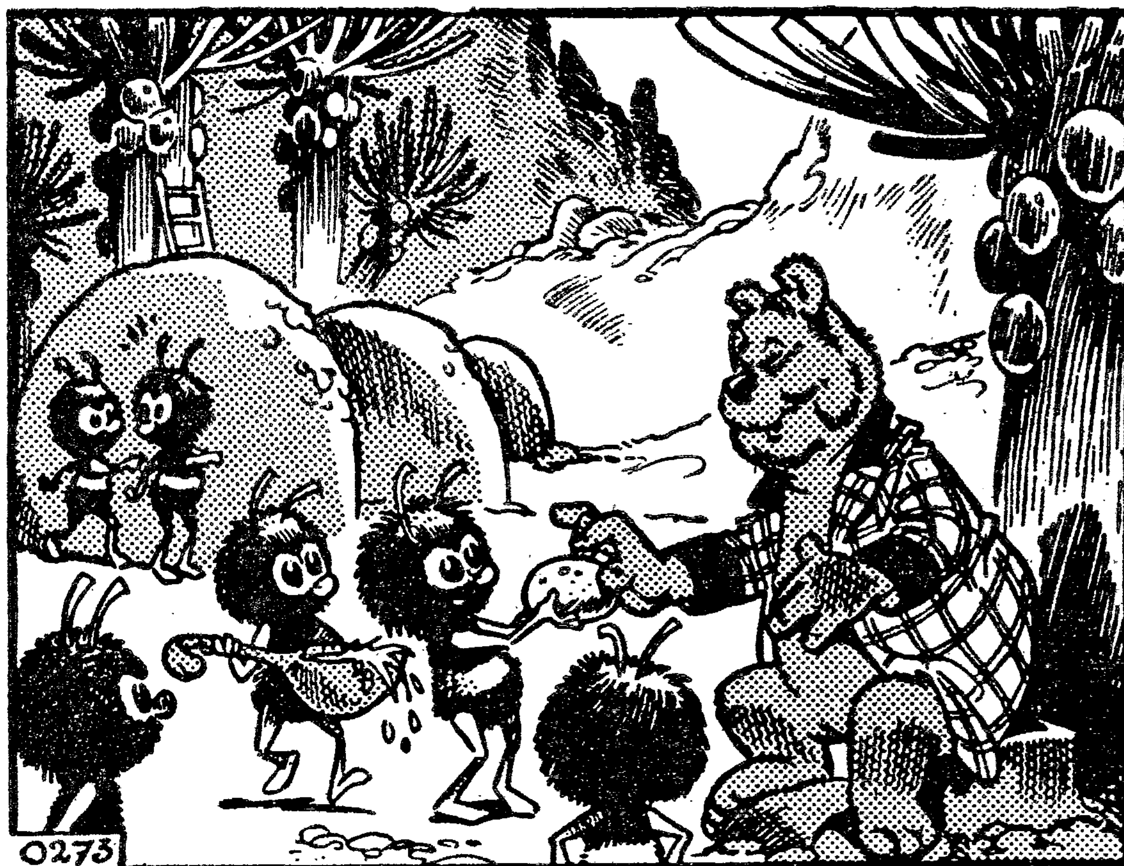
De beide vreemdelingen keken elkaar verbluft aan, en na enige aarzeling nam de grootste het woord.

„Gnoer kwou tum", zei hij, en de kleinste vulde aan: „Knoe knoe karum".

Het was duidelijk, dat heer Ollie voor een taalmoeilijkheid stond, en dat was geen wonder. Hij bevond zich in het gebied van de Krummers, een primitief volkje, dat geheel op zichzelf leefde en niets van de beschaving wist.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0273. Gelukkig waren de inboorlingen gastvrij en begrepen ze, dat deze vreemdeling moeilijkheden had. Ze hadden geleerd, dat daarvoor maar één oplossing was, en daarom voerden ze hem naar hun dorp en haastten zich met het aandragen van voedsel en water. De uitgeputte heer nam dat dankbaar in ontvangst en liet het zich goed smaken.
„Het is vreemd", sprak hij tot zichzelf. „Ik wist niet, dat brood zo goed kon smaken. Of brood . . . ?"
Hij nipte peinzend van de houten nap en nadat hij aandachtig gedronken had, hapte hij met nieuwe moed in het kadetje.
„Dit is natuurlijk één van die stukken schors, die ze plukken", stelde hij vast. „Waarschijnlijk zijn het broodbomen; daar heb ik wel eens over gelezen. Als heer zou men er niet zo licht in bijten, maar het valt erg mee wanneer men het eenmaal gedaan heeft. Niet gek".
„Niet gek", zei een stem naast hem. Hij keek verrast op en zag één van de dorpsbewoners voor zich staan.
„Goer", vervolgde deze terwijl hij op zichzelf wees. „Ken barbarentaal. Was op schip. Grote schip".
„Kijk, dat is nu prettig", riep heer Ollie warm. „Als heer alleen heeft men soms behoefte aan aanspraak. Vooral wanneer men met zulk goed nieuws komt. U moet weten, dat uw zorgen voorbij zijn, heer Goer. Dit is het einde van uw honger en armoede, als u begrijpt wat ik bedoel".
Het was echter duidelijk, dat Goer het niet begreep.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

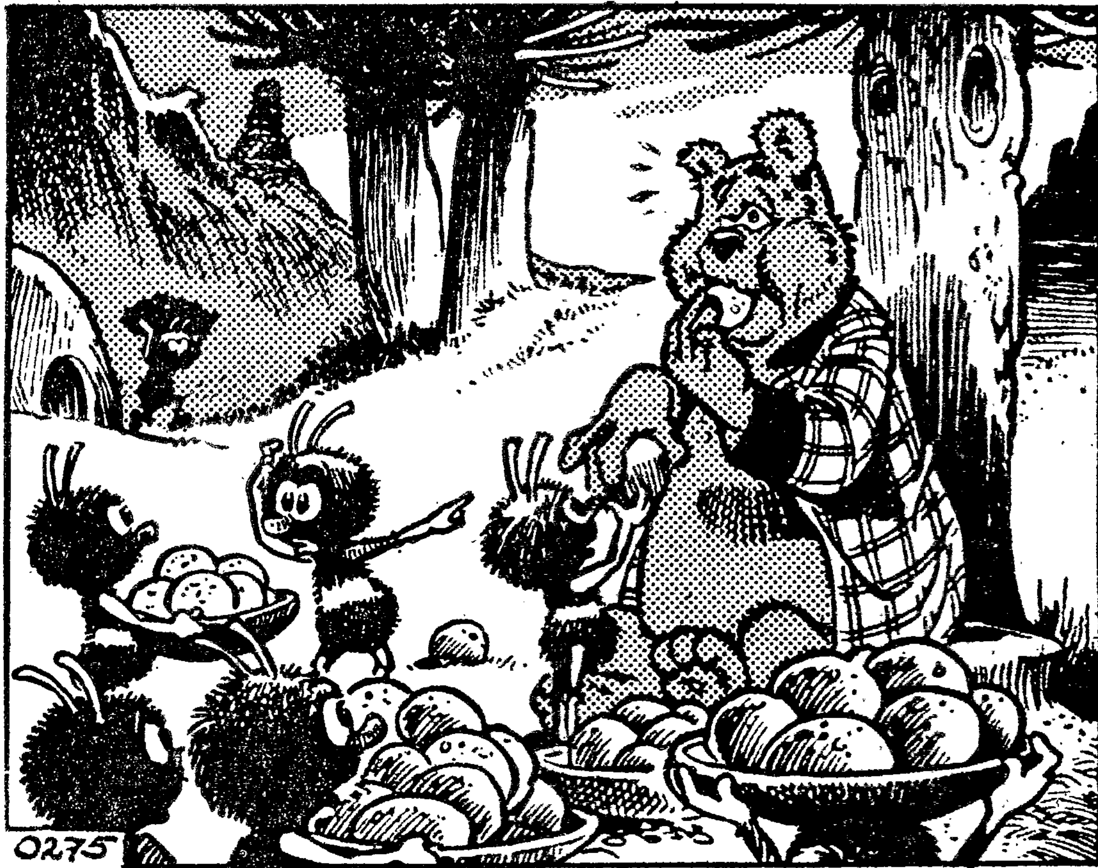

0274 „Heer Pieps heeft een uitvinding gedaan die een einde aan de armoede en de honger zal maken'', legde heer Bommel uit. „En daar gaat het toch maar om in het leven, als ik de tv nu even niet meetel. Wat u?''
Goer bleef hem zonder begrip aankijken en daarom goot heer Bommel zijn boodschap in een eenvoudiger vorm.
„Nooit meer honger'', zei hij op zijn mond wijzend. Daarop legde hij de hand op zijn maagstreek en herhaalde langzaam en duidelijk: „Honger. Arm. Uit.''
Het ventje klaarde op en begon blij te lachen.
„Honger!'', riep hij. „Uit. Arm. Uit, honger. Tum-tum how.''
Hij rende weg in de richting van de hutten en heer Ollie leunde voldaan achterover, terwijl een mooie glimlach om zijn lippen speelde.
„Het is prettig om een goed doel in het leven te hebben'', sprak hij tot zichzelf. „Wat is er beter dan welvaart aan achtergebleven volkjes te brengen en ze duidelijk te maken wat ze missen zonder dat ze het weten. Daarvoor loont het om eenzaam door de wereld te zwerven, terwijl niemand begrijpt wat men bedoelt. En nu ik gegeten en gedronken heb, ben ik weer tot grote dingen in staat, dat voel ik.''

Op dat moment werd hij beweging tussen de huisjes gewaar en toen hij omkeek zag hij een vreemd optochtje naderen. Het waren inboorlingen, die houten nappen met schorsbroodjes op het hoofd droegen.
„Bommul.'' riep Goer, die voorop liep. Hij wees op heer Bommel en voegde er dringend aan toe: „Tum-tum how. Uithonger. Hop hop.''
Heer Ollie schrok en zijn tevredenheid maakte plaats voor een bang voorgevoel.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

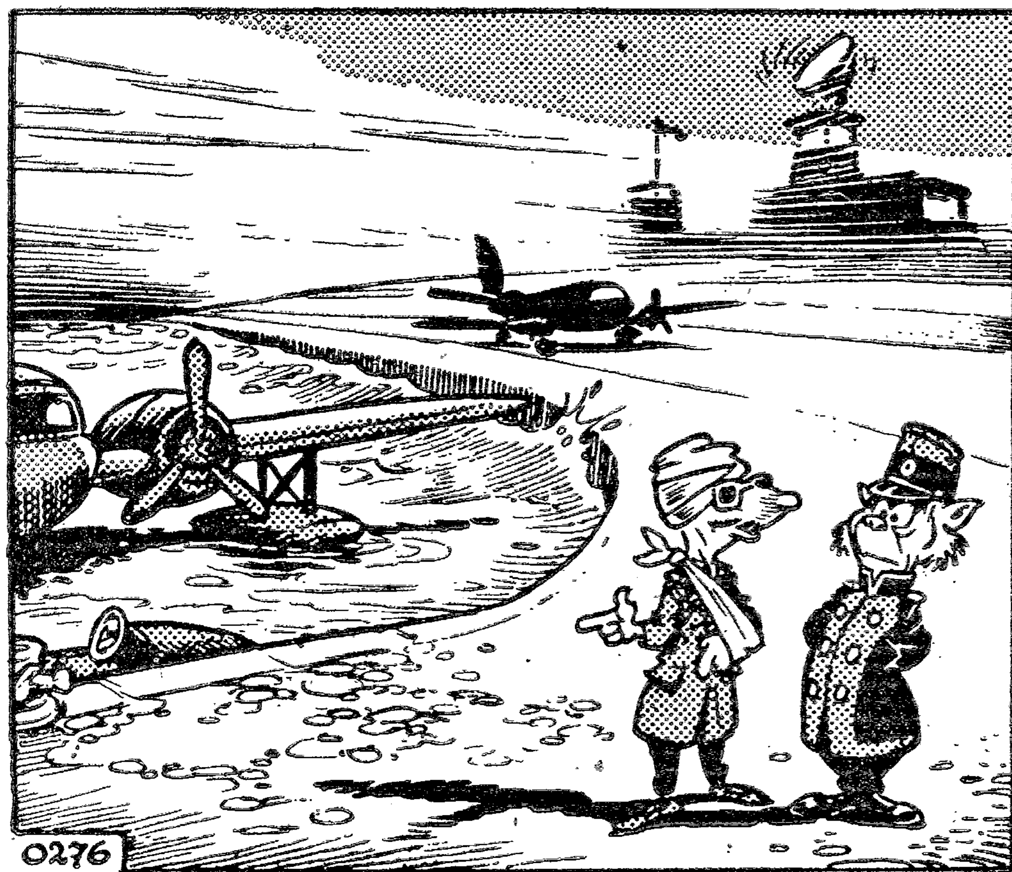

0275 De bevolking hield voor heer Ollie halt en begon hem schorsbroodjes te voeren, terwijl de tolk Goer voortging met zijn uitleg.
,,Kwou karum kol'', drong hij aan. ,,Hop hop!''
Heer Bommel wilde deze gastvrije lieden niet beledigen door een weigering en hij begon te eten, maar al spoedig begon het voedsel hem tegen te staan en het zweet brak hem uit.
,,Tum-tum how'', legt Goer uit. ,,Arm. Uithonger. Krumaar!''
Deze woorden schokten de kauwende heer, zodat hij haastig zijn portefeuille greep.
,,Wacht even'', sprak hij met volle mond. ,,Hier is een ernstig misverstand in het spel, heer Goer! Dat ik even honger had, kwam omdat ik met een teer gestel door de wereld zwerf om volkeren in nood te lenigen. En arm ben ik ook niet, integendeel, geld speelt voor mij geen rol''.
Met deze woorden trok hij een bundeltje bankbiljetten uit het leder en zwaaide ermee, tot ontsteltenis van de omstanders. Ze zetten haastig hun schalen neer en snelden terug naar het dorp om meer te halen, terwijl de tolk op spoed aandrong. ,,Krumaar!'', riep hij. ,,Krum-krum. Tum-tum how mo kwou tum!''
,,Wath..wat b-bedoelt u?'', bracht heer Bommel er met moeite uit.
,,Bommel arm'', legde de tolk uit. ,,Zo arm, hij eten papier. Van honger''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0276 Terwijl heer Bommel door een feestmaal over zijn krachten raakte, was het vliegtuig van de Internationale Blikconserven Industrie naast het vliegveld van Onkstock neergestreken en Ugh Zababel werd met een motorbootje aan land gebracht. Daar werd hij opgewacht door een vliegveldwachter, die hem fronsend tegemoet trad.

„Geen landingsvergunning", stelde deze vast.

„Dat was niet nodig", verklaarde de executive. „Het is een watervliegtuig."

„Daar zit wat achter", hernam de ander. „Wat? Dit is een veilige luchthaven en verbanden worden hier zonder vergunning ook niet toegelaten. Wat zit er onder die lappen?"

„Kwetsuren", zei de heer Zababel glimlachend. „Ik heb een klein ongelukje aan boord gehad. Hier zijn trouwens mijn papieren, dan kunt u zien wat er achter dat vliegtuig zit."

Hij toonde zijn kaartje, en toen de wachter zag, dat hij een uitvoerder van de Internationale Blikjes voor zich had, sprong hij onmiddellijk in de houding.

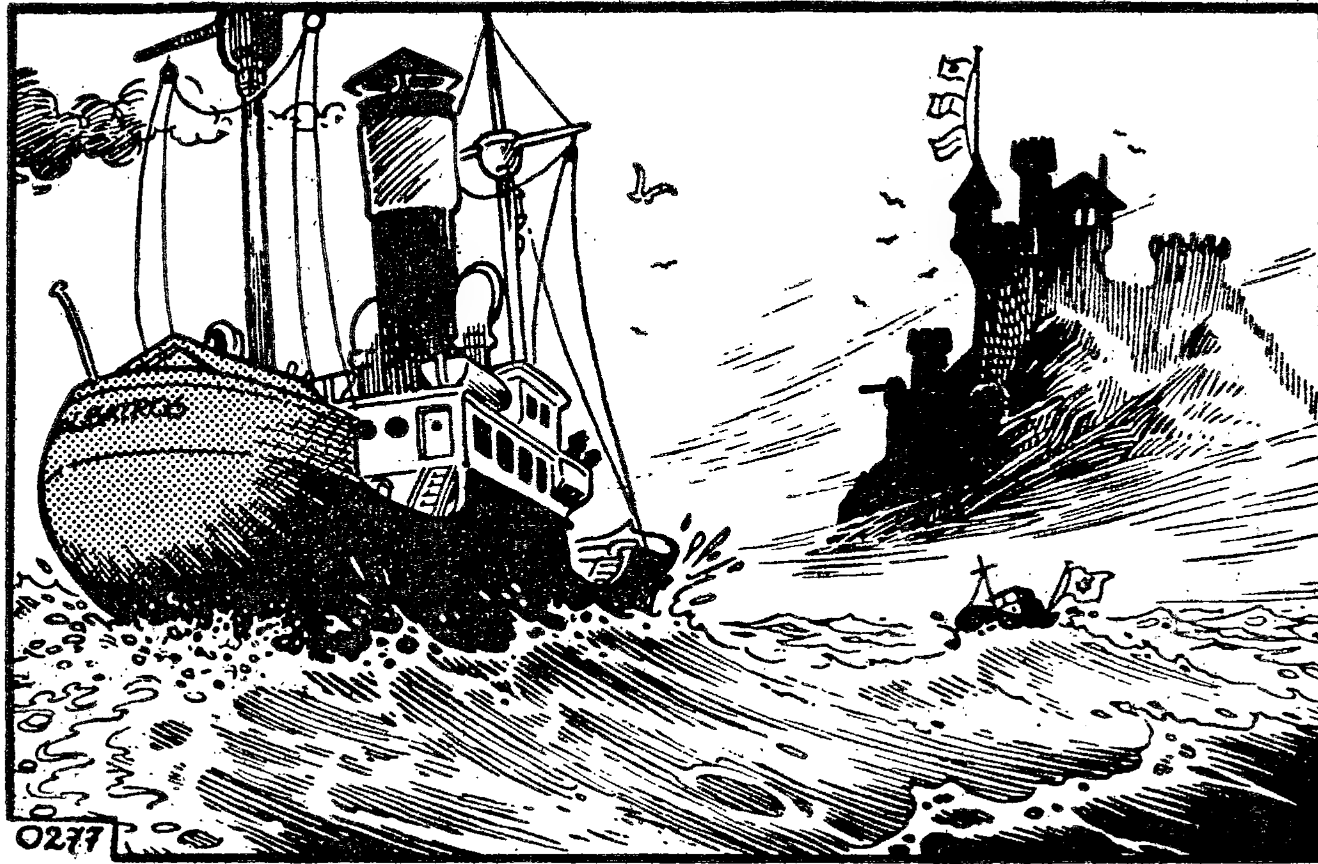
„Dit gaat boven mijn rang", sprak hij. „Ik zal u naar de veldoverste brengen, die uw soort zaken behandelt. Dit vliegterrein moet veilig blijven, begrijpt u wel? Daarom wordt er niemand zo maar doorgelaten. Niet erin en niet eruit."

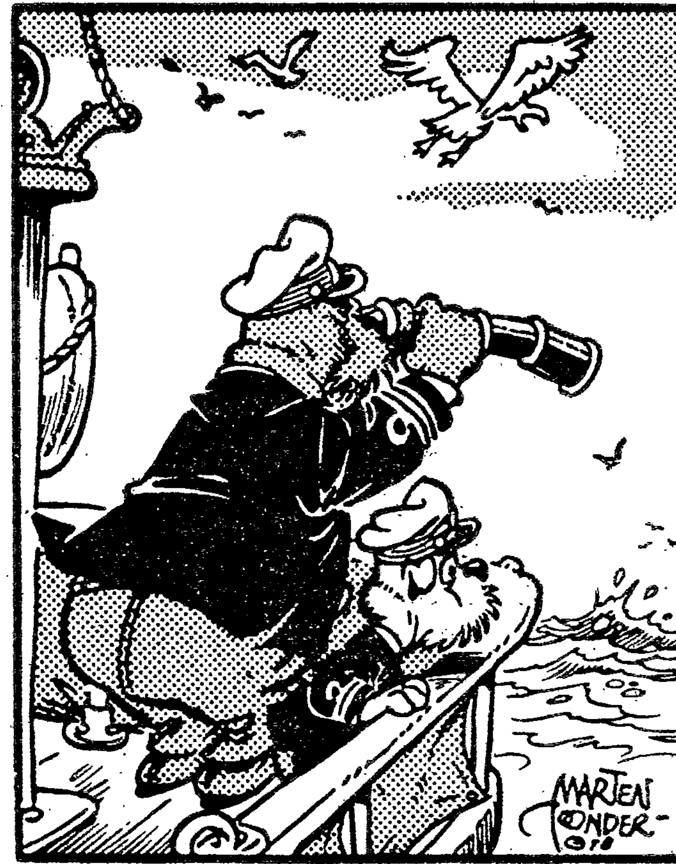
„Dat juich ik toe", zei Ugh Zababel ontstemd. Hij volgde zijn begeleider langs de beveiligde aankomsthal naar de pantserauto, die buiten de poort stond te wachten, en klom wrevelig naar binnen.

„Ik zal die overste duidelijk maken dat de handel van Onkstock op het spel staat", prevelde hij. „Dat zal hem te denken geven."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0277 Het gesprek van de heer Zababel met de vliegveldoverste had de gewenste gevolgen. Dat bleek toen de Albatros de volgende morgen de veilige kust van Onkstock naderde.
„D'r staan vlaggetjes op de toren, kaptein", zei stuurman Putter ongerust. „Wat zou dat betekenen?"

„Niet dat ze blij zijn", gromde Wal Rus. „Dat zijn seinvlaggen, meneer. Ga kijken wat ze betekenen en verberg je zakmesje. Dit is een veilige haven".
De stuurman gehoorzaamde en toen hij terugkeerde, stond de gezagvoerder door zijn kijker te turen naar een motorboot die door de branding naderde.
„Voor de kust ankeren", meldde Putter. „Wachten op controle. Dat betekent het. Ik vertrouw het niet. Dit hele land trouwens niet. Het is mij te veilig, als u mij vraagt. Wat willen ze?"
„Zever niet", beval de kapitein. „Daar komt het barkasje met baas Fladderak aan. Help hem aan boord, dan kan je het aan hém vragen".
Niet lang daarna beklom een hooggeplaatste beambte de touwladder en stapte op het dek. Maar voordat Putter hem een vraag had kunnen stellen, nam Wal Rus reeds het woord.
„Wat kom je controleren, meneer Fladderakkers?", vroeg hij. „Mijn schip is altijd veilig, dat moest je weten".
„Valderack", verbeterde de bezoeker glimlachend. „Overste Valderack. Ik weet dat de Albatros een eerlijk schip is, kapitein. Goed voor onze handel. Ik kom alleen maar even uw passagiers inspecteren. Anders niet".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

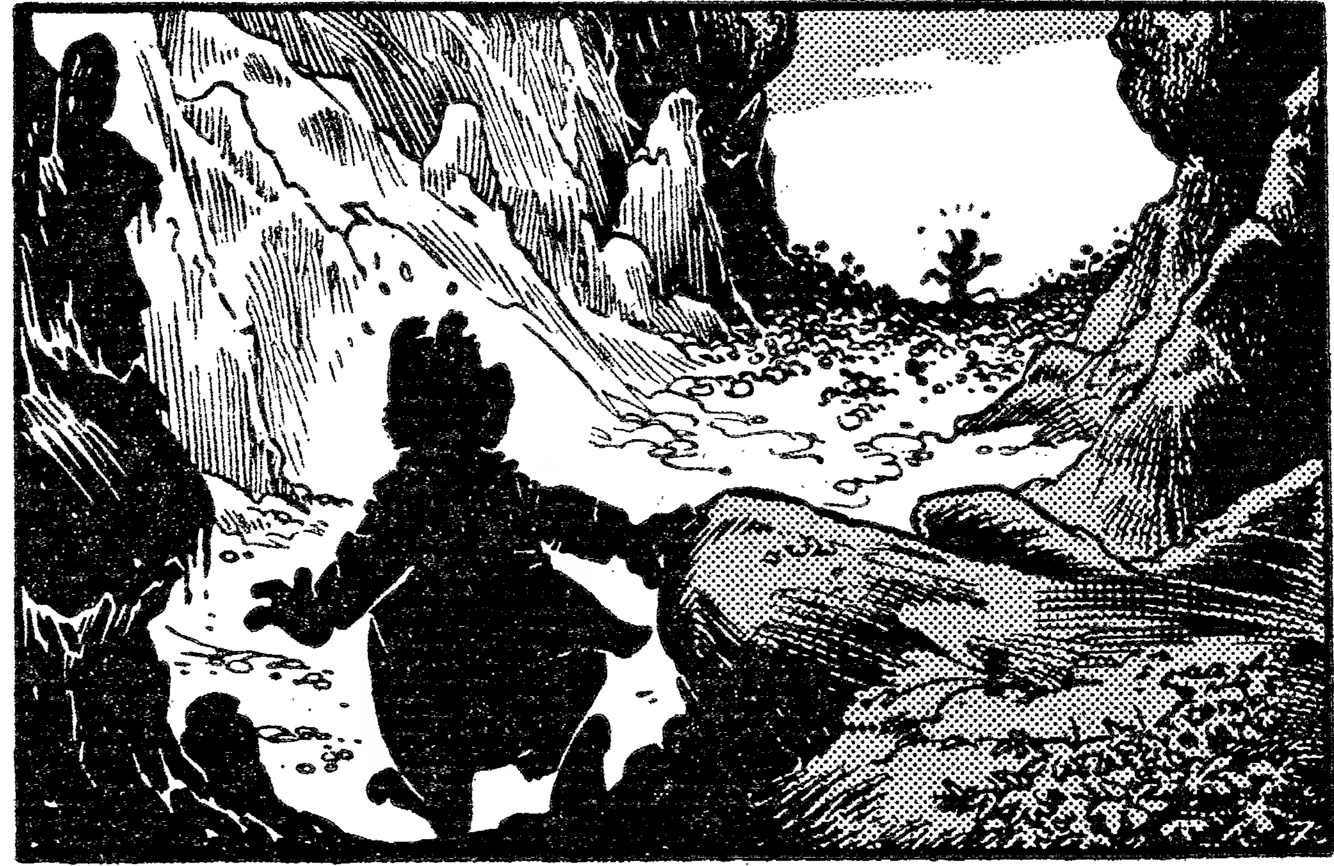
0278 „Passagiers?", vroeg Wal Rus, terwijl hij de overste naar de kaartenkamer bracht. „Die hebben we niet! Ik heb een hekel aan passagiers, dat weet je. En ik lieg niet, want ik ben een eerlijk zeeman, meneer Valderappes. Geen overgehaalde landrot. Laat het schip maar dooorzoeken".
De overste was echter niet van gisteren en na even te hebben nagedacht, vroeg hij om het logboek. Wal Rus, die trots was op zijn lopende hand van schrijven, reikte het over zonder bezwaren te maken, en al spoedig vond de beambte wat hij zocht.
„Hier staat, dat u gestopt gelegen hebt", sprak hij. „Voor de Picalandtong. Last met stuurmachine staat hier. Hebt u daar geen passagiers aan land gezet?"
„Het was de motorzuiger", legde de kapitein uit. „Die kon de regelaarschuif niet meekrijgen. De stootveren stonden niet genoeg gespannen. Zodoende moesten we daar voor anker gaan".
„Ja, natuurlijk", gaf de ander toe. „Maar weet u zeker, dat u intussen niemand op Pica aan land hebt laten zetten? Iemand met een geruite jas, die een geleerde met knolletjes bij zich had? Het is heel belangrijk voor ons om dat te weten".
„Het gaat je geen donder aan!", riep de gezagvoerder uit. Hij trok met een ruk de pet in de ogen en vervolgde door zijn snor: „De stootveren zakten van de opsluitplaten af, dat heb ik allemaal opgeschreven".
„Juist", zei de overste. „Ik weet genoeg".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

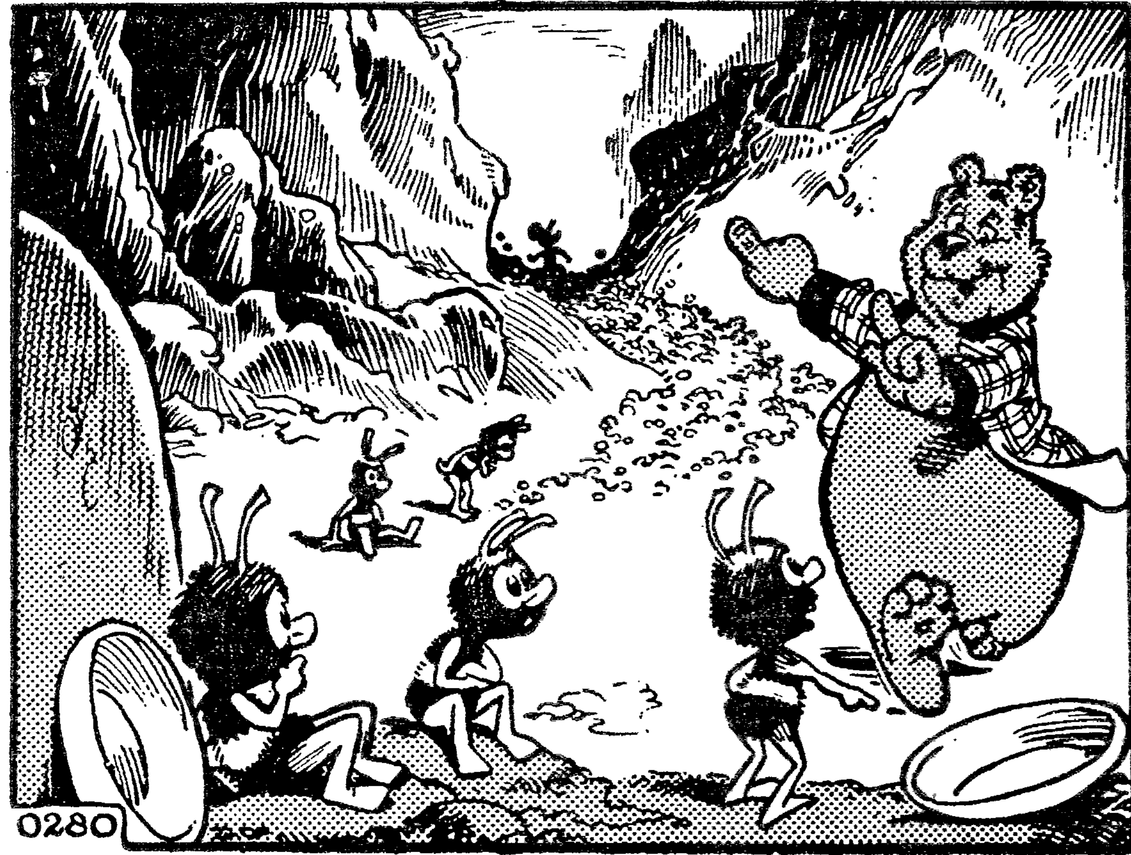

0279 Heer Bommel had die nacht slecht geslapen, want de schorsbroodjes lagen hem zwaar op de maag. Hij werd dan ook wakker met een gedrukt gevoel, dat er niet beter op werd toen hij Goer voor zich zag staan.
„Tum-Tum?", vroeg deze.
„N-nee", zei heer Ollie met afgrijzen. „Geen tum-tum. Geen broodjes, als je begrijpt wat ik bedoel".
„Goed", hernam de tolk. „Hele goed. Broodjes op. Allemale op. Bommel alles opgegeten. Gister. Vandaag geen tum-tum. Voor niemand niet. Morgen ook niet. Broodjes groeien duurt lang. Hele lang".
Het duurde even voordat heer Ollie deze boodschap verwerkt had, doch toen kwam hij met een schok overeind.
„Hoe vreselijk", mompelde hij, terwijl hij tussen de kale stammen begon te ijsberen. „Nu heb ik al het eten van deze eenvoudige lieden opgemaakt zodat mijn gevoelig gestel is aangedaan en er hier hongersnood dreigt. En dat voor een heer die de honger de wereld uit wil helpen..."
Hij bleef plotseling staan, door een gedachte getroffen.

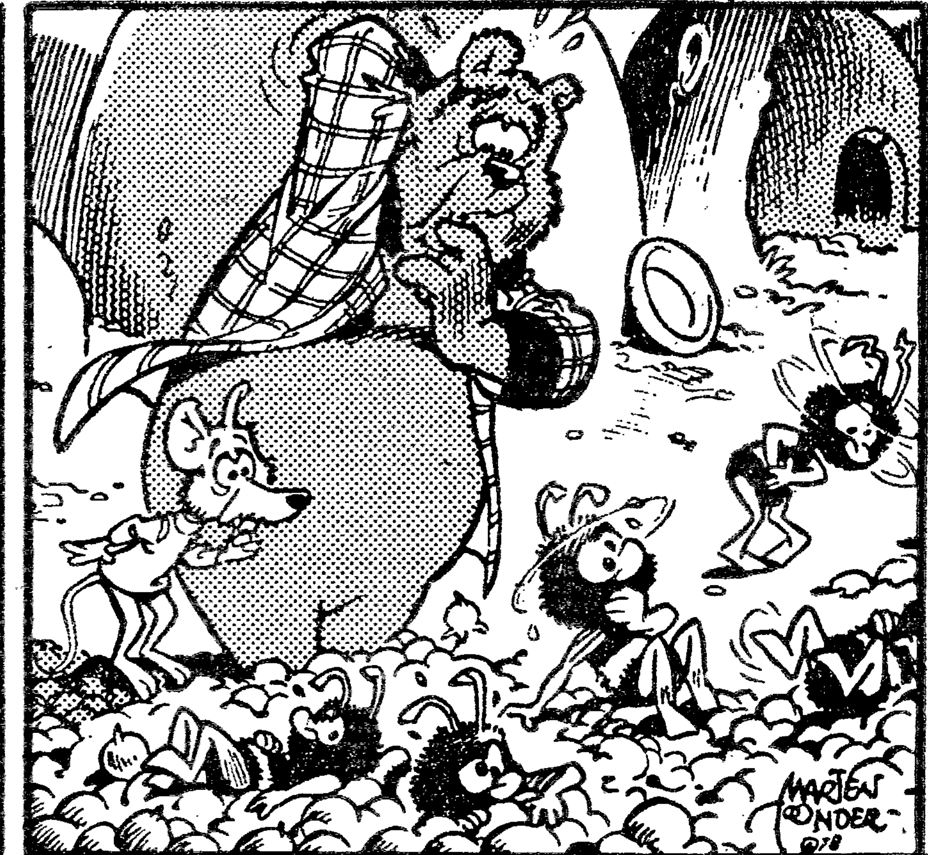
„Maar natuurlijk", sprak hij tot zichzelf. „Ik kan terug gaan, want heer Pieps heeft eten genoeg voor iedereen! Hoe kon ik dat vergeten?"
Hij wendde zich om en begon haastig het rotspad te beklimmen. Ver hoefde hij echter niet te gaan, want nog voordat hij de top bereikt had, zag hij dat de piepwassen die plek al bereikt hadden. En temidden van de snel voortgroeiende bolletjes wandelde de jonge geleerde hem voldaan tegemoet.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

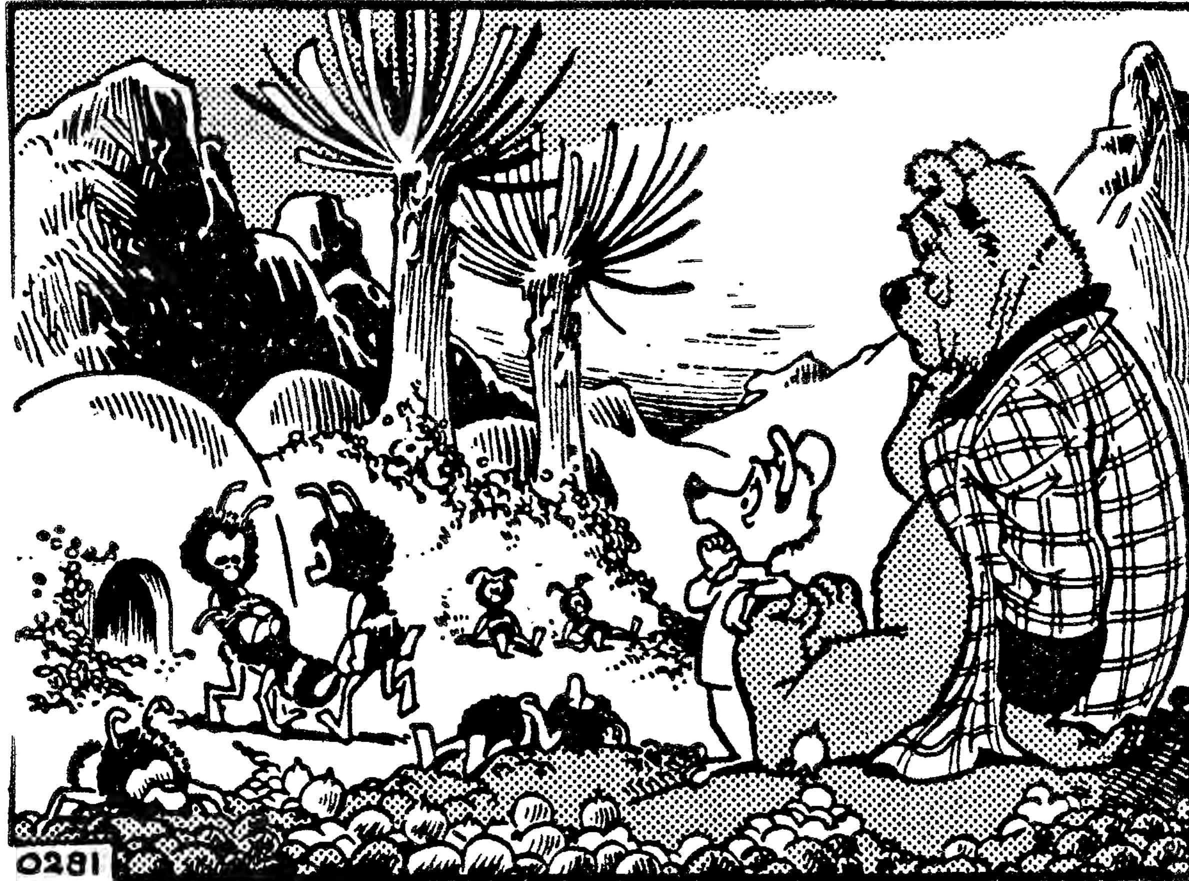

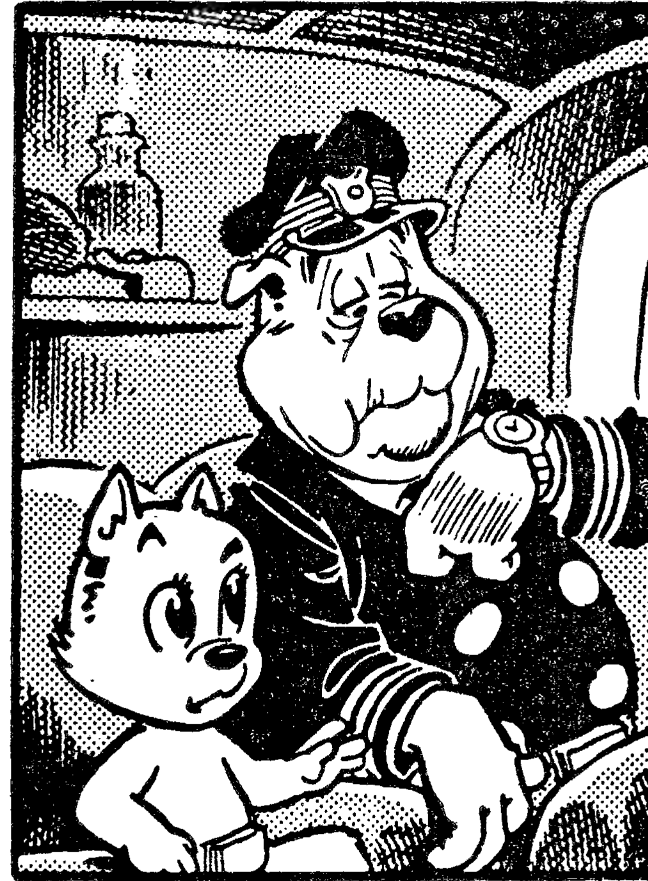

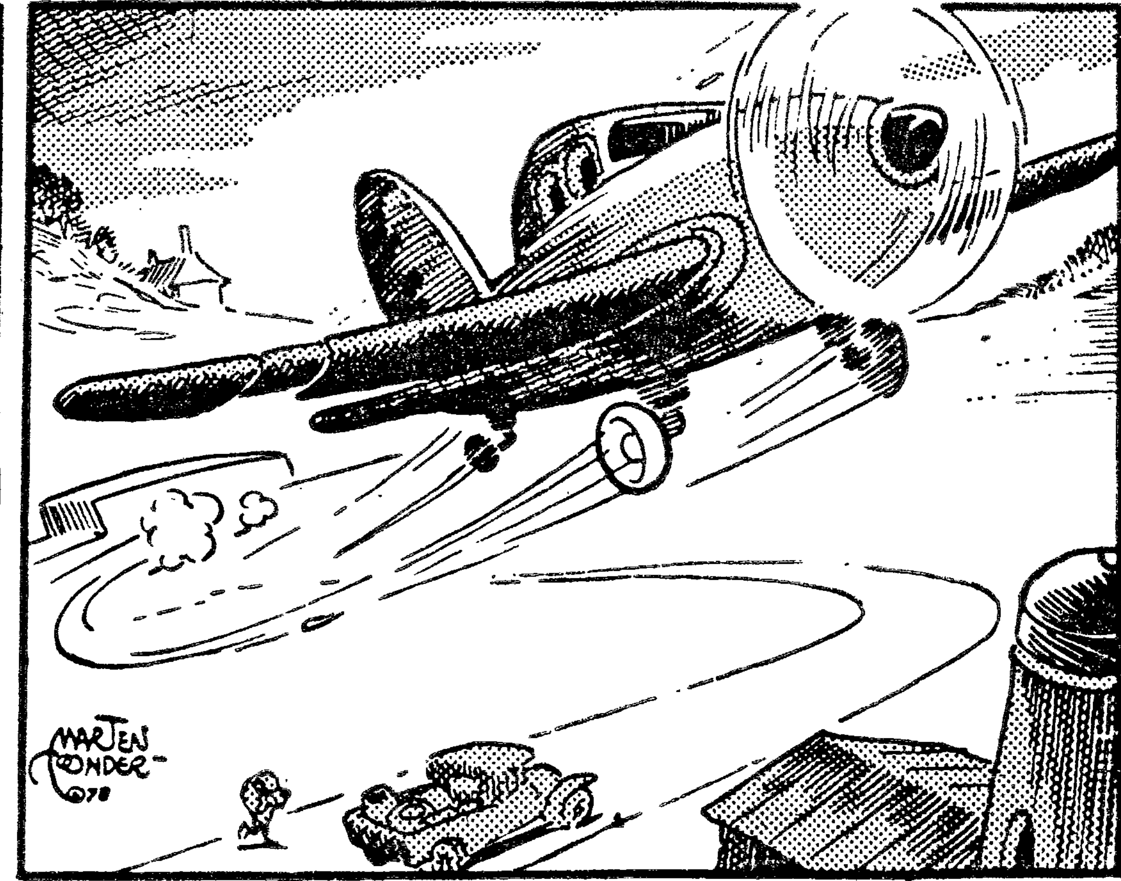
0280 Heer Bommel keerde zich om en snelde het bergpad weer af, gevolgd door de woekerende bolletjes.
„Daar komt het eten al aan!”, riep hij toen hij het dorp genaderd was. „Ik herinnerde me opeens wat ik gisteren zei: De honger is afgeschaft, zei ik, en nu zien jullie het zelf. Als een heer de handen ineen slaat met de wetenschap wordt er geen gebrek meer geleden”.
De inboorlingen, die lusteloos tegen hun hutten hingen, keken verbaasd naar de naderende wiswassen en Goer vroeg ongelovig: „Eten? Tum-tum? Broodjes groeien duurt lang. Hele lang”.
„Deze niet”, verzekerde Alexander Pieps. Hij had zich over het voedsel voortgerept en stelde zich nu trots op naast heer Ollie. „Het zijn profeten en ik verzeker u, dat ze door toediening van Piepsulfaat een mutatie hebben gevormd die...”
„Eten”, onderbrak heer Bommel om het eenvoudig te houden. „Tum-tum”. Hij plukte een van de passerende vruchtjes en hapte er met smaak in. „Ze bevatten alles”, hernam de jonge geleerde. „Eiwitten, mineralen en vitaminen...”
Hij zweeg toen hij merkte, dat de dorpsbewoners heer Ollies voorbeeld gevolgd hadden en zich haastten om hun gemiste ontbijt te nuttigen.
Maar helaas, de vreugde duurde niet lang. Nauwelijks hadden ze een bolletje naar binnen gewerkt of ze grepen naar hun maagstreek en zakten met verdraaide ogen tussen de wiswassen. Het was duidelijk, dat het voedsel hen niet bekwam, en dat was iets waar de assistent en heer Bommel niet op gerekend hadden.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

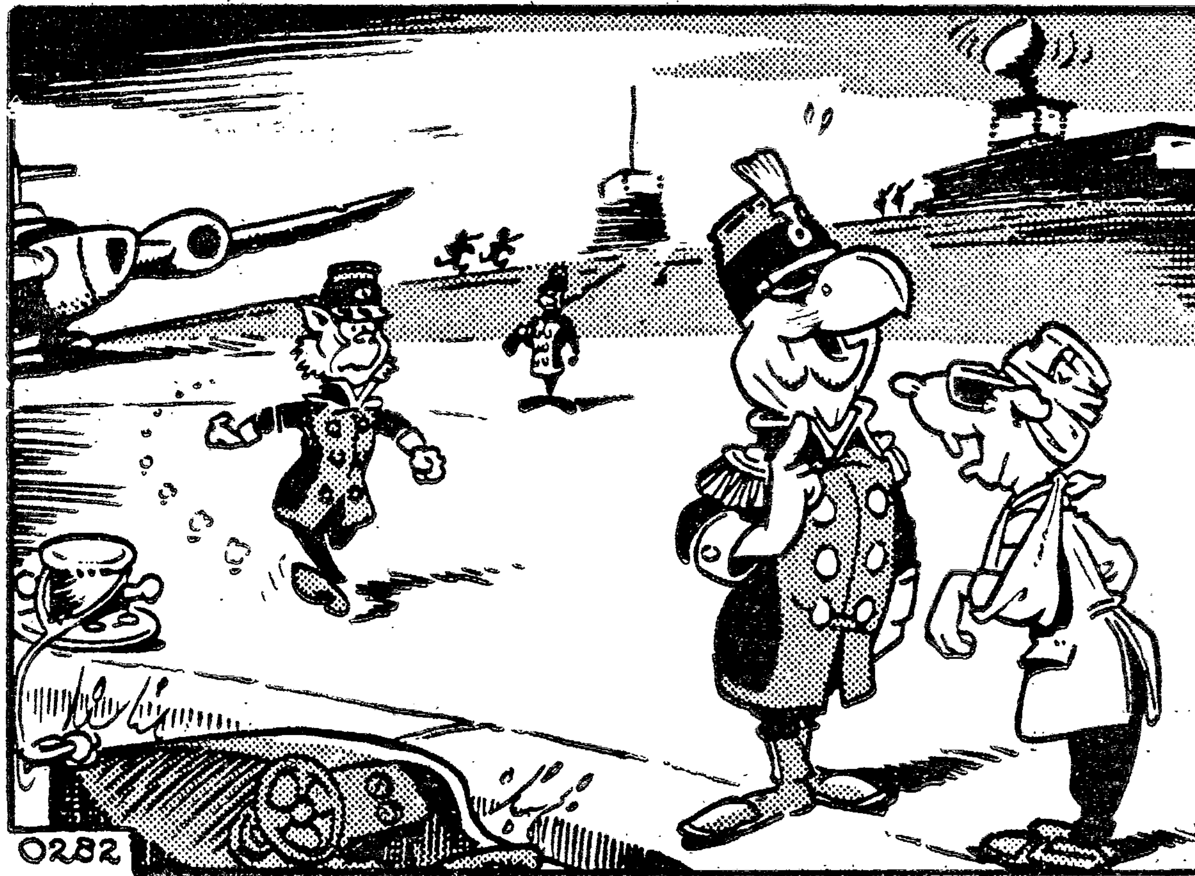
0281 Heer Ollie liet zich op de grond zakken en keek met doffe ogen naar de patiënten. Ze werden naar hun hutten gedragen door degenen die het buitenlandse ontbijt nog niet geprobeerd hadden, en het dorp was vervuld van gekreun en dof gemompel, terwijl de wiswassen ritselend tegen de stammen van de broodjesbomen opkropen.

"Misschien is het voedsel te rijk voor hen", zei Pieps hoopvol. maar heer Bommel schudde verslagen het hoofd.
"Het deugt niet", prevelde hij. "Het is onkruid, bedoel ik, net als ik altijd al dacht. Ach, had ik maar naar de jonge vriend geluisterd. Wat nu te doen? Was Tom Poes maar hier. . ."

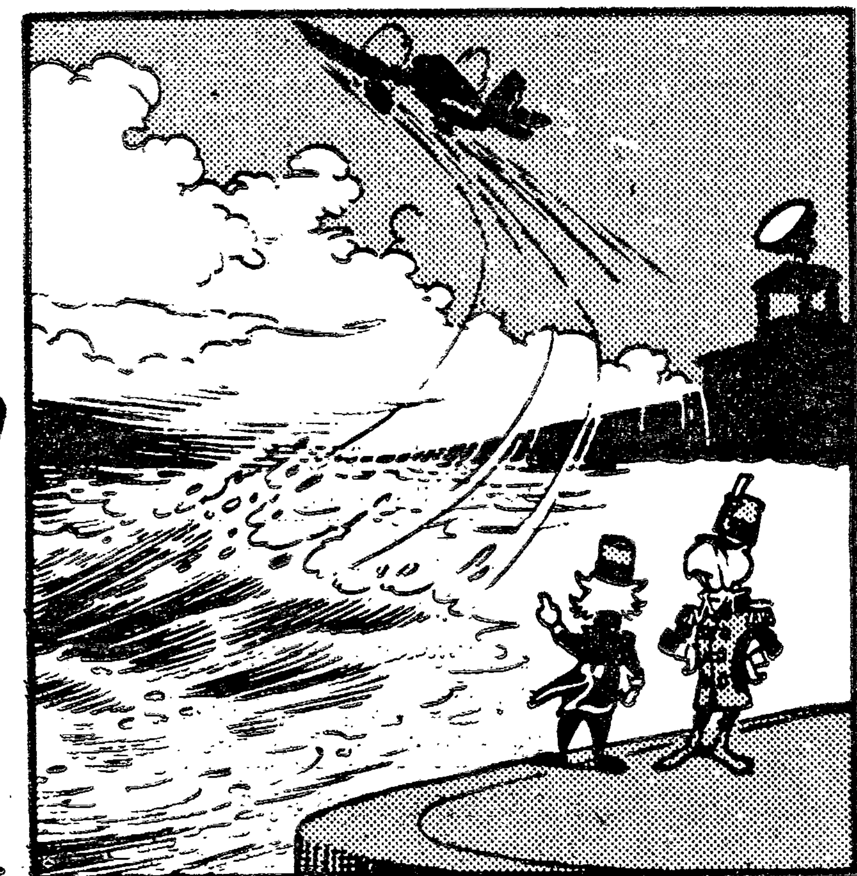
Tom Poes zat op dat moment naast commissaris Bas in het gemeentevliegtuig dat hun ter beschikking was gesteld en dat zich gereed maakte te vertrekken.
"Het is tijd", sprak de politiechef. "Ik heb bericht gehad, dat de Albatros om elf uur twee te Onkstock is aangekomen. Nu kunnen we orde op zaken stellen. Hum, Bommel zal raar opkijken als hij merkt hoe lang de arm van de wet is. Het zal een les voor hem zijn die hij niet licht vergeten zal".
"Hm", zei Tom Poes. "Als hij nog maar aan boord is als wij aankomen. Ik weet haast wel zeker, dat Pieps al bezig is met de aanplant van die bolletjes. Hij zit er vol van en heer Ollie houdt ook van aanpakken als hij eenmaal iets in zijn hoofd heeft".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

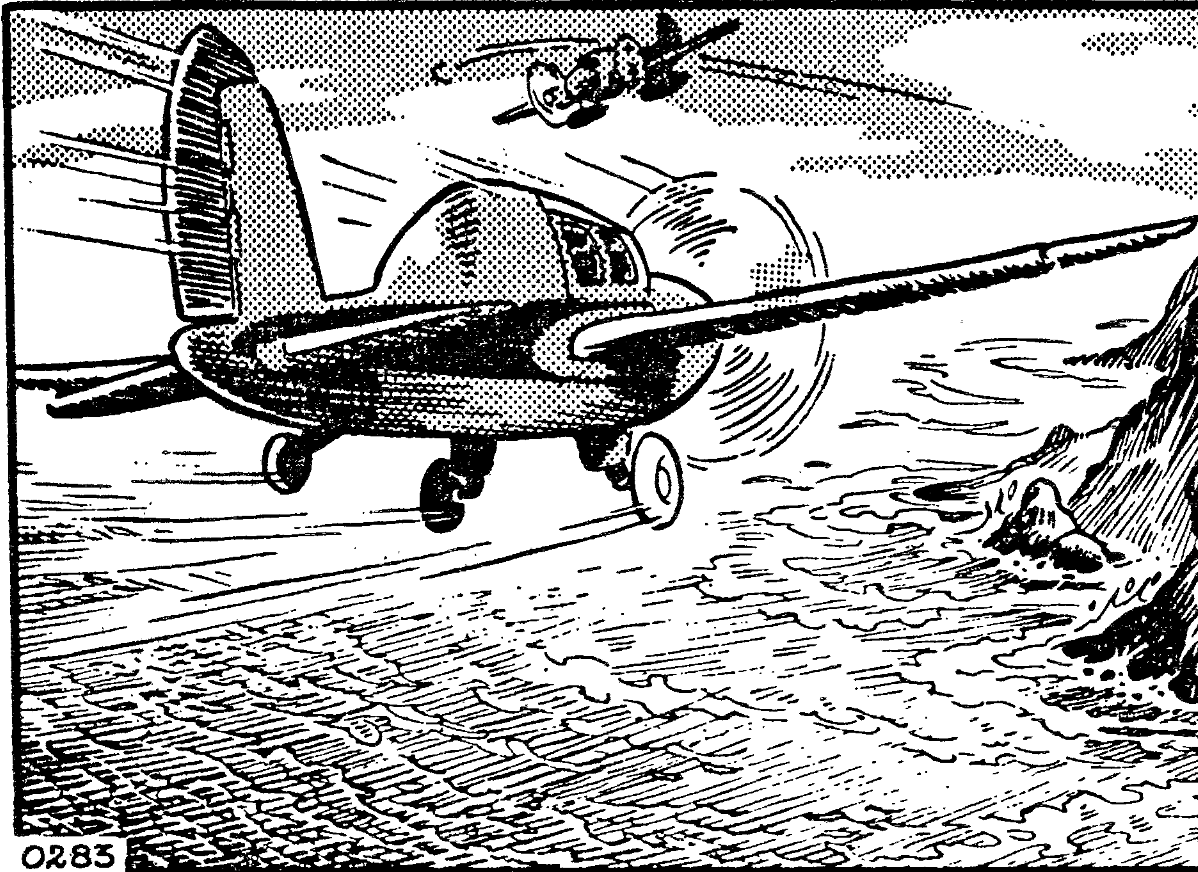

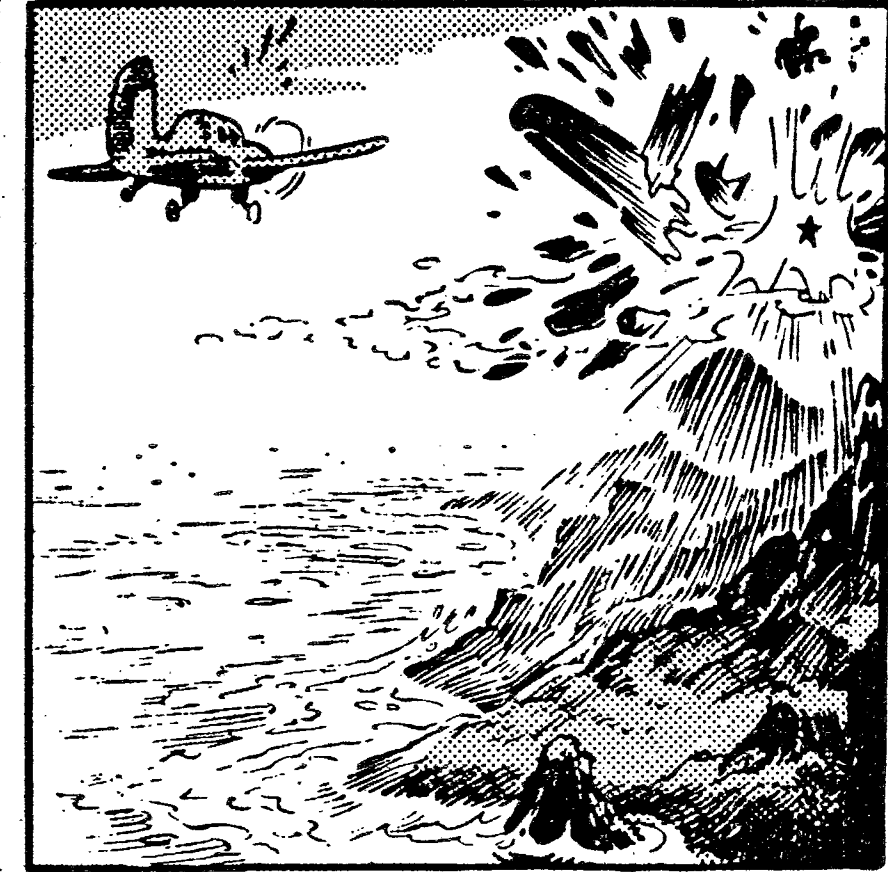
0282 Naast het vliegveld Onkstock lag het watervliegtuig intussen gereed om weer op te stijgen en de overste Valderack nam hartelijk afscheid van Ugh Zababel.
"Het was niet gemakkelijk om de kapitein van dat schip aan het praten te krijgen", verklaarde hij. "Maar dit is een veilig land en daardoor heb ik er slag van. De door u gezochte personen zijn op de landtong van Pica afgezet, dat is zeker".
"Knap werk", prees de heer Zababel. "Het is prettig zaken doen met een land waar de internationale belangen veilig zijn. Ik zal dat duidelijk in mijn rapport zetten. Daar komen nieuwe contracten uit, dat zult u zien".
"Graag", hernam de overste. "Die schipper zeurde over afgezakte zuigers, maar ik keek er dwars doorheen. Ik heb een neus voor ontsnapte aktievoerders en ik laat me niet afleiden door gedraai van meeliggers."
"Daar houden wij van!" zei de executive. "Tot ziens, kolonel".
Hij stapte in de gereedliggende motorboot en even later gleed de vliegmachine over de golven om het luchtruim te kiezen.
De overste keek het toestel glimlachend na, maar daarin werd hij gestoord door de luchtveldwachter.
"Tot uw orders", sprak deze. "Maar die persoon was nog niet doorgelicht. En dat valt buiten de regels, vooral als hij verdachte verbanden om heeft. Met uw permissie, overste".
"Het is goed dat je op de veiligheid let", zei zijn meerdere koeltjes. "Maar ik kijk dwars door zulke figuren heen en het is beter om vrienden te blijven met de IBI. Je kunt me trouwens kolonel noemen".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

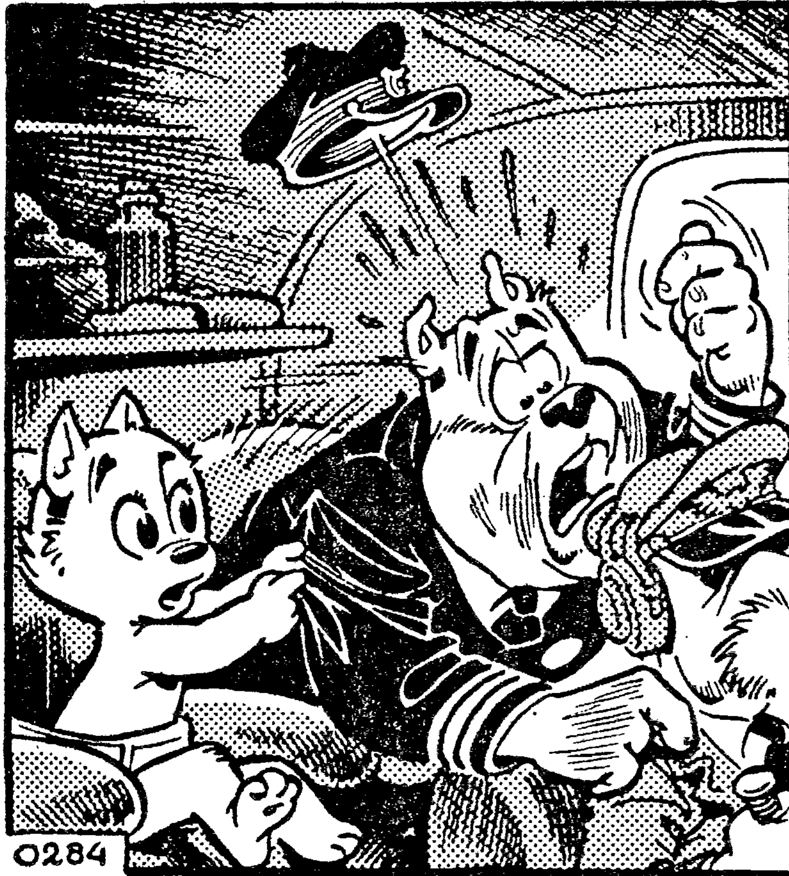

0283 Toen het vliegtuig de landtong van Pica in zicht kreeg, gaf Ugh Zababel bevel eerst boven het land rond te cirkelen om te zien of er een spoor van heer Bommel te ontdekken viel. De piloot gehoorzaamde en maakte een scherpe bocht naar de bergen die uit de zee oprezen.
Het toestel waarin commissaris Bas en Tom Poes zaten, passeerde juist op dat moment de landtong en de politiechef keek verrast op.
,,Een waaghals", stelde hij vast. ,,En kijk, het is een watervliegtuig. Die zie je niet vaak meer tegenwoordig".
,,Nee", zei Tom Poes. ,,Ik vraag me af wat zo'n soort machine boven het land moet doen. En ze schijnen haast te hebben, want ze snijden ons lelijk. Wat dit trouwens voor land, commissaris?"
Bulle Bas wilde zeggen, dat hij dat niet wist, maar op dat moment had het watervliegtuig de bergketen bereikt, begon tot schrik van de toeschouwers vreemd te schokken en spatte toen in splinters uit elkaar. Boven de neervallende wrakstukken waren twee schietstoelen zichtbaar waarop de inzittenden zich bevonden, maar verder was er van het eens zo fraaie tuig niet veel meer over. Het is dan ook geen wonder, dat zelfs de geharde commissaris verbleekte.

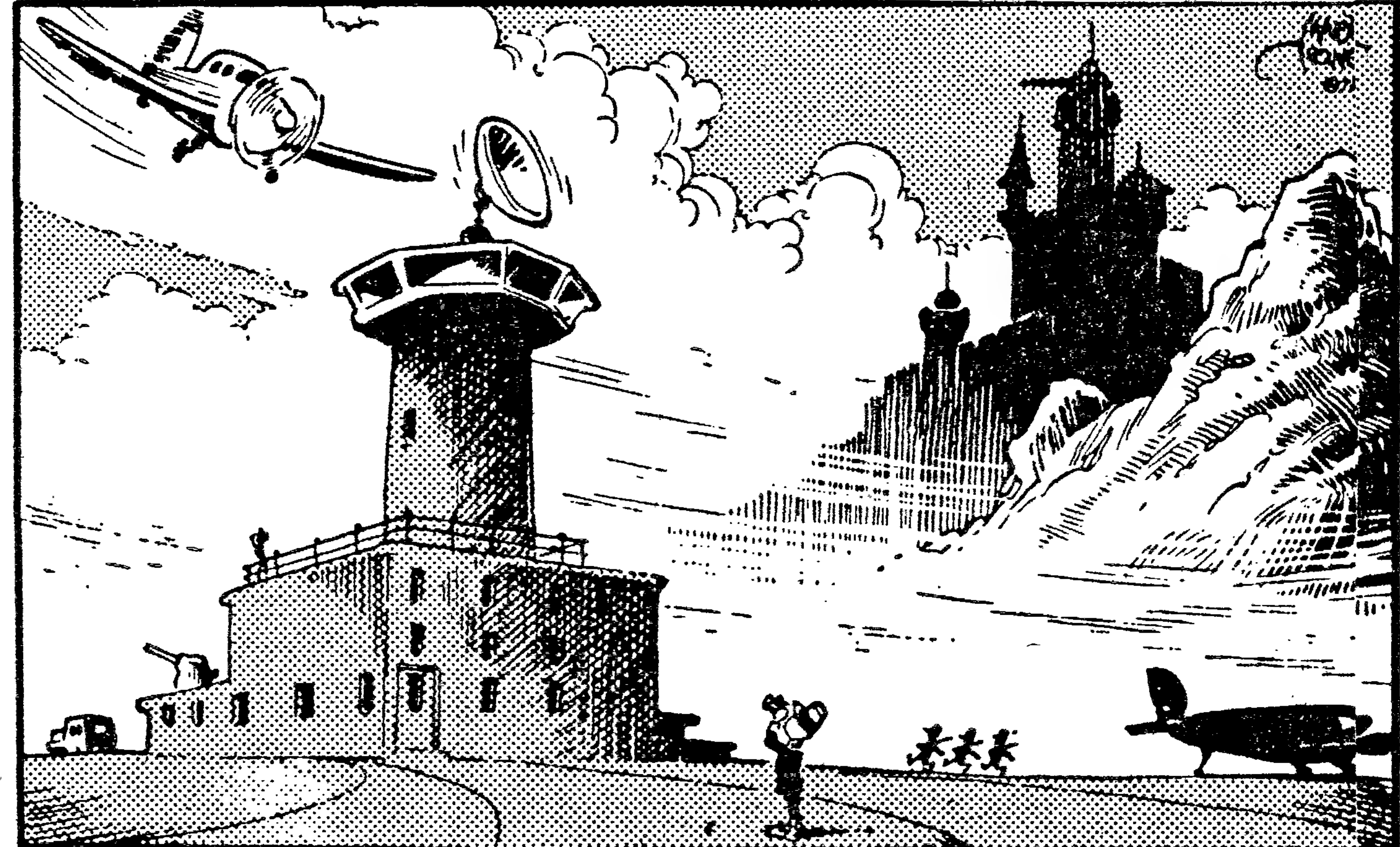
,,W-wat is dat?" stamelde hij.
,,Ontploffing", verklaarde de piloot, die voor hem zat. "Spontane ontbranding. Dat zie je óók niet vaak".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

Commissaris Bas was ernstig geschokt door het verongelukken van het watervliegtuig. Hij boog zich voorover en tikte de piloot driftig op de schouder.

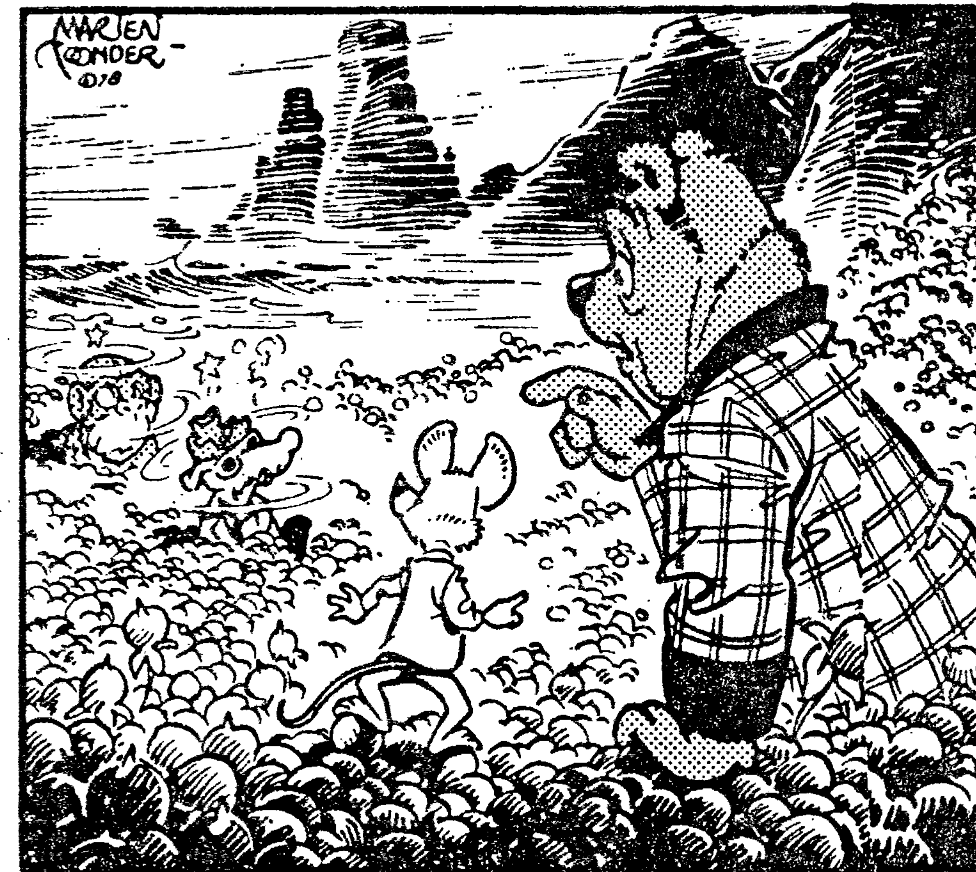
,,Stoppen!'', riep hij. ,,Dat was een vliegramp! Erop af! Misschien kunnen we helpen''.
Maar Tom Poes, die even had nagedacht, trok hem aan de mouw. ,,Niet doen'', zei hij. ,,Het kan gevaarlijk zijn om boven dat land te vliegen. Het is natuurlijk mogelijk, dat er iets in dat toestel zelf fout is gegaan, maar het kan ook zijn dat de lucht daar niet deugt. En als het waar is wat ik denk, zit heer Ollie op dat land daar. Hij en de bolletjes''.
De politiechef liet zich onthutst terugzakken.
,,Wat is dat'', vroeg hij. ,,Waarom denk je dat? Heeft Bommel soms een aanslag in de zin gehad, huh? Weet jij daar meer van?''
,,Nee'', zei Tom Poes. ,,Maar de wiswassen die Pieps kweekt, ademen immers erg veel zuurstof uit? En als er erg veel zuurstof in de lucht zit zonder dat die door de wind verspreid wordt...''
,,Dan kan zo'n motor ontploffen'', gaf de piloot op het voorbankje toe.
Bulle Bas dacht geruime tijd na, terwijl diepe rimpels zijn pet bewogen.
,,Ik heb al veel meegemaakt'', mompelde hij ten slotte. ,,Maar dit is het gekste. Het is tegen mijn beginselen om een ongeluk te passeren zonder regelend op te treden. Aan de andere kant is mijn opdracht om zonder verwijl naar Onkstock te gaan. Doorvliegen dan maar''.
Zo gebeurde het, en niet lang daarna kwam het veilige vliegveld in zicht.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

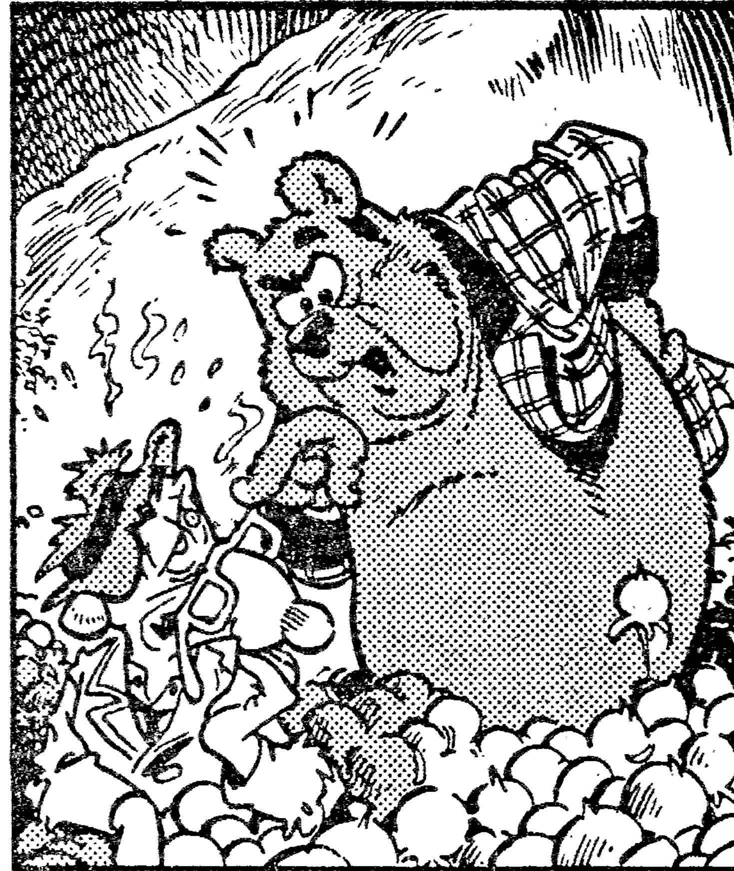

0285 De daverende knal van het ontploffende vliegtuig was op Pica natuurlijk ook niet onbemerkt gebleven. Heer Bommel en Alexander Pieps volgden het neerdalen van de schietstoelen met open monden en daarop haastten ze zich naar de plek waar de wrakstukken waren neergekomen.
Het was een heel eind lopen, over de bergen naar de kust. En dat viel niet mee, want het hele landschap was door wiswassen overwoekerd, zodat ze zich een weg door het kostelijke voedsel moesten banen. Pieps had het nog het gemakkelijkste; omdat hij maar klein was, kon hij eroverheen lopen, terwijl heer Ollie er moeizaam achteraan kwam.
,,Het is erg'', prevelde deze verslagen tot zichzelf. ,,Hoe vreselijk is toch alles wanneer men door het ongeluk achtervolgd wordt omdat men in stilte goed wil doen. Nu is er weer een vliegtuig in de lucht gevlogen, terwijl iedereen al ziek is door het eten van mijn zegenbrengend voedsel, en niemand weet dat ik hier vol ontbering schipbreuk geleden heb...''
,,Hier ergens moeten ze neergekomen zijn'', riep de doctorandus. ,,Kijk, daar zijn twee gaten in de Piepswassen, en ik denk..''
Verder kwam hij niet, want uit de aangeduide plekken maakten zich een paar gedaantes los die er beklagenswaardig uitzagen. Aan de ene was duidelijk te zien, dat hij een piloot was, en de ander kwam de beide redders bekend voor.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

O286 Pieps haastte zich naar de piloot van het vergane toestel en heer Bommel baande zich een weg door het onkruid om de passagier te bereiken.

„Dat was heel vreselijk", zei hij. „Hebt u zich bezeerd? Het is maar gelukkig, dat mijn bolletjes uw val gebroken hebben".

Hij wreef zich nadenkend over de kin en hernam: „Hoewel eh.. u lijkt erg op iemand die bij mij wilde inbreken, zodat ik hem met een ontploffing heb moeten wegjagen. Maar die had andere ogen".

„Ontploffingen", prevelde de luchtbreukeling. „Steenbreek noemt je spel ragfijn, maar dat kan ik niet vinden. Een zware aanpak, dat noem ik het".

„Aha!", riep heer Bommel uit, terwijl de deernis hem verliet. „Steenbreek, hè? Nu weet ik wie je bent. Je bent er eentje van de internationale blik-conversatie industrie! Ik had je direct al door, maar ik wist niet wie je was. Wie ben je, bedoel ik?"

„Ugh Zababel", mompelde de ander met trekkende mond. „Ik was een executive. Maar nu kan ik postzegels gaan plakken. Door jou met je ontploffingen".

Hij begon nerveus op zijn nagels te bijten, maar daarin werd hij gestoord door Alexander Pieps. „Nu weet ik het", riep deze, naderdravend. „Het is het grootkapitaal dat achter mij aanzit. Ze wilden mijn wiswassen torpederen, terwijl ik bezig ben de wereld te redden door kostelijk voedsel".

„Dat is wat ik bedoel", zei heer Ollie. „Kostelijk voedsel. Maar aan de andere kant... ik bedoel... ontploffingen. En eh.. sommige lieden worden er ziek van".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

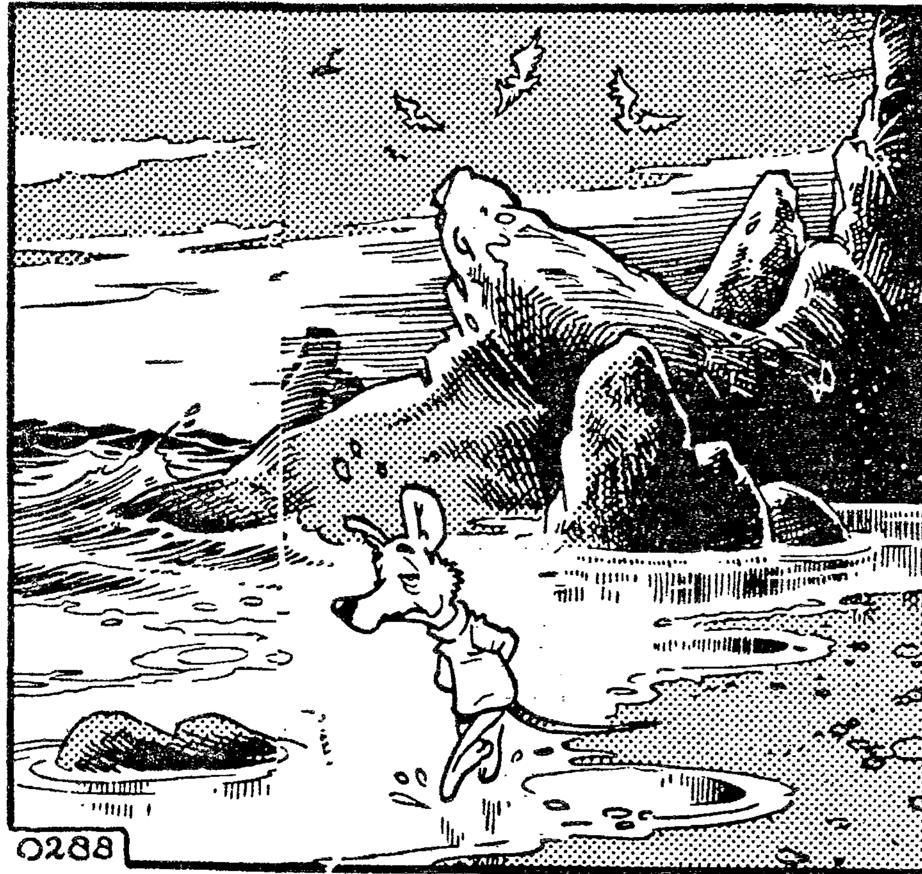

0287 De piloot Gur had zich tamelijk vlug van de val hersteld. Hij zat nu van de vruchtjes te eten en er speelde een glimlach om zijn lippen.
„Niet gek", sprak hij tot zichzelf. „Voel me al veel beter. Of komt dat van de lucht hier? D'r zit een kik in". Hij at smakelijk voort zonder zich te storen aan het gesprek dat achter hem aanzwol.

„De inboorlingen schijnen niet tegen de wiswassen te kunnen", verklaarde de heer Bommel, die door toenemende onzekerheid geteisterd werd. „Ikzelf wel, hoewel ik hun broodjes lekkerder vond".
„Als dit voedsel is, is er veel te veel", zei Ugh Zababel. Hij haalde diep adem en terwijl er een tinteling door zijn leden voer, sprong hij overeind. „Jullie!", riep hij uit. „jullie bederven de wereldmarkt!"
„Ach wat, wereldmarkt!", schreeuwde Pieps. „Het gaat om levende wezens! Die zijn belangrijker dan een markt".
„Ziekte en ontploffingen!", tierde de executieve, terwijl hij met zijn glasloze bril zwaaide. „Dat is alles wat jullie kunnen maken. En mij brodeloos".
Heer Ollie zoog zijn longen vol om een raak antwoord te geven, maar toen werd hij plotseling door een vreemde aandoening gegrepen en hij barstte in lachen uit. „Hahaha!" schaterde hij wijzend. „Geen gezicht. Die hoed hahaha.."
Alexander Pieps draaide zich om en begon naar de kust te lopen.
„Er is iets niet in orde", mompelde hij „Dat ontploffende vliegtuig, Bommel is overspannen en ik voel me zelf ook vreemd. Koortsig, zou ik zeggen. Zou dat soms.."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0288 De bekommerde doctorandus had het strand bereikt, waar geen bolletjes groeiden, en daar klaarde de frisse wind zijn gedachten op.

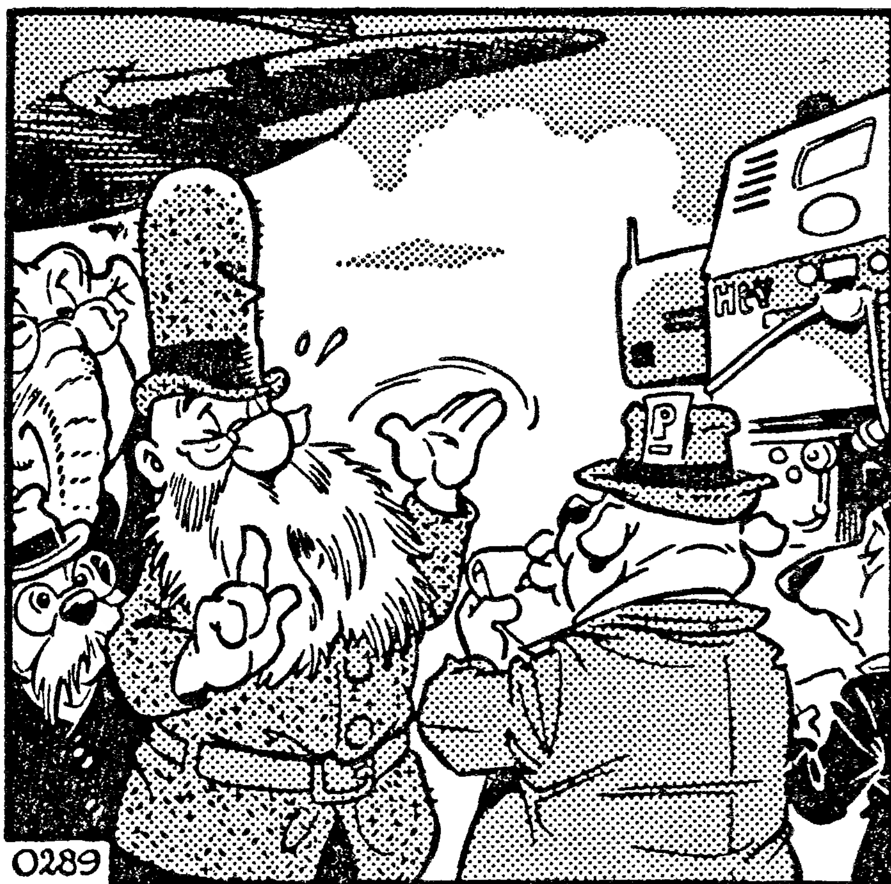
„Ik moet dit wetenschappelijk benaderen", mompelde hij, terwijl hij peinzend langs de golven liep. „Want nu begrijp ik wat voor mufs de prof. bedoelde. De wiswassen scheiden overdadig zuurstof af. Vandaar die explosies, het vreemde gedrag van Bommel, mijn koortsigheid en misschien zelfs de ziekte van de inboorlingen. Daarom moet de groei gestopt worden! En dat kan niet. Elke zeven minuten brengt ieder bolletje drie nieuwe voort. Van hieruit zullen ze de hele wereld overwoekeren. Over een week of zo kunnen ze Rommeldam bereikt hebben en dan... Verder en verder... Ik mag er niet aan denken! Waar ben ik aan begonnen? had ik nu maar gewone kunstmest gemaakt, zoals Prillewitskie me opdroeg. Maar nu is het te laat..."

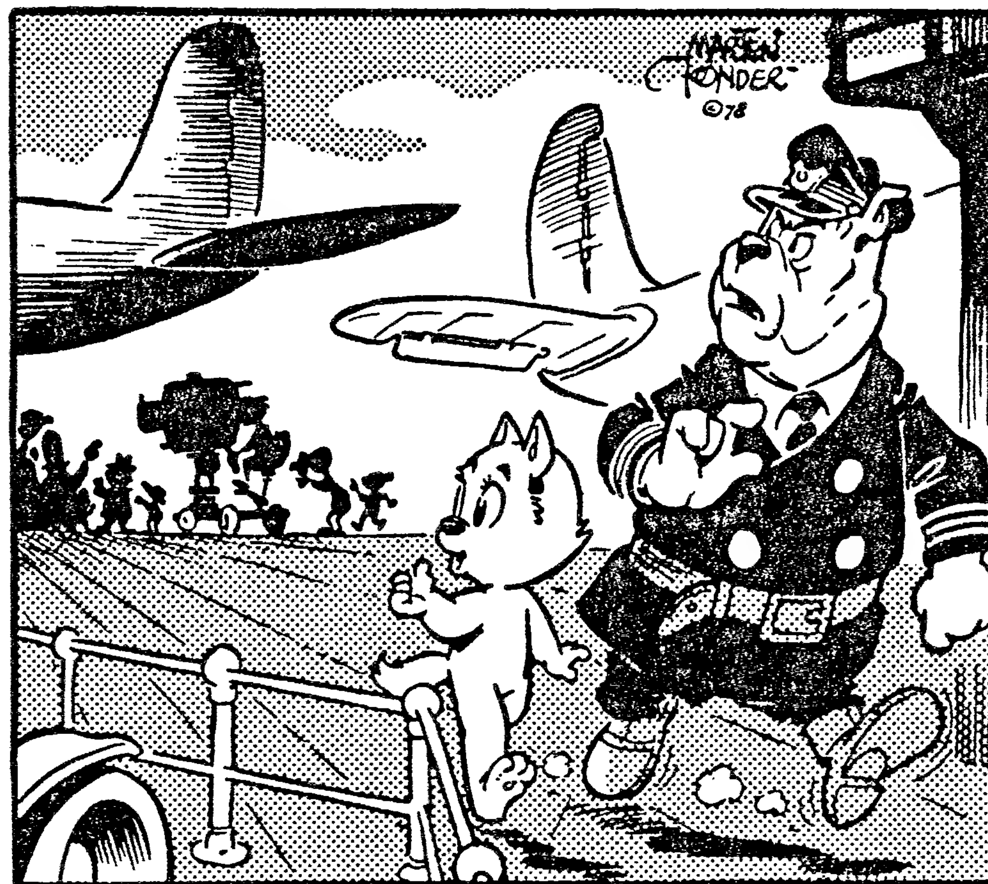
De jonge geleerde begreep eindelijk, dat hij eerst verder had moeten studeren voordat hij boven zijn macht greep en wanhoop maakte zich van hem meester.

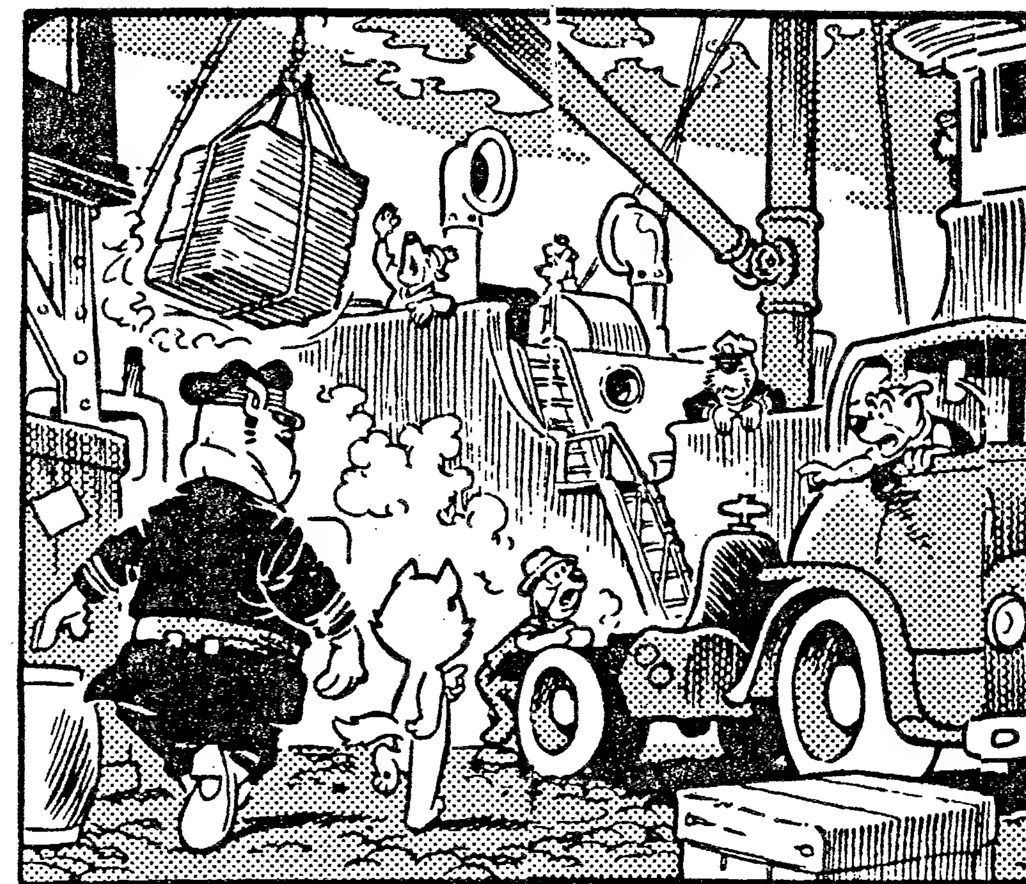
Hij wist echter niet, dat op dat moment de wetenschap reeds bijeen kwam om het gevaar een halt toe te roepen. Op het vliegveld van Onkstock was het vliegtuig van Pluribor juist geland en een stroom geleerden betrad de vaste bodem, waar ze vol verwachting door de pers en andere media werden opgewacht.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

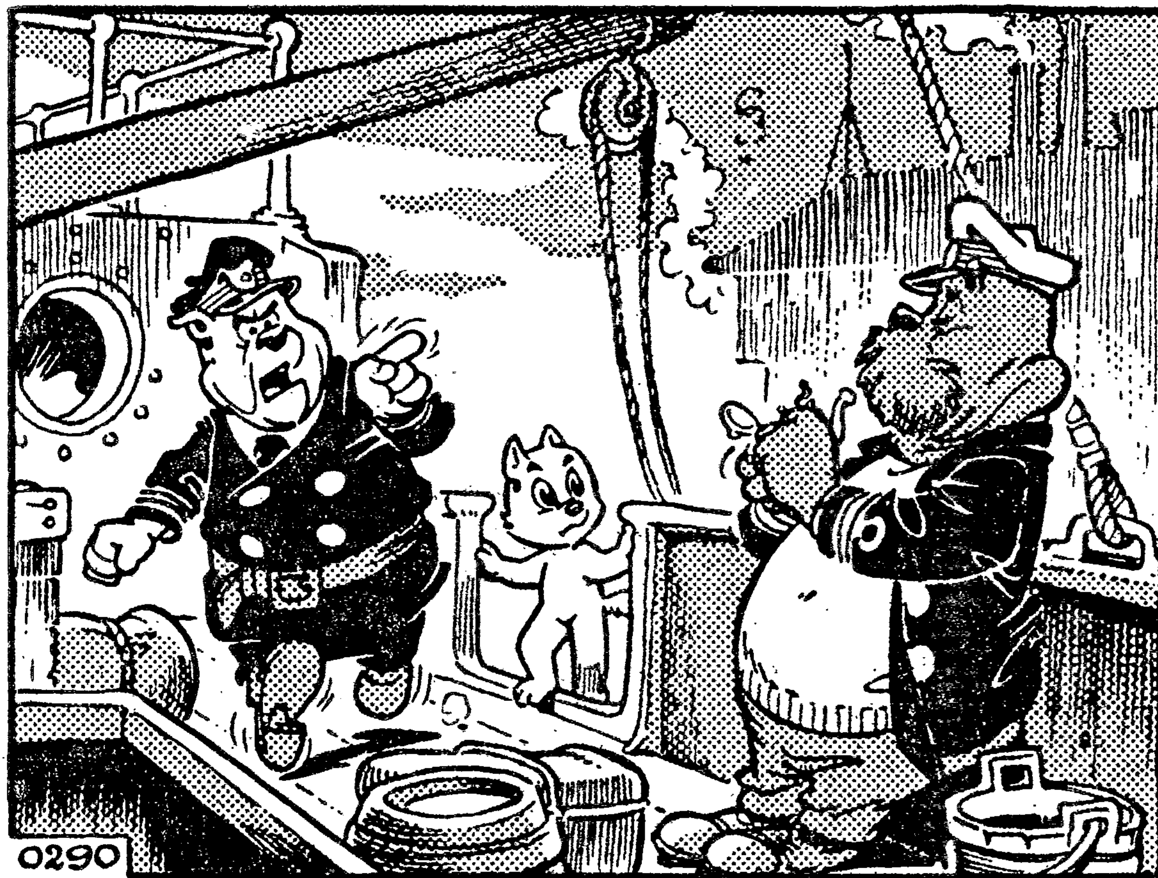
0289 De knappe koppen hielden halt, toen ze de camera's en de getrokken bloknootjes zagen, en een van hen nam het woord om een korte en duidelijke uitleg te geven.
,,Het handelt zich om der wissewas'', sprak hij. ,,Een gans voederlijke bol met allerhand proteinen en mineralen der muteerd geworden is uit ener nederdrachtiger epifiet. Dezer miswas gaat thans determineerd worden, met der afzicht der spruitsel te vernieten alvorens hij der aarde overgedekt heeft''.
Hij moest de stem verheffen, omdat er juist een klein vliegtuig uit Rommeldam daalde, en toen dat zijn motor had afgezet, schalde zijn stem helder over het veld.

,,Daar is wat te doen'', zei Tom Poes, die met commissaris Bas uit het toestelletje kwam. ,,Zeker belangrijke figuren. Wie zouden dat zijn?''
,,Daar hebben we geen tijd voor'', zei de politiechef. ,,We moeten naar de Albatros, dat is veel belangrijker. Anders begint Bommel met zijn misdadige kweek voordat ik er de hand op heb kunnen leggen. En het zal wel even duren voordat we hieruit zijn, want dit is een veilig vliegveld''.

Dat viel echter mee, omdat hij zijn uniform aanhad. Het was dan ook niet lang daarna, dat ze het havengedeelte bereikten waar de Albatros gemeerd lag, en terwijl de ernst zijn passen verzwaarde, baande de commissaris zich een weg tussen de lading door.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0290 De politiechef en Tom Poes beklommen de valreep en de eerste wendde zich streng tot de gezagvoerder, die bij de verschansing een pijpje stopte.
„Is Bommel aan boord?", vroeg hij.

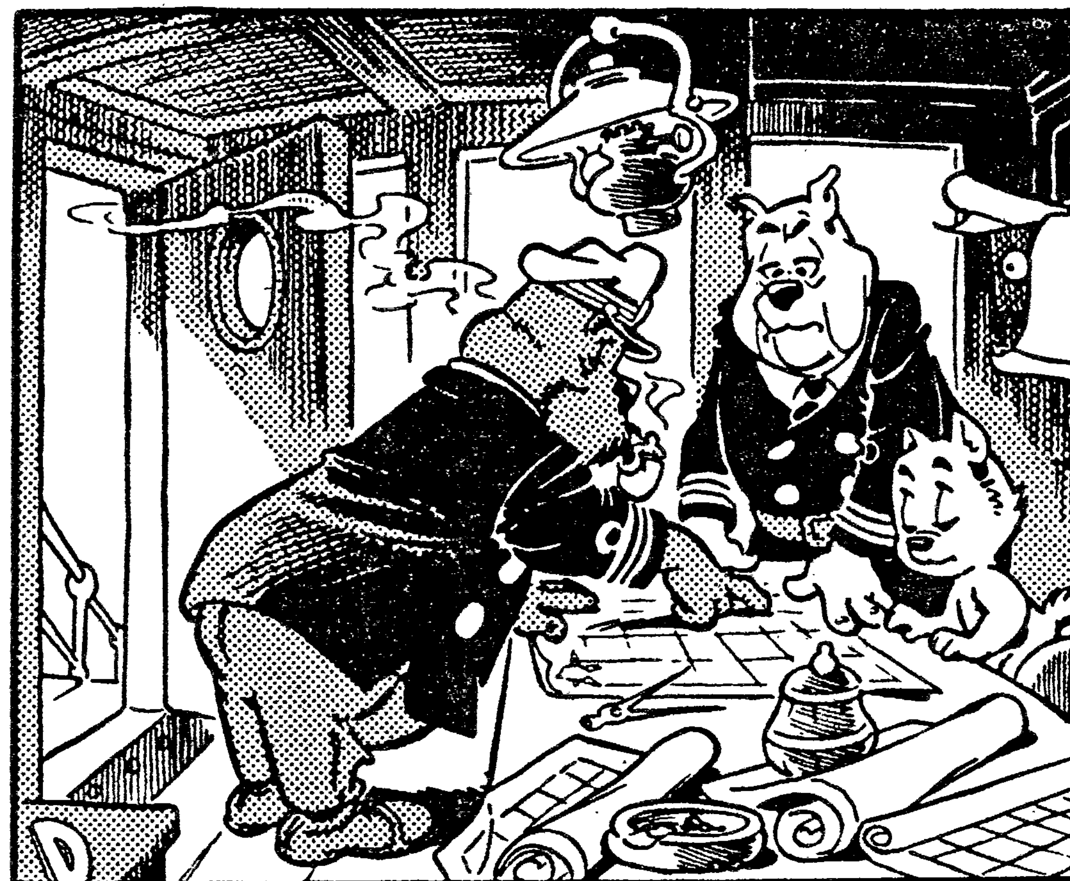
„En wie hebben we daar?", wilde de kapitein weten. „Douane zeker. Gaat het over de inklaring? Die heb ik al geregeld met baas Fladderak".
„Ik ben commissaris Bas van de Rommeldamse politie", verklaarde de ander, de pet in de ogen trekkend. „Met speciale volmachten hierheen gevlogen om Bommel te ondervragen. Is hij nog aan boord?"
„Dat gaat je geen donder aan", zei de zeerob, terwijl hij de brand er in stak.
„Toch wel!", riep de hooggeplaatste politiebeambte opgekropt. „In naam der wet..."

Hij zweeg, want Tom Poes trok hem aan de mouw. „Zo komt u er niet", fluisterde hij. „Laat mij maar".
De commissaris trok zich slikkend een stapje terug en Tom Poes vroeg vriendelijk: „Hebt u mijn telegram gekregen, kapitein? Heer Ollie is bezig met een gevaarlijk soort planten, die de aarde zullen overwoekeren. En als u hem ergens aan land hebt gezet, zullen die planten hem al de baas geworden zijn. Hij zal erg blij wezen, wanneer u hem op komt halen, dat weet ik zeker. Zeg nu maar waar hij is, hij zal u graag dubbel betalen voor de terugreis".
„Ik heb je door, maatje", mompelde de kapitein, al puffend. „Je probeert mij van bikboord naar bakboord te sturen, huh? Ik zeg niks, want ik ben een eerlijk zeeman, die zijn beloftes houdt".
„Maar de hele wereld is in gevaar door dat onkruid!", riep Tom Poes dringend.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

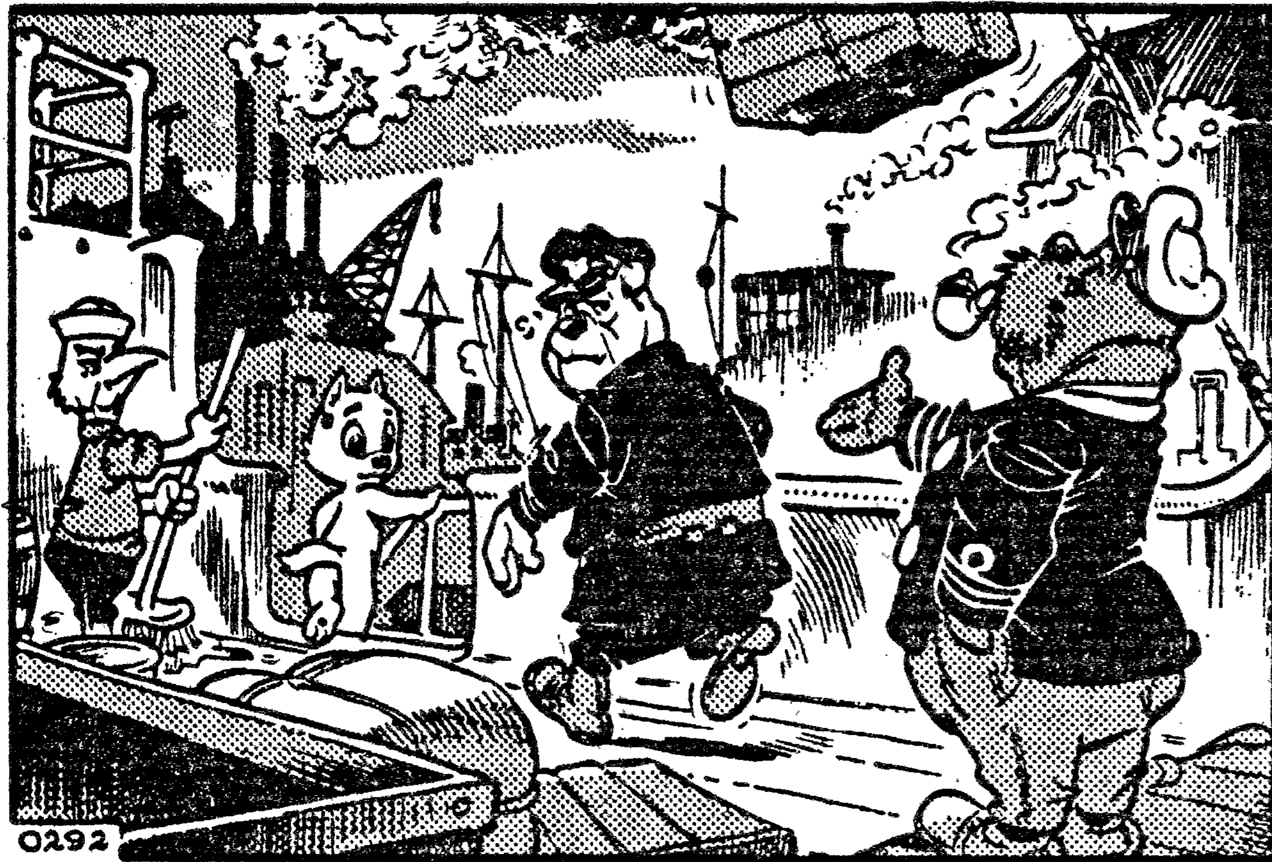

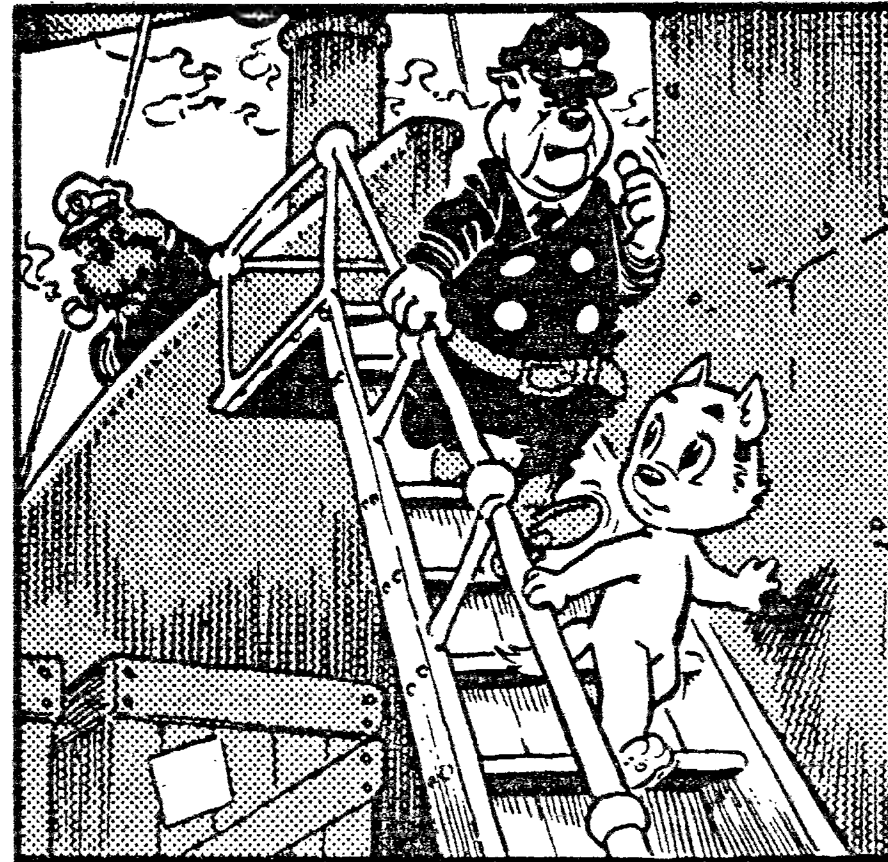

0291 Wal Rus glimlachte breed en nam de pijp uit zijn mond.
„De hele wereld in gevaar door dat onkruid?", herhaalde hij. „Je vergist je, maatje. Zo laat ik me geen pijp draaien. Kom maar mee, dan zal ik je laten zien, dat je aan het vijgen koken bent".
Hij beklom de trap naar de brug en commissaris Bas volgde hem met Tom Poes naar de kaartenkamer, waar de gezagvoerder een zeekaart uit een lade trok.
„Hier", zei hij op een stipje in de oceaan wijzend. „Dat is Pica. Een klein eilandje. Als daar onkruid op groeit, zal het niet ver komen. Haha".
„Dus dáár zitten ze!" riep Tom Poes uit. „En al lang genoeg om wiswassen te kweken. Ziet u wel dat ik gelijk had, commissaris? We zijn dat eilandje gepasseerd en daar hebben we dat ongeluk gezien".
„Juist", gaf de politiechef toe. „Wat staat u daar te lachen? Weet u wel, dat we boven Pica een vliegtuig hebben zien ontploffen? En u noemt dat geen gevaar? Waarom hebt u niet direct gezegd, dat de verdachten zich daar bevinden?
De kapitein trok een zware rookwolk uit zijn pijp en versomberde. In de eerste plaats natuurlijk, omdat hij zijn mond voorbij had gepraat, maar toch ook, omdat hij het belang van de zaak begon in te zien.
„Trouwens", vervolgde Bulle Bas blaffend, „zo'n eiland geeft helemaal geen veiligheid! Die bolletjes kunnen met het water meespoelen en zich overal voortplanten".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

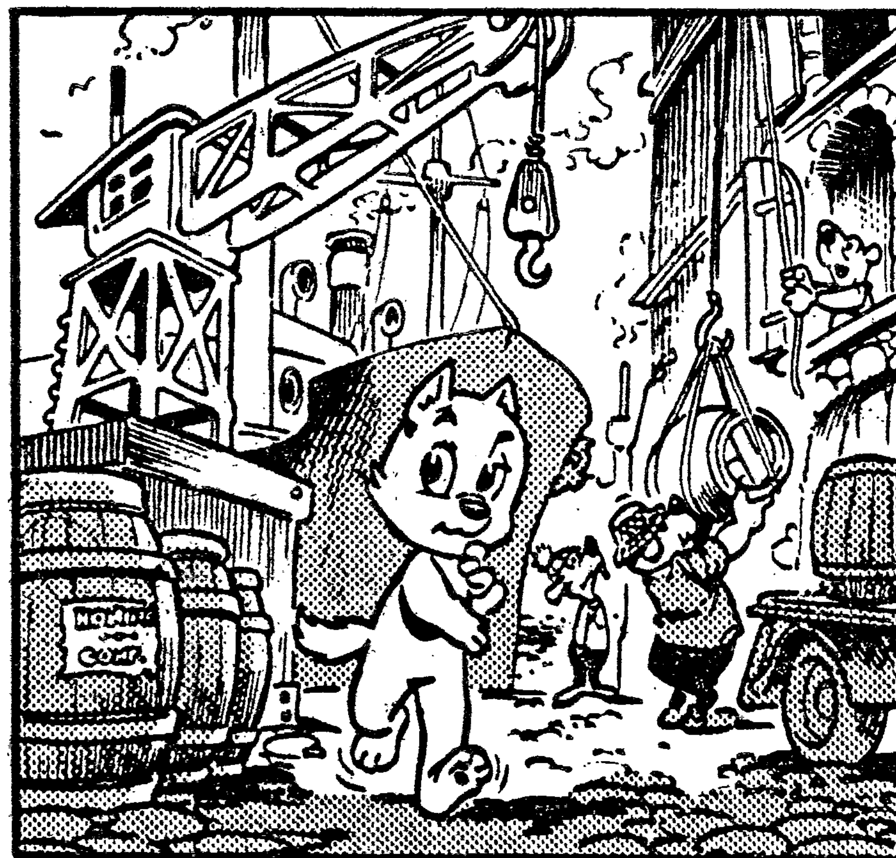

0292 "Kom", zei Wal Rus. „Ik moet naar ruim drie, want daar zijn we bezig kaplaken in te nemen. Ik moet een oogje in het zeil houden".
„En intussen groeien de wiswassen op Pica", snauwde commissaris Bas, terwijl hij zich gedrukt achter Tom Poes aan naar het dek begaf.
„Dat kan ik niet helpen, meneer", riep de gezagvoerder hem na. „Het gaat me niet aan, zolang dat onkruid niet op zee gaat woekeren en een gevaar voor de vaart wordt. Maar morgen vaar ik terug en als ik dat eiland passeer, zal ik wel even kijken hoe het er daar voor staat".
Die woorden gaven de politiebeambte weinig troost en hij daalde bitter gestemd de valreep af.
„Die heeft makkelijk praten", bromde hij. „Maar ik zit intussen met een zware last op mijn schouders. De toekomst ziet er donker uit".
„Ik heb gehoord, dat de geleerden al bezig zijn een oplossing te zoeken", zei Tom Poes troostend. „Wat gaat u doen, nu heer Bommel onbereikbaar op Pica zit?"
„Ik ga me melden op het hoofdkwartier van Pluripol", mompelde Bulle Bas. „Daar is een vergadering op hoog niveau van internationale politiechefs. Ik stel me daar niet veel van voor. We zullen wel moeten wachten op de uitslag van de geleerden waar je het over hebt. Dat kan maanden duren; dat weet ik uit ervaring. Maanden. En hoe ziet de wereld er dan uit? Huh? Tegen die tijd is iedereen verstikt door Bommels bolletjes, ventje. Let op mijn woorden".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

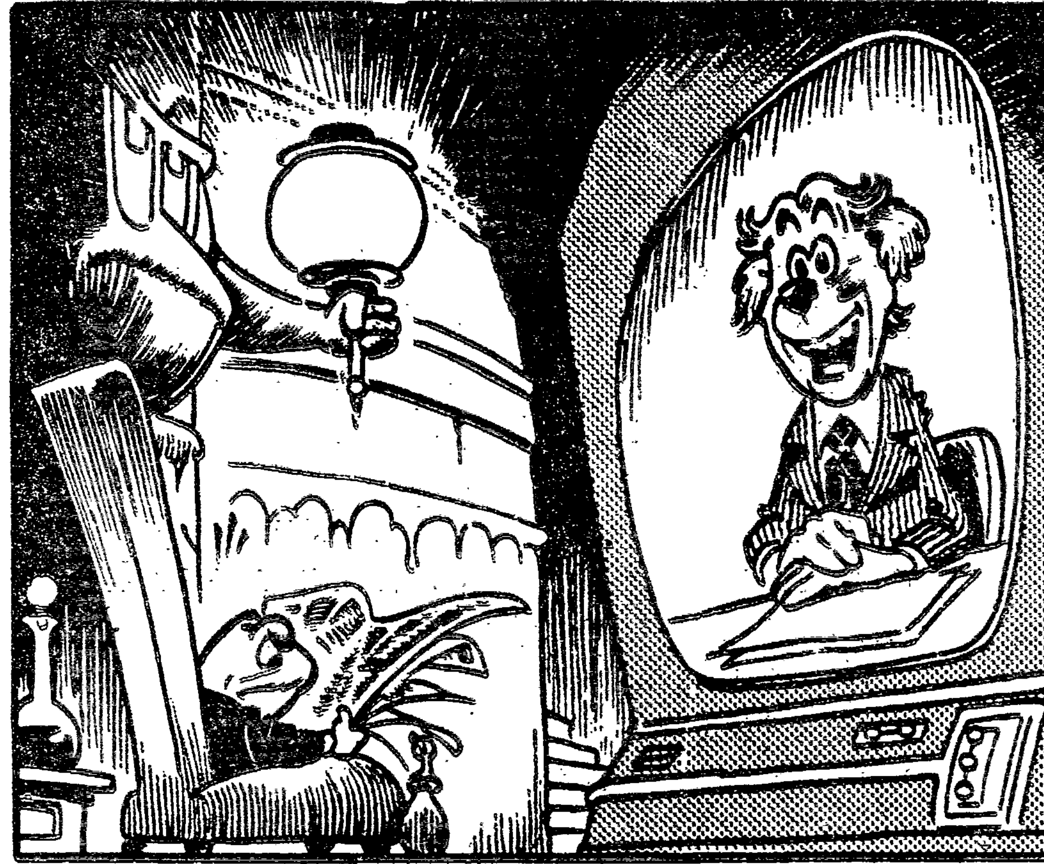
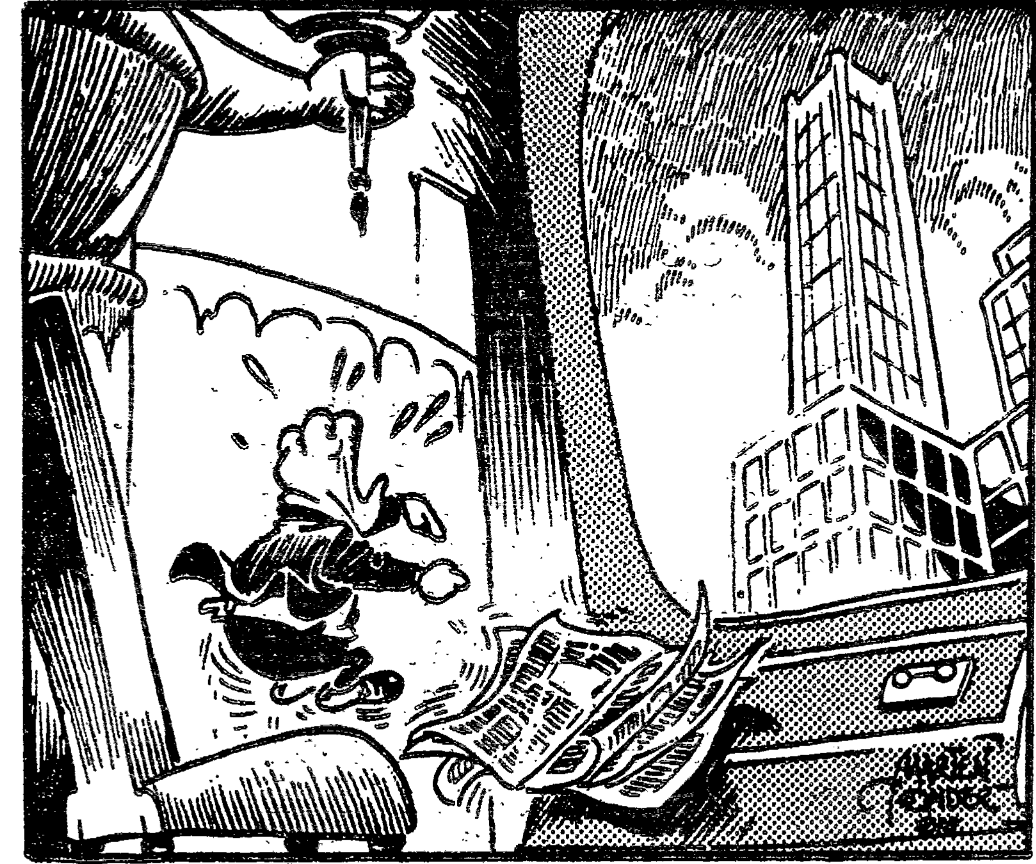
0293 "U ziet het te somber", zei Tom Poes. "Geleerden kunnen toch zeker wel iets verzinnen om onkruid onschadelijk te maken?"
"Geleerden!", snauwde de commissaris. "De wereld heeft meer aan lui van de daad. Dat eiland zou opgeblazen moeten worden, zonder op het gepraat van profs te wachten. Dat is alleen maar potjeslatijn, waar niemand iets aan heeft".
Tom Poes keek hem getroffen na en begon toen zonder een bepaald doel langs de kade te lopen.
"Alleen maar potjeslatijn", herhaalde hij peinzend. "Hm. Dat brengt me op een idee. Wanneer was het nog maar dat Prlwytzkofsky over latijn op een potje sprak?"

Het was intussen duidelijk, dat de dunk die de politiechef over de wetenschap had, te laag was, want de geleerden deden hun best. Reeds dezelfde middag waren ze in groepjes van twee met het zoeken van een nieuw onkruidverdelgingsmiddel begonnen. Zo stond profesoor Prlwyzkofsky met doctor Kadoe bij een schaal wiswassen, die hij oplettend bekeek.
"Gelukkig hebben wij vanmorgen enige specimina ontvangen", sprak de laatste.
"Deze specimens zijn de mijnige!", riep de eerste uit. "Ik heb ze schoon studeerd. Maar men benodigt daartoe ener determinator, die door de domheid van de beambters afhanden gekomen is".
"Inderdaad", gaf de Onkstockse geleerde toe. "Malum malo proximum".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0294. "Beambters", schimpte professor Prlwytzkofsky. "Men heeft mij mijne onkruiden afgehandigd, zodat mijner experiment beschadigd geworden is, men heeft mijner determinator vermist gemaakt. Hoe kan men zo wetenschappelijk arbeiden, vraag ik u?"
"Hier zullen we niet gestoord worden", verzekerde de ander. "Onkstock is een veilig land. En nu aan het werk, collega. Moed gevat. Mens agitat molem. De wereld kijkt naar ons, bedenk dat".
Daar had de geleerde gelijk in; inderdaad volgde de wereld in spanning de bijeenkomst te Onkstock. Zo zat de grootondernemer A. W. Steinhacker bijvoorbeeld zijn krant te spellen, terwijl tegenover hem een wetenschappelijke televisiemedewerker de wiswas en zijn gevaren beschreef.
"Het rijke voedsel is thans bezig zich over de wereld te verspreiden", sprak hij. "Vele onderontwikkelde landen juichen dat toe, omdat ze zich niet van het gevaar bewust zijn. Maar reeds begeleiden de grootste eigentijdse geleerden elkaar om de woekering een halt toe te roepen. In de universiteit van Onkstock wordt vol inspraak gewerkt, zodat er geen enkele reden voor paniek is".
Op het beeldsc. erm verscheen een fraai glazen gebouw, maar de tykoon genoot er niet vaı

"Te laat!", schreeuwde hij, terwijl hij uit zijn stoel veerde en het dagblad vol afschuw van zich wierp. "De aandelen zijn tot onder nul gekelderd! Gratis voedsel over de hele wereld. Walgelijk!" Wat doet die Steenbreek eigenlijk?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0295 Secretaris Steenbreek legde met bevende vingers de telefoonhoorn op de haak. Hij had zojuist een gesprek gevoerd dat hem danig had aangegrepen, want er parelden druppels op zijn voorhoofd en zijn gelaat trok op akelige wijze.

"D-dat was AWS", sprak hij met rauwe stem. "De Bovenste President-Commissaris".

"Ah, juist", zei Zoch Zababel, die zich kwam melden, omdat hij die morgen uit het ziekenhuis ontslagen was. "Nu, ik kan weer aan het werk, als ik mij aan mijn dieet houd, zei de dokter. Veel melk en pap, en rustig aan, zei hij..."

"Niks rustig aan!", riep de ander overspannen. "Er is geen tijd te verliezen. AWS eist de vernietiging van Pica! Onmiddellijk. Maar zonder betogingen van natuurbeschermers en vredesmaniakken en andere opstandige revolutionairen. Niks pap. Aan het werk! Dat eiland moet als de bliksem de lucht in".

Toevallig kwam doctor Kadoe op hetzelfde idee in de rustige omgeving van de Onkstockse universiteit.

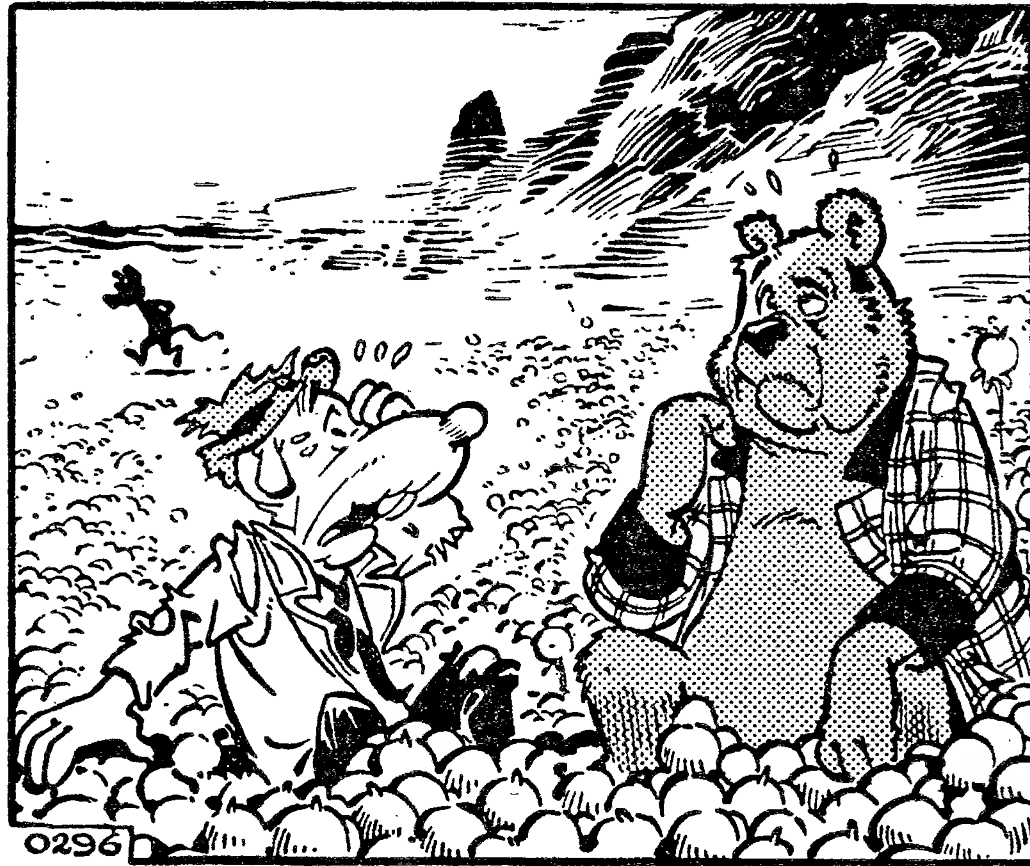
"Ik weet het, collega", sprak hij. "Deze woekering is vuurgevaarlijk. Wegens de overvloedige zuurstofafscheiding, die u bekend is. Welnu, daardoor gaan mijn gedachten uit naar een vlammenwerper. Nec Aspera terrent, wat u?"

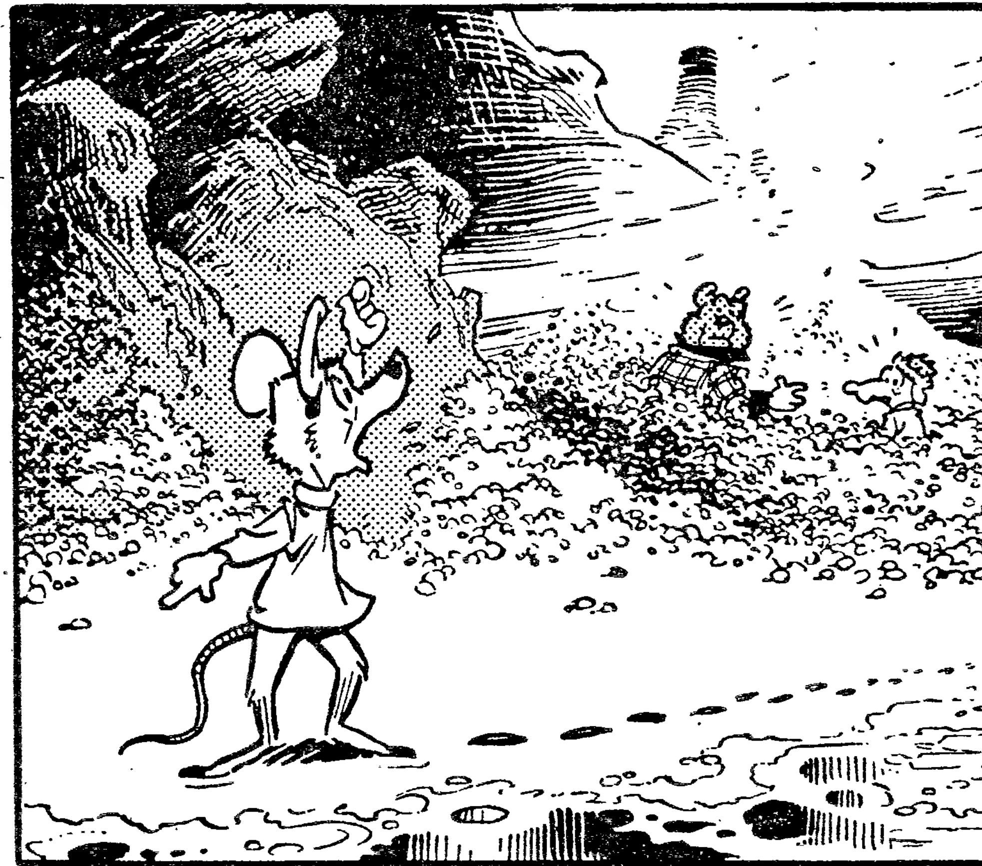
"Ik spreek mijne moederspraak", zei professor Prlwytzkofsky koel. "En mijn gedanken zijn wetenschappelijk. Daarin gehoren geen vlamroeren".

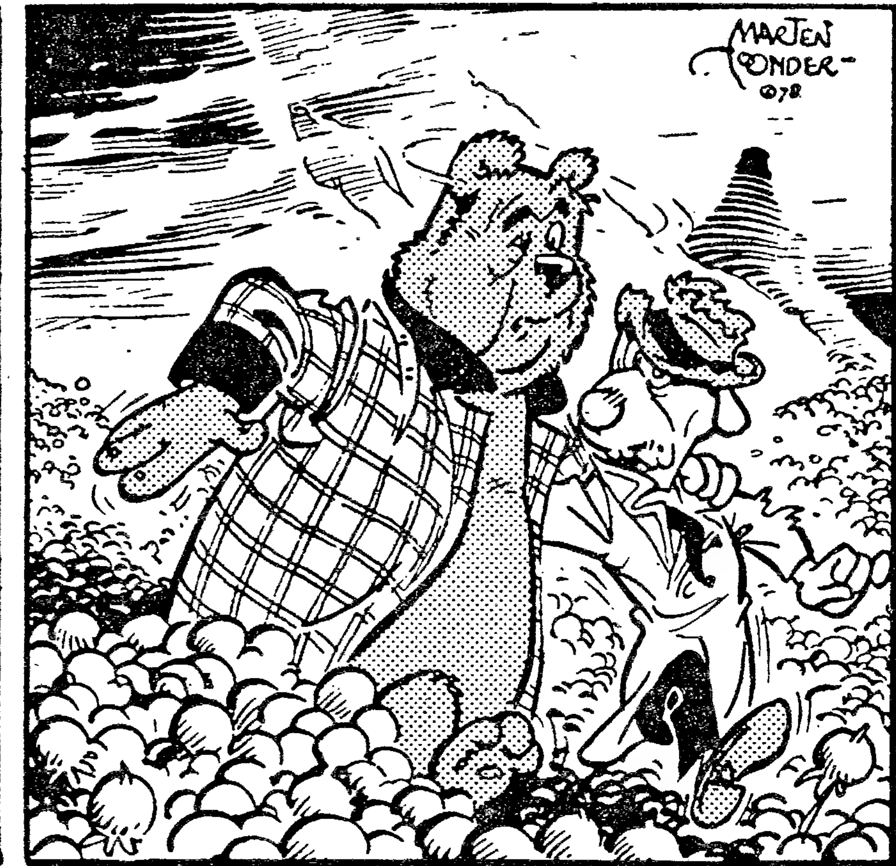
"Wilt u soms zeggen, dat ik niet wetenschappelijk denk?", vroeg de ander verhit "Vuur is de meest zuivere vorm van vernietiging en daar wij ons hier met vernietiging bezig houden, trek ik een logische conclusie."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0296 Op het eiland Pica zat heer Bommel intussen duizelig naast Ugh Zababel. Hij wist niets van de beroering die de wiswasbolletjes in de bewoonde wereld veroorzaakt hadden, en zijn lachbui had plaats gemaakt voor sombere gedachten.

„Vergeten", mompelde hij. „Balleen, doel ik. Voel me niet goed. Ziek. Ziekeboorlingen..."

„Met mij is het afgelopen", riep de heer Zababel schreiend uit. „Ik d-durf niet terug n-naar huis. Ik heb s-spijt".

„Moet iets doen", hernam heer Ollie stil voor zich heen. „Als eer zijnde. Wereld gaat. Vergaat. En hik zit ier".

„Ik heb geen goed leven geleid", vervolgde de verscheurde executive. „W-wilt u me niet in dienst nemen? Voor één van uw ragfijne spelen? Ik wil me beteren. Heus".

„Niet uilen", vermaande heer Bommel, wie het allemaal te veel werd. „Dralles aait toch al. Draait. Draaierig".

Op dat moment werd hun gesprek onderbroken door het geroep van Alexander Pieps, die bij de vloedlijn stond.

„Jullie kunnen beter hierheen komen", riep hij wenkend. „De zeewind geeft zuivere lucht en jullie zijn door de zuurstof aangeslagen".

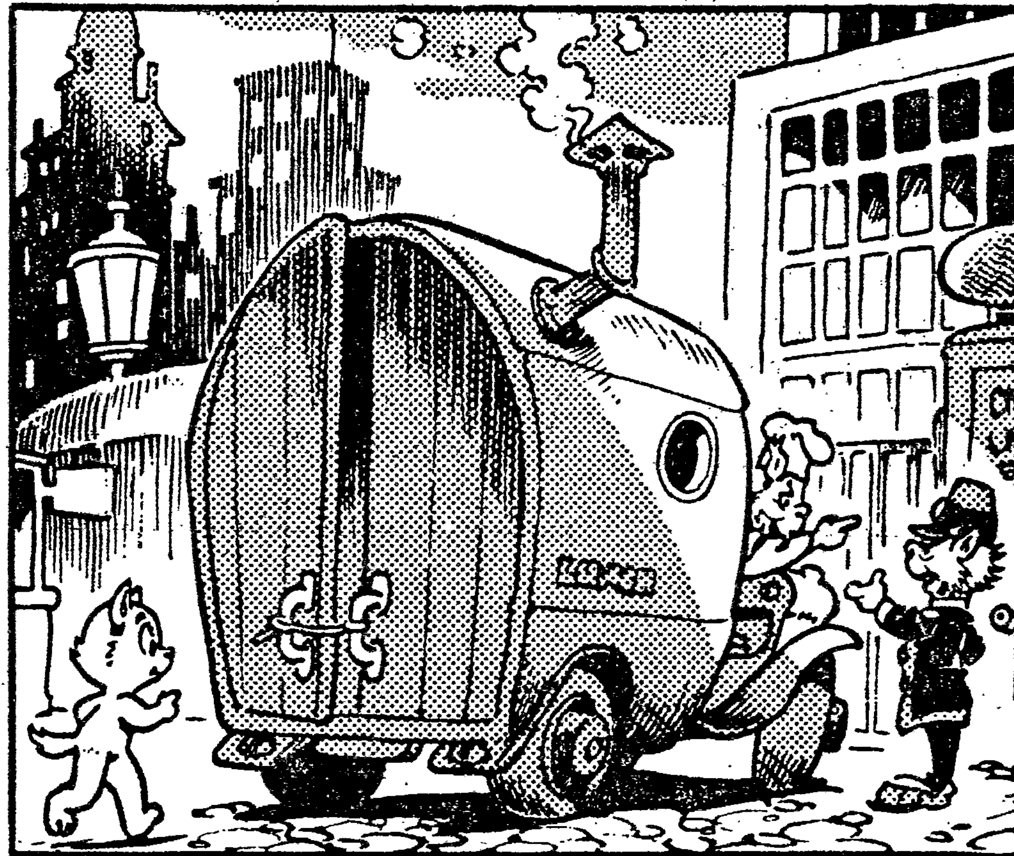
De beide heren begrepen niet precies wat de geleerde bedoelde, maar het kwam hen voor dat hij een fris idee had. Daarom kwamen ze moeilijk overeind en baanden zich een weg door het gewas.

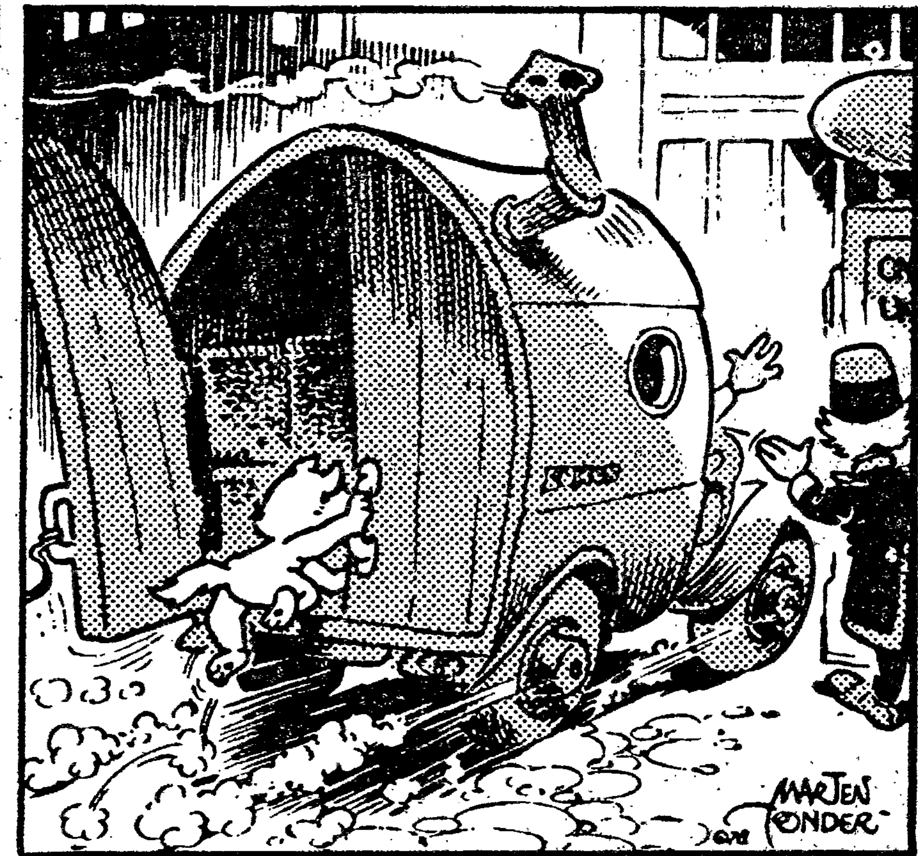
„Beteren", herhaalde heer Bommel, die op zijn medelijder ste de omdat de bodem nogal zwaaide. „Inboorlingen beteren, doel ik..."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

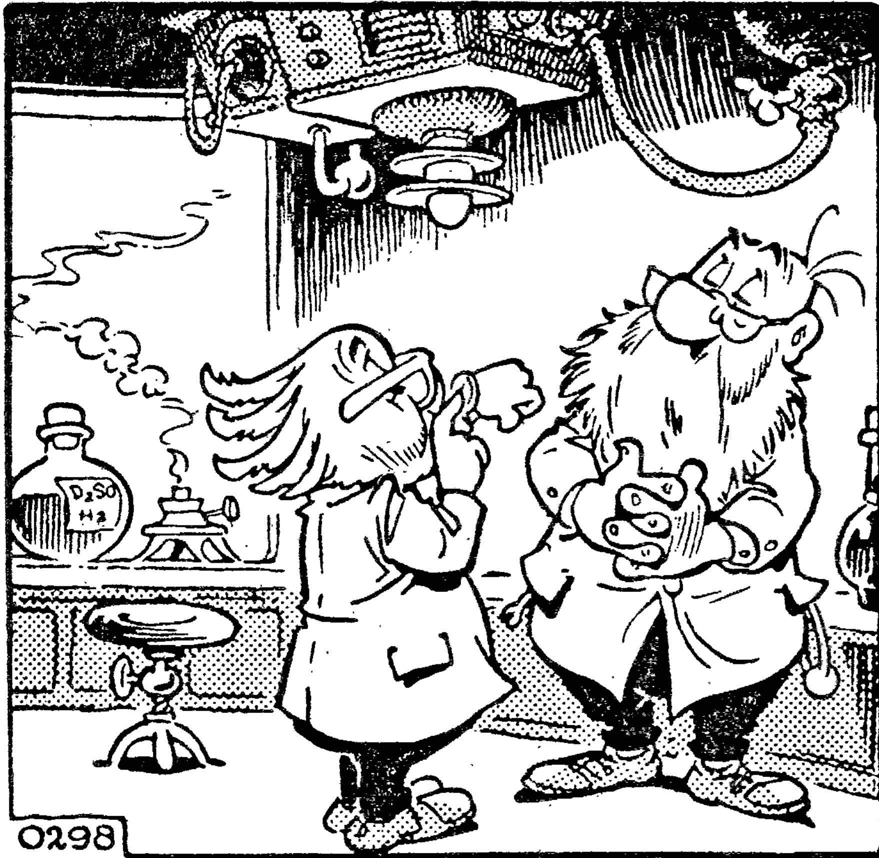

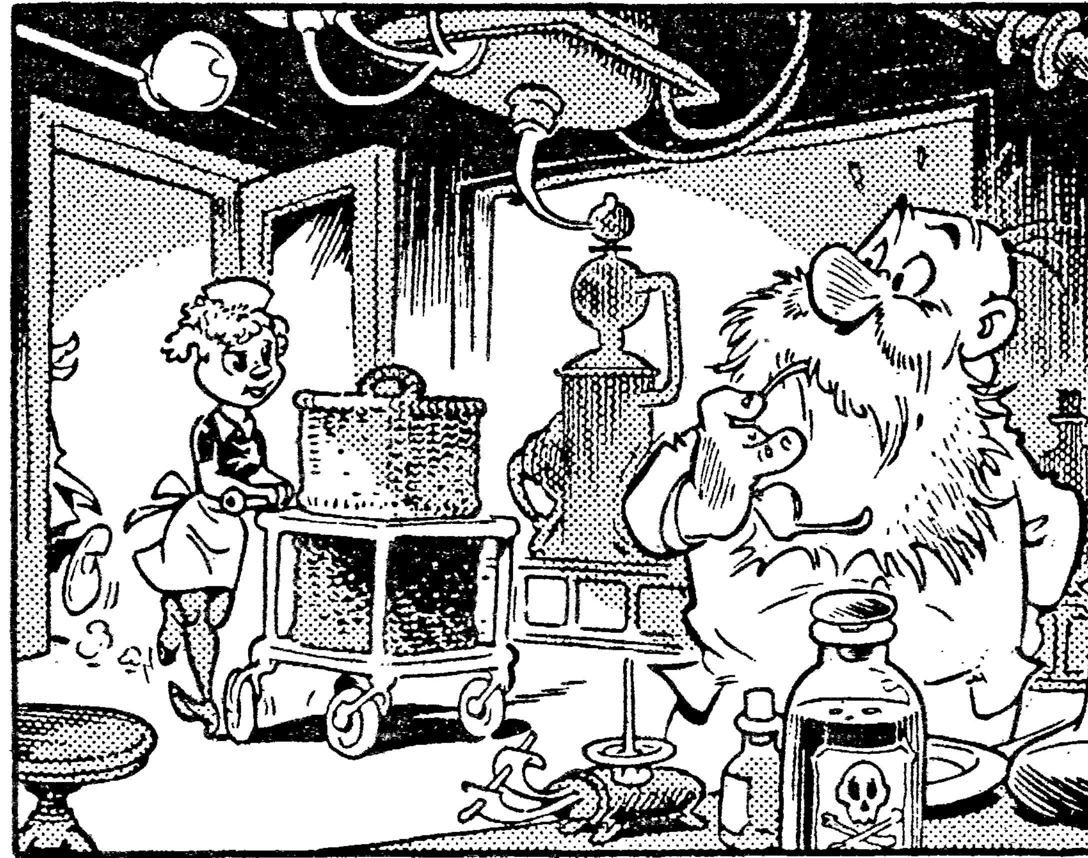
0297 Geleid door doctorandus Pieps bereikten heer Ollie en Ugh Zababel een rotspunt die in de zee uitstak. Het was een ongemakkelijke zitplaats, maar het is waar, dat de westenwind hun gedachten verruimde, zodat de ernst van de toestand nu pas goed tot hen doordrong.
„Waar is de piloot gebleven?", vroeg Zababel zich af. „Hij zal toch niet van die bolletjes hebben gegeten?"
„Iedereen die ervan eet wordt ziek", klaagde heer Bommel.
„Niet waar!", riep Pieps. „Het zijn geweldige wiswassen, die de hele aarde kunnen voeden".
Zijn stem sloeg echter over, omdat hij vol twijfels zat, en de anderen werden er niet door opgebeurd.
„De hele aarde", herhaalde heer Ollie mat. „En overal zuurstof. Was Tom Poes maar hier".

Tom Poes bevond zich op dat moment voor het hek van de universiteit, want hij had iets bedacht waarvoor hij een geleerde nodig had. Omdat het een veilig gebouw was, werd het door een hekwachter bewaakt en hij vroeg zich dan ook af, hoe hij binnen zou kunnen komen. Gelukkig stopte er echter een auto met de twaalf uurtjes voor de geleerden die daar aan het werk waren. En na enige woorden met de bestuurder te hebben gewisseld, opende de wachter de afsluiting. Daar maakte Tom Poes een dankbaar gebruik van.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0298 In de Onkstockuniversiteit keek doctor Kadoe op zijn horloge. ,,Het is twaalf uur'', sprak hij. ,,Ruit hora. Ik ga naar de kantine om een glas melk te gebruiken, want de hier verstrekte lunch is mij te zwaar. Om twee uur is er een vergadering van alle geleerden om de resultaten te vergelijken. Ik voor mij heb vastgesteld, dat het kruid verdelgingsbestendig is. De vlam erin, zeg ik. Wat zegt u, collega?''

,,Mij knort der maag'', zei professor Prlwytzkofsky. En toen de ander ritselend het laboratorium verliet, mompelde hij korzelig: ,,Der vervlammen enes eilandes is onwetenschappelijke barbarij. Zo ontlost men zich der onkruidsvraag niet. Onkruid is kruid. En der kruid...''

Het binnenrollen van een wagentje met lunchmanden stoorde hem in zijn gepeins en zijn gelaat klaarde op.

,,Kruid'', riep hij uit. ,,Een duchtiger zuurkruid met braadworst zal mij het denken bekwamen. Daar is ja der middagmaal!''

Handenwrijvend opende hij de mand, maar tot zijn ontzetting steeg Tom Poes eruit inplaats van een smakelijke koolgeur.

,,Der hemeldonderweder!'', snauwde hij met overslaande stem. ,,Kan men dan niet in rust ener korf openen zonder dat dezer ekelbarer luml erin gezeten is? Hoe kan men zó wetenschappelijk arbeiden?''

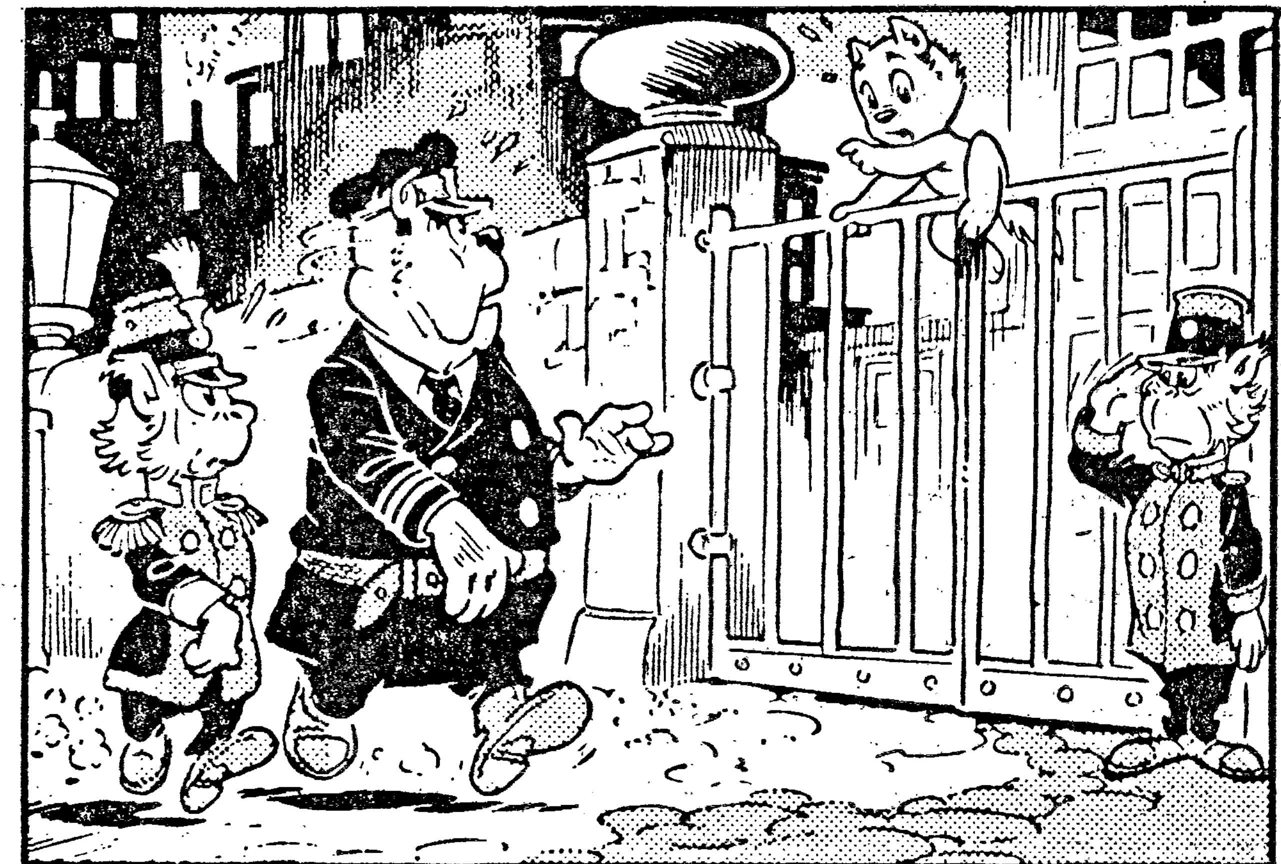
,,Het spijt me'', zei Tom Poes. ,,Dit was de enige manier om binnen te komen. En ik wist niet dat het nu juist weer uw mand was.''

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0299 Professor Prlwytzkofsky keerde Tom Poes de rug toe en terwijl voor zijn geestesoog de zuurkool in rook opging, kruiste hij verbitterd de armen.

„U moet even naar me luisteren", zei Tom Poes dringend. „Het is belangrijk voor het werk dat u hier doet. Weet u de fles nog, die over uw wiswassen leegviel, toen de commissaris ze mee wilde nemen? Daar konden ze niet tegen, want ze losten op. Wat zat er in die fles? Er stond zoiets op als natrium-dinges. Wat was het?"

Een ogenblik bleef de geleerde nog gemelijk staan, maar toen wendde hij zich met een ruk om.

„Ach zo!", riep hij uit. „Der natriumchloride! Der zout voor mijne eier. En dat klapt zich. De wiswassen vatten alles in zich uitgenomen der zout. Praw! Thans heb ik ener bericht voor der verzameling hedenmiddag. U bent niet zo ekelbaar als u uitziet".

„Dat is dat", dacht Tom Poes, toen hij haastig de universiteit verliet." De hoofdzaak weet ik en nu moet ik als de drommel hulp zien te krijgen. Als ik maar uit dat hek kan komen zonder dat de bewaker me tegenhoudt".

Hij had geluk, want op dat moment passeerde juist commissaris Bas in gezelschap van de overste Fonck, zodat de wachter wel wat anders aan het hoofd had.

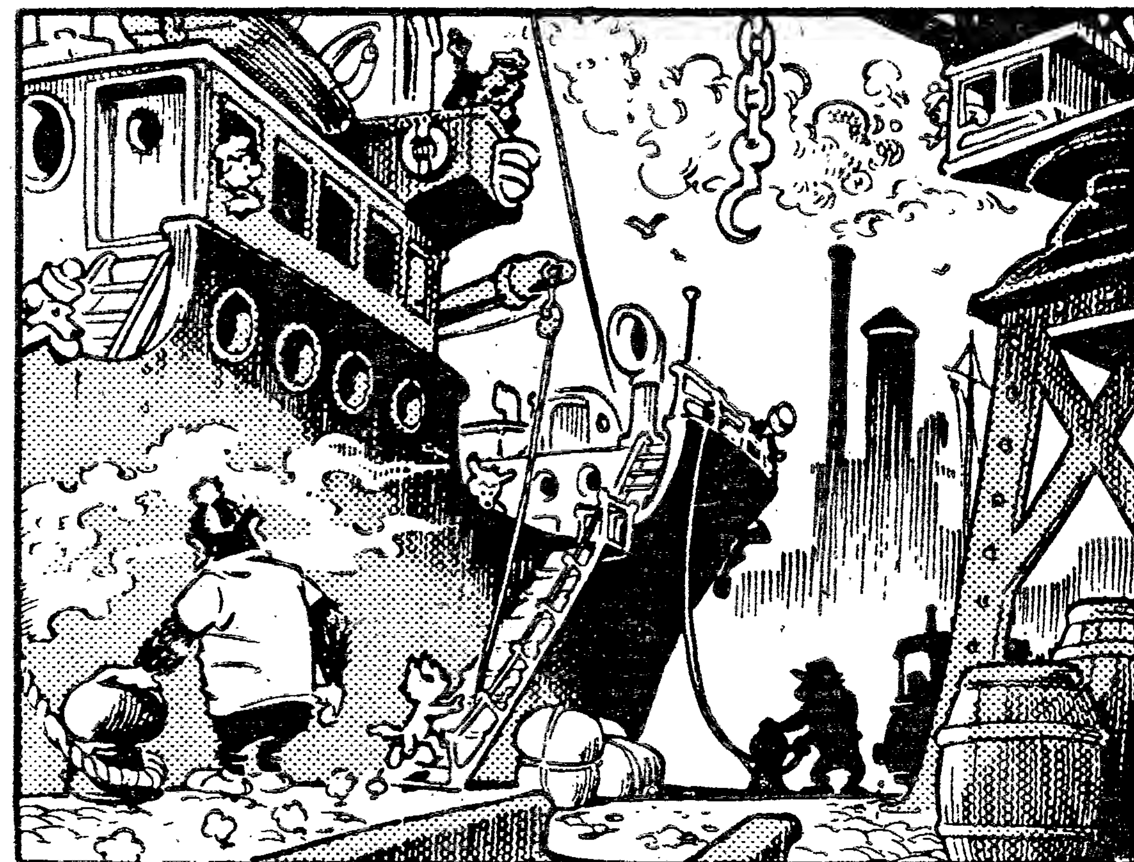
„Wacht even!", riep Tom Poes, haastig over de afsluiting klimmend. „Ik heb het!"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

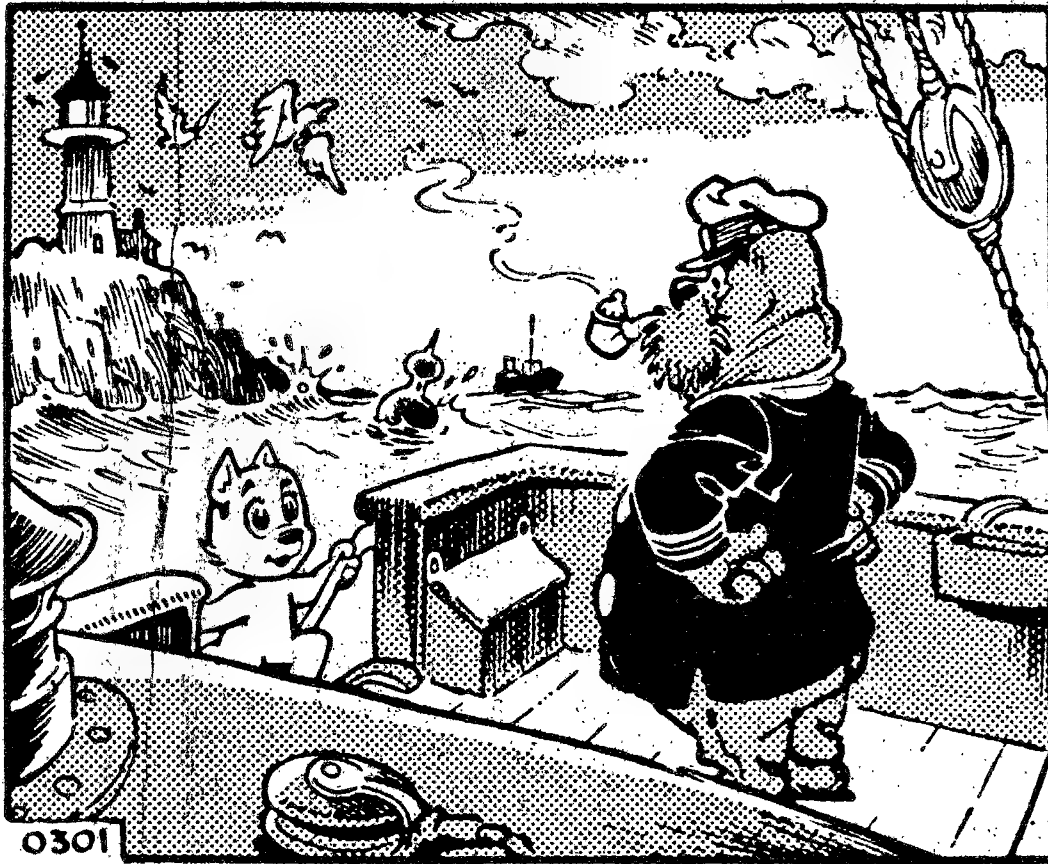
0300 Bulle Bas en de overste bleven verbaasd staan, en de eerste vroeg bars: „Wat heb je, ventje?"
„Ik weet hoe de wiswassen onschadelijk gemaakt kunnen worden", zei Tom Poes. „Gewoon met natriumdinges. Als u dat even aan die vergadering van politiechefs zegt, kunnen we aan het werk gaan"
„Onzin", gromde de commissaris. „Natriumdinges! Wat heb jij daar voor verstand van? Ik heb je nu wel meegenomen, maar je moet je niet te veel verbeelden".
„Waarom klom je over dat hek?", vroeg overste Fonck. „Dit is een veilig land en dat gaat zo maar niet. We houden ons hier aan de orders. En de onze zijn om de conclusie van de geleerden af te wachten. Wie ben jij eigenlijk?"

Tom Poes gaf geen antwoord, maar holde weg. Hij begreep dat er van deze kant niet op hulp te rekenen viel en daarom besloot hij om die maar ergens anders te zoeken. En omdat hij zich herinnerde, dat de Albatros die middag weer af zou varen, rende hij naar de haven, waar het goede schip op vertrek lag.
Toen hij op de kade kwam, hoorde hij juist de stem van Wal Rus tussen de kranen schallen en hij versnelde zijn draf.

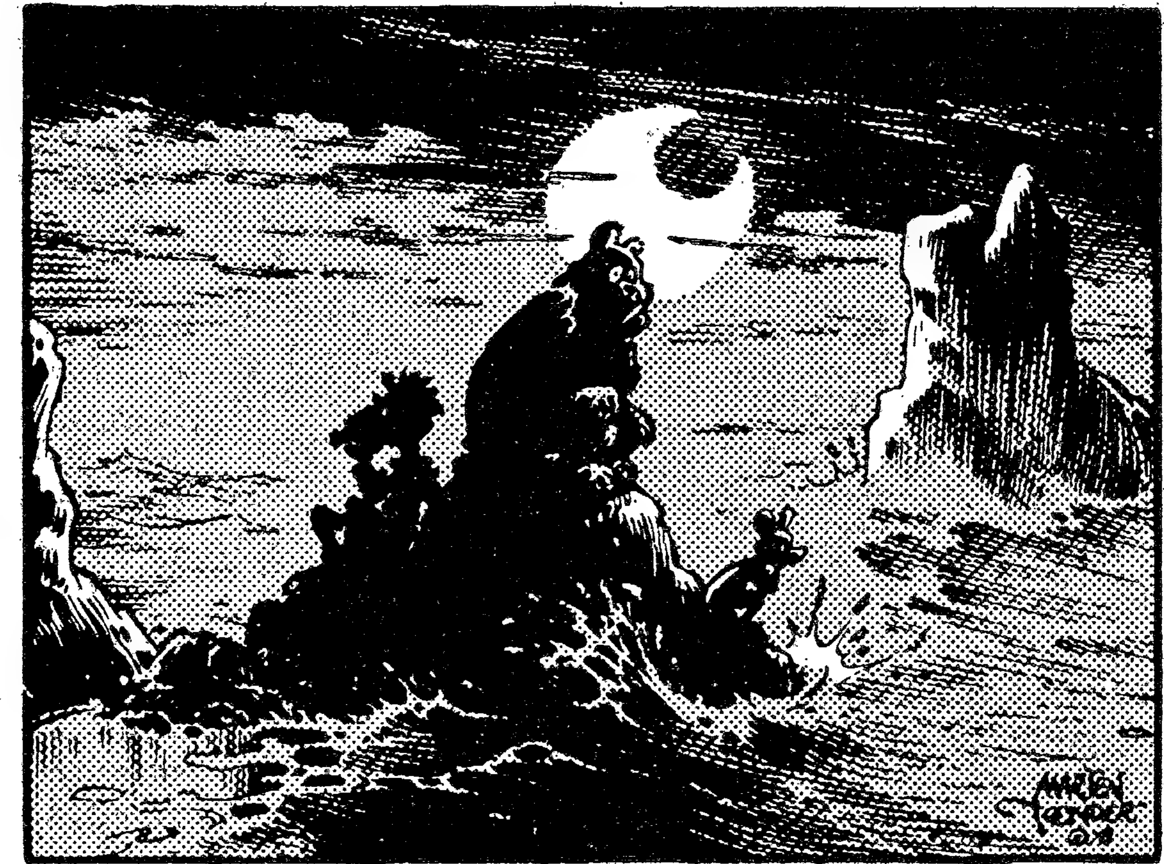
„Losgooien!", riep de kapitein. „Voor en achter. Valreep binnenhalen".
„Wacht even", hijgde Tom Poes. Met een sprong belandde hij op de loopplank, juist toen die ratelend binnenboord werd gehesen van de Albatros door het aflopend tij naar het midden van de haven werd gedreven.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

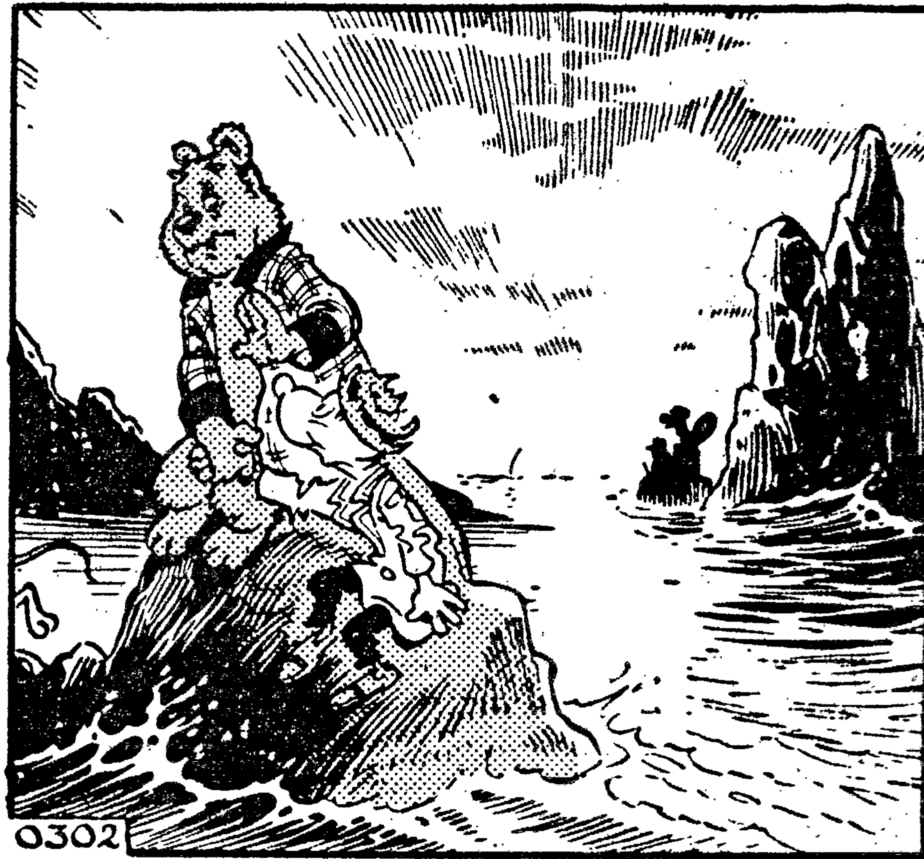
0301 Het schip stoomde op het afgaande water de haven uit, zodat het de zee al spoedig voor zich had.
„Nu kunnen ze me er niet meer afzetten", zei Tom Poes tot zichzelf en hij klom de trap naar de brug op, waar Wal Rus hem fronsend opwachtte.
„Wat moet dat?", vroeg deze. „Zitten ze achter je aan? Ik wil op deze breedte geen moeilijkheden, maatje".

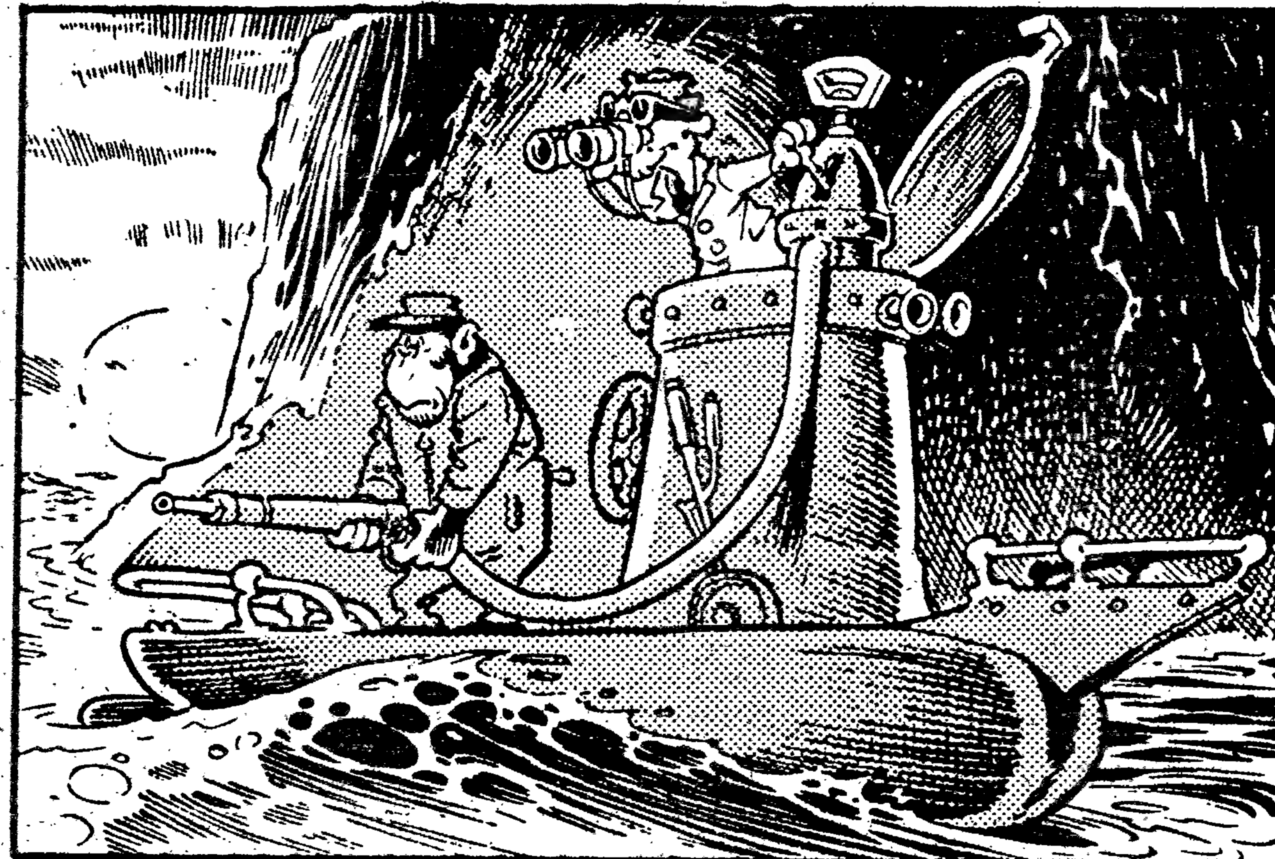
„Nee, dat is het niet", zei Tom Poes. „Ik weet hoe je de wiswassen kan bestrijden, maar ze geloven me op de wal niet, omdat ze op de geleerden moeten wachten. En heer Bommel zal intussen wel lelijk in de moeilijkheden zitten. Ik weet zeker, dat hij mijn passage zal betalen".

De gezagvoerder ontdooide een beetje. „Vooruit maar", zei hij schouderophalend. „Dit is toch al een slordige reis".
Het is waar dat heer Ollie op zijn rotspunt in moeilijkheden zat. Zijn zitplaats scheen steeds harder te worden en de wind werd kouder toen de nacht viel.
„Wat een vreselijk einde voor een heer", klaagde hij zacht voor zich heen.
„Levenslang op een puntsteen omdat hij alleen de wereld introk om nood te lenigen zodat hij bij wiswassen alleen moet leven..."
„Wiswassen", mompelde Ugh Zababel. „Zou de piloot soms te veel wiswassen gegeten hebben?"
„Wiswassen zijn geweldig!", riep doctorandus Pieps met schrille stem.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0302 Van slapen kwam niet veel. Toen de zon opkwam, bescheen hij dan ook een vervallen groepje, dat nat en verstijfd op de klippen zat.

„Het wordt licht", meldde Alexander Pieps met voorgewende opgewektheid. „Nu zullen we ook wel warm worden. Ik ga wat heerlijke wiswassen plukken; daar knappen we van op."

Hij verdween landinwaarts en de anderen keken hem vreugdeloos na.

„Warm worden", prevelde heer Bommel. „Ik word nooit meer warm."

„Ik ook niet", beaamde Ugh Zababel. „Ik heb een slecht leven geleid en alleen maar aan mezelf gedacht. Maar nu maak ik me zorgen om de piloot en om mezelf; als we ooit gered worden tenminste. Met mij is het uit."

Hij zuchtte hartbrekend en toen heer Ollie naar de brilloze stakker keek, werd hij door medelijden bewogen.

„Dat hoeft niet, hoor", zei hij troostend. „Als we gered worden, neem ik u aan als secretaris. Als we ooit gered worden, bedoel ik."

Het verzakte gelaat van de ander klaarde op en hij schudde warm de uitgestoken hand.

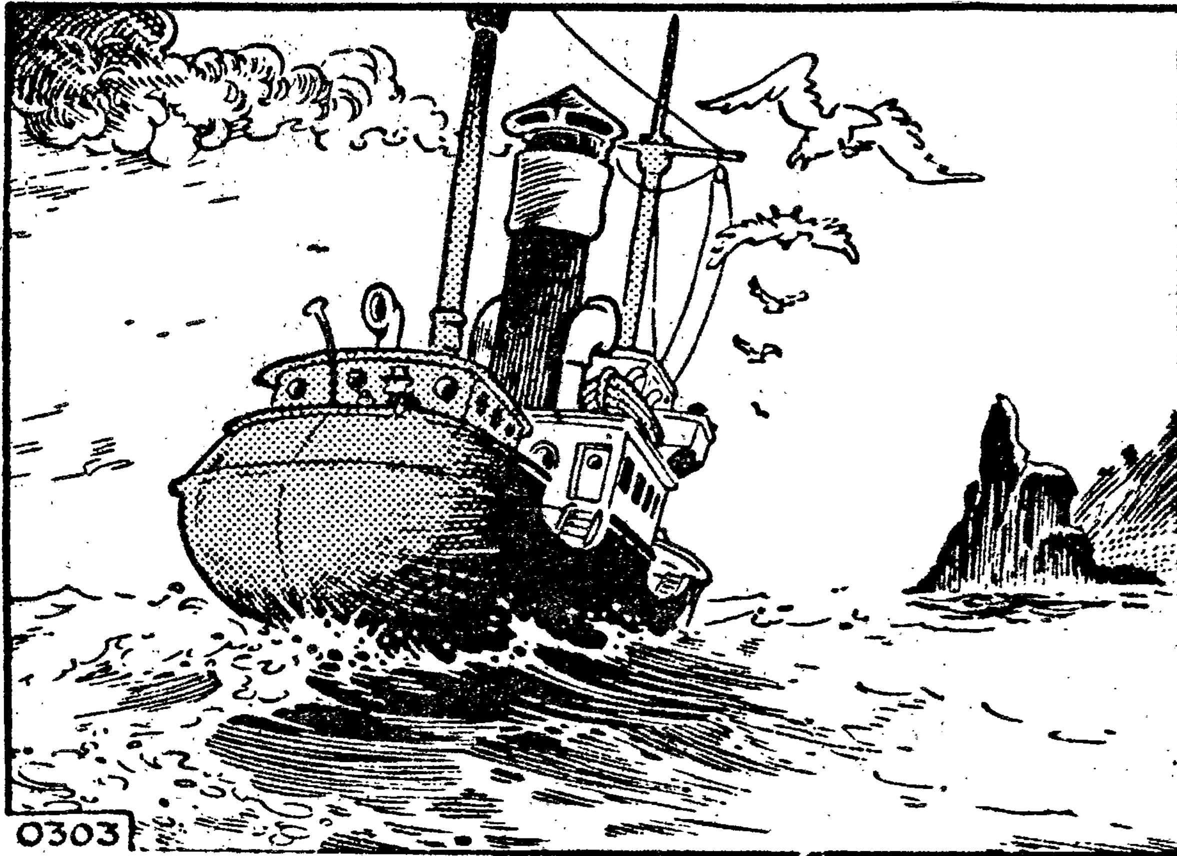
Ze hadden daardoor geen van beiden het eigenaardige vaartuig in de gaten dat vanachter een hoge klip te voorschijn kwam. Zoals oplettende lezertjes zullen zien, was het een ZENG 7, een vlammenwerpend vuurkarveel, dat uitsluitend door opstandige idealisten gebruikt wordt en daarom onwettig is. En ook zullen zij bij de luchtdrukpomp Zoch Zababel herkennen, door een kijker het land bespiedende.

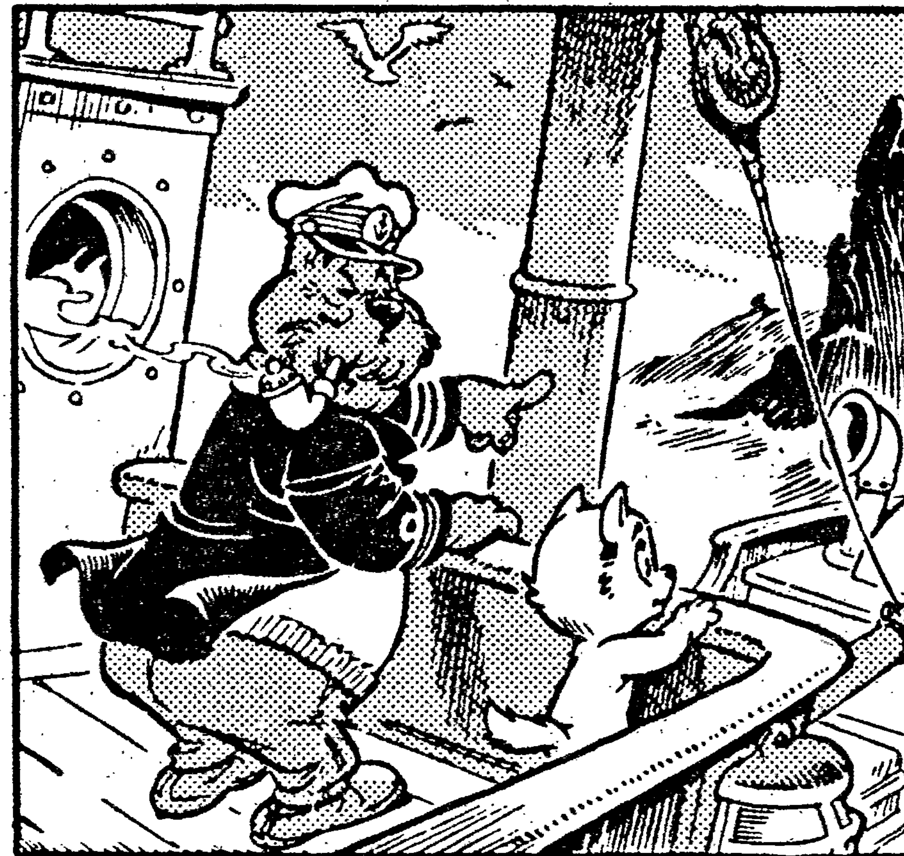
„Plenty bolletjes", prevelde hij. „Plenty zuurstof dus. Dat zal een mooi vuurtje geven. Spuiten maar Gur..."

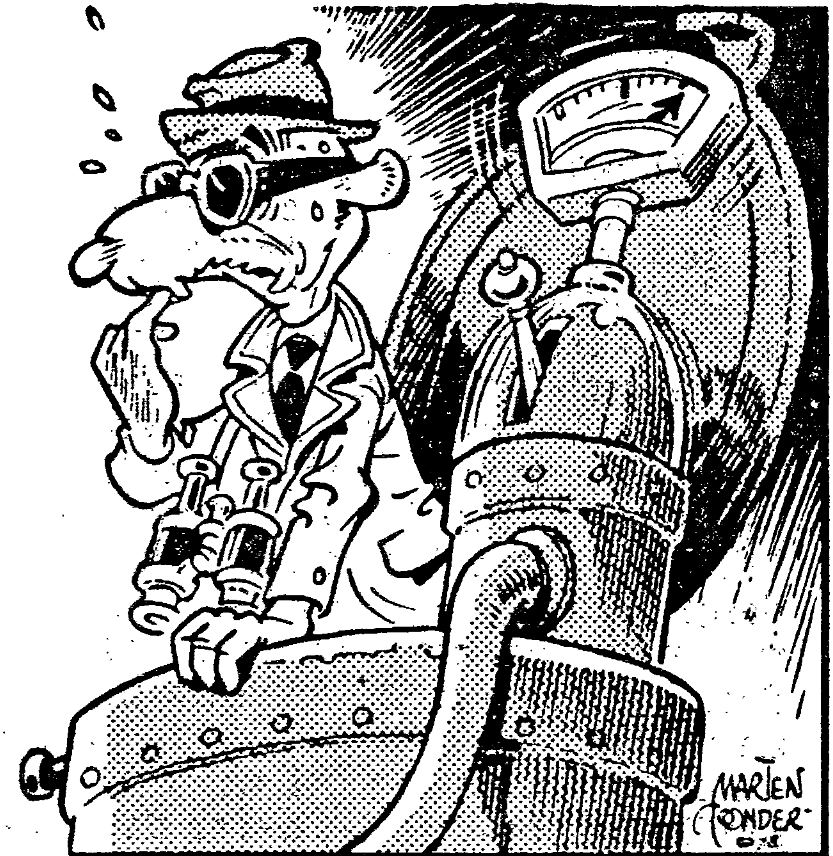
Doch toen liet hij plotseling de pompkruk los en slaakte een kreet. „Stop!", riep hij. „Niet spuiten! Daar zit Ugh!"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

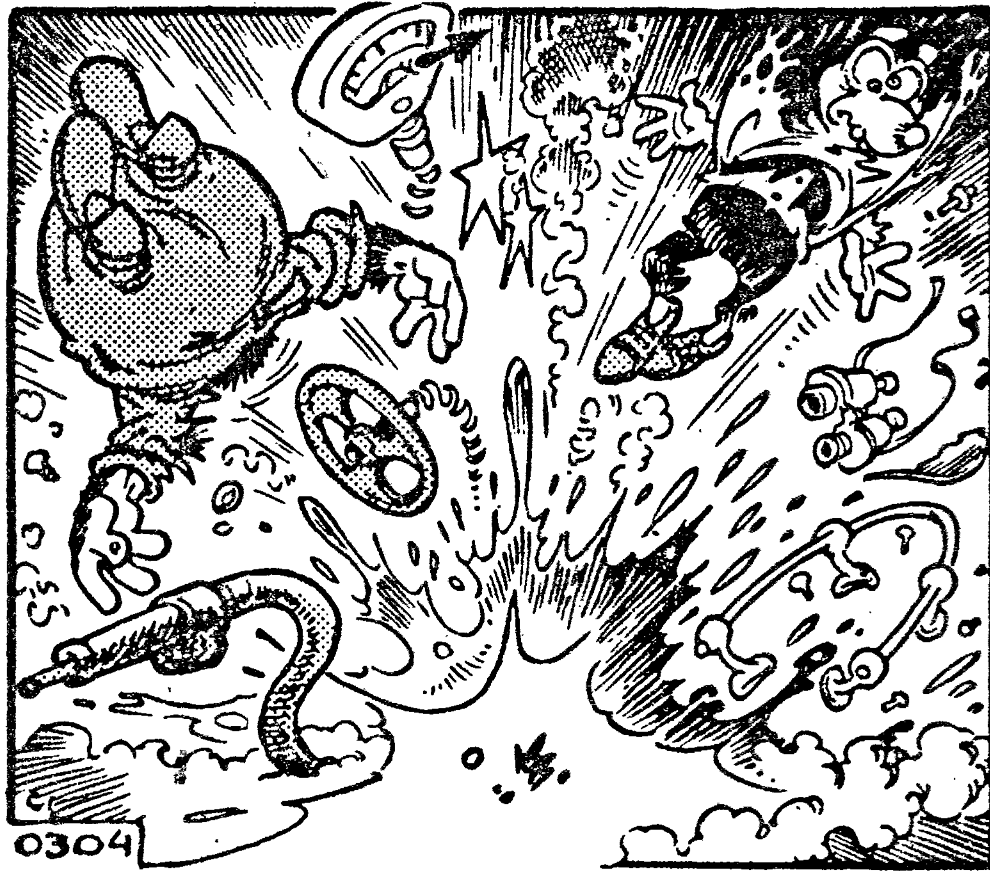
0303 Toen de Albatros het eiland Pica naderde, was het opnieuw eb geworden, en de sterke stroom deed het vaartuig slingeren.
„Zie je die hoge rotspunt daar?", vroeg Wal Rus. „Daarvóór gaan we ten anker, dan hebben we minder last van het tij. Maar we zullen een boot uitzetten om Blommers te halen, zodat hij voor je passage kan betalen".
„Maar u zult wel even moeten wachten", zei Tom Poes. „Ik moet Pieps uitleggen, dat de wiswassen niet tegen zout kunnen en dat ze dus onschadelijk zijn op dat eiland".
„Dat had ik ze ook kunnen vertellen", zei de kapitein. „Spuiten met zout water, maatje. Die bolletjes spoelden als blubber van mijn goeie dek af. Maar goed als je maar terug bent voordat de vloed opkomt".

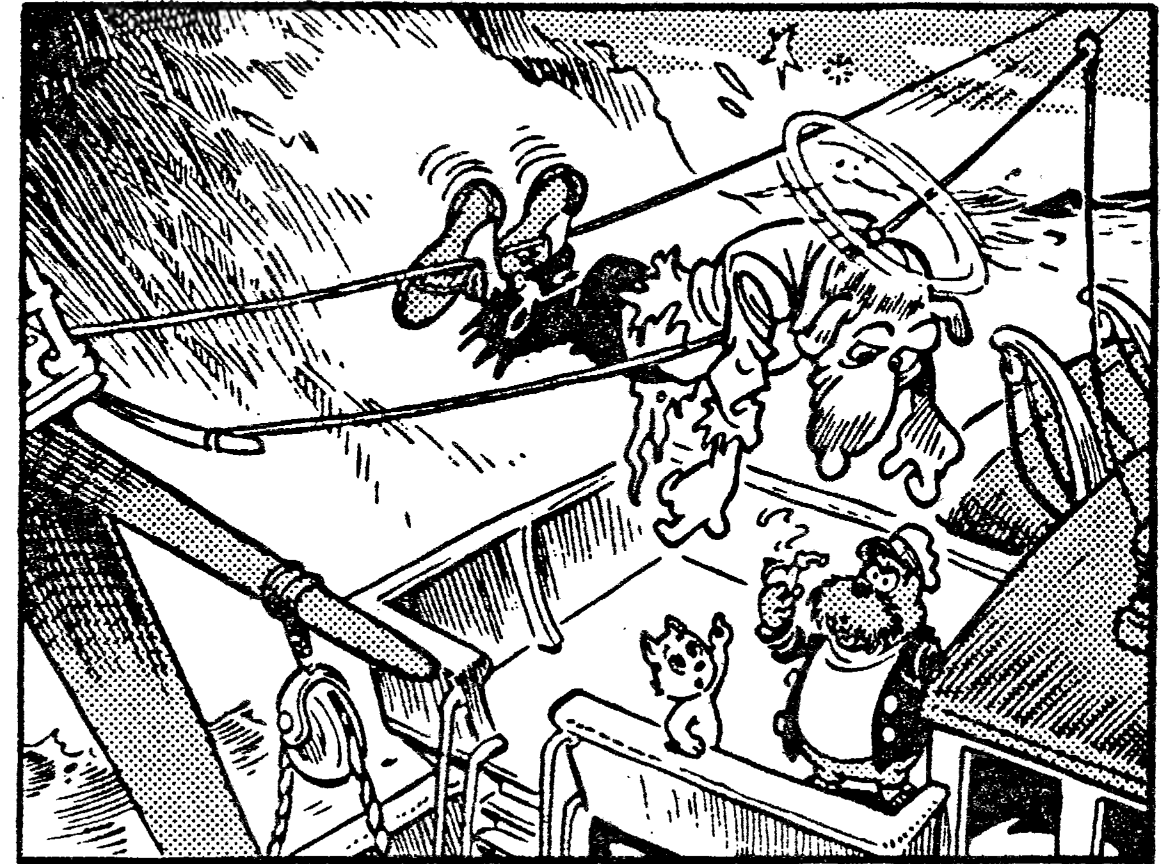
Zo liet hij dus voor de rotspunt het anker vallen, niet wetende, dat er aan de andere kant van klip een vuurkarveel gereed lag om vlammen te gaan spuiten. Zoch Zababel, die de pomp bediende, had echter de kruk losgelaten en stond verzenuwd op zijn pinknagel te bijten.

„Ugh zig daar", mompelde hij met trekkende mond. „Als ik hem ophaal, krijgt OBB me in de gaten en die is tot alles in staat. Maar mijn betrekking staat op het spel. De belangen van IBI! Als je voor je ideaal werkt, is er geen plaats voor gevoelens, zegt Steenbreek altijd. Wat nu?"
Door zijn zorgen vergat hij dat de pomp nog steeds aanstond. En op de manometer bereikte de luchtdruk op dat moment de rode streep...

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

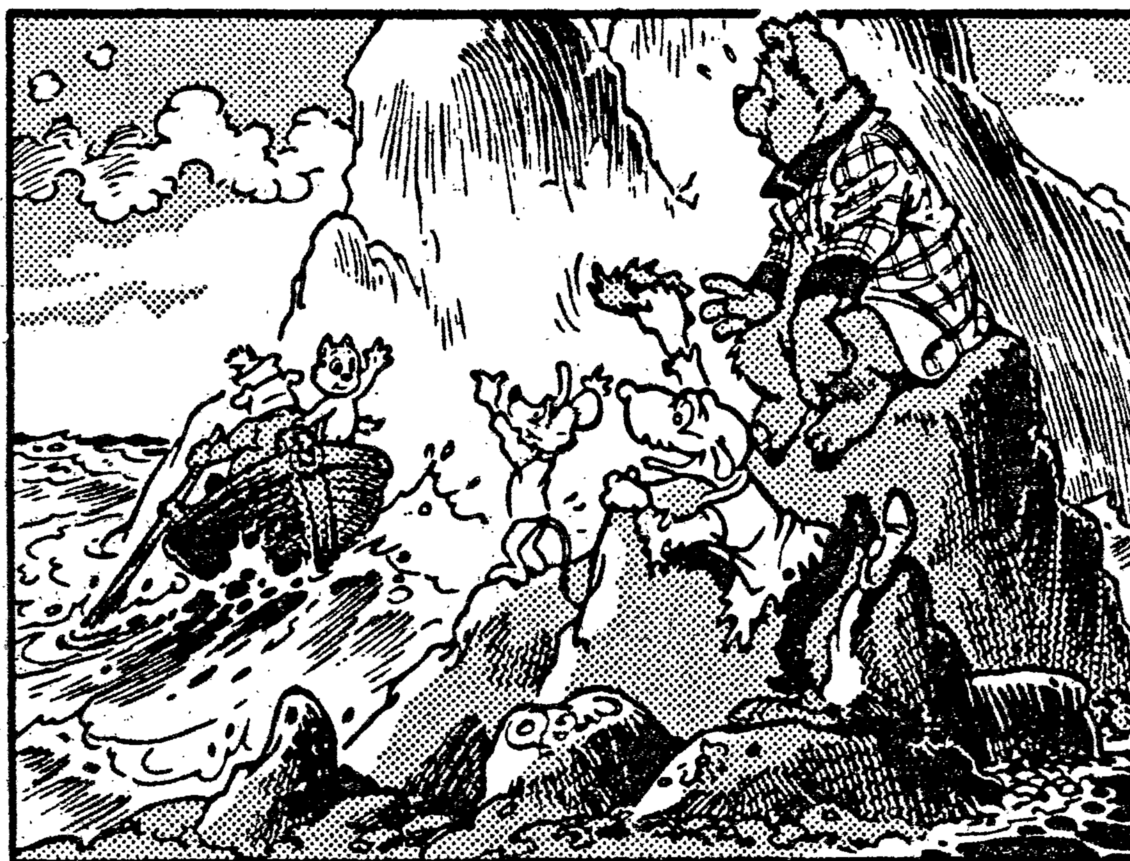
0304 In zijn tweestrijd vergat Zoch Zababel, dat het gevaarlijk is als de luchtpomp op een vuurkarveel blijft werken zonder dat men nuttige vlammen spuit. De ZENG 7 begon dan ook in zijn voegen te kraken en, voordat hij de pomp af had kunnen zetten, sprong het vaartuigje uit elkander, zodat de spuitgast en de executive temidden van gassen in de lucht vlogen.
Het gaf een geweldige knal, die ook op de Albatros gehoord werd. „Daar plofτ iets", merkte Wal Rus op. „Bombels is zeker weer bezig".
„Dat geloof ik niet", zei Tom Poes. „Het was een ontploffing achter deze rots. En kijk; daar vliegt iemand!".

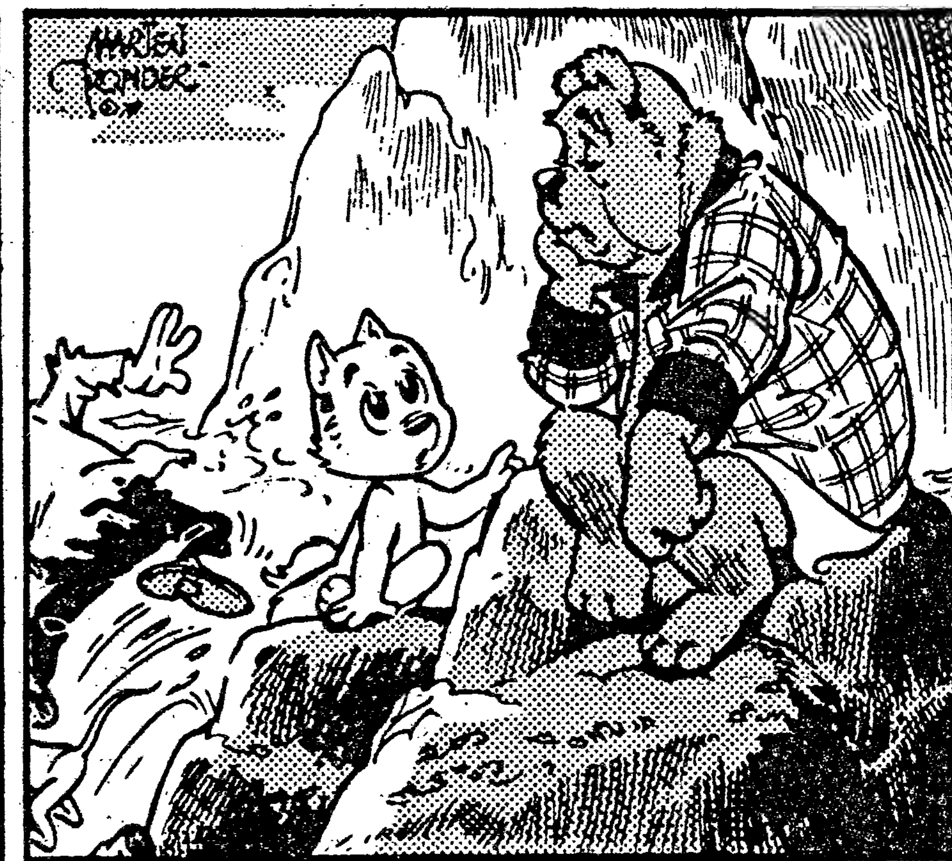
De kapitein wierp een blik in de aangewezen richting en nam hoofdschuddend de pijp uit de mond.
„Die landrotten zitten vol kwaaiigheid", mompelde hij. „Wat een manier om aan boord te komen! Die overgehaalde lubber springt op mijn goeie bedrading!"
Tom Poes keek met open mond naar de ongelukkige Zoch, die op de antenne terechtgekomen was en daar wezenloos hing te slingeren.
„Die ken ik!", riep hij uit. „Dat is een van de schurken die mij het telegram afpakten. Ze zitten achter heer Ollie aan".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

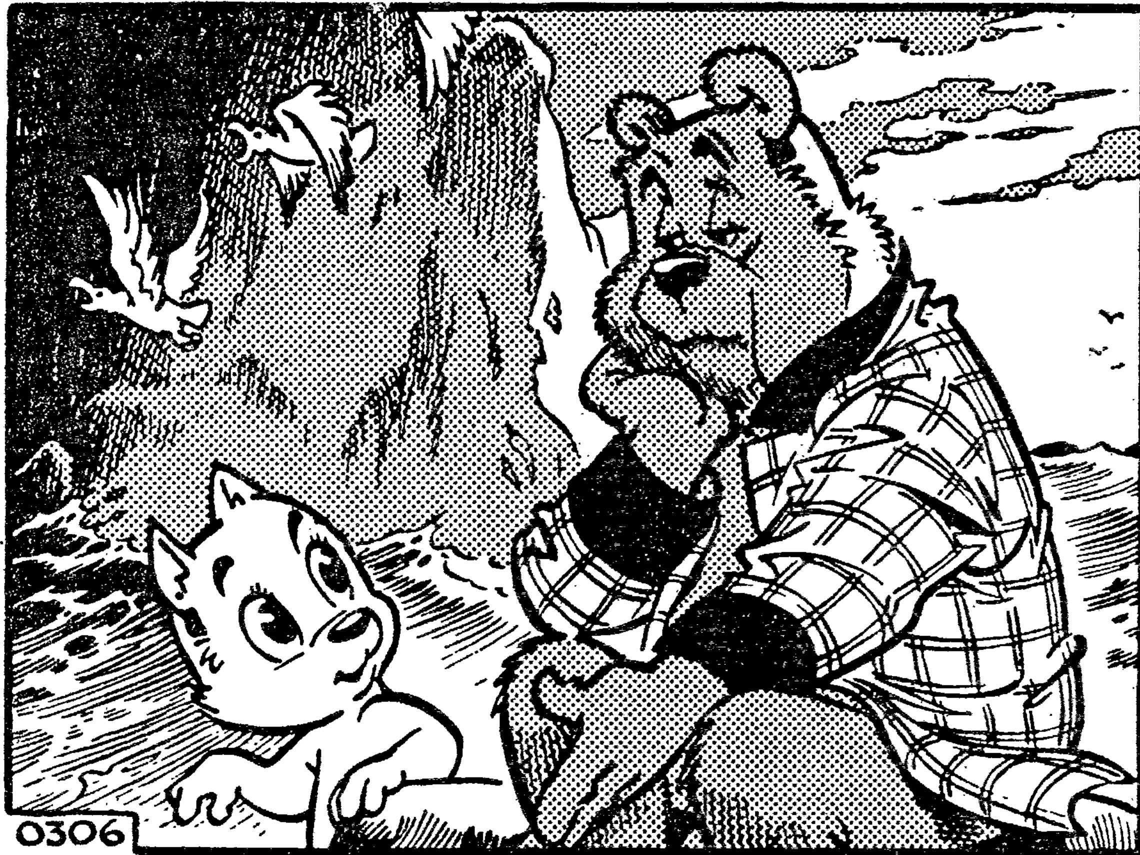
0305 De kapitein keek wrevelig naar de ontredderde gedaante die daar tussen de masten schommelde, en ging toen tot actie over.
„Stuurman!", riep hij. „Laat een boot uitzetten om Bommels aan boord te halen. En er zit een landkrab in het touwwerk. Haal hem naar beneden, stuurman. Zo kan de draad niet werken".

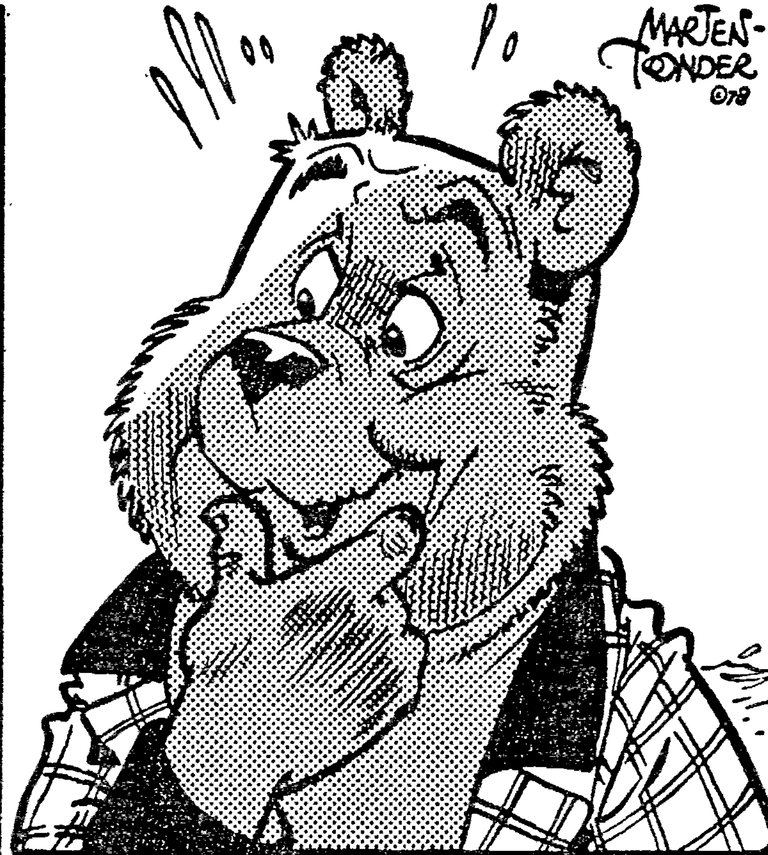
Stuurman Putter gehoorzaamde en even later roeide matroos Schartiller naar het eiland Pica. Hij hoefde niet lang te zoeken, want zoals we weten zat heer Ollie met Alexander Pieps en Ugh Zababel op een uitstekende landpunt om zeelucht te kunnen ademen. Het wiswas-ontbijt had hun enige kracht gegeven, maar de ontploffing van de ZENG 7 was een lelijke schrik geweest, vooral omdat ze niet wisten wat de oorzaak was.

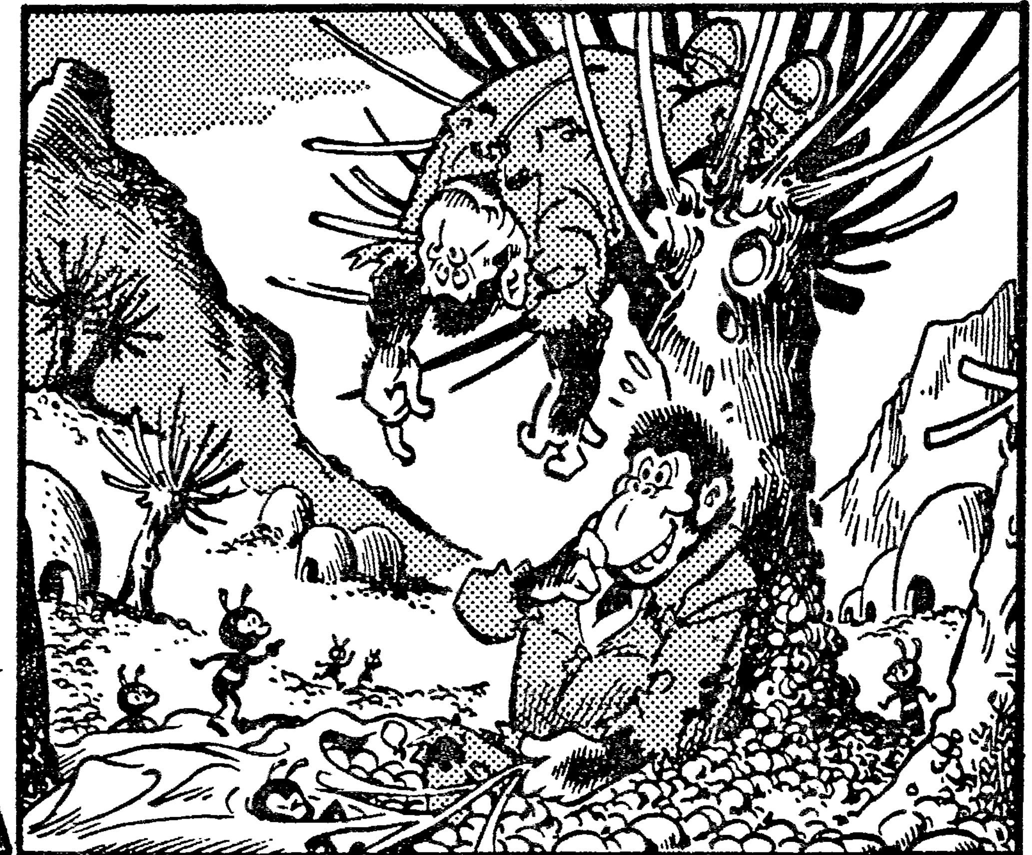
„Het zijn de bolletjes", zei heer Bommel geschokt. „Alles gaat ontploffen. De hele aarde. En het is mijn schuld..."
Hij werd onderbroken door het gejuich van zijn toehoorders en toen hij bevreemd opkeek, zag hij door de branding een sloep naderen. Het bootje legde bij de rots aan en zijn lotgenoten sprongen er vol vreugde in, zonder op hem te wachten.
„Ben je daar eindelijk, jonge vriend?", vroeg heer Ollie, toen Tom Poes de steen beklom.
„Bent u niet blij?", vroeg Tom Poes verbaasd. „Ik kom u redden!"
„Hoe kan ik nu blij zijn?", mompelde heer Bommel. „Het is mijn schuld, alles is verkeerd gegaan. Laat me hier maar zitten, want het is veel beter, dat ik vergeten word".

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

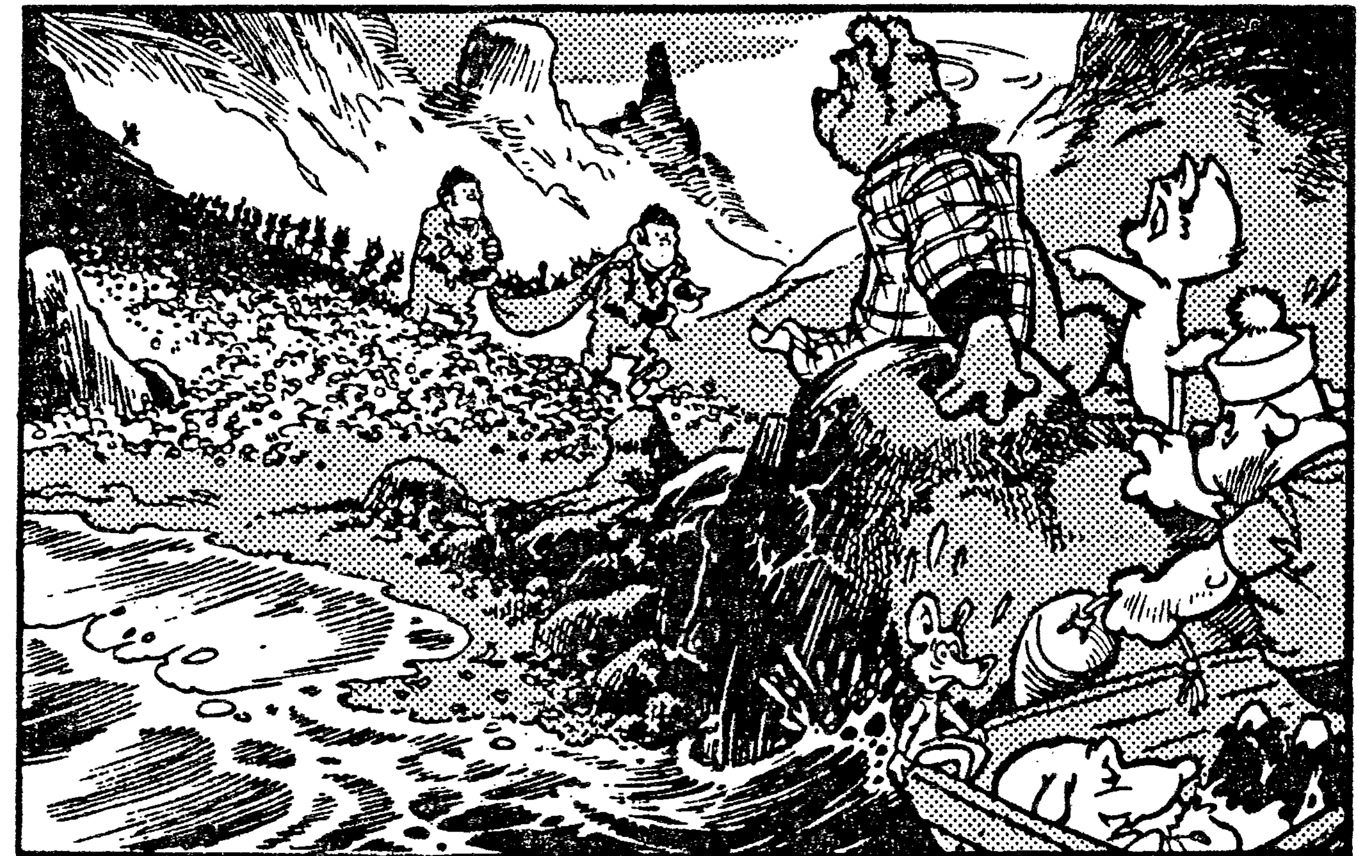
0306 ''Het is natuurlijk leuk om gered te worden'', zei heer Bommel neerslachtig. ''Maar als heer zit ik vol van de wereld, die overwoekerd gaat worden door wiswassen, terwijl alles ontploft. En eenvoudige lieden worden er ziek van, zodat ik niet echt blij kan zijn omdat ik ook aan anderen denk''.
''Zo erg is het niet'', zei Tom Poes troostend. ''Dat onkruid kan zich niet over de hele wereld verspreiden, want dit is maar een klein eilandje en het vergaat in zout water. Het kan hier geen gevaar''.
Heer Ollie keek verrast op en er beefde een glimlach om zijn mond.
''Weet je het zeker?'', riep hij uit. ''Als ik het geweten had, zou ik hier meer van de natuur hebben genoten. Waarom heb je dat niet eerder gezegd, jonge vriend?''
Toen werd hij getroffen door een invallende gedachte en hij betrok. ''Laat maar'', prevelde hij. ''Hoe kan ik blij zijn, terwijl al die inboorlingen ziek zijn door mijn heilzaam voedsel? En waar is de piloot?''
Over de piloot hoefde hij zich echter geen zorgen te maken. Het eten van wiswassen en het ademen van zuurstof hadden van hem een andere Gur gemaakt, want in de IBI-kantines kan men slechts worstburgers en doorrookte lucht krijgen. Met hernieuwde levenskracht was hij dan ook het land ingetrokken en in aanraking gekomen met de getroffen Krummers en hun lege broodbomen. Die morgen zat hij in het dorp naast de parachute waaraan hij naar beneden was gekomen. Die wilde hij gebruiken om de patiënten naar de kust te vervoeren, maar na enig proberen begreep hij, dat hij dat niet alleen kon. Daarom was hij erg in zijn schik toen er plotseling hulp uit de lucht kwam vallen.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0307 Het was de spuitgast Kner, die door het ontploffen van de vuurkar-veel verder was weggeworpen dan zijn chef, omdat hij dichter bij de lucht-bron had gestaan. Op het hoogste punt van zijn vlucht kwam hij zodoende tamelijk zacht in de kruin van een broodjesboom neer en zonder lang na te denken, klom hij naar beneden.

"Gur!", riep hij verbaasd, toen hij onverwacht tegenover zijn landgenoot stond. "Wat doe jij hier?"

"Zieke ventjes inpakken", legde de ander uit. "Naar de baas dragen in het valscherm. Als een hangmat, snappie?"

Kner krabde zich verbaasd de kin. Dit soort denkleven was hem nog vreemd maar na het eten van enige wiswassen en het inademen van de rijke atmosfeer, vond hij het niet zo gek meer. Zo kwam het, dat ze zich al spoedig in beweging zetten met de zieken tussen zich in en de gezonden achter zich aan.

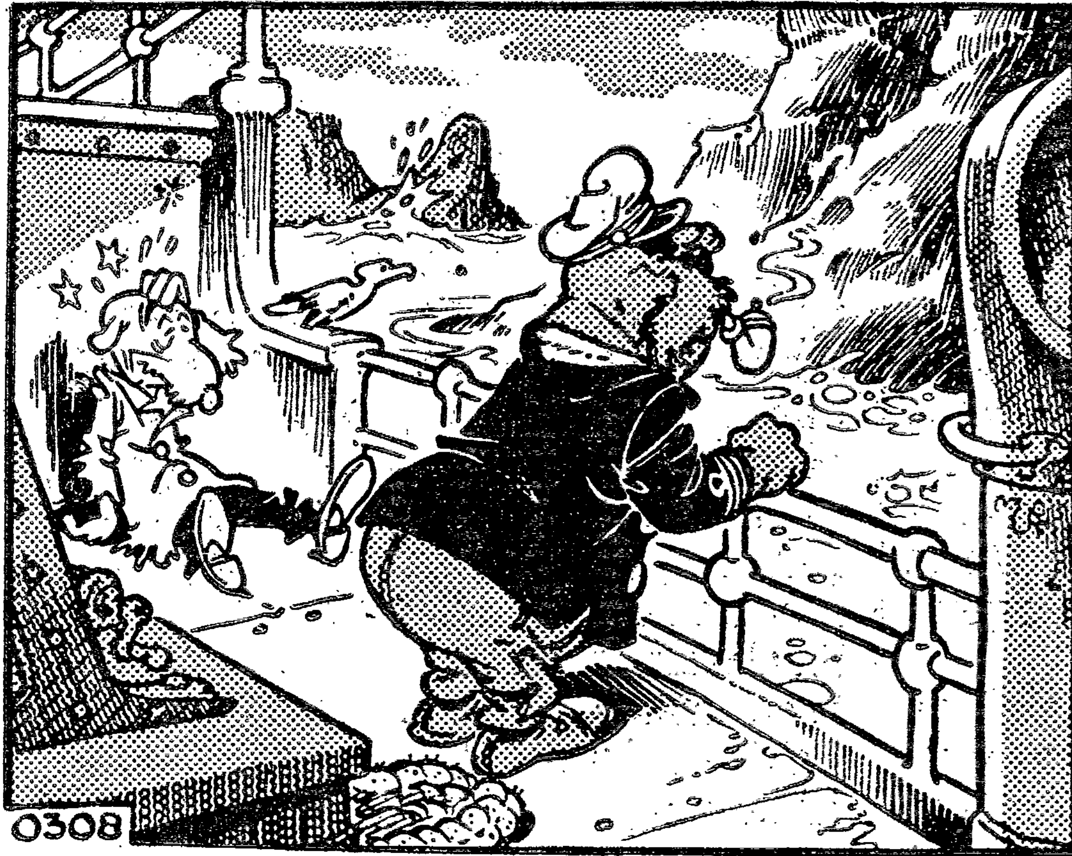
En net toen matroos Schartiller op spoed begon aan te dringen omdat het dood tij was, kwam het optochtje door de bolletjes heen de berg afdalen.

"Kom nu maar in de sloep, heer Ollie", zei Tom Poes. "Ik heb het idee, dat daar de lieden aankomen die u bedoelt".

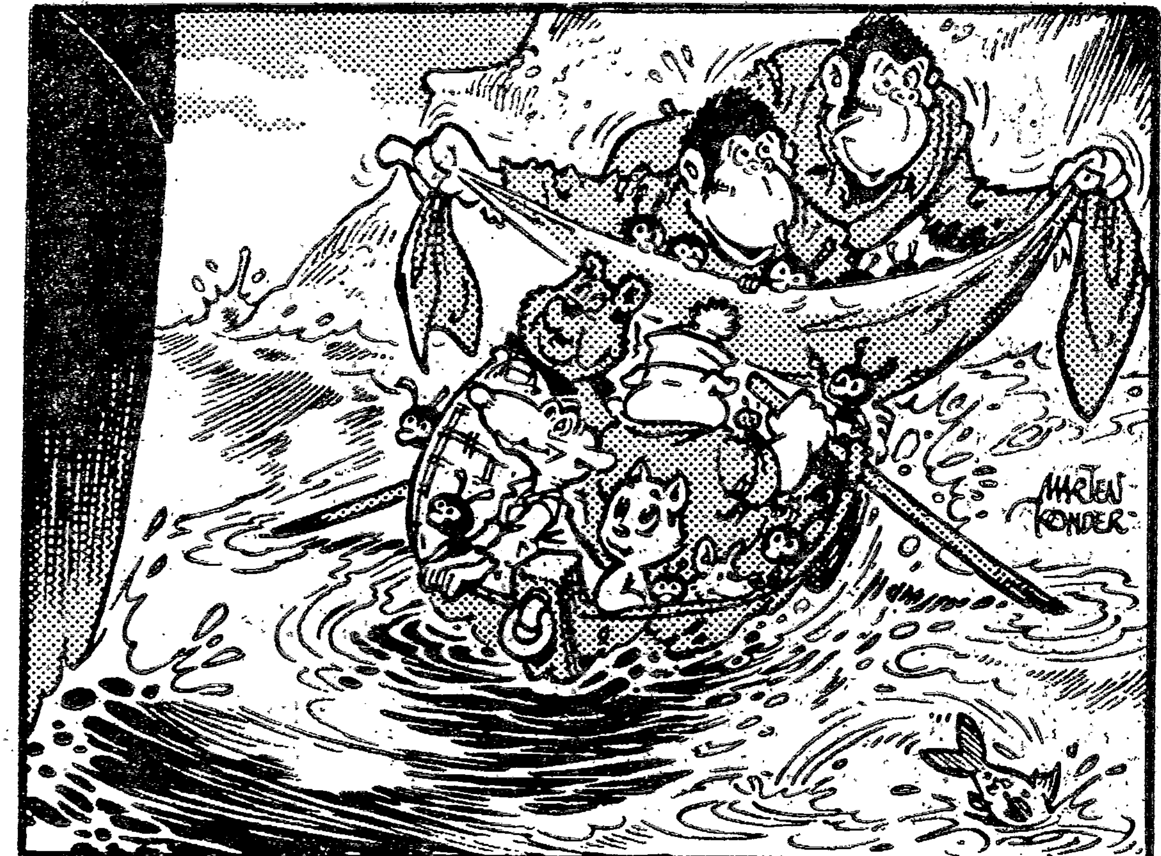
"Je hebt gelijk", riep heer Bommel verbaasd uit. "Dat is erg prettig! Maar hoe moet ik nu die zieken genezen?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0308. Intussen stond kapitein Wal Rus ongeduldig bij de verschansing naar de rotsen te kijken. Achter hem lag de ongelukkige Zoch van de schrik te bekomen, maar daar had hij geen belangstelling voor.

„Waar blijft die opgeklopte draadnagel?", vroeg hij zich af. „Direct komt de vloed opzetten en dan slaan we tegen de klip. Het is tijd om het anker te lichten".

„W-waar b-bennik?", vroeg de heer Zababel met zwakke stem.

„Bemoei je er niet mee", beval de gezagvoerder bars. „Waar is Bobbels, dáár gaat het om".

Op dat moment hoorde hij onder zich het geluid van vele stemmen en toen hij omlaag keek, zag hij dat de sloep om de andere kant van de rotspunt genaderd was. De matroos Schartiller roeide het bootje moeizaam voort, want het was geheel met inzittenden gevuld, zodat het tot de boorden in het water lag en door golven overspoeld werd.

„Daar zijn we al", riep Tom Poes. „Net op tijd".

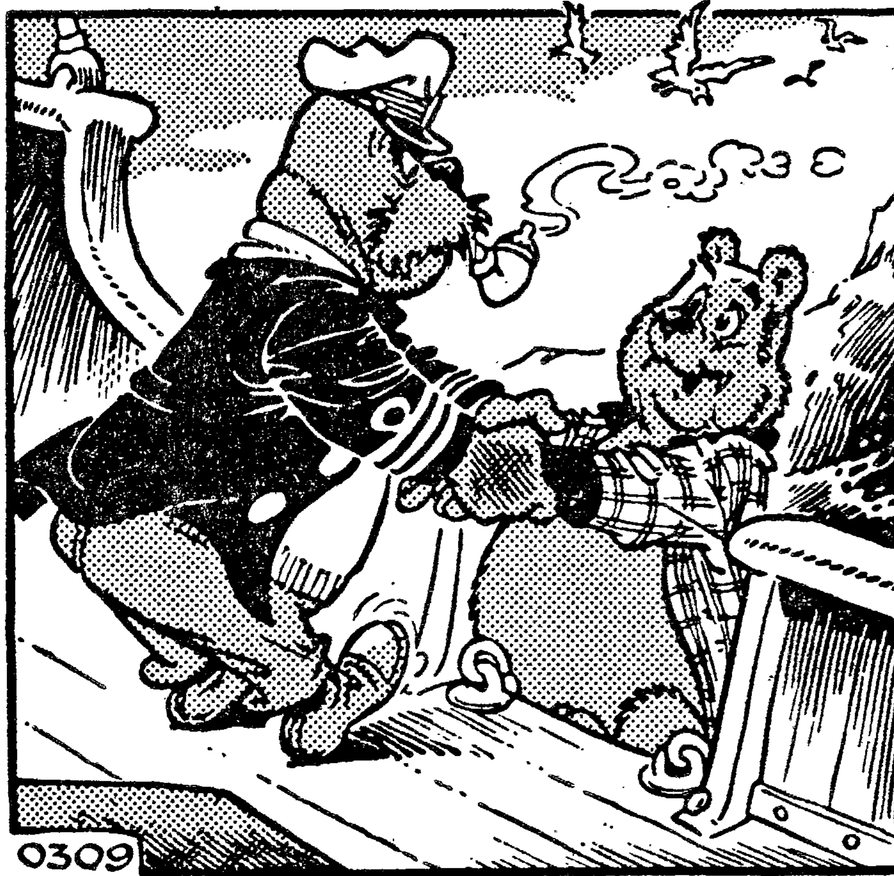
„Ze wilden mee", voegde heer Bommel eraan toe. „Waarom weet ik niet, want er zijn geen broodjesbomen aan boord".

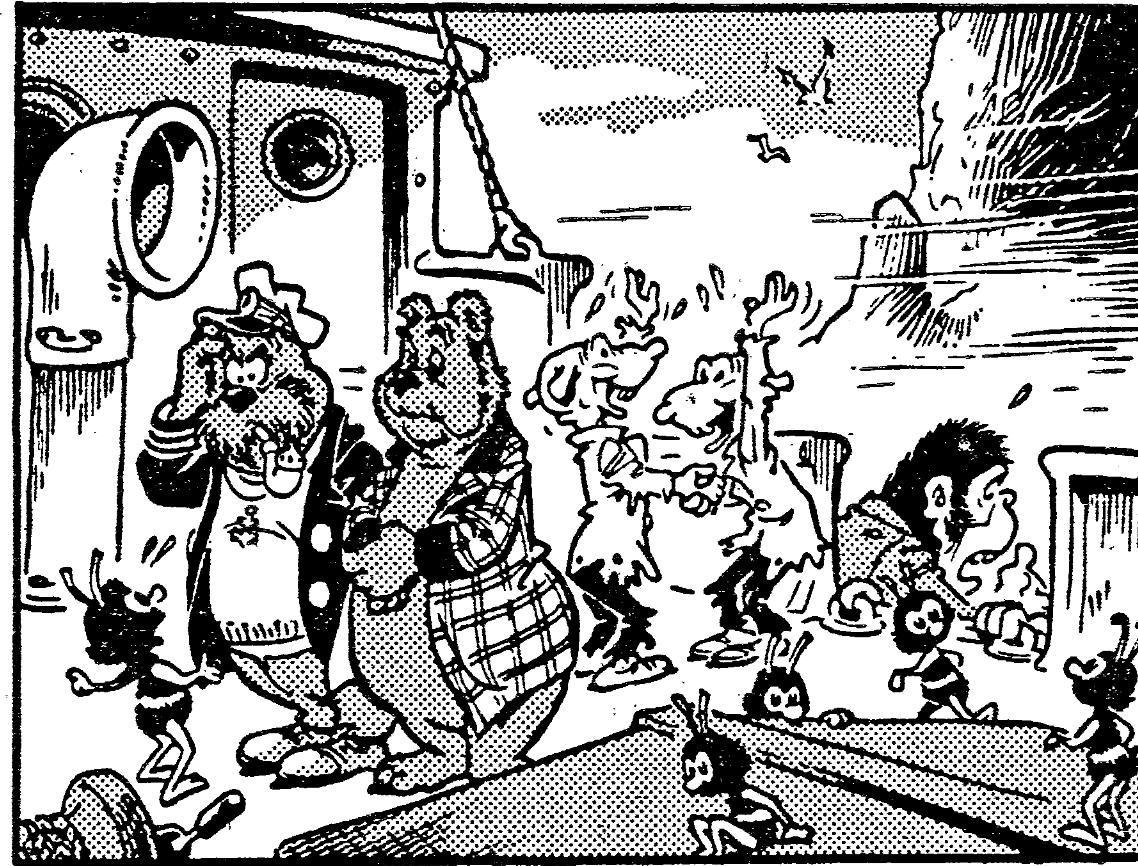
„Niet schommelen", drong Gur aan, die zich op de achtersteven moeilijk in evenwicht hield. „Daar kunnen de zieke ventjes niet tegen", verduidelijkte Kner. „Het hangscherm schommelt vanzelf al. Ze hebben pijn in de maagjes".

De kapitein kon hen echter niet verstaan, omdat de Krummers er opgewonden doorheen praatten, en ontstemming maakte zich van hem meester.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

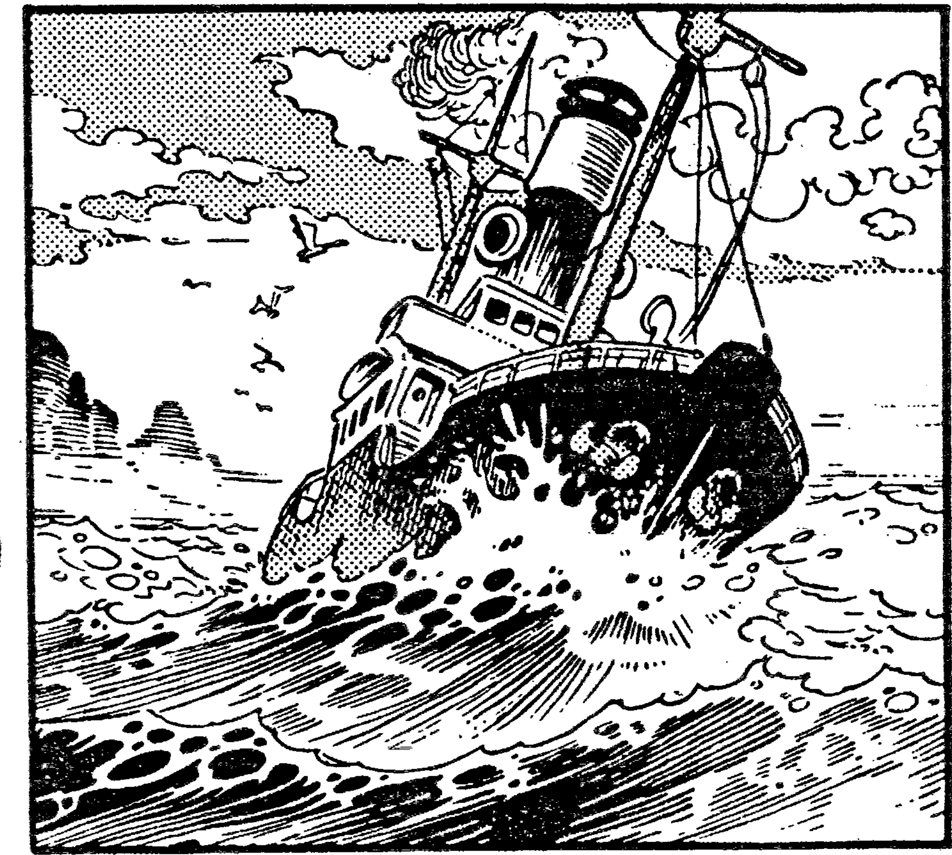
0309. Heer Bommel beklom als eerste de touwladder en werd aan boord geholpen door de gezagvoerder.
,,Wat moet dat?'', vroeg deze grimmig.
,,Daar zijn we'', legde heer Ollie uit. ,,Alles loopt goed af, als u begrijpt wat ik bedoel''.
,,Hier loopt niks goed af'', gromde Wal Rus. ,,Wat is dat voor een overgehaalde landverhuizing, meneer?''
,,Het zijn patiënten'', zei heer Bommel. ,,Wiswaslijders. Ze wilden nu eenmaal mee, al weet ik niet waarom, en dat kon ik niet weigeren''.
,,Maar ik wel'', begon de kapitein, maar hij werd onderbroken door een van zijn nieuwe passagiers.
,,Goer'', sprak deze. ,,Ken barbarentaal. Was op schip. Hele grote. Moet nu naar Pocapuc. Voor honger. Tum tum how. Allemaal ziek in buik. Broodjes groeien duurt lang. Hele lang. Maar op Pocapuc wonen ook Krummers. Hebben broodjesbomen. Moeten daar naar toe''.
,,Kijk, dat is nu mooi'', zei heer Ollie voldaan. ,,Als u nu gewoon even naar dat eiland Pocapuc vaart, kunnen we de zieken daar afzetten, en dan hebben we onze plicht gedaan''.
Hij moest roepen om zich verstaanbaar te maken, want achter hem begroetten de heren Zababel elkander hartelijk, terwijl Gur en Kner luidkeels het aan boord nemen van de patiënten regelden tussen het gepraat van de gezonde Krummers door.
,,Gewoon een paar extra passagiers'', besloot heer Bommel, zijn portefeuille trekkend. ,,Een klein eindje maar''.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0310 Wal Rus ontspande, toen hij de bankbiljetten begon te tellen en tenslotte knikte hij kort.

„Dat is dus mooi geregeld," zei heer Ollie, die met zorg vaststelde, dat de zeeën hoger werden en het schip lelijk begon te slingeren. „Dan ga ik nu maar een beetje rusten. Niet veel geslapen, bedoel ik. En de wiswassen liggen wat zwaar op de maag. Een gevoelig gestel, als u begrijpt wat ik bedoel."

Hij begaf zich met onvaste schreden naar de midscheeps en terwijl de gezagvoerder het geld in zijn zak stak en doctorandus Pieps op ruim 3 zorgen over de toekomst begon te krijgen, kwam stuurman Putter de brug af.

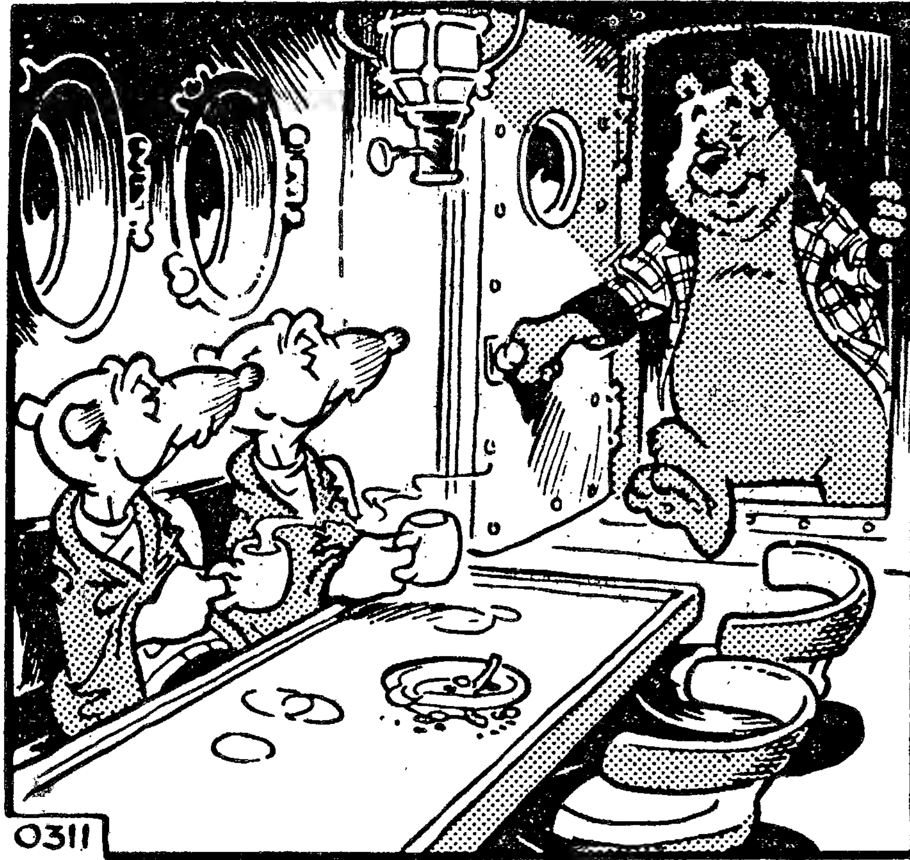
„De vloed begint op te komen, kaptein meldde hij. „We trekken naar de klippen. Trouwens, als we vóór zondag in Rommeldam willen zijn..."

„Dat willen we niet," zei Wal Rus glimlachend. „We gaan naar Pocapuc om de dekpassagiers af te zetten. Dat is een eindje naar het noorden; het tweede eiland van de Pica-Poca-archipel. Dan zijn we wel te laat in Rommeldam, maar de schade wordt door Boffels betaald. Laat het anker maar lichten, dan ga ik de nieuwe koers uitzetten."

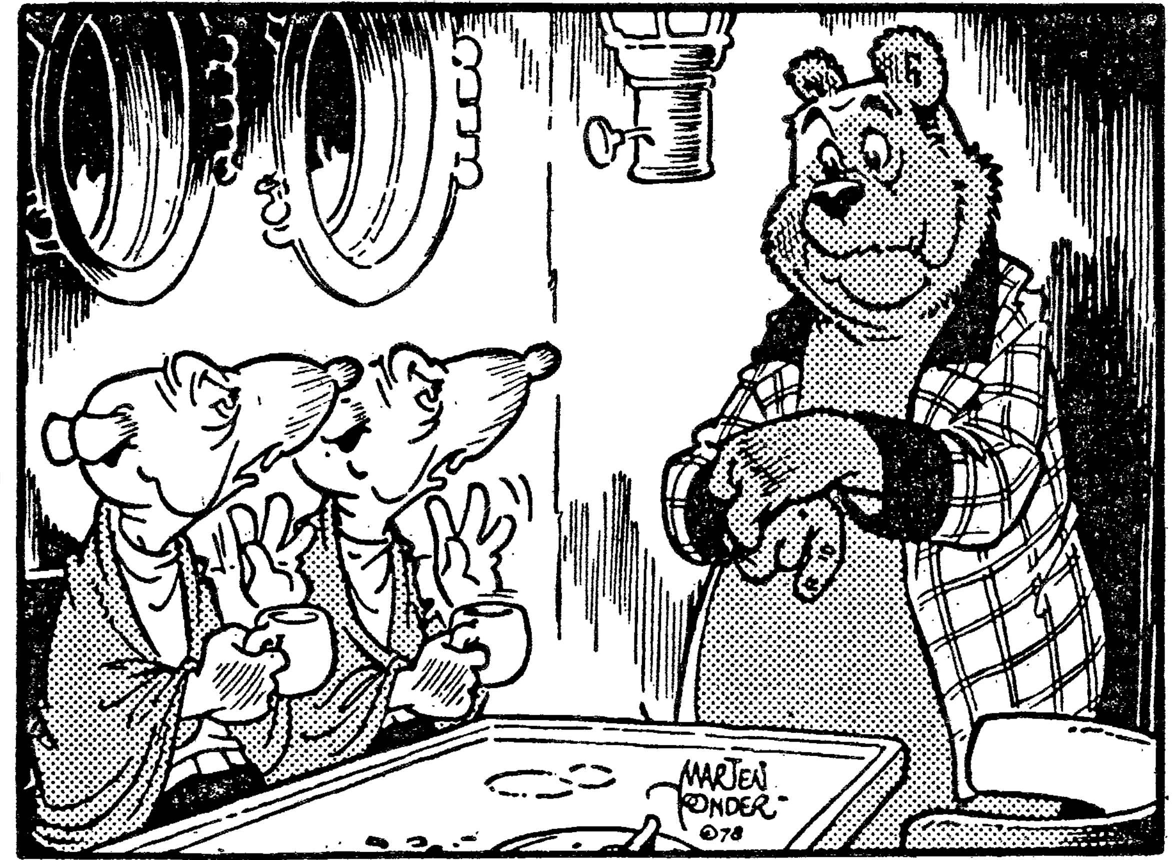
De stuurman gehoorzaamde met loden schoenen, want hij had zich op een vrije dag verheugd. Maar zo is het leven van een zeeman niet en even later koos de Albatros het ruime sop, het overwoekerde eiland Pica eenzaam achterlatend.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0311 Toen de avond was gevallen, betrad heer Bommel verkwikt de kajuit, waar hij de heren Zababel achter de tafel aantrof. De doortastende executives hadden zich geen tijd voor rust gegund, doch een deken om hun lompen geslagen en sterke koffie besteld om zo snel mogelijk hun ervaringen uit te wisselen.

,,Ik heb goed nieuws,'' sprak heer Ollie glunder. ,,Terwijl ik een uiltje knapte, heb ik nog eens goed nagedacht over het aanbod van eh.. van een van u, als u begrijpt wie ik bedoel. En ik geloof werkelijk, dat ik best een secretaris kan gebruiken omdat ik zoveel zaken heb en niet alles alleen kan doen. Ik bedoel, het hoofd loopt me wel eens om, zodat er gemakkelijk iets kan ontploffen en de wereld door onkruid overwoekerd kan raken. Bovendien ben ik een heer die graag in stilte goed doet, en als ik u eh.. een van u op het rechte spoor kan helpen, zal ik hem graag in dienst nemen. Dus eh...''

Hij zweeg, want beide heren keken hem met bleke, blote ogen aan en hieven afwerend een had op.

,,Dat aanbod telt niet langer,'' verklaarde Zogh. ,,Nee, we hebben de zaak overlegd en we zijn tot de slotsom gekomen, dat we goeie vooruitzichten hebben, nu we een einde aan het wiswasgevaar hebben gemaakt. We blijven bij de internationale blikconserven, OBB.''

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0312 De volgende morgen vroeg ankerde de Albatros voor het eiland Pocapuc en, nadat er een sloep gestreken was, begonnen de Krummers het goede schip te verlaten

„Het spijt me, dat alles zó gelopen is," zei heer Bommel, toen de tolk Goer afscheid kwam nemen. „Als ik nog met iets kan helpen, moet u het zeggen."

„Hoeft niet, hoeft niet," zei Goer haastig. „Genoeg geholpen!"

„O," hernam heer Ollie onthutst. „Genoeg geholpen, hè? Maar de zieken dan? Die liggen me zwaar op de maag. Ik bedoel eh.. wat bedoelt u met geholpen?"

„Als de winter komt, gaan Krummers altijd naar Pocapuc," legde het ventje uit, „Is gezelliger. En door barbarenboot hebben we nu niet pagaaien gehoefd. En zieken zijn al haast beter door niet-eten."

Hij nam afscheid en volgde de anderen de touwladder af. Heer Bommel leunde over de verschansing en keek met gemengde gevoelens de boot na.

„Als ik dát geweten had," mompelde hij. „Heb ik daarvoor nu slapeloze nachten gehad?"

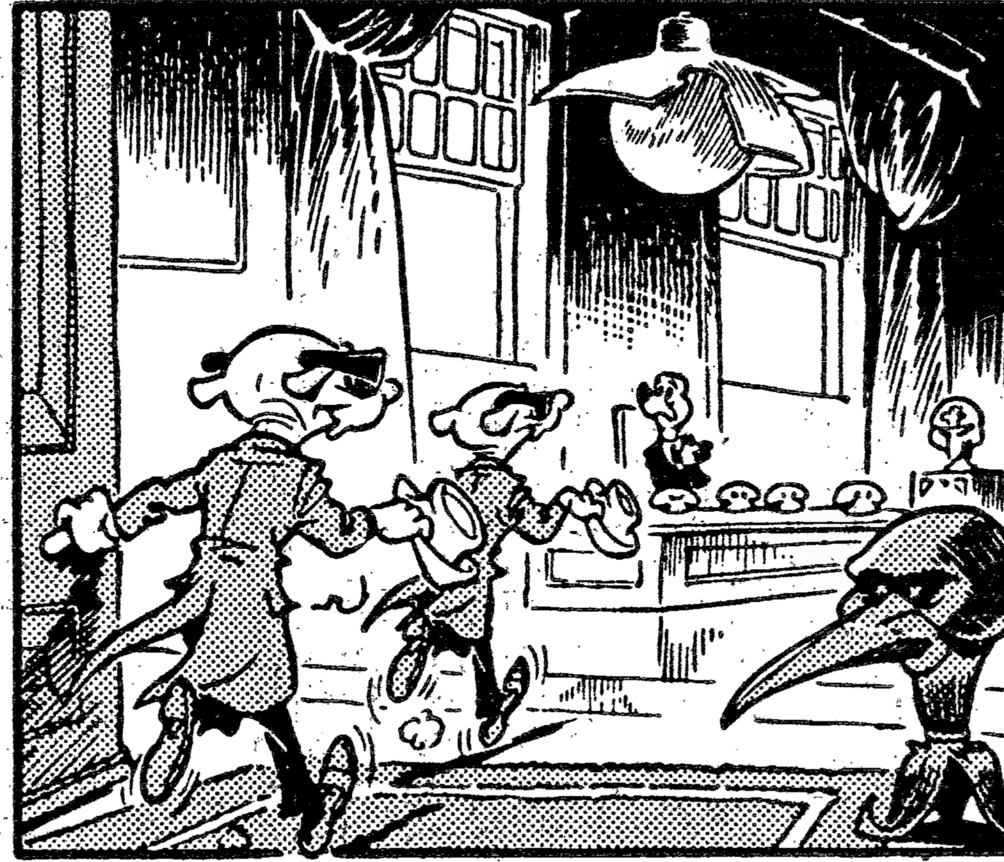
„Niet alleen daarvoor," zei Tom Poes. „U wist veel beter dan de inboorlingen hoe groot de gevaren waren, want tenslotte bent u een beschaafde barbaar en zij niet."

„Wat ben ik??" riep heer Ollie uit. Hij wilde verder gaan, maar na enig denken trok hij zijn zakdoek om de verdwijnende sloep peinzend na te wuiven.

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

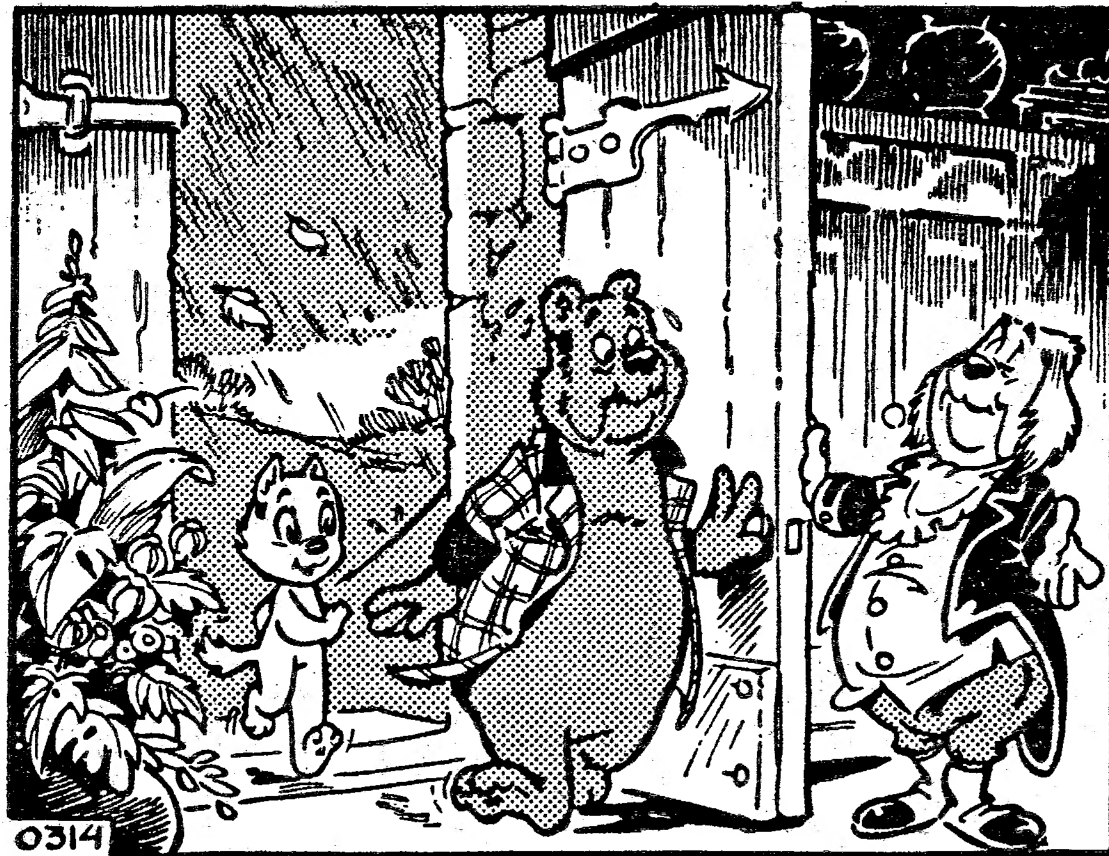

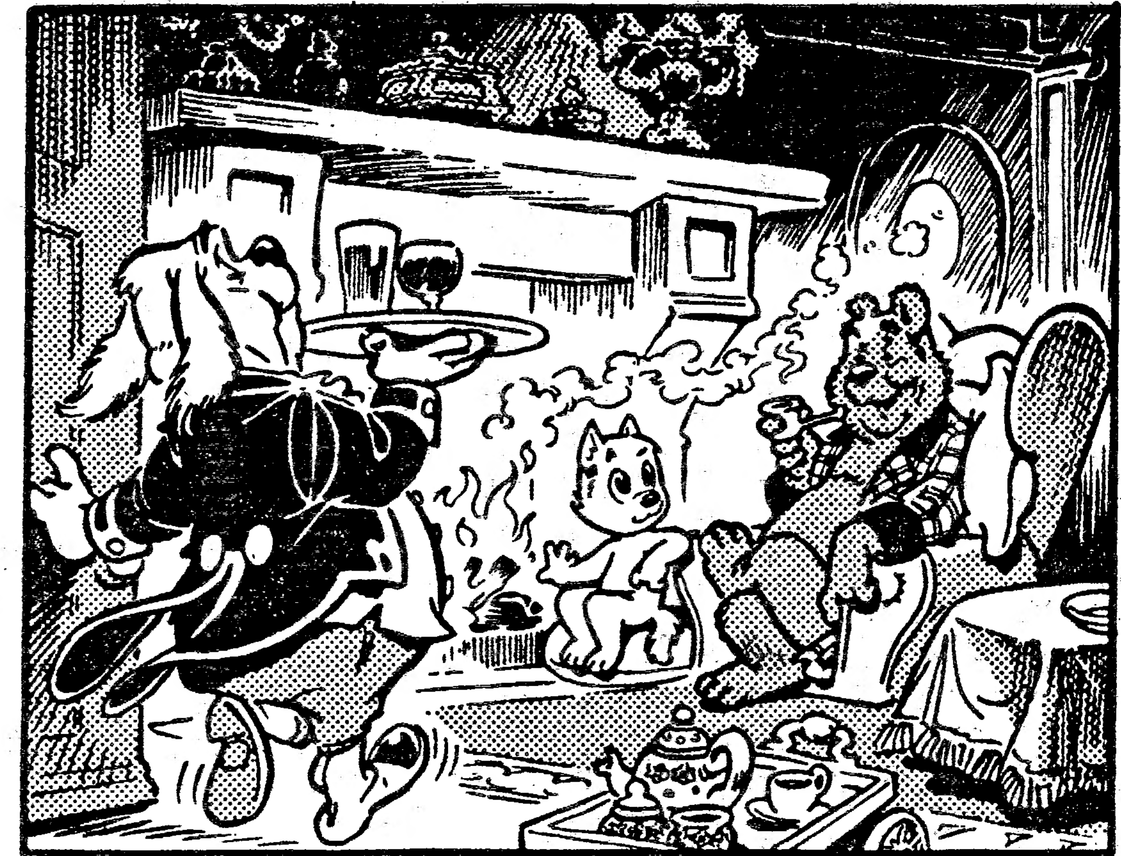
0313. Na een voorspoedige thuisreis kwam de Albatros in Rommeldam aan en heer Bommel nam hartelijk afscheid van de kapitein.
„Bedankt voor alles, heer Rus", sprak hij. „Zonder u zou ik nu nog op dat eiland zitten waar ik voor de redding van de wereld werkte terwijl de wetenschap met de uitroeiing bezig is. Van dat onkruid, waar ik nooit aan had moeten beginnen, bedoel ik. Maar dat kwam omdat heer Pieps het allemaal veel te mooi zag door zijn jeugd, zodat ik als oudere en wijzere werd meegesleept. Uw snert was overigens best lekker. Weet u wat? Ik nodig u uit voor een eenvoudige, doch voedzame maaltijd, morgenavond."
De gezagvoerder nam dat graag aan, terwijl Alexander Pieps neerslachtig de valreep afdaalde om zijn witte jas te gaan wassen. Voor hem uit snelden de heren Zababel reeds naar een modemagazijn en niet lang daarna meldden ze zich tot in de puntjes verzorgd bij secretaris Steenbreek van de Internationale Blikconserven Industrie.
„Interessant", sprak deze lusteloos, toen ze hun verhaal gedaan hadden. „Jullie hebben OBB en zijn wereldvoeding dus onschadelijk gemaakt. Nu, ik hoop het, maar ik heb er nog niets over gehoord. In Onkstock zijn de besprekingen van de geleerden nog steeds gaande en de aandelen staan op 0. Wanneer er vóór overmorgen geen bericht is, kunt u beter naar een andere werkkring uitkijken, heren. Goedendag."

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0314 Toen heer Bommel en Tom Poes op Bommelstein aankwamen, werden ze ontvangen door de bediende Joost, die er welvarend uitzag.
„Welkom thuis, heer Olivier", sprak de trouwe knecht. „Ik hoop dat uw uitstapje de wereld gered heeft, als ik zo vrij mag zijn. Ik heb mezelf weten te redden en inmiddels een oogje op het huis gehouden. Alles is zodoende gereed voor een voedzame maaltijd, wanneer het u schikt. Alleen heb ik in het menu geen rekening gehouden met de hongerwerende bolletjes van de heer Pieps."
„Praat me niet van die bolletjes", zei heer Ollie vol afkeer. „Maar het is goed, dat je daar Pieps noemt, Joost. Die heeft zorgen over zijn toekomst en een gezellige maaltijd zal hem zeker opmonteren. Vooral als ik hem vertel dat ik persoonlijk bij de wetenschap zal aandringen op een passende werkkring. Maar laten we het vanavond eenvoudig houden, dan smaakt het morgen des te beter. Zolang je maar geen erwtensoep maakt, bedoel ik."
Dat deed Joost en toen heer Bommel na het eten bij de haard een pijp had opgestoken, bracht hij de port binnen, zoals zijn gewoonte was.
„Kijk, dat is nu prettig", zei heer Ollie tevreden. „Het is toch maar goed om na volbrachte arbeid weer thuis te zijn. En eh . . Weet je wie ik ook uitnodig voor morgenavond? Mevrouw Doddel. Die heeft altijd zo'n begrip voor de dingen die ik tot stand breng."
„Hm", zei Tom Poes.
„Ik bedoel", besloot heer Bommel krachtig, „dat een heer die het goed met de wereld meent, eigenlijk altijd bezig is. Wat jij?"

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0315 De volgende avond stond heer Ollie op zijn gasten te wachten en om de tijd te korten, sloeg hij een blik in de krant.
„Nee maar", riep hij uit. „Hier staat dat de Rommeldamse geleerde Prlwytzkofsky te Onkstock het bestrijdingsmiddel tegen de wiswas gevonden heeft! Dat is sterk, zeg nu zelf! En er staat nog meer. De internationale politie heeft inmiddels de bron van het onkruid gelo..... gelokaliseerd en tot verboden gebied verklaard. De inboorlingen zullen op kosten van Pluribor naar elders vervoerd worden wanneer de vergadering het plan heeft goedgekeurd, hetgeen over zes weken te verwachten is. Schandelijk noem ik dat! Terwijl ikzelf... Ik bedoel, sommige lieden schrikken er niet voor terug anderen de kroon van het voetstuk te stoten. Maar ik zal bij het eten de waarheid schril uit de doeken doen."
Hij hield woord. Toen alle gasten aan tafel zaten, zette hij in een toespraakje uiteen hoe hij persoonlijk had gezorgd, dat iedereen aan zijn trekken kwam. „Zodoende kan de wereld nu weer rustig ademhalen", besloot hij. „En daarom stel ik voor te drinken op..."
„Op Tom Poes", riep Wal Rus uit. „Ja, ja. Als die er niet geweest was, zat je nu nog naar adem te happen op Pica, meneer!"
„Ik begrijp het niet helemaal", zei juffrouw Doddel. „Iedereen heeft toch zuurstof nodig om adem te halen? Nou dan! Als er ergens nog zuurstof gemaakt wordt, hebben we dat aan Ollie te danken. Daarom drink ik op hem, hoor".
„En op heer Pieps", stelde de gastheer gul voor. „Die heeft het uitgevonden".
Dat deden ze en zo werd het verder een heel gezellige avond.

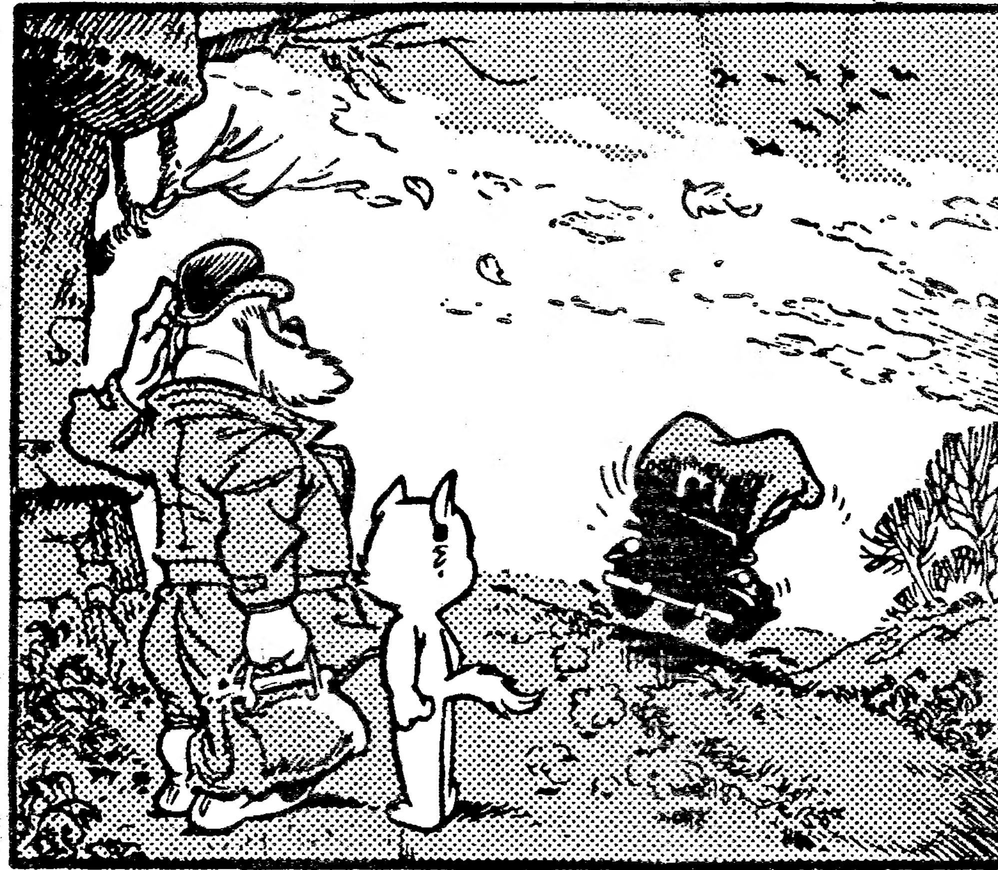
EINDE VAN DIT VERHAAL

781115

Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0316 Een paar dagen later ging Tom Poes eens kijken hoe heer Ollie het maakte. Het was koud en de noordooster blies de laatste bladeren van de bomen, zodat hij nogal verbaasd was, toen hij zijn vriend in de Oude Schicht aantrof inplaats van bij de haard.

„Gaat u weer op reis?", vroeg hij. „Ik dacht dat u eerst een poosje zou uitrusten".

„Dat is het juist", zei heer Bommel met een vermoeide glimlach. „Mijn gestel heeft ernstig geleden, zodat de geneesheer mij rust heeft voorgeschreven nadat hij mijn innerlijk had onderzocht".

„Het was de maaltijd", zei Joost. „Smakelijk toebereid, als ik zo vrij mag wezen. Maar als men er te veel van eet..."

„Rust en nog eens rust", hernam heer Ollie. „Ergens in de zon en zonder gebabbel en aanmerkingen die mijn geestelijk leven aantasten. Daarom ga ik alleen. Dat is veel rustiger, als je begrijpt wat ik bedoel. Vaarwel, jonge vriend".

„Wat saai", zei Tom Poes, toen de auto ronkend over de heuvel verdween. „Rust en nog eens rust. Zou hij oud worden?"

„Dat vraag ik me ook wel eens af, met uw welnemen", gaf de bediende toe. „Soms krijg ik de indruk, dat zijn gedachtenleven niet altijd rechtlijnig verloopt, zodat het me wel eens te veel wordt. Tot ziens, jonge heer. Ik ga zolang bij mijn tante logeren".

Hij verdween uit het beeld en Bommelstein bleef verlaten in de gure wind achter.

Zo moet het even blijven liggen, maar op 1 december begint er een nieuw verhaal, dat een krachtig einde aan deze rust zal maken.

78 11 16

Het is weer zo ver,

schrijft ons de heer O.B.B. te R.

Nauwelijks breekt de lente uit de knoppen of mijn biograaf gaat met vakantie en laat mij zitten met jeukende vingers. Want het hart brandt mij op de tong om een einde te maken aan een mank euvel dat van de daken schreeuwt en dat niet door de beugel kan. Noodgedwongen zal ik het nu op een zacht pitje moeten zetten tot 13 juli, wanneer mijn snerpende wederwaardigheden eindelijk weer aan het licht kunnen worden gebracht.

780612